CĂRȚI ROMANTICE

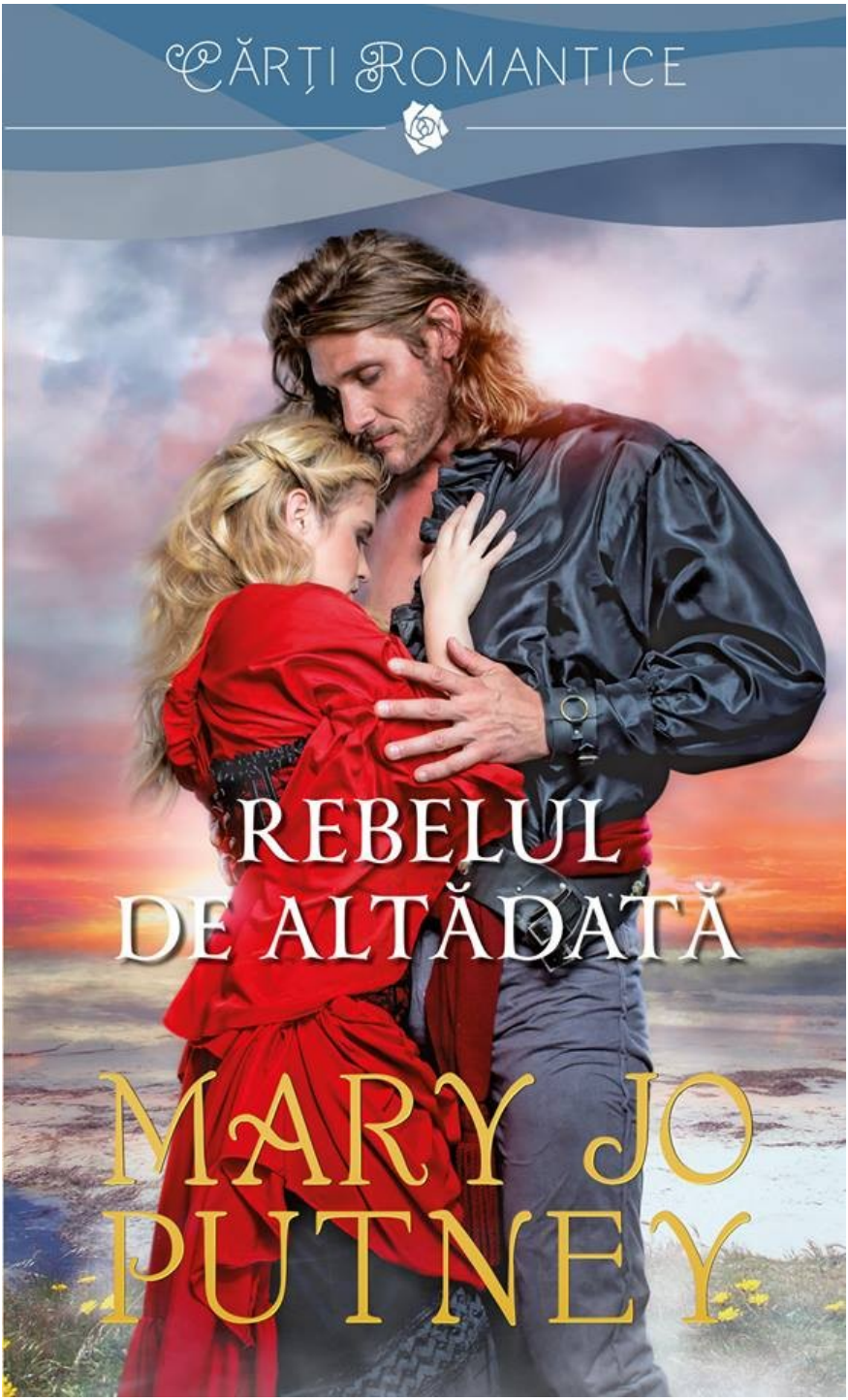

REBELUL DE ALTĂDATĂ

MARY JO PUTNEY

Mary Jo Putney

Rebelul de altă dată

Once a Rebel

Mary Jo Putney
Copyright e 2017 Mary Jo Putney, Inc.

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera. ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks. ro

Rebelul de altă dată
Mary Jo Putney

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Putney, Mary Jo
Rebelul de altă dată / Mary Jo Putney;

trad.: Cristina Radu – Bucureşti: Litera, 2016
ISBN 978 – 606 33 2330-O
I. Radu, Cristina (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Mary Jo Putney

Rebelul de altă dată

Traducere din limba engleză
Cristina Radu

În memoria lui Jo Beverley.
O scriitoare minunată, o şi mai bună prietenă.

capitolul 1

Kingston Court, *Lancashire*, *1799*

— Richard! *Richard*!

Lord George Gordon Richard Augustus Audley, al treilea şi cel mai de nimic fiu al marchizului de Kingston, se trezi tresărind la auzul vocii şuierătoare venite din afara ferestrei deschise a dormitorului său. Callie? Nu trebuia să vină acasă de la şcoală decât peste o săptămână. Se încruntă; ea trebuia să fie. Doar două persoane îl strigaseră vreodată Richard, şi ea era singura care putea să se caţăre pe vrejurile groase de viţă de sub fereastra lui.

Fiind cald în acea noapte, nu purta decât lenjerie intimă. Deşi el şi Callie erau cei mai buni prieteni încă de pe vremea prunciei, nu se putea arăta pe jumătate dezbrăcat, aşa că îşi luă halatul şi îşi legă cordonul pe când sărea din pat.

Se aplecă peste pervaz şi se uită jos de-a lungul vrejurilor de viţă. În lumina lunii pline, faţa în formă de inimă şi părul roşcat-auriu erau inconfundabile. Dar ce naiba o apucase pe onorabila Catherine Callista Brooke de se căţăra spre camera lui în toiul nopţii?

— Callie, nu eşti sănătoasă! spuse el afectuos, aplecându-se în afară şi întinzându-i o mână s-o ajute să se salte peste pervaz. Dacă aş fi ştiut că te-ai întors acasă de la şcoală, aş fi putut să vin să

te văd mâine în condiţii cât se poate de civilizate.

Mâna ei se agăţă de a lui, şi ea se urcă peste pervaz şi sări în cameră. Callie *plângea*? Ea nu plângea niciodată. Avea nervi de oţel.

— Ce e în neregulă, Callie? întrebă el tăios.

— Totul! răspunse ea cu voce aspră.

Tremura, aşa că, instinctiv, o îmbrăţişă. Probabil că el crescuse în ultimele luni de şcoală, pentru că ea părea mai scundă pe când îşi îngropă faţa în umărul lui.

— Linişteşte-te, Catkin, spuse el încet, bătând-o uşor pe spate. Am intrat şi am ieşit din atâtea buclucuri încât să ştim cum să rezolvăm problemele.

— Nu şi genul ăsta de probleme.

Oftă adânc şi se dădu un pas înapoi, deşi se ţinea în continuare de braţele lui ca şi cum nu era sigură pe picioare.

Lumina lunii îi cădea pe faţă, arătând o urmă vânătă pe obrazul stâng. Înjurând, el atinse uşor vânătaia cu un deget.

— La naiba, tatăl tău te-a bătut din nou!

Callie ridică din umeri.

— Sunt obişnuită cu asta, fiind cea mai neascultătoare, rebelă, stăpânită de diavol fiică din Anglia, aşa cum îmi spune mereu. Dar de data asta… Vocea i se stinse înainte de a continua: E mult mai rău. Vrea să mă mărite cu un oarecare bătrân şi groaznic plantator din Indiile de Vest!

— Doamne, Dumnezeule, cum de s-a ajuns la asta?

Gordon o conduse spre un scaun, apoi îşi

recuperă sticla ascunsă cu coniacul interzis. Turnă puţin într-un pahar şi adăugă aceeaşi cantitate de apă, înainte de a-i întinde paharul.

— De unde poate şti un plantator din Indii că exişti?

— E un fel de rudă îndepărtată cu tata. Văduv. Sorbi din coniacul îndoit cu apă, tuşi, sorbi din nou. A venit la reşedinţa Rush să discute afaceri, m-a văzut şi m-a cerut în căsătorie pentru că sunt *aşa frumoasă*!

Aproape că scuipă cuvintele.

— Frumoasă?

Gordon clipi la acest gând. Ea era… *Callie*. Destul de drăguţă, cu acel păr roşcat-auriu ca soarele la apus, în aceeaşi măsură bine făcută şi graţioasă. Un bătrân ar putea fi de părere că părul şi optimismul vibrant al lui Callie sunt de ajuns pentru a putea fi frumoasă.

— Ai doar şaisprezece ani, aşa că sigur că asta înseamnă o lungă logodnă.

Ea îşi scutură cu putere capul.

— Vrea să ne căsătorim imediat, înainte ca el să se întoarcă în Indii! Stă acasă la noi acum. Imediat ce tata i-a spus că mă poate avea, drum bun şi cale bătută, omul a trimis pe cineva la Londra pentru o aprobare specială. A sosit azi. Tata mi-a spus în seara asta că o să mă mărit poimâine.

— Nu te poate sili să te măriţi cu un străin! spuse Gordon, îngrozit. Continuă să refuzi. N-o să fie uşor, dar ai experienţă în a fi nesupusă.

Ea scutură din cap, tremurând din nou.

— Dacă nu mă supun, mă tem că o să-şi

reverse furia asupra surorilor mele.

Al naibii să fie, probabil că avea dreptate. Surorile lui Callie erau vulnerabile, şi tatăl ei era foarte capabil să le terorizeze sau să le facă rău pentru a se asigura că fata avea să-i dea ascultare. Gordon o luă pe după umeri, şoptind încet cuvinte de alinare, până când ea se îndepărtă cu un zâmbet ce era aproape relaxat.

— Vorbeşti cu mine de parcă aş fi unul dintre caii tăi.

— Merge cu mânjii speriaţi, aşa că părea că merită încercat. Zâmbi când ea îşi dădu ochii peste cap cu un dispreţ evident, dar se potoli rapid. Ce vrei să fac eu, Callie?

— Am de gând să fug de acasă şi am nevoie de bani, spuse ea direct. Poţi să-mi dai nişte bani cu împrumut?

El se încruntă.

— Să fugi unde?

— La mătuşa Beatrice. Ea e naşa mea şi a spus că sunt oricând bine-venită s-o vizitez. O să fiu în siguranţă cu ea.

— Dar pentru cât timp? Dacă tatăl tău vine să te ia cu forţa ca să te măriţi, nu va fi capabilă să i se opună.

Callie îşi muşcă buza.

— Atunci, o să-mi schimb numele şi o să dispar în Manchester sau Birmingham. O să găsesc eu ceva de făcut acolo.

— Să munceşti într-o filatură? întrebă el neîncrezător. Ăsta nu-i un plan bun, Callie!

— Nu în filatură! Ştii cât de bine mă pricep la

cusut. Sunt sigură că o să găsesc o slujbă de cusătoreasă, spuse ea pierzându-şi răbdarea. Dacă poţi să-mi împrumuţi douăzeci sau treizeci de lire, ar fi de ajuns să plec şi să mă întreţin până când o să mă stabilesc undeva unde tata să nu mă poată găsi niciodată.

El îşi muşcă buza, gândindu-se câte lucruri dezastruoase se pot întâmpla unei fete drăguţe şi lipsite de experienţă, chiar şi uneia care era inteligentă, inventivă şi curajoasă.

I se tăie răsuflarea, străfulgerat de un gând. Măcar avea sens.

— Am o idee mai bună, Callie. Mărită-te cu mine! Putem ajunge în Scoţia în două zile, şi suntem destul de mari să ne căsătorim acolo fără permisiune.

Ea icni, mărindu-şi ochii căprui.

— Şi tu crezi *că eu* sunt cea nebună! Suntem prea tineri să ne căsătorim, chiar dacă în Scoţia e legal. Căsătoria e pentru totdeauna. Îşi muşcă buza. Am vrut întotdeauna să mă mărit din dragoste.

— Părinţii mei aşa au făcut, şi n-a funcţionat prea bine, replică el. Am crezut întotdeauna că, în cazul puţin probabil în care o să mă însor, va fi cu o prietenă, şi nu suntem noi cei mai buni prieteni?

Callie se încruntă, gândindu-se la propunerea lui.

— Bănuiesc că ar fi mai bine să mă mărit cu tine decât cu un bătrân plantator gras cu mâinile umede.

El zâmbi larg.

— Sunt *aşa* flatat.

— Ştii că n-am vrut să sune aşa! Doar că o căsătorie pare atât de… radicală.

— Aşa este, dar la fel e şi să fii silit să te căsătoreşti cu un bărbat pe care nu-l poţi suporta. Ridică din umeri. Dacă într-o zi cunoşti pe cineva cu care vrei într-adevăr să te măriţi, n-o să-ţi stau în cale. E mai uşor să divorţezi în Scoţia decât în Anglia. Între timp, o să-ţi fie mai bine cu mine, pentru că eu n-o să încerc să te silesc să faci nimic din ce nu vrei.

— Atunci, asta e, admise ea. Dacă ne căsătorim, o să scăpăm amândoi de taţii noştri şi vom putea să avem grijă unul de altul.

— Va fi o aventură măreaţă, spuse el, plăcându-i din ce în ce mai mult ideea asta. La douăzeci şi unu de ani, voi avea controlul asupra a jumătate dintre banii lăsaţi mie de către naşul meu. E suficient să trăim confortabil. Până atunci, vom descoperi ce înseamnă viaţa pentru oamenii de rând. Vom găsi de lucru la vreun moşier cumsecade. Poţi să fii camerista unei lady, şi eu o să am grijă de cai.

Faţa lui Callie se lumină de amuzament.

— Ai dreptate, o să fie o aventură! Cu mult mai bine decât să mă mărit cu un străin îngrozitor. O să ne descurcăm. Întotdeauna reuşim. Fără adulţi care să ne spună că suntem prea nesupuşi şi prost crescuţi!

— Prea nesăbuiţi şi sortiţi s-o sfârşim prost!

Vesel, Gordon o luă pe Callie în braţe şi o sărută. Începu prin a săruta o prietenă şi sfârşi

ca… altceva. Ea era dulce, caldă şi puternică în braţele lui, şi pentru prima dată se gândi la ea ca la o fată. Nu, nu o fată, ci o tânără femeie gata de măritiş.

Şi ea reacţionă la sărut, sprijinindu-se de el şi desfăcându-şi buzele. Îl năpădi căldura. Admirase o mulţime de fete şi furase câteva sărutări, dar de data asta era diferit. Mai mult. Ea urma să fie soţia lui, şi aveau să împărtăşească intimitate fizică şi sentimentală ce depăşea orice îşi putea el imagina. Perspectiva era alarmantă, dar şi captivantă.

Callie se dădu înapoi, cu ochii strălucind.

— Aventura vieţii noastre, şopti ea. Şi, Richard, cu cât începem mai devreme, cu atât mai bine!

*

După un sfert de oră, erau deja pe drum. Gordon fusese întotdeauna priceput la a economisi bani, şi avea aproape o sută de lire – o mică avere. O vârâse într-o cingătoare de bani în jurul mijlocului, apoi se îmbrăcase pentru călătorie. Îi dădu lui Callie o pălărie să-şi îndese părul în ea şi o haină lălâie care nu-i mai venea bine. Zâmbi larg văzând rezultatul.

— Poţi trece drept fratele meu mai mic dacă nu se uită nimeni mai atent.

— Asta va face să fim mai dificil de urmărit. Îndoi o pătură uşoară într-o desagă de pânză ce putea încăpea în coburi. Pe ce drum să plecăm?

— Există doar un singur drum bun de aici spre Scoţia, dar, odată ce vom trece de Lancaster, o

putem tăia spre est pe nişte drumuri mai puţin circulate. Mai încet, dar o să fie mai puţin probabil să fim găsiţi.

— Crezi că vom fi urmăriţi? Îşi puse sacul de pânză pe umăr. Chiar dacă o să-şi închipuie că am fugit împreună, poate că o să spună: „Ce bine, călătorie sprâncenată”.

Gordon scutură din cap.

— Tata nu-mi va duce lipsa. Sunt doar al treilea fiu, şi încă unul pe care nu-l place. De vreme ce tatăl tău are pentru tine o căsătorie avantajoasă, nu va trata cu uşurinţă dispariţia ta. Dar le va lua timp să-şi dea seama că am fugit să ne căsătorim. Dacă vom călători repede, vom fi în Scoţia înainte să ne poată prinde.

Tăcuţi, părăsiră dormitorul lui. El se întrebă dacă avea să-l revadă vreodată. Tatăl lui Callie n-o fi fost dornic să renunţe la ea, dar al lui ar fi bucuros dacă el ar dispărea.

Plecară prin bucătărie, mai punând pâine şi brânză în desagi. Vântul sufla dinspre apus, şi se simţea un miros slab, sulfuros de la cărbunele ce ardea înăbuşit nu departe de acolo. Nu avea să simtă lipsa mirosului aceluia, se gândi el.

La grajduri, el înşeuă doi cai despre care ştia că aveau o rezistenţă deosebită şi plecară. Merseră timp de câteva ore destul de repede pe drumul luminat de lună, dar, la ivirea zorilor, se porni să plouă dinspre Marea Irlandei.

Callie cădea de oboseală, deşi n-ar fi recunoscut asta niciodată, aşa că el propuse:

— Hai să ne oprim pentru câteva ore în

şopronul ăla de acolo. Şi noi, şi caii avem nevoie de odihnă, şi cu ploaia asta e greu să se vadă drumul.

Fără vreo vorbă, Callie se îndreptă spre drumeagul ce ducea la şopronul jos. Nu se afla nicio fermă prin preajmă, aşa că ar trebui să fie în siguranţă pentru câteva ore. În şopron, se îngrijiră de cai, apoi se cuibăriră împreună pe o grămadă de paie, pentru că noaptea era rece. Pe când aranja pătura în jurul lor, Callie murmură:

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai salvat, Richard. O să reuşim împreună.

El o sărută uşor pe creştetul capului, simţind o tandreţe şi o dorinţă de a o proteja, ceea ce era nou pentru el.

— O să reuşim. Somn uşor, Catkin!

Ştia că societatea avea să găsească fuga lor scandaloasă, dar amândoi erau obişnuiţi să scandalizeze lumea. Aveau atâtea în comun. Adormi cu zâmbetul pe buze.

— Sunt înăuntru! urlă o voce pe când uşa şopronului se dădu de perete.

Lumina soarelui inunda şopronul pe când Gordon se chinuia să scape de pătură şi de fân. Ştiu că era un dezastru încă înainte ca silueta tatălui lui Callie, Lord Stanfield, să se profileze în uşa deschisă. În spatele lui – Doamne, Dumnezeule – era tatăl lui Gordon, Lord Kingston! Şi doi rândaşi aparţinând domeniului Stanfield.

— Lord George Audley, ticălos mizerabil, mi-ai dezonorat fiica! Stanfield avea o cravaşă în mâna dreaptă, pe care o abătu furios asupra lui Gordon.

Lovitura de bici îl dezechilibră pe Gordon, şi, înainte de a-şi putea recăpăta echilibrul, cei doi rândaşi îl înşfăcară de braţe. Stanfield se apropie şi începu să-l izbească pe Gordon cu pumnii lui imenşi, lovindu-l peste faţă şi stomac. Gordon învăţase câteva tehnici de luptă la Academia Westerfield, dar nu putu să se elibereze din mâinile rândaşilor.

Callie ţipă şi încercă să-l tragă pe tatăl ei de acolo.

— Încetează! *Încetează*! O să-l omori!

— Bine!

Tatăl ei îl izbi pe Gordon cu genunchiul în vintre. Gordon se prăbuşi gemând de durere, şi totul se întunecă. Callie căzu în genunchi şi îl acoperi cu propriul trup.

— Nu m-a dezonorat! Mă ajuta să fug de acea căsătorie detestabilă pe care încerci să mă sileşti s-o accept!

Stanfield o apucă pe Callie de braţ şi o ridică.

— Eşti încă virgină?

— Având în vedere cât drum au parcurs pe timpul nopţii, n-a fost timp să facă mai mult, rosti tărăgănat tatăl lui Gordon. Nu sunt sigur că băiatul e capabil de mai mult. M-am întrebat dacă e pederast. Cu siguranţă nu arată ca unul dintre băieţii mei. E mult prea drăguţ. Mama lui a fost cea mai mare greşeală pe care am făcut-o vreodată.

Insulta îl trezi pe Gordon, care încercă să se ridice.

— Închide-ţi gura aia scârboasă!

Stanfield îl lovi, aruncându-l înapoi în fân, apoi

îl lovi din nou.

— Te deranjează dacă-l omor în bătaie, Kingston?

— Eşti liber să-l omori, spuse tatăl lui Gordon cu o deosebită răutate. Am fii mai buni.

Se întoarse şi ieşi din şopron.

Stanfield se pregătea să-l lovească din nou, când Callie se aruncă cu toată puterea asupra lui.

— Încetează cu asta! O să trebuiască să ne omori pe amândoi, pentru că n-o să te las să scapi dacă-l omori! Când tatăl ei ezită, Callie spuse disperată: Dacă încetezi să-l mai baţi, îţi promit că o să mă mărit cu prietenul tău cel groaznic şi o să fiu o soţie bună şi supusă! Sunt virgină – el nu va şti niciodată că s-a întâmplat aşa ceva. Dar trebuie să-mi promiţi că încetezi să-i mai faci rău lui Richard!

Tatăl ei se opri, încruntându-se.

— Cu toată purtarea ta dezmăţată, n-ai fost niciodată mincinoasă. Îşi miji ochii. Juri că o să fii o fiică bună, supusă şi că o să te măriţi?

— Ai cuvântul meu, spuse ea cu amărăciune. Dar spune-mi, cum de ai aflat aşa repede că am fugit?

— Una dintre surorile tale are un simţ al datoriei mai dezvoltat decât ai avut tu vreodată, răspunse tatăl ei. Te-a văzut strecurându-te afară din casă şi a ghicit unde te duceai. După ce m-a trezit, am plecat la Kingston Court. Când Lord Kingston a văzut că aţi plecat amândoi, am pornit-o după voi. Mulţumită?

Callie îşi strânse buzele.

— Pot ghici care dintre surori a fost. Să putrezească în iad!

Tatăl ei o scuturǎ.

— Nu uita ce ai promis! Te porţi cum trebuie şi n-o să-l mai ating niciodată pe iubitul tău.

Ea se smuci din prinsoarea lui.

— Nu le poţi porunci nici servitorilor tăi să-l bată.

El se încruntă, apoi încuviinţă din cap.

— Dar ai face mai bine să fii o mireasă supusă! Făcu un semn către unul dintre rândaşi. Du-o afară!

În vreme ce Callie era condusă brutal afară din şopron, Stanfield stătu cu mâinile în şolduri deasupra trupului sângerând al lui Gordon.

— Îmi pare rău că nu pot isprăvi treaba, Lord George, dar valorează destul de mult odată măritată. Buzele i se răsuciră într-un zâmbet plin de răutate. N-o să te omor. Dar, pe Dumnezeul meu, o să-ţi doreşti să te fi omorât!

capitolul 2

Londra, *vara anului 1814*

Gordon se plictisea. Trecuseră luni de când cineva încercase să-l omoare. Din fericire, acest plictisitor interval de linişte urma să se termine în curând. Lord Kirkland îl chemase, şi Kirkland era un excelent izvor de misiuni ce solicitau feluritele şi infamele abilităţi ale lui Gordon.

Gordon se amuza de faptul că el şi Kirkland

deveniseră într-un fel prieteni. Se ştiau încă de pe vremea anilor de şcoală de la Academia Westerfield, o mică şcoală de elită pentru băieţii de „familie bună şi rele purtări”.

Gordon urâse toate şcolile unde îl trimisese tatăl lui, dintre care Academia Westerfield fusese ultima. De fapt, îi plăcea să înveţe, dar prindea noile informaţii foarte repede, şi atunci era incapabil fizic să stea locului. Când era mic, acasă la Kingston Court, el împreună cu fraţii lui fuseseră instruiţi de către un tânăr prelat care permisese celui mai neastâmpărat dintre elevii lui să hoinărească, în vreme ce fraţii lui se chinuiau să stăpânească latina, matematica sau geografia.

Marchizul nu înţelesese niciodată, aşa că, atunci când Gordon ajunsese la vârsta să fie trimis la şcoală, fusese plasat într-una dintre cele mai dure şcoli din Anglia, astfel încât profesorii să-l silească să stea locului şi să se comporte aşa cum se cuvenea. În ciuda tuturor eforturilor şcolii de a-l supune, Gordon devenise şi mai dificil. La sfârşitul anului, i se ceru să nu se mai întoarcă. Acelaşi lucru se întâmplase la următoarea şcoală. Şi la următoarea. Gordon era foarte mândru de asta.

Când ajunsese la Westerfield, era atât de furios şi de rebel, încât chiar şi Lady Agnes Westerfield cea calmă şi afectuoasă, întemeietoarea şi directoarea şcolii, fusese incapabilă să comunice cu el. Ura şcoala, îşi ura colegii de clasă şi respinsese toate sugestiile prietenoase. Chiulea de la ore ori de câte ori putea şi, când îşi făcea apariţia, se arăta vizibil plictisit şi dezinteresat.

Pentru a se amuza, obţinea rezultate spectaculoase la examene doar ca să-i scoată din sărite pe profesori.

În special, Gordon îl ura pe Kirkland. În ciuda tinereţii lui, Kirkland avea o rece şi cumplit de raţională stăpânire de sine, ceea ce era al naibii de enervant.

Gordon simţea dezaprobare ori de câte ori celălalt băiat se uita spre el.

Ura lui fu confirmată în timpul unui curs de Kalarippayattu[1]. Străvechea tehnică de luptă fusese introdusă în şcoală de către tânărul duce de Ashton, care era pe jumătate indian, şi însuşirea acesteia devenise o tradiţie a şcolii. Lui Gordon îi plăcuse lupta, fiindcă îl ajuta să-şi domolească agitaţia.

În ciuda furiei lui atotcuprinzătoare faţă de captivitatea forţată a şcolii, îşi pierdea rar firea cu adevărat. Dar, într-o zi, la un curs de lupte, căzuse pradă furiei când se luptase cu un coleg de clasă cu limba ascuţită. Poate că l-ar fi omorât pe băiat într-un acces de furie dacă n-ar fi intervenit Kirkland, smulgându-l din încăierare, trântindu-l la pământ şi ţintuindu-l acolo.

— Controlează-te! îi poruncise el cu o ameninţare tăioasă.

Mai târziu, Gordon se simţise recunoscător că fusese oprit de la a comite o crimă, deşi îl dispreţuia pe ticălosul care îl provocase. Dar

1 O artă marţială a cărei origine este în Kerala, sudul Indiei. E considerată una dintre cele mai vechi sisteme de luptă de supravieţuire existente încă în lume. (n.tr.)

umilinţa publică îl făcu să-l urască şi mai mult pe Kirkland.

Cu toate astea, iată-l acum fluierând, în vreme ce urca treptele atractivei reşedinţe din oraş a lui Kirkland din Berkeley Square. Se opri din fluierat înainte de a atinge ciocănelul. Ar fi fost nepotrivit pentru reputaţia lui să apară prea vesel.

Soames, majordomul care-i deschise, spuse:

— Excelenţa Sa vă aşteaptă, căpitane Gordon. Mi-a spus să vă îndrept neîntârziat spre el. Este în camera de muzică.

Soames făcu un gest spre scări.

— Nu-i nevoie să mă însoţeşti sus, spuse Gordon, întinzându-i pălăria.

Pe când urca scările, auzi muzică de pian. Lady Kirkland, presupuse el. Se spunea că interpreta superb.

Uşa către camera de muzică era închisă. În vreme ce o deschise încet, fu copleşit de forţa interpretării. Gordon nu se pricepea prea mult la muzică, dar recunoştea talentul atunci când îl auzea. Se opri, absorbind armoniile vibrante. Nu era de mirare că tinerele domnişoare erau învăţate să deprindă tainele muzicii. Deşi puţine ar fi atât de bune.

Intră în încăpere şi văzu cum Kirkland şi doamna lui stăteau unul lângă altul pe bancheta de la pian şi cântau împreună. Degetele lor ce zburau pe claviatură erau perfect armonizate pe când creau acel şuvoi puternic şi fascinant de sunete.

Lui Gordon i se tăie răsuflarea de surpriză, şi

Kirkland îşi ridică privirea, mirat.

— Îmi pare rău, am pierdut noţiunea timpului.

Se roti pe bancheta de la pian şi se ridică să dea mâna cu Gordon.

— Mulţumesc pentru că ai venit aşa de repede.

— Plăcerea este a mea, Kirkland, răspunse Gordon. Nu ştiu niciodată ce plan interesant ai putea avea pentru mine.

— Sper ca orice ar avea pentru dumneata să nu fie prea periculos. Lady Kirkland se ridică la rândul ei, să-l salute. Nu era o frumuseţe clasică, dar căldura ei profundă era o completare perfectă a stăpânirii de sine reci a soţului ei. E minunat să te vedem, căpitane Gordon.

— Mi-a plăcut foarte mult cum aţi cântat, spuse el sincer. Am auzit despre talentul dumneavoastră, dar a fost totuşi o surpriză şi o încântare. Chiar şi mai mult în cazul tău, Kirkland. E de aşteptat ca doamnele încântătoare să aibă simţ muzical. Însă astfel de talente sunt mai puţin previzibile la maeştrii spionajului.

Ambii Kirkland râseră.

— Ai dori să vii la una dintre seratele noastre muzicale neprotocolare? întrebă Lady Kirkland. Cam în fiecare lună invităm câţiva prieteni să facem muzică.

— Şi să vorbim. Şi să mâncăm, spuse Kirkland. Câteva dintre cele mai mari plăceri ale vieţii.

Privirea tandră aruncată soţiei lui sugera care era *cea* mai mare plăcere.

— Pare plăcut, dar n-am niciun fel de talent muzical, spuse Gordon. Nu ştiu nimic despre

instrumentele muzicale şi am o voce alarmant de nepotrivită.

Lady Kirkland zâmbi.

— Nu trebuie să interpretezi ceva. E de ajuns să te delectezi. Noi, interpreţii, avem nevoie de public, la urma urmei. O să-ţi trimit o invitaţie data viitoare când vom avea o astfel de serată.

El înclină capul.

— Voi fi încântat să iau parte dacă voi putea, Lady Kirkland.

— Spune-mi Laurel. Îţi datorez prea mult ca să ne formalizăm. Îl sărută uşor pe obraz şi ieşi lin din încăpere.

Gordon îşi atinse obrazul, privind după ea.

— Eşti un om norocos, Kirkland.

— Un fapt de care sunt foarte conştient. Kirkland arătă spre două fotolii aşezate lângă o fereastră dinspre faţadă. Am putea foarte bine să vorbim aici. O să sun după cafea. După ce făcu asta, se aşezară în fotolii, şi Kirkland spuse: Cred că ai locuit cu tinerii tăi veri din America, aşa-i?

Gordon se încruntă.

— Ştii că aşa e. O să-ţi spun de pe-acum că în niciun caz n-o să spionez contra americanilor, chiar dacă ţările noastre sunt în război. Îi simpatizez.

— Nu vreau să faci spionaj contra lor. Războiul ăsta a fost o blestemată de vărsare de sânge şi o irosire a resurselor şi n-ar fi trebuit să aibă loc, spuse Kirkland cu fermitate. Există motive pentru care ţările noastre au ajuns să se lupte, dar Anglia ar fi trebuit să rămână concentrată asupra Franţei. Acum, că Napoleon a abdicat, armata peninsulară

a lui Wellington e liberă să se îndrepte în altă parte, ceea ce înseamnă că războiul în fostele noastre colonii va deveni şi mai înverşunat.

— Totul e, din păcate, adevărat, încuviinţă Gordon. Ce are asta de-a face cu mine?

— Sper să te înrolez într-o misiune de salvare, răspunse Kirkland. Nu e vorba despre politică. E vorba despre o văduvă născută în Anglia care trăieşte în capitala americană, Washington. Întreaga regiune a devenit zonă de război, cu Marina Regală dezlănţuindu-se în golful Chesapeake, dând foc oraşelor şi fermelor, şi bombardând forturile americane. Se poate întâmpla orice. Familia ei e îngrijorată în legătură cu pericolele acestea şi ar dori să fie adusă în siguranţă în Anglia.

Gordon se încruntă.

— Organizarea unei salvări peste Atlantic va necesita timp şi bani. Orice se poate întâmpla între prezent şi momentul în care voi ajunge în America. Femeia asta n-are atâta minte să se ferească din calea unei armate invadatoare, dacă îi apare în cale?

— Aici e vorba despre o înstrăinare faţă de familie, aşa că nu sunt siguri în legătură cu situaţia financiară a femeii, dar este, foarte probabil, precară.

— Sărăcia complică întotdeauna existenţa, fu de acord Gordon. Dar dacă nu vrea să se întoarcă în Anglia?

— Exercită-ţi puterea de convingere, spuse sec Kirkland.

— Am făcut la viaţa mea multe fapte reprobabile, zise Gordon la fel de sec, dar nu mă ocup de răpirea femeilor nehotărâte.

— Nici eu. I-am spus reprezentantului guvernamental care mi-a cerut să organizez asta că nu voi admite să iau o femeie împotriva voinţei ei. Kirkland zâmbi. Ceea ce n-ar fi numai greşit, dar şi dificil, de vreme ce femeile ştiu, de regulă, prea bine ce vor. Dacă nu doreşte să se întoarcă în sânul familiei ei de care s-a înstrăinat, eşti împuternicit s-o escortezi într-un loc mai sigur, cel puţin până când se termină luptele. Dacă e săracă, dă-i banii de care are nevoie. Cel puţin, descoperă care e situaţia ei, astfel încât familia să ştie cum o duce.

Chestiunile de familie erau treaba dracului. Cu prudenţă, Gordon întrebă:

— De ce e văduva înstrăinată?

— Nu ştiu. Oficialul care mi-a cerut asta, Sir Andrew Harding, n-a fost prea comunicativ, dar cred că femeia e o rudă a soţiei lui Harding.

Gordon auzise de Harding. Era extrem de bogat şi avea o mare influenţă politică. Un om care aştepta rezultate. Scutură din cap.

— Nu cred că ar trebui să accept această misiune. Dacă văduva nu a mai ţinut legătura cu familia ei, se poate ca adresa să fie greşită. Chiar dacă o pot găsi repede, poate că nu va dori să se întoarcă în Anglia dacă e înstrăinată de familie. Sir Andrew ar trebui să-şi păstreze banii. Este puţin probabil ca el şi soţia lui să obţină ce doresc.

— Foarte posibil să nu, spuse Kirkland încet.

Dar, câteodată, oamenii simt nevoia să facă *ceva* pentru că e insuportabil să nu facă nimic.

Gordon înţelese această chemare spre acţiune. Se încruntă pe când cugeta. Deşi şi-ar fi dorit ceva acţiune, să se arunce cu capul înainte într-o zonă de război, alergând după potcoave de cai morţi, era ceva mai mult decât se aşteptase. Dar se simţise neliniştit, şi exista o oarecare şansă să poată salva domniţa aflată la ananghie. Presupunând că o văduvă putea fi calificată drept domniţă şi că voia să fie salvată.

— Aş avea nevoie să plec într-acolo pregătit să fiu ori englez, ori american, spuse el gândind cu voce tare. Dacă ajung să am de-a face cu Marina Regală sau cu armata engleză, ar fi de ajutor dacă aş avea scrisori de recomandare din partea reprezentanţilor de nivel înalt din guvern. Ştii, chestii de genul ăla: „Acesta e Lord George Audley, puneţi-i la dispoziţie tot ce solicită”.

Kirkland chicoti.

— Nu pot să aranjez ceva chiar atât de generos, dar cu siguranţă pot să-ţi dau scrisori care îţi vor câştiga o oarecare consideraţie. Cum e cu transportul?

— Dacă o să fac asta, o să am nevoie să închiriez o corabie care să vrea să intre într-o zonă de război, şi asta va fi costisitor. De preferat un vas ce a mai navigat în golful Chesapeake.

— Am înţeles. O să ai toate fondurile necesare. Pot să-ţi fac rost de o corabie, dar nu sunt sigur că am marinari experimentaţi în acele ape.

— Asta va fi un exerciţiu foarte scump şi inutil,

spuse Gordon sarcastic. Corabia trebuie să nu fie cu nimic ieşită din comun, dar rapidă, bine înarmată şi să accepte să arboreze steaguri ale diferitelor ţări la nevoie. S-ar putea să ştiu una ce ar fi potrivită, numai să fie căpitanul disponibil şi dispus să accepte. Dacă nu e, va cădea în sarcina ta.

— S-ar părea că te-ai decis să accepţi această misiune, observă Kirkland, cu ochii scânteind de amuzament.

— S-ar părea că da, încuviinţă Gordon. Care sunt numele femeii şi adresa?

Kirkland îi întinse o hârtie cu un numele şi adresa scrise pe ea.

— Interesant, numele ei după soţ este Audley, ca al tău. Ai vreo rudă americană numită Matthias Audley?

Gordon ridică din umeri.

— Poate să fie o legătură, dar Audley nu-i un nume rar. Mă îndoiesc că faptul că am acelaşi nume va conta în faţa văduvei dacă e hotărâtă să nu se întoarcă în Anglia. Se ridică. Acum, rămâne de văzut dacă vasul şi căpitanul la care mă gândesc sunt în Londra, disponibili.

— Fă ceea ce crezi că e cel mai bine, Gordon. Kirkland se ridică şi scoase o hârtie împăturită dintr-un buzunar interior. Aici ai un ordin de plată pentru cheltuieli. Voi obţine scrisorile de autorizare şi ţi le voi trimite acasă la tine. Dacă mai ai nevoie de ceva, trebuie doar să ceri.

Gordon fluieră văzând suma trecută pe ordinul de plată.

— Chiar vor s-o vadă înapoi în siguranţă!

— Da, şi, dacă n-o să vină, familia vrea să se asigure că are tot ce-i trebuie pentru a trăi confortabil.

— Dacă e săracă, ar putea să fie mai dispusă să vină cu mine. Să sperăm că e dornică să se întoarcă acasă şi că totul va merge ca pe roate.

— Asta se întâmplă rar, murmură Kirkland. De aceea m-am gândit la tine.

Gordon zâmbi larg.

— O s-o iau ca pe un vot de încredere în talentele mele ascunse.

— Chiar aşa. Kirkland îi întinse mâna. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva. Noroc şi cu Dumnezeu înainte!

Pe când Gordon îi strângea mâna celuilalt bărbat, simţi o furnicătură la ceafă şi convingerea că urma să aibă nevoie de tot norocul din lume.

Taverna din port era frecventată de negustorii locali mai de soi, de furnizorii maritimi şi de marinari. Gordon scrută cu privirea încăperea, întrebându-se dacă avea să-l recunoască pe bărbatul cu care trebuia să se întâlnească aici.

Îl întâlnise prima dată pe Hawkins într-o pivniţă în Portugalia, ei fiind doi dintre cei cinci bărbaţi condamnaţi să fie executaţi în dimineaţa următoare. Trudiseră din greu toată noaptea pentru a evada, şi cei cinci făcuseră un pact secret de a rămâne în legătură prin intermediul librăriei Hatchard din Londra, trimiţând scrisori în atenţia „Ticăloşilor Mântuiţi”.

Deşi misivele întâmplătoare de la librărie îi dăduseră lui Gordon o oarecare idee despre ce făcea Hawkins, nu se văzuseră faţă în faţă din acea noapte în Porto. Ah, iată-l, într-un separeu aflat la peretele din stânga. Bărbatul care stătea acolo îşi ridică halba în semn de salut, aşa că Gordon îşi croi drum prin încăpere.

Pe când se apropia de masă, Hawkins se ridică şi îi întinse mâna. Cu părul castaniu şi solid clădit, avea tenul tăbăcit al unui bărbat care trăia mai mult în aer liber.

— Gordon, spuse el cu voce gravă. Ce bine să te văd după toţi aceşti ani.

Pe când îşi scuturau mâinile, Gordon spuse:

— Ani plini pentru amândoi, îmi închipui. Se strecură pe bancheta din faţa bărbatului. Vocea îţi e schimbată faţă de cum mi-o amintesc eu.

Hawkins chicoti.

— În noaptea când ne-am întâlnit, fusesem la un pas de a muri spânzurat. Mi-a trebuit timp pentru a-mi recăpăta vocea.

Făcu semn unei chelneriţe să-i aducă ceva de băut lui Gordon.

— Eşti foarte viu pentru un spânzurat, spuse Gordon. Aici trebuie să existe o poveste.

— O poveste pentru altă dată, spuse Hawkins cu un gest indiferent din mână. Ai ceva veşti despre alţi membri ai Frăţiei Ticăloşilor Mântuiţi?

— Will Masterson era cu armata în Toulouse când Napoleon a abdicat. Mi s-a spus că a renunţat la postul său din armată şi că se îndrepta spre casă prin Peninsulă, zise Gordon. Mă întreb dacă are de

gând să facă o vizită temniţei unde am împărţit acel îngrozitor coniac şi am discutat despre ce o să facem în cazul puţin probabil în care vom supravieţui. Masterson are de gând să se aşeze la casa lui şi să trăiască o viaţă serioasă şi plictisitoare.

— Poate că e serios, dar mă îndoiesc că va fi plictisitor. Gânditor, Hawkins luă o gură de bere. Mă întreb dacă toţi cei cinci ticăloşi sunt încă în viaţă. Trăim vremuri periculoase.

— Tu mai mult decât majoritatea, dacă citesc aşa cum trebuie rarele tale scrisori. Ţi-ai umplut timpul fiind spărgător de blocadă?

— Da, dar a venit pacea, şi nu mai sunt atâtea blocade de spart, aşa că poate voi deveni respectabil, spuse Hawkins cu umor sec.

— Ai spart vreo blocadă în porturi din Statele Unite? De preferinţă, golful Chesapeake. Dacă da, aş avea o treabă pentru tine.

Hawkins miji ochii.

— Am făcut incursiuni prin golf până la Baltimore. Unul dintre oamenii mei e din partea locului şi ştie apele mai bine ca oricine. Ce fel de treabă? Cu Marina Regală patrulând prin Chesapeake, să navighezi acum acolo ar fi chiar mai primejdios decât o obişnuită spargere de blocadă.

— E o misiune de salvare şi trebuie să aibă loc cât de repede posibil. Gordon descrise pe scurt ce trebuia făcut.

Hawkins cugetă.

— Asta sună mai simplu decât spargerea

blocadei. Corabia mea, *Zephyr*, poate s-o întreacă pe oricare alta din Marina Regală. Dacă preţul e cel corect, pot face asta.

Gordon zâmbi.

— Atunci, hai să discutăm despre asta!

capitolul 3

Washington, D.C.
20 august 1814

Callie îşi dădu din ochi o şuviţă de păr umed, apoi îşi şterse degetele de un prosop înainte de a prinde în ace delicata mătase. La fel ca omonimul său, rebelul general Washington, această tânără capitală era proaspătă şi captivantă în comparaţie cu căminul ei din Lancashire, dar vara fierbinte şi umedă o făcuse să-şi dorească verile reci şi blânde ale copilăriei. Mai înfipse un alt ac în rochia pe care o modifica pentru doamna Gerard, una dintre cele mai bune cliente ale ei. Soţia unui înalt oficial din cabinetul preşedintelui Madison, doamna Gerard acceptă o batistă curată de pânză de la Sarah, care era menajera, bucătăreasa, asistenta şi prietena lui Callie.

După ce şopti mulţumiri, doamna Gerard spuse serioasă:

— Ne-am decis să ne mutăm la casa noastră de la ţară pentru restul verii. O să fie mai sigur acolo şi o să scăpăm de căldură şi de boala acestei mlaştini infestate de malarie.

Washington era vestit pentru clima

nesănătoasă, dar nu toată lumea avea o casă la ţară pentru a evada din căldura verii. Callie spuse:

— Marina Regală jefuieşte golful Chesapeake de peste un an. Ce crede domnul Gerard că se va întâmpla acum?

— Deoarece abdicarea lui Napoleon a determinat trupele armatei britanice să vină aici, oraşele din jurul golfului sunt în pericol de a fi invadate pe uscat. Dacă sunt debarcate trupe pe râul Patuxent, pot mărşălui spre Washington, Annapolis sau Baltimore.

Gânduri asemănătoare o ţineau trează pe Callie în noapte. Din fericire, clientele ei o informau mai bine decât jurnalele.

— N-ar fi Baltimore ţinta cea mai probabilă din cauza flotei şi a corsarilor? Se spune că amiralii Marinei Regale spun despre Baltimore că este „acel cuib de piraţi”.

— Da, şi pe bună dreptate, încuviinţă doamna Gerard. Dar aş vrea să se termine odată războiul ăsta.

— Şi eu! Callie se înţepă din greşeală cu un ac. N-am înţeles niciodată scopul lui.

Înainte ca doamna Gerard să poată răspunde, uşa croitoriei se deschise. Fiul vitreg al lui Callie, Trey, în vârstă de paisprezece ani, cu buclele negre răzvrătite în jurul feţei, năvăli în salon.

— Englezii au debarcat pe Patuxent!

Toată lumea din salon îngheţă.

— Că tot vorbeam despre lup, mormăi doamna Gerard, făcându-se albă la faţă. Şi uite-i aici!

Callie îşi înăbuşi teama. Trey nutrea un interes

entuziast faţă de război, dar nu era înclinat să răspândească zvonuri fanteziste.

— Unde ai auzit asta?

— O iscoadă tocmai a adus veştile preşedintelui Madison! spuse Trey agitat. Acum, iscoada e la cârciumă, spunând asta tuturor.

Ea avu o înfiorătoare certitudine că englezii aveau să atace Washingtonul. Baltimore era o ţintă mai valoroasă, dar în acelaşi timp şi mult mai dificilă. Capturarea capitalei americane ar fi mai uşor de realizat şi ar zdrobi şi ar umili noua şi fragila republică.

Sesiunea de probe luă sfârşit mult mai repede decât de obicei, pentru ca doamna Gerard să se poată grăbi spre casă. Dorind să păstreze normalitatea pentru cât mai mult timp, Callie le spuse lui Trey şi surorii lui, Molly:

— Să facem o îngheţată de lămâie pentru cină? O să avem nevoie de lămâi. Fugiţi până la piaţă, dacă vreţi. Molly, încearcă să-l fereşti pe Trey de belele!

Molly, care avea şaisprezece ani, râse.

— Nu cred că e posibil, dar o să fac tot ce-mi stă în putinţă.

Gheţăria pe care Callie o săpase în spatele casei se dovedise mană cerească în această climă. Avusese o gheţărie şi la casa din Anglia, dar nu şi căldura care făcea îngheţata incredibil de minunată aici.

Callie aşteptă până când copiii plecară înainte de a se adresa lui Sarah. O femeie frumoasă, pe la cincizeci de ani, Sarah Adams şi soţul ei, Joshua,

fuseseră sclavii casei la plantaţia din Jamaica a soţului lui Callie, Matthew Newell. Când Callie fugise din insulă cu copiii, îi întrebase pe cei doi dacă voiau să plece cu ea. Când ei acceptaseră, ea îi eliberase pe loc. Acum, Sarah şi Joshua făceau parte din familie, alături de cei doi copii vitregi ai ei; o familie mai bună decât cea în sânul căreia crescuse.

— Ce să facem, don'şoară Callista? întrebă Sarah. Credeţi că doamna Gerard are dreptate că soldaţii englezi o să mărşăluiască spre Baltimore?

Callie îşi muşcă buza îngrijorată, întrebându-se cum să facă să-şi păstreze familia în siguranţă.

— Instinctul îmi spune că se vor îndrepta spre Washington.

— Instinctul nu v-a înşelat nicicând. Aşadar, ce facem acum?

Callie scoase un oftat adânc.

— Plecăm din oraş. Începe să împachetezi cele necesare pentru copii, pentru tine şi Joshua, aşa încât să puteţi pleca mâine-dimineaţă.

— Unde să mergem? La vest, la ţară? întrebă Sarah nesigură.

— La Baltimore, spuse Callie. Oraşul e mult mai mare decât Washingtonul şi mai bine apărat. Există acolo un loc unde să poţi sta. Domnul Newell avea un depozit, pe care mi l-a lăsat mie. Camerele de locuit de la etajul de sus sunt destul de simple, dar sunt de ajuns până când o să te poţi întoarce acasă.

Sarah se încruntă.

— Aţi tot vorbit despre plecarea „noastră". N-o

să fiţi şi dumneavoastră cu noi?

Callie scuturǎ din cap.

— Toate bunurile mele sunt aici, şi, dacă se distruge casa, vom fi la mare ananghie. Deoarece sunt născută în Anglia, voi putea să conving trupele britanice să cruţe casa asta.

Sarah icni.

— E prea primejdios să rămâneţi aici de una singură!

— Vor fi în oraş şi alte femei, pentru a-şi proteja casele. Soldaţii englezi nu sunt monştri, Sarah. Au ordine să nu facă rău civililor neînarmaţi. Până şi oribilul amiral Cockburn, care jefuieşte golful încă de anul trecut, atacă doar proprietăţile şi gărzile de voluntari, nu femei şi copii.

— Ar trebui ca Joshua să stea cu dumneavoastră, spuse Sarah pe un ton ferm.

— Copiii au nevoie de voi amândoi. Callie zâmbi ca şi cum nu era pe jumătate moartă de frică. Adu-ţi aminte că domnul Newell m-a învăţat cum să folosesc o puşcă, pentru orice eventualitate. Pot să alung jefuitorii dacă va fi nevoie. Pentru că Sarah continua să fie încruntată, Callie spuse: Poate că intuiţia mă înşală, şi armata britanică nu se va apropia de Washington. Poate că faptul că ne pregătim de evacuare ne va garanta că evacuarea nu e necesară.

Sarah pufni.

— Lumea nu merge aşa! O să încep să fac bagajele.

După ce prietena ei ieşi din cameră, Callie se învârti prin salonul cu tavan înalt pe care îl

transformase într-un salon de modă. Mare parte din mobilier era de mâna a doua, dar elegant. Un paravan atractiv cu model oriental aşezat într-un colţ oferea intimitate pentru doamnele care îşi schimbau hainele. Joshua construise rafturi de perete pe care erau ustensilele meseriei lui Callie: cataloage de tipare, de ţesături şi cutii cu nasturi şi garnituri.

Callie îşi trecu degetele peste dantele şi panglici, adună o mână de nasturi şi îi lăsă să i se scurgă printre degete. Muncise din greu să construiască afacerea – şi viaţa – asta, şi era posibil ca totul să fie spulberat, şi nu din vina ei. Viaţa nu era dreaptă – o realitate dureroasă pe care o descoperise pe când era copil.

Se opri la fereastră şi privi afară, spre strada din faţa casei, una dintre principalele artere ale oraşului, ce ajungea până la Capitoliu – o clădire măreaţă, destinată a arăta lumii întregi că Statele Unite erau o naţiune de care trebuia să se ţină seama. Dacă britanicii invadau oraşul, era foarte posibil să treacă întocmai pe această stradă.

Crescând ca fiică a unui baron în Anglia, nu-şi imaginase niciodată viaţa pe care o ducea acum. Tot ce se întâmplase fusese din vina ei, fireşte. Dacă s-ar fi purtat mai bine şi ar fi fost mai puţin rebelă, tatăl ei n-ar fi forţat-o să se mărite cu un străin. N-ar fi trebuit să fugă cu cel mai drag prieten al ei, şi acesta n-ar fi sfârşit murind pe o corabie-închisoare în lungul drum spre New South Wales[2].

2 Colonie a Imperiului Britanic între 1788 şi 1901, aflată in Australia; la

Dintre toate greşelile pe care le făcuse, cea care dusese la moartea lui Richard era cea care o apăsa cel mai tare. El fusese la fel de rebel ca ea, şi se distraseră enorm jucând diverse roluri, ca şi cum ar fi fost scene dintr-o piesă de teatru. Piraţi şi fecioare. Războinici greci şi amazoane. Athena şi Marte – şi câteodată schimbau rolurile, ea fiind un lord şi el o lady, şi sfârşeau prin a se rostogoli prin iarbă, râzând până când îi durea burta. Ah, Richard...

Întrerupse brusc aceste gânduri, ştiind cât de inutile îi erau regretele. Dacă n-ar fi alergat la el pentru ajutor sau n-ar fi acceptat propunerea lui de a fugi împreună, el ar fi fost în viaţă acum. Sau, cel puţin, n-ar fi murit ca rezultat direct al acţiunilor ei. Odată ce ar fi fost destul de mare să scape de sub controlul tatălui său, şi-ar fi găsit drumul spre o viaţă mai fericită. Avea putere şi înţelepciune şi mai multă bunătate decât arăta faţă de lume.

Ar fi trebuit să trăiască pentru a ajunge la fericire. În schimb, oasele lui zăceau pe fundul unui îndepărtat ocean.

Callie fusese mai norocoasă. Deşi n-ar fi ales niciodată să se mărite cu Matthew Newell, acesta fusese un soţ mai bun decât se aşteptase. Căsătoria lor nu fusese foarte romantică, dar învăţaseră să se simtă confortabil unul în prezenţa celuilalt. Îl plânsese atunci când inima lui cedase. Apoi aflase că ea şi copiii ei vitregi erau în pericol, aşa că îi luase şi fugise pentru a le salva viaţa. Ei şi

---

început, a fost colonie penală - un teritoriu folosit pentru a exila deţinuţii din Imperiul Britanic, (n.tr.)

celorlalţi.

Această fugă obositoare îi adusese în acest oraş pe care îl ştia puţin din călătoriile de afaceri ale soţului ei şi unde familia sa putea fi în siguranţă. Schimbase numele tuturor din Newell în Audley, pentru a-şi onora vechiul şi pierdutul ei prieten, şi, într-adevăr, fuseseră în siguranţă aici în ultimii trei ani.

Dar o siguranţă permanentă nu era garantată. Impunându-și să nu piardă timpul cu regrete, se aşeză la birou şi începu să adune actele pe care să le dea lui Sarah şi lui Joshua atunci când aveau să plece la Baltimore. Făcuse duplicate ale documentelor care certificau că atât copiii, cât şi familia Adams erau liberi. Avea să-şi trimită restul bijuteriilor cu ei, aşa încât, dacă se întâmpla ce era mai rău cu ea şi cu casă, aceştia să aibă nişte venituri cu care să-şi clădească o nouă viaţă.

Ar fi făcut totul pentru a-i şti în siguranţă – şi putea doar să se roage ca eforturile ei să fie de ajuns.

capitolul 4

Râul Potomac la sud de Washington, D.C.
24 august 1814

Corabia lui Hawkins, *Zephyr*, era chiar mai rapidă decât se aşteptase Gordon, şi intrară în zona de război cu o surprinzătoare iuţeală. Pe când goeleta înainta în susul albiei largi a râului Potomac, Gordon se sprijini de balustradă la prova

şi îşi dori ca această misiune să fi avut loc într-un anotimp mai răcoros. Îşi dăduse jos haina, iar cămaşa de pânză i se lipise de umeri, în ciuda brizei uşoare.

Probabil că fuseseră ploi serioase în susul râului, pentru că apa era vijelioasă şi mâloasă, şi, din când în când, pe ea pluteau trunchiuri de copaci şi alte resturi. Din fericire, *Zephyr* era agilă.

Gordon se întrebă ce aveau să găsească odată ajunşi la Washington. Mai devreme, spre amiază, auzise sunetul îndepărtat al tunurilor bubuind între dealurile înverzite din Maryland. Acum, totul căzuse într-o tăcere de rău augur, dar mici bărci traversau râul lat spre malul dinspre Virginia. Fugeau de trupele inamice care înaintau, bănui el.

I se alătură Hawkins, care avea un binoclu în mână.

— Dacă totul merge bine, ceea ce nu mă aştept, spuse căpitanul, am putea fi în drum spre casă mai târziu în seara asta.

Gordon scutură din cap.

— Chiar dacă o găsesc pe doamnă şi o conving să se întoarcă în Anglia, va fi nevoie de timp să-şi împacheteze toată agoniseala. O zi sau două cel puţin.

— Dacă văduva ta are un pic de minte, a şters-o deja din Washington până acum, spuse Hawkins pesimist. Dacă aşa stau lucrurile, n-o s-o găseşti niciodată.

— Asta aşa e, dar, de vreme ce sunt aşa aproape, trebuie să încerc, fie şi numai pentru a justifica toţi banii pe care familia i-a dat pentru

misiunea asta.

— Nu mă pot plânge când primesc o bună parte din banii ăia. Hawkins îşi ridică binoclul să scruteze orizontul. Vocea i se schimbă. E o barcă în pericol în faţă. Pare că s-a izbit de un banc de nisip sau de un obstacol.

Chiar şi fără binoclu, Gordon putu vedea că mica ambarcaţiune avea probleme serioase. Stătea nemişcată în apă şi, în vreme ce el o privea, se lăsă într-o parte, cu velele fluturând. Mare parte din călători se prinseseră de carena bărcii, dar o mică siluetă căzu în apă şi fu luată de curent.

Pe când copilul era dus de curent spre *Zephyr*, ţipete de femeie sfâşiară aerul încărcat.

— Lizzie! Lizzie!

Gordon înjură, evaluând şansele. Nu părea ca vreunul dintre cei care făceau parte din familia copilei să ştie să înoate, şi viteza curentului urma s-o ducă pe lângă *Zephyr* înainte ca o barcă de salvare să poată fi lăsată la apă. Nu era nicio altă barcă în apropiere, pentru a-i sări în ajutor.

El îşi smulse cizmele şi îşi aruncă şapca în spate, apoi se urcă pe marginea balustradei.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă ai trimite o mică barcă după noi.

— Înoţi destul de bine ca să faci asta? întrebă scurt Hawkins.

— Da. Gordon stătu o clipă urmărind traseul copilei, pentru că, odată ajuns în apă, avea să-i fie mai greu s-o vadă. Apoi, se aruncă cu avânt de pe balustradă, cât mai departe de vas şi cât mai aproape de mica Lizzie.

Simţi răcoarea plăcută a apei când începu să înoate şi înaintă vârtos spre copilă. Întotdeauna îi plăcuse să înoate, şi el cu Callie învăţaseră împreună să facă asta, într-un râu din Lancashire. În ultimii ani înotase în mări mai agitate şi la un moment dat chiar pentru a-şi salva viaţa. Ar trebui să fie în stare să salveze o fetiţă mică de s-o bagi într-un buzunar.

Râul părea lat şi primejdios, acum că se afla în el, şi avea şanse egale să ajungă sau nu la Lizzie înainte ca hainele ei îmbibate de apă s-o tragă la fund pentru totdeauna. Când aprecie că era aproape de locul unde era posibil s-o fi dus curentul pe micuţă, se opri şi îşi împinse capul cât putea de sus pentru a vedea mai bine. Unde era?

Acolo. Cam la douăzeci de picioare spre dreapta se vedea o faţă palidă pe jumătate afundată în apă, gata-gata să se scufunde. Copila care se zbătea reuşi să-şi ridice capul îndeajuns pentru a lua o gură de aer înainte de a aluneca din nou sub apă.

— Rezistă! strigă el, sperând că şansa de a o salva avea să o încurajeze să continue să se zbată.

Se aruncă înotând în apă, ştiind că, dacă nu putea să ajungă la ea acum, era pierdută.

Căpşorul ei apăru la suprafaţa apei la câţiva metri distanţă, şi doi ochi mari şi albaştri se uitară orbeşte spre el, înainte de a se afunda din nou. Lovind furios, se împinse pe sub apă şi se năpusti în faţă cât putu de mult.

Apa era rapidă şi tulbure, aşa că doar din pură întâmplare degetele lui întinse atinseră o pânză. O

înşfăcă şi reuşi să prindă zdravăn o mână din rochia ce plutea. Apoi ţâşni înspre suprafaţă.

Apărură la lumina soarelui, şi Lizzie se agăţă de Gordon, scuipând apă şi ţinându-l strâns de gât, mai să-l sufoce. El de-abia reuşi să ţină amândouă capetele la suprafaţa apei.

Cu mişcări vârtoase şi tăind apa, o ţinu strâns lângă el. Avea cinci sau şase ani, aprecie el. Destul de mare pentru a-şi da seama în ce pericol se aflase.

— Nu-ţi fie teamă, Lizzie, acum eşti în siguranţă, spuse el liniştitor. Încearcă să nu mă strângi de gât prea tare.

Ea începu să plângă, dar avu suficientă minte cât să-şi slăbească strânsoarea. Gordon se uită în jur. *Zephyr* se apropiase, şi o barcă venea înspre ei. O altă barcă cu vâsle ajunsese la mica ambarcaţiune şi lua pasagerii din vasul avariat.

Însuşi Hawkins era în barca de lângă Gordon. El se aplecă, cu braţele întinse.

— Dă-mi-o mie!

Gordon se supuse, şi Lizzie fu trasă afară din apă, tuşind şi ţipând. Hawkins o înfăşură într-un prosop mare şi o dădu unui marinar din spatele lui. Apoi se aplecă şi îl apucă pe Gordon de mână, ridicându-l pe jumătate din apă.

— Bravo, spuse Hawkins scurt, săltându-l pe Gordon în barcă.

— A fost cât pe ce! Gordon primi un prosop şi îl folosi pentru a-şi şterge părul din care picura apa. Uitându-se în susul apei, adăugă: Remorchezi ambarcaţiunea?

— Ar putea fi reparată, şi nu stă în obiceiul marinarilor să lase să moară un vas, explică Hawkins. Acum, hai să aflăm ce veşti au pasagerii despre război.

„Veştile ar fi foarte utile”, încuviinţă în gând Gordon pe când îşi scoase cămaşa, o stoarse de apă şi şi-o puse din nou pe el. În căldura asta, avea să se usuce repede.

Călătoria înapoi la *Zephyr* era mai înceată, pentru că se mişcau contra curentului. Pe când trăgeau lângă goeletă, un băiat având cam doisprezece ani se uită peste balustradă şi strigă:

— Mamă, Lizzie e bine!

Hawkins urcă fără efort pe o scară de frânghie spre puntea principală, ţinând fata sub braţ. Gordon îl urmă şi ajunse pe punte la timp să le vadă pe Lizzie şi pe bruneta ei mamă îmbrăţişându-se cu putere.

Grupul din barcă, ud până la piele, includea o femeie care părea a fi bunică, o negresă pricepută care se purta precum o doică îngrijindu-şi puişorii şi un băiat şi o fată de vârste apropiate de Lizzie şi fratele ei mai mare. Alcătuiau o adunătură ostenită şi vulnerabilă de refugiaţi.

După ce se asigură că fiica ei era bine, femeia i-o predă pe Lizzie doicii şi se întoarse spre Gordon.

— Sunt Abigail Green. Aceştia sunt soacra mea, Alice Green, şi – făcu semn cu mâna spre ceilalţi – restul familiei. Mi s-a spus că sunteţi domnul Gordon. Dumnezeu să vă binecuvânteze şi să vă aibă în paza lui pentru ce aţi făcut!

— Sunt bucuros că am fost destul de aproape

pentru a ajuta, spuse el. Fugiţi de trupele britanice? Avem nevoie de orice veste despre război pe care ne-o puteţi da.

Doamna Green ezită.

— Dumneata şi căpitanul sunteţi englezi, nu-i aşa?

— Prin naştere, încuviinţă Gordon. Dar nu suntem parte a acestui război.

Hawkins adăugă:

— O mare parte a echipajului meu e american. Cârmaciul, Landers, a fost născut şi crescut în St. Michael's, chiar dincolo de golf.

Landers, un lungan roşcovan, încuviinţă din cap.

— Taică-meu construieşte corăbii de corsari pentru lupta cu englezii, doamnă.

Liniştindu-se, doamna Green spuse:

— În după-masa asta, a avut loc o luptă la câţiva kilometri est de Washington, lângă un oraş numit Bladensburg. Oftă şi îşi dădu părul ud de pe frunte. Nu chiar o luptă. Se spune că gărzile americane de voluntari fug ca nişte laşi. Calea e liberă, pentru ca blestemaţii de englezi să mărşăluiască direct în oraş! De asta ne îndreptăm spre Virginia, să stăm cu familia mea. Soţul meu m-a făcut să-i promit că vom merge acolo dacă englezii se apropie de Washington.

— Asta e probabil înţelept, fu de acord Gordon. Familia dumitale locuieşte lângă râu?

— Da, pe unul dintre râuri, de asta m-am gândit că ar fi mai rapid să plecăm cu ambarcaţiunea aceasta, dar... Ridică neajutorată

din umeri. Poate că ar fi fost mai înţelept să traversăm Long Bridge, dar e înţesat de lume şi de căruţe ce fug din oraş, şi, mergând pe acolo, am fi fost mai aproape de englezi. Cu toate astea, dacă am fi pierdut-o pe Lizzie…!

— Dar n-a fost aşa, don’şoară Abby. Doica o mângâie uşor pe stăpâna ei ca şi cum ar fi fost la fel de mică precum Lizzie. Dumnezeu a fost cu noi.

— Sper şi eu! Abigail îşi muşcă buza. Eu… eu nici măcar nu ştiu dacă soţul meu mai trăieşte. Era cu voluntarii.

— Armata britanică a trimis aici unele dintre cele mai bune trupe din lume, spuse încet Gordon. Nici măcar armata lui Napoleon nu le-a putut face faţă. Cât de departe e oraşul ăla – Bladensburg? – de Washington?

— Doar la vreo opt kilometri, spuse Abigail cu hotărâre. Ar putea ajunge în oraş la căderea nopţii.

— Eu sunt aici în speranţa că voi salva un membru al familiei mele, o văduvă care nu are posibilităţi de a se întoarce în Anglia, spuse el, simplificând faptele. Numele ei este doamna Matthias Audley. Din întâmplare, o cunoaşteţi?

— După renume. Se spune că este cea mai bună croitoreasă din Washington, răspunse doamna Green. Dar s-ar putea să fi plecat. Multă lume a plecat, inclusiv oficialii din guvern. E un haos.

Situaţia părea instabilă şi periculoasă. Gordon se încruntă.

— Cu toate astea, trebuie să încerc s-o găsesc sau cel puţin să aflu unde a plecat. Mergând călare

aş avea o oarecare flexibilitate să dau de ea. Crezi că voi putea să cumpăr sau să închiriez un cal?

Mai vârstnica doamnă Green, care îi strângea lângă ea pe cei doi copii mijlocii, spuse:

— Putem să vă ajutăm. Plantaţia noastră, Tucker Hall, e pe râul Tucker, chiar la nord de aici, pe partea dinspre Maryland. Cred că apa din râu e suficient de adâncă pentru ca vasul ăsta să poată naviga vreo jumătate de kilometru sau aşa ceva. Arătă înspre râu. Sunt câţiva cai în grajd. Soţul meu e acolo să ne apere proprietatea. Spune-i ce s-a întâmplat cu noi şi spune-i că ţi-am acordat permisiunea să iei un cal. Cel mai bun ar fi Samson. E unul mare, gri, puternic şi solid.

Gordon se uită întrebător înspre Hawkins. Prietenul lui spuse:

— N-aş naviga chiar înspre docurile din Washington dacă urmează să se dea o luptă pentru oraş. Pot să te las la Tucker Creek, apoi să duc familia Green în Virginia. După aceea, o să mă întorc şi o să arunc ancora în râu să te aştept.

Gordon încuviinţă, apoi se scuză şi coborî în cabină să se pregătească pentru următoarea etapă a călătoriei sale. Abia aştepta să fie iar pe uscat şi să aibă din nou un cal sub el.

Până acum, doar călătorise. Acum, începea adevărata lui misiune.

Când Zephyr ajunse până la Tucker Creek, aşa cum considerase Hawkins că era mai sigur, Gordon fu debarcat la chei şi barca avariată fu legată la doc pentru viitoarele reparaţii. La mai puţin de un

kilometru de mers pe jos de-a lungul râului, se găsea casa Green care în Anglia ar fi fost considerată a fi un conac.

La Tucker Hall îl găsi pe soţul lui Abigail viu şi nevătămat, deşi uniforma lui de voluntar era murdară, iar umărul stâng fusese pârlit de un glonţ de muschetă. El şi tatăl lui, un bărbat viguros cam la cincizeci de ani, fură recunoscători să afle că partea feminină a familiei era în siguranţă şi încă şi mai recunoscători că Gordon o scosese pe micuţa Lizzie din râu.

Soţul lui Abigail plănuise să meargă în Virginia să se alăture familiei lui, de vreme ce era periculos ca un ofiţer de la voluntari să fie găsit de către englezi. Tatăl lui ar fi rămas pentru a păzi casa, dacă era necesar.

Într-o jumătate de oră, Gordon se îndrepta spre zona de război, îmbrăcat ca un gentleman englez şi călărindu-l pe Samson, armăsarul puternic pe care îl recomandase Alice Green.

Care să fie şansele ca văduva Audley să fie acolo unde ar fi trebuit să fie? Aproape inexistente.

Întotdeauna avusese instincte bune în ce priveşte pericolul, şi acum acele instincte îi spuneau că viitorul nu avea să fie atât de simplu.

capitolul 5

Washington, D.C.
24 august 1814

În mod obişnuit, capitala tânărului stat

american fremăta de energie şi zel, dar, la patru zile după ce armata britanică debarcase în apropiere, Washington era la fel de pustiu ca un oraş bântuit de ciumă. Callie abia putuse dormi cu o seară în urmă. În toiul nopţii, văzuse lumina unui foc spre nord-est. Bănuise că era un pod în flăcări.

În această dimineaţă, îşi alesese cu multă grijă hainele, hotărându-se asupra unei rochii albastre, elegante, dar simple, aşa încât să arate ca o doamnă modestă şi respectabilă.

Acum era după-amiază târziu, şi artileria ce bubuise mai devreme căzuse într-o tăcere ameninţătoare. Probabil că lupta din apropiere se terminase, dar ce se întâmplase? Callie umbla agitată prin casă, apăsată de acea linişte deplină şi dorind cu ardoare să poată face ceva.

Aproape că îi sări inima din loc când auzi o bătaie la uşa din faţă, dar era un ciocănit politicos. Cu pistolul încărcat în mâna stângă şi ascuns în cutele rochiei, deschise prudentă uşa. Un bărbat care părea îngrijorat, îmbrăcat ca un funcţionar, făcu o uşoară plecăciune.

— Sunt domnul Williams de la Departamentul Trezoreriei, doamnă. Încercăm să scoatem din oraş cât mai multe documente din arhivă. Aveţi un cal şi o căruţă pe care departamentul să le poată împrumuta? O să vă dau o chitanţă.

Bucuroasă că ai casei plecaseră spre Baltimore a doua zi după ce Callie primise veştile despre debarcarea englezilor, ea spuse:

— Îmi pare rău, caii şi trăsura sunt în Baltimore cu familia mea.

El oftă.

— O decizie înţeleaptă, dar aş fi vrut să aveţi mai mulţi cai şi trăsuri! Îşi atinse borul pălăriei. Aveţi grijă, doamnă!

— Şi dumneavoastră, domnule Williams.

Închise uşa. Nu era primul care venise în căutare de transport pentru documente vitale, dar poate că era ultimul.

Le spusese celor două cusătorese să stea acasă cu familiile lor. Mare parte dintre cei puţini care rămăseseră în oraş erau femei ca ea însăşi, care rămăseseră în speranţa că îşi puteau salva căminele. Nu era o dorinţă în van. Câteva femei din oraşele din jurul golfului Chesapeake fuseseră în stare să îi convingă pe ofiţerii englezi să nu le dea foc caselor. Merita riscul pe care şi-l asuma rămânând aici.

Tocmai cosea tivul unei rochii, când auzi strigăte afară. Din nou, deschise uşa şi văzu pe stradă un ofiţer obosit din garda de voluntari. Văzând-o, acesta strigă:

— A fost o luptă la Bladensburg, şi englezii ne-au pus pe fugă! Ar putea ajunge aici în câteva ore, aşa că zăvorâţi uşa şi rugaţi-vă!

Acum, când pericolul era iminent, se simţi surprinzător de calmă. Nu fusese niciodată în stare să aştepte. După ce zăvorî uşa din faţă, ieşi din casă prin bucătărie şi merse repede pe strada laterală să-i dea de veste prietenei ei, Edith Turner, o văduvă mai în vârstă care fusese prima care îi urase lui Callie bun venit în oraş. Aşteptându-se la o invazie iminentă, Edith adunase acasă câţiva

prieteni vârstnici care nu avuseseră puterea să plece.

Răspunse la uşă la prima bătaie a lui Callie, cu o expresie îngrijorată.

— Sunt veşti?

— Da, un ofiţer din garda de voluntari mi-a spus că englezii au pus pe fugă trupele noastre la Bladensburg.

Edith icni.

— Sunt doar câţiva kilometri până acolo!

— Voluntarul mi-a spus să zăvorăsc uşile şi să mă rog, zise Callie mohorâtă. O îmbrăţişă grăbită pe prietena ei. E un sfat bun. Ai grijă, Edith!

Prietena ei o îmbrăţişă la rândul ei.

— Şi tu, draga mea.

Pe când Callie se întorcea în siguranţa casei ei solide de cărămidă, auzi o explozie puternică spre est, în direcţia bătăliei. Se părea că forţele americane aruncaseră în aer încă un pod, pentru a încetini înaintarea englezilor. Se întrebă ironic dacă americanii pricinuiau mai multe pagube capitalei lor decât englezii.

Cam după o jumătate de oră, se uită printre perdelele din faţă şi văzu cum gărzile de voluntari se retrăgeau. Unul privi în sus şi văzu mişcarea perdelei. Vorbi cu tânărul de lângă el, şi amândoi se îndreptară spre aleea din faţa casei. Încă un ciocănit. Arătau mai degrabă speriaţi decât ameninţători, aşa că deschise uşa, deşi din nou îşi ţinu pistolul la îndemână.

— Doamnă. Cel mai înalt din cei doi tuşi, apoi începu din nou: Doamnă, ne-aţi putea da nişte

apă? Vă rog! Eu şi fratele meu suntem gata să cădem din picioare.

— Bineînţeles. Treceţi la umbra copacului aceluia, şi o să vă aduc nişte apă, răspunse ea.

Bănuind că aveau să apară mai mulţi bărbaţi care aveau nevoie de apă, ea aduse două găleţi pline şi două polonice.

— Serviţi-vă! Mai avem.

— Singurii americani care au ştiut să lupte au fost cei din flota Comandorului Barney[3], spuse amar fratele mai înalt, după ce dădu pe gât cu sete un polonic de apă. S-au luptat cu flota engleză peste tot în golf de luni întregi. Ei au ştiut să-şi apere poziţia! Am auzit că unii dintre ei spun că o să continue să lupte chiar şi pe străzile din Washington.

Văzându-le umilinţa, Callie spuse încet:

— Dacă soldaţii n-au experienţă, şi întreaga companie cedează şi se retrage, n-are niciun sens ca unii soldaţi să rămână de capul lor şi să lupte. Mamei voastre nu i-ar plăcea dacă aţi fi omorâţi în zadar.

— Doamna are dreptate, Jem, spuse fratele mai scund. Mama ne-ar omorî dacă ar crede că suntem chiar aşa proşti. Bău cu sete, apoi îşi turnă un polonic de apă pe cap să se răcorească. Azi am fugit, dar, pe Dumnezeul meu, o să luptăm într-o altă zi!

— N-o să ia Baltimore-ul! Jem folosi polonicul

3 Comandor naval american care a condus o flotă maritimă americană ce a apărat golful Chesapeake, luptând cu vasele englezeşti în 1814 la Bladensburg. (n.tr.)

să-şi umple recipientul gol de cositor. Vă mulţumim mult, doamnă. O să plecăm acuma. E lung drumul înspre nord.

Callie le dori numai bine şi reumplu găleţile cu apă, lăsându-le la marginea peluzei cu polonice cu tot, aşa încât şi alţi soldaţi care se retrăgeau să poată bea. Apoi se duse din nou în casă, trase perdelele şi aşteptă.

Zilele de vară erau lungi în august, şi încă nu se întunecase de tot când auzi mărşăluitul bărbaţilor. Îşi luă din nou pistolul în mână. O singură împuşcătură n-ar fi fost de niciun folos contra unei armate, dar se simţea mai bine având o armă la îndemână.

Simţind nevoia să vadă, trase doar puţin perdelele şi privi afară. Un grup de câteva duzini de soldaţi conduşi de ofiţeri călare trecea în marş pe lângă casa ei. Se îndreptau cu toţii spre clădirea Capitoliului fluturând un steag alb de armistiţiu.

Ea oftă uşurată. Poate că englezii voiau să negocieze o recompensă care ar salva oraşul de la distrugere.

Fiind femeie, Callie era de părere că o recompensă în schimbul renunţării la distrugerea capitalei era o idee bună, deşi bănuia că destui bărbaţi erau mult prea mândri pentru a da bani duşmanului, chiar şi pentru a salva oraşul. Dar, chiar dacă guvernul era dispus să cadă la înţelegere, nu era sigură că mai era cineva în Washington având autoritatea de a negocia.

Cercetă călăreţii. Bărbatul mândru din frunte purta însemnele de general-maior şi era cu

siguranţă Robert Ross, comandantul forţelor armate. Fiind unul dintre generalii de frunte ai lui Wellington în războaiele din Peninsulă, era considerat un om drept şi înţelept care nu provoca haos în rândul civililor. Dar cel care se afla lângă el...

Ea se încruntă. Lângă Ross călărea un amiral al flotei navale. Trebuia să fie George Cockburn, care devenise cel mai urât om din America din cauza lunilor petrecute distrugând şi dând foc în stânga şi în dreapta în golful Chesapeake. Distrusese oraşe întregi ca pedeapsă pentru distrugerile americane din Canada.

Se spunea că fratele mai mare al lui Cockburn murise luptând contra rebelilor în timpul revoluţiei americane, aşa încât amiralul nutrea o ură extremă şi personală faţă de americani. Callie spera că, de vreme ce se aflau pe uscat, generalul Ross deţinea autoritatea asupra lui Cockburn.

Trupele se deplasau în ordine, în ciuda faptului că luptaseră şi mărşăluiseră timp îndelungat într-o zi toridă şi lungă. Grupul era chiar în faţa casei ei, când auzi zgomote de la etaj. Paşi?

Trecu de la nervozitate la panică în răstimp de secunde. Încuietoarea de la uşa bucătăriei ce dădea în spatele casei era una simplă, ce n-ar fi rezistat unui spărgător hotărât, iar scara de serviciu urca direct din bucătărie. Zgomotul trupelor în marş probabil înăbuşise orice alt sunet până în acel moment.

Strângând pistolul, se îndreptă spre scări să cerceteze, dar, înainte de a putea începe, o rafală

zgomotoasă de împuşcături bubui direct deasupra capului ei. Fir-ar să fie! Câţiva soldaţi americani nu se dădeau bătuţi şi aleseseră casa ei drept loc de tragere!

Groaza ei la acest gând se intensifică atunci când se grăbi spre fereastra din faţă şi văzu calul generalului Ross prăbuşindu-se la pământ, luându-şi şi călăreţul cu el. Câţiva soldaţi din spatele ofiţerului se prăbuşiră şi ei, răniţi sau morţi.

Înfuriate şi eficiente, trupele lui ripostară pe loc cu focuri de armă spre etajele de sus ale casei lui Callie. Se auziră împuşcături asurzitoare şi sticlă sfărâmată, urmate de paşi grei ce bubuiau pe scara de serviciu. Auzi uşa din spate cum se izbea pe când ţintaşii fugeau.

Pe stradă, generalul Ross se ridică, aparent nevătămat, slavă Domnului. Dar unii dintre oamenii lui nu erau într-o stare tot atât de bună. Judecând după reacţiile altor soldaţi, unii dintre ei muriseră sau erau grav răniţi.

Ross ceru un alt cal. După ce încălecă din nou, răcni o comandă ce-l făcu pe călăreţul cu steagul de armistiţiu să arunce stindardul la pământ.

Callie înţepeni pe loc, prinsă între impulsul de a se năpusti afară să vadă dacă putea ajuta răniţii şi o egală dorinţă de a fugi. Nu voia să-şi abandoneze casa când nu făcuse nimic rău. Dar oare soldaţii englezi i-ar da ascultare?

Un trosnet puternic se auzi de la uşa din faţă şi panourile de sticlă de deasupra se sparseră, pe când lemnul se crăpă. Încă două lovituri sfărâmară complet uşa, iar soldaţii se năpustiră în salon.

— Găsiţi blestemaţii ăia de ţintaşi! urlă unul.

Instinctiv, Callie îşi ridică pistolul, apucându-l cu ambele mâini. Trăgea bine şi putea omorî sau răni unul din soldaţi. Dar pe care din ei? Ţinti către unul mai slab din faţă, dar arăta aşa *tânăr*. Toţi păreau foarte tineri!

Să omoare un om n-o salva. Coborî pistolul şi spuse pe tonul cel mai englezesc cu putinţă:

— Nu ştiu cine a tras salvele acelea! Cred că nişte soldaţi americani au intrat prin spate şi au fugit după ce au tras spre voi.

— O să-i prindem! Doi soldaţi trecură pe lângă ea şi alergară spre spatele casei, dar ceilalţi rămaseră pe loc.

Un caporal îi smulse pistolul din mână şi o lovi în tâmplă cu ţeava.

— Mi-ai împuşcat camaradul, căţea trădătoare! O să plăteşti pentru asta!

Ameţită şi în pragul leşinului de la lovitura puternică, ea strigă:

— Sunt Catherine Audley, văduvă englezoaică din Lancashire! N-aş împuşca niciodată un soldat englez!

Caporalul mârâi:

— Ai o armă, şi tovarăşii tăi aproape l-au omorât pe generalul Ross! Se uită spre pistol, apoi îl vârî la centură. Se răsti la oamenii lui: Sfărâmaţi mobila aia şi adunaţi-o să pornim focul.

Pe punctul de a leşina, Callie spuse din nou cu hotărâre:

— Sunt *englezoaică*! Nu sunt duşmanul vostru!

— Prea târziu să faci pe nevinovata! Pe când

caporalul o înşfăcă de braţ şi o târî spre uşă, ceilalţi soldaţi începură să sfărâme mobila şi s-o adune în mijlocul încăperii. Un soldat apucă un scaun şi începu să lovească rafturile ce aveau pe ele ţesături şi accesorii.

Vitrina cu uşi de sticlă ce conţinea nasturi deosebiţi şi ceşti delicate de porţelan pentru a servi ceai clientelor ei se sparse când fu lovită cu dosul unei muschete. Soldatul văzu un vas cu nasturi scumpi de argint şi îi deşertă conţinutul în raniţa lui, apoi trase resturile vitrinei în mijlocul încăperii. Un alt soldat găsi rochia de mătase pe care ea o tivise cu atâta grijă şi o făcu ghem, aruncând-o în grămadă.

Ea îşi feri privirea, neputând să suporte să se uite la aceşti vandali care îi distrugeau viaţa pe care şi-o clădise cu atâta trudă, obiectele minunate pe care le preţuise. Apoi cel care o ţinea ostatică o smuci pe uşa din faţă, spre peluză. Încercă să se împotrivească, dar era prea ameţită, iar el era prea puternic. Pe strada laterală o văzu pe Edith Turner care privea cu ochii holbaţi de groază, apăsându-şi gura cu mâinile.

Ross, Cockburn şi o mare parte a trupelor lor plecaseră, lăsând plutonul acesta să se răzbune pentru atac. Steagul alb de armistiţiu ce fusese aruncat la pământ era acum murdar de copite de cai şi de urme de paşi.

Clătinându-se ameţită, Callie privi prin uşa din faţă, acum sfărâmată, cum se aruncau torţe în grămada de mobilier distrus. Flăcări pâlpâiră, apoi se înteţiră şi izbucniră spre tavan. Un soldat strigă:

— Mick, mai trage câteva dintre proiectilele alea Congreve[4]!

Mick scoase două proiectile din raniţă şi trase mai întâi unul în casă, apoi pe celălalt prin ferestrele sparte. Proiectilele explodară cu zgomot şi flăcările cuprinseră salonul, întinzându-se mai apoi spre restul camerei. Ea privi paralizată, abia putând să înţeleagă cât de repede iubita ei casă devenise un infern.

Pe când flăcările urcau, soldatul care o ţinea captivă o trase mai departe, mai degrabă pentru siguranţa lui decât a ei. Chiar şi în mijlocul străzii laterale se putea simţi căldura dogoritoare.

Greul de abia acum începea. Un soldat apăru din spatele casei, bând cu lăcomie nişte coniac dintr-o sticlă pe care o găsise în cămară. Fu golită cu repeziciune pe când o dădea camarazilor din jurul lui. Ultimul bărbat care bău zvârli sticla goală în flăcări, apoi se întoarse spre Callie cu ochii lucind periculos.

— Io zic s-o spânzurăm! Mi-a rănit tare rău camaradul şi putea să-l omoare pe generalul Ross. De ce să mai respire când atâţia dintre flăcăii noştri au murit azi?

Omul care o ţinea de braţ ripostă:

— Poa’ mai târziu, da’ e o cocoană de neam mare şi arătoasă şi n-ar trebui s-o pierdem. Hai să-i arătăm din ce îs făcuţi soldaţii britanici.

O trase lângă el şi îşi încleştă o mână pe sânul

4 Armă militară britanică proiectată şi dezvoltată de Sir William Congreve în 1804, bazată pe proiectilele indiene din regatul Mysore folosite în războaiele purtate în secolul al XVIII-lea împotriva Companiei Indiilor de Est (n.tr.)

ei.

Revoltată, ea începu să se zbată cu disperare pentru a se elibera. Reuşi să-i dea un genunchi în vintre atacatorului ei. El urlă şi îi dădu drumul, dar alţi doi bărbaţi o înhăţară cu expresii lacome pe chip. Ea apucă arma unuia dintre ei şi reuşi să i-o smulgă din mână, când o voce aristocratică şi fioroasă urlă:

— Blestemaţi să fiţi cu toţii!

Ea şi soldaţii se întoarseră în loc, aţintindu-şi privirea asupra unui gentleman englez care se apropia în galop, călare pe un cal alb. Era îmbrăcat cu haine ce costau mai mult decât leafa unui soldat pe un an întreg şi ochii lui aruncau flăcări pe când ordona:

— Ia mâna de pe soţia mea!

capitolul 6

Părul blond al tinerei femei i se revărsase pe umeri, eleganta ei rochie albastră era pătată de funingine şi avea ochii larg deschişi din cauza şocului; cu toate astea, Gordon o recunoscu pe loc. Nu era nimeni precum Callie, nimeni, şi vizitase şase continente. Dar ce dracu’ făcea prietena lui din copilărie în mijlocul unei zone de război?

Explicaţiile puteau să mai aştepte. Cu inima bubuind, se aruncă jos de pe cal şi ridică piedica pistolului din mână.

— Daţi-i drumul, altfel veţi muri, nemernicilor!

Autoritatea lui de temut transformă oamenii dintr-o gloată în soldaţi supuşi disciplinei. Bărbatul

care o ţinea captivă îi dădu drumul şi se trase înapoi, bâiguind:

— Soţia dumneavoastră? Dar… dar a spus că e văduvă!

Cu pistolul aţintit asupra caporalului, care părea a fi conducătorul, Gordon se îndreptă spre Callie şi o îmbrăţişă strâns cu braţul liber, murmurându-i în păr:

— Intră-n joc, Catkin!

După cum sperase, folosind porecla tainică pe care el i-o dăduse, o convinse că era într-adevăr vechiul ei prieten. Trupul ei ţeapăn se înmuie, şi ea îl luă în braţe strigând:

— Doamne, Dumnezeule, iubirea mea, am crezut că ai murit!

Izbucni în hohote de plâns. El constată cu plăcere că îmbrăţişarea ei nu-l împiedicase să-şi ţină mâna pe pistol. Callie fusese mereu cea mai isteaţă fată din Lancashire. Părul ei mătăsos era impregnat de fum şi lavandă.

Cu o mână ţinând-o de mijloc, se uită pe deasupra capului ei – odinioară fuseseră cam de aceeaşi înălţime – şi le aruncă soldaţilor cea mai furioasă şi intimidantă privire.

— Sunt Lord George Audley şi am fost despărţit de soţia mea pentru că mi-am riscat viaţa în slujba regelui. E o *nelegiuire* absolut odioasă s-o găsesc atacată de soldaţi englezi! M-aş fi putut aştepta la aşa ceva de la americani, dar de la soldaţii regelui? Sunteţi o ruşine pentru uniforma pe care o purtaţi!

Caporalul se bâlbâi:

— Îmi pare rău, sir, a avut loc un atac din casa ei. A omorât calul generalului Ross, a rănit câţiva oameni. Când am forţat uşa să găsim ţintaşii, ea ţinea un pistol şi părea a şti ce să facă cu el.

— Pistolul pe care ţi l-am dat să te aperi cu el, scumpo? întrebă el, ţinându-şi privirea şi pistolul îndreptate spre caporal.

Callie încuviinţă din cap şi se dădu puţin înapoi.

— Da, spuse ea cu o voce tremurată, dar n-am tras cu el. O împuşcătură nu m-ar fi salvat, şi n-am putut suporta să mă gândesc cum s-ar simţi mama sărmanului băiat când ar afla că băiatul ei e mort.

Gordon se răsti la soldaţi.

— Asta e femeia pe care aţi vrut s-o violaţi şi s-o omorâţi! Ar trebui să vă fie al naibii de ruşine de voi!

Cu vocea puţin mai puternică, ea zise arătând spre caporal:

— El mi-a luat pistolul şi îl vreau înapoi. Vocea îi tremura. E singurul lucru pe care-l mai aveam de la tine. Asta şi verigheta.

Îşi ridică mâna stângă, şi lumina torţei străluci pe verigheta de aur. Callie a lui avusese întotdeauna un mare simţ dramatic.

Caporalul înaintă ruşinat şi îi oferi pistolul cu patul înainte.

— Îmi pare rău, doamnă, dar aveaţi o înfăţişare din cale-afară de vinovată.

— Ei bine, nu e! Gordon îi atinse uşor părul cu buzele. Îmi pare rău că a trebuit să înduri asta, iubito, dar acum o să te iau acasă în Anglia, unde o

să fii în siguranţă. Putem să plecăm în seara asta.

— Nu fără copii! exclamă ea.

El clipi. Copii? Având în vedere că se măritase la şaisprezece ani, existenţa copiilor n-ar fi trebuit să fie o surpriză, ci o aducere-aminte a cât de mulţi ani trecuseră de când se văzuseră ultima oară.

— Bineînţeles că nu. Am presupus că i-ai trimis în siguranţă. Unde sunt?

— În Baltimore.

Minunat, copiii ei erau într-un oraş care în curând avea să fie asediat de jumătate din Marina Regală, în vreme ce armata lui Ross invada uscatul. Dar chiar şi un bătrân burlac ştia că aceşti copii nu erau un subiect de negociere.

O strânse de mână ca s-o liniştească.

— Atunci, o să mergem la Baltimore şi o să-i aducem acasă cu noi, aşa încât să fim din nou o familie. Ridicându-şi privirea spre soldaţi, spuse rece: Înţeleg că eraţi furioşi pentru că generalul Ross ar fi putut fi omorât, dar n-a fost, şi e momentul să vă alăturaţi trupelor lui şi să ajutaţi la incendierea acelei imense clădiri guvernamentale de la capătul acestei străzi. Acum, *plecaţi*!

Fericiţi că Gordon nu intenţiona să-i spună lui Ross despre reaua lor purtare, soldaţii se îndepărtară în marş după celelalte trupe cât de repede puteau să se mişte nişte oameni epuizaţi.

Gordon o ţinu îmbrăţişată pe Callie până când soldaţii dispărură din faţa ochilor. Ea tremura puţin, şi nu era de mirare. Şi el se simţea tulburat, atât de şocul găsirii ei, cât şi de groaza generată de pericolul prin care trecuse. Violurile erau printre

cele mai vechi şi mai urâte părţi ale războiului, şi el se cutremură gândindu-se ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi ajuns cu câteva minute mai târziu.

Ea îşi ridică privirea, vrând să spună ceva, dar, înainte să poată rosti un cuvânt, de pe strada laterală apăru o femeie mai în vârstă cu o expresie îngrijorată pe faţa luminată de flăcările de la casa ce ardea.

— Ah, draga mea Catherine, frumoasa ta casă! Îmi pare aşa rău! Te simţi bine?

Callie se îndepărtă cu un pas de el, primind îmbrăţişarea alinătoare a femeii.

— Richard, ea este prietena mea, doamna Turner. Mi-a fost o foarte bună vecină. Callie se uită cu ochi trişti spre infernul casei ei. Sunt mult mai bine decât ar fi trebuit să fiu, Edith, dar… am sperat să pot împiedica această distrugere.

— Am văzut ţintaşii ieşind în fugă din bucătăria ta. Cred că erau oameni din flotă. Luptători curajoşi, dar îmi pare aşa rău că au ales tocmai casa ta pentru atac! Doamna Turner îşi mută interesată privirea spre Gordon. El e într-adevăr soţul tău pe care l-ai crezut mort?

— Da, doamnă. Gordon făcu o semiplecăciune în faţa bătrânei. Lord George Gordon Richard Augustus Audley, la dispoziţia dumneavoastră.

— Sfinte Dumnezeule! Doamna Turner clipi auzind înşiruirea de nume. Asta nu te face să fii Lady George Audley, draga mea?

Callie îi aruncă un zâmbet pieziş.

— Suntem în America, aşa că folosirea unui titlu de nobleţe englez părea nelalocul lui. Ca să nu

mai spun că e puţin cam pretenţios pentru o croitoreasă.

În depărtare, se auziră strigăte şi împuşcături. Doamna Turner se încruntă.

— Trebuie să intrăm în casă. Dumnezeu ştie ce fel de oameni năvălesc acum în Washington! Veniţi acasă la mine. Aveţi nevoie de mâncare şi de un loc sigur unde să petreceţi noaptea. Va trebui să împărţiţi o cameră, dar nu mă aştept să vă deranjeze asta.

— Nu, doamnă. Aveţi dreptate că trebuie să ne ascundem pe timpul nopţii. Gordon îi aruncă lui Callie o privire drăgăstoasă. Avem multe de vorbit, draga mea.

— Cât timp a trecut de când nu v-aţi mai văzut? întrebă doamnă Turner.

Callie oftă.

— Pare o veşnicie. Mulţumesc de ofertă, Edith, dar ai casa deja plină. Putem să petrecem noaptea în casa de oaspeţi din spatele proprietăţii mele.

Edith se încruntă.

— Eşti sigură, dragă? Nu-i decât o cocioabă.

— Da, dar e o cocioabă familiară şi confortabilă. Şi Callie îi ducea dorul acum. Cu toate astea, ne-ar prinde bine ceva de mâncare şi de băut, dacă te poţi lipsi de câte ceva. Pâine, brânză şi poate nişte limonadă bună, din aceea de-a ta, ar fi minunat.

— O să trimit un coş imediat. Edith o îmbrăţişă din nou. Deşi a fost o noapte groaznică, măcar copiii şi servitorii sunt în siguranţă şi soţul tău trăieşte! Încearcă să dormi, copilă! Arăţi istovită.

— Sunt, dar, cu soţul meu aici, ştiu că totul va fi bine. Pe când Edith se întorcea acasă la ea, Callie spuse: Pe aici, Richard.

Îl conduse într-un desiş de tufişuri în spatele grădinilor, luminate de flăcările casei ce ardea.

— Casa de oaspeţi era iniţial locuinţa sclavilor, dar în casa mea nu sunt sclavi. Este retrasă şi înconjurată de copaci, aşa că e mult mai răcoare decât în mansarda lui Edith. Mai e şi un grajd pentru calul tău. Acum e gol, pentru că familia a plecat călare la Baltimore, dar există apă şi nutreţ.

— Ai mai mult teren decât am bănuit văzând faţada casei, remarcă Gordon, luând frâiele calului său cel răbdător şi urmând-o pe Callie pe o potecă ce ducea înspre copaci. Poteca pietruită era bine luminată de flăcări, deşi acestea începuseră să se domolească. Îmi pare bine că putem sta liniştiţi, deoarece avem atâtea de vorbit.

Abia aştepta să afle cum de ajunsese Callie aici. După asta, el şi presupusa lui soţie trebuiau să se pună de acord asupra minciunilor lor.

În vreme ce Richard băgă calul în grajd şi se apucă să-l ţesale, Callie recuperă cheia de la casa de oaspeţi de sub unul dintre ghivecele de flori ce încadrau uşa din faţă. Era o uşurare să intre în casă. Casa era mică, avea un salon cu o canapea uzată şi fotolii, dar şi un dormitor înghesuit cu un lavoar, un dulap şi un pat dublu lipit de un perete. O mică nişă în exteriorul salonului era amenajată drept bucătărie.

Mobilierul era simplu, iar ustensilele erau piese

desperecheate luate din reşedinţă, dar pereţii văruiţi în alb, podelele de pin lăcuit şi covoarele plăcut decolorate erau odihnitoare. Pe bufet era instalată o pompă de apă, şi produse de bază, cum ar fi ceaiul şi zahărul, erau depozitate în bucătărie. Se găseau până şi lemne în micul şemineu, nu că ar vrea cineva să facă focul într-o noapte de august în Washington.

Aprinzând lampa, ea încercă să-şi liniştească nervii ce-i vibrau. Pierderea căminului şi a afacerii o zdruncinase, dar copiii şi prietenii apropiaţi erau în siguranţă, cel puţin pentru moment, ceea ce era o nepreţuită binecuvântare.

Era minunat, dar şi cel mai tulburător să descopere că cel mai drag prieten al ei din copilărie nu era mort, ci trăia, şocant de chipeş şi încă o dată jucând rolul salvatorului ei. Dar cum de apăruse exact la momentul oportun?

Pe când Callie deschidea ferestrele să lase aerul proaspăt să intre, una dintre cameristele lui Edith şi un bărbat care o însoţea sosiră cu un coş plin ochi de mâncare şi băutură. Callie cerceta conţinutul când Richard intră cărându-şi desagii.

Într-o jachetă albastră minunat croită, pantaloni din piele de căprioară, o frumoasă cămaşă albă şi cizme lustruite, părea gata să plece călare cu o doamnă prin Hyde Park la o oră rezonabilă. Puse desagii lângă uşă, apoi îşi scoase jacheta, lavaliera şi cizmele. Acum arăta ca un gentleman în budoarul unei doamne: lat în umeri, chipeş şi extrem de masculin. Ea se surprinse privindu-l fix şi îşi sili privirea să se îndrepte din

nou spre coşul cu mâncare.

— Foarte plăcut şi într-adevăr destul de răcoare, spuse el, cercetând cu privirea camera. Ce noroc că această căsuţă a fost ascunsă vederii aici în spate! Ai des oaspeţi?

— Aproape niciodată, dar îmi place cum sună „casa de oaspeţi” mai mult decât „vechea colibă a sclavilor”. Aici e mai degrabă un refugiu intim. Câteodată lucram aici când voiam linişte sau doar să fiu singură. Servitorii mei, Sarah şi Joshua, sunt căsătoriţi şi din când în când stăteau aici pentru o noapte în doi. Tăie pâine, brânză şi şuncă şi puse mâncarea pe o farfurie ciobită, aşa încât să se poată servi singuri. La sfârşit, scoase o sticlă de vin roşu. Edith e darnică. Poţi să deschizi asta? Sunt diverse ustensile în sertarul din bucătărie şi pahare în bufetul de dedesubt.

— Vinul pare o idee foarte bună acum. Îi urmă indicaţiile şi deschise vinul, apoi îl turnă în două pahare desperecheate. Îi întinse unul, apoi îşi ciocni paharul de al ei. Pentru supravieţuire!

— Pentru supravieţuire, repetă ea înainte de a înghiţi.

În ciuda faptului că nu era complet îmbrăcat, Richard era un adevărat gentleman englez – cu toate astea, enervant de… real. Greu de ignorat. Şi, ca un adevărat gentleman, trase un fotoliu uzat pentru ea la masa din bucătărie.

— Doamna vrea să ia loc?

Ea râse, aşezându-se cu o mişcare iute a jupoanelor albastre.

— Aceste maniere ce ne-au fost vârâte în cap

pe când eram copii nu dispar niciodată, nu-i aşa?

— Putem ignora aceste lecţii când dorim, dar nu le putem niciodată uita, fu el de acord aşezându-se în faţa ei şi începând să facă un sandviş din brânză şi şuncă. Şi pot fi nişte maniere foarte utile în a convinge alţi oameni că eşti bine-crescut, chiar dacă eşti bătut şi îmbrăcat în zdrenţe.

— A trebuit să faci asta? întrebă ea curioasă.

— Ah, da, spuse el rânjind în vreme ce făcea un nou sandviş.

Callie abia dacă mâncase câte ceva în ultimele zile şi acum constată că era moartă de foame. După două sandvişuri şi un al doilea pahar de vin, se simţi pregătită să înfrunte orice va veni. Se ridică spunând:

— Te rog să mă scuzi un moment în vreme ce mă voi răcori.

— Bineînţeles. Richard se ridică politicos, demonstrând încă o dată bunele sale maniere. Aveţi aici o căldură groaznică. E un motiv important pentru întoarcerea în Anglia.

Ea se strâmbă.

— Washington e la fel de fierbinte ca Jamaica, fără briza mării. Dar totul se echilibrează, pentru că iarna poate fi foarte friguroasă, cu multă ninsoare şi gheaţă.

Intră în dormitor şi închise uşa, apoi îşi scoase rochia şi corsetul. Auzi un scârţâit ce venea dinspre casă şi bănui că era de la prăbuşirea unei grinzi arse. Ciudat că focul încă ardea atât de aproape, în vreme ce ea se găsea într-un cu totul alt univers.

N-avea să se gândească la casă. Viaţa ei se schimbase cu o iuţeală cutremurătoare de două ori înainte şi învăţase că nu avea niciun sens să privească în urmă. Să privească înainte era soluţia pentru a supravieţui.

În acea dimineaţă, alesese haine ce se închideau în faţă, aşa încât să se descurce de una singură. Era o uşurare să-şi dea jos straturile de haine, pantofii şi ciorapii. Cămaşa ei răcoroasă din muselină avea să fie o bună cămaşă de noapte.

Păstra o perie de păr şi un pieptene în comoda din dormitor, aşa că le luă în salon şi se afundă într-un fotoliu. Deşi nu putea face baie, perierea părului încâlcit avea să o facă să se simtă mai civilizat.

Richard privea pe fereastră, dar se întoarse când ea se înapoie.

— Din ce pot vedea la orizont, există câteva incendii mari în alte părţi ale oraşului. Probabil clădiri ale guvernului, dar, în ciuda atacului din casa ta, se pare că generalul Ross lasă neatinse majoritatea caselor particulare.

Ea oftă.

— De ce am fost eu aşa norocoasă să fiu aleasă de atacatorii americani, când sunt atâtea case pustii?

— Dacă eu eram ţintaş, aş fi căutat o casă solidă, chiar pe traseul unde duşmanul avea să treacă şi, de preferat, neocupată. Probabil au crezut că reşedinţa era goală dacă tu stăteai pitită, aşa că ai fost doar foarte ghinionistă, spuse el compătimitor.

De fapt, era o zi atât cu noroc, cât şi cu ghinion. Ea îl studie pe Richard, care stătea cu spatele la fereastră. Era dureros de familiar, dar, în acelaşi timp, un străin. Felinarul de pe stradă îi contura înălţimea, lăţimea umerilor, silueta zveltă şi puternică. Părul se mai închisese puţin, dar era încă surprinzător de blond, şi trăsăturile mai delicate ale tinereţii se cizelaseră într-o sculpturală frumuseţe masculină.

La fel ca ea, Richard se dezbrăcase cât de mult putuse, ceea ce însemna că purta acum indispensabili şi o cămaşă largă ce-i cădea pe şolduri. La limita decenţei. Ea încercă să nu se uite fix la triunghiul de piele dezgolită de la gâtul lui. Fire de păr blond luceau în lumina lămpii.

Acum, că se aranjaseră în căsuţă şi mâncaseră, ea era deranjant de conştientă de masculinitatea lui enervantă. Deşi prietenul ei Richard nu i-ar fi făcut niciodată rău, nu era la fel de sigură în ce-l privea pe Lord George Audley, care fusese în serviciul regelui şi intimidase o gloată de soldaţi furioşi prin simpla forţă a personalităţii sale.

Hotărându-se că era cel mai bine să abordeze problema frontal, spuse:

— E ciudat! Pe de o parte, simt că te cunosc la fel de bine ca pe mine însămi, dar, în acelaşi timp, eşti un străin. E uşor de înţeles că i-ai înspăimântat pe soldaţii ăia cu doar câteva vorbe.

El ridică din umeri.

— E o abilitate pe care o capeţi atunci când eşti la comanda bărbaţilor, ceea ce eu am făcut, aşa cum a fost necesar. Se sprijini de cadrul

ferestrei şi îşi încrucişă braţele peste piept. Şi eu simt la fel. Aici e fiinţa care a fost odată cea mai bună prietenă a mea, pe care n-am văzut-o preţ de-o jumătate de viaţă. Care din noi va povesti mai întâi despre toţi acei ani de când nu ne-am mai văzut?

— O să vorbim cu rândul, pentru că e aşa mult de acoperit. Mai întâi şi foarte important, sunt chiar curioasă cum de eşti în viaţă. Încă nu îmi vine să cred.

Callie începu să-şi perie vârfurile firelor de păr mergând în sus cu grijă, în caz că întâlnea mai multe fire încâlcite.

— Ce ai auzit de te-a făcut să crezi că am murit? întrebă el curios.

— La scurt timp după ce am ajuns în Jamaica, tata mi-a scris că ai murit de o boală groaznică pe corabia-închisoare ce te ducea în golful Botany.

Plânsese cu lacrimi grele de durere şi vină. Acele sentimente se estompaseră în timp, dar nu dispăruseră niciodată.

— Ce om fermecător mai era şi tatăl tău!

Richard îşi desfăcu butonii şi îşi suflecă mânecile. Braţele lui erau puternice şi acoperite de puf auriu.

Dorind să nu mai fie atât de conştientă de prezenţa lui fizică, ea reîncepu să-şi perie părul, ceea ce-i oferi scuza de a-şi coborî privirea.

— A simţit o mare plăcere spunându-mi acea minciună.

— Poate a crezut că-ţi spune adevărul. Vasele de transport sunt doar cu puţin superioare celor de

sclavi, spuse el imperturbabil. Molima bântuia vasul pe care eram şi mulţi marinari i-au căzut pradă. Pentru că am rămas sănătos şi aveam oarece experienţă la navigaţie, căpitanul m-a ales să fiu marinar. M-am dovedit util, şi a început să ţină la mine. Zâmbi larg. Bunele mele maniere, ştii şi tu.

Ea ridică din sprâncene.

— Aşadar, l-ai convins că erai un tânăr gentleman nevinovat care fusese în mod tragic deportat de către un duşman?

— I-am spus adevărul, ceea ce nu era departe de aşa ceva, răspunse Richard. Nu ştiu dacă ai auzit vreodată, dar am fost condamnat pentru că te-am răpit şi mi-am furat propriul cal, cel care aparţinea tatălui meu. Aşadar, acuzaţiile au fost ticluite pentru a scăpa de mine, dar nu în totalitate false.

— Îl văd pe tata delectându-se cu fabricarea acuzaţiilor, spuse ea simţindu-se dezgustată. Tatăl tău n-a obiectat?

— Nu ştiu cât de mult ţinea tata la oricare dintre cei cinci fii ai lui, dar considera că un moştenitor e necesar şi nu-l deranja să aibă şi câteva rezerve. Dar pe mine mă ura, spuse Richard pe şleau. Arăt exact ca mama, pe care mai întâi a iubit-o, mai apoi a detestat-o. Atâta vreme cât eram pe-acolo, eram o aducere-aminte a infidelităţii ei. Mă voia mort.

— Ce oribil! Callie îşi închise ochii, simţind durerea căreia el nu-i permitea să-i afecteze vocea. Pe atunci, nu înţelegeam cât de complicată

era situaţia ta.

— Atunci, nu puteam vorbi despre ea, nici măcar cu tine, spuse el calm. Dar a fost cu multă vreme în urmă. Ştiam că Lord Kingston mă ura, aşa încât purtarea lui nu m-a şocat prea mult. Am decis că trebuia să rămân în viaţă doar pentru a-i face în ciudă. Când nava a ajuns în portul Sidney, căpitanul s-a făcut că nu vede când am sărit peste bord şi am înotat spre ţărm. Probabil îmi trecuse numele printre victimele înmormântate pe mare. Nu erau necesare alte explicaţii.

Ea încercă să-şi imagineze tot ce el nu-i spunea. Călătoria fusese, cel mai probabil, îngrozitoare.

— Cum ai supravieţuit şi te-ai întors în Anglia?

— Asta e o poveste lungă şi complicată, de spus într-o altă zi. De ajuns să spun că mi-am croit drum în jurul globului, ceea ce mi-a luat mult timp şi multe ocolişuri. Şi iată-mă aici! Zâmbi pieziş. Şi-ar fi putut oricare din noi imagina o astfel de scenă acum cincisprezece ani?

— Am o imaginaţie bună, dar nici chiar aşa! Ea încă nu conştientizase pe deplin improbabilitatea apariţiei lui chiar la timp, pentru că uimirea că era în viaţă îi ocupase mintea. Dar sincronizarea era la fel de uimitoare. Prin ce miracol ai apărut călare pe un cal alb, aici şi acum?

— Am fost angajat să o salvez pe văduva doamnă Audley şi s-o aduc înapoi în Anglia.

— Angajat? Ea lăsă să-i cadă peria de păr şi îl fixă cu privirea. De către cine? Când am plecat din Jamaica, am întrerupt legăturile cu toată lumea din

Anglia.

— Poate că de asta cineva a dorit să fii găsită şi salvată, dacă e necesar, explică el. Un tip pe nume Sir Andrew Harding a făcut o solicitare unui gentleman care e bun la rezolvarea de probleme, şi acel gentleman m-a întrebat dacă aş accepta sarcina.

— Deci ai acceptat să traversezi oceanul şi să intri într-o zonă de război pentru a salva o persoană complet necunoscută? Văd că ai devenit un aventurier îndrăzneţ şi periculos.

Cu siguranţă arăta periculos, într-un fel calm şi letal.

— Nu chiar, spuse el împăciuitor. Mă consider mai degrabă genul care rezolvă problemele, fiind dispus să facă ceea ce trebuie făcut. Asta a fost o solicitare extremă, dar plata a fost pe măsură.

Ea se încruntă.

— Aveai adresa mea. Mă întreb cum de s-a întâmplat asta. M-am străduit cât am putut de bine să dispar când am venit aici.

— N-ai auzit niciodată de Sir Andrew Harding? Mi s-a spus că doamna Audley avea o legătură cu soţia lui Sir Andrew, aşa că poate e însurat cu una dintre surorile tale.

Ea era pe punctul de a nega că-l ştia pe bărbat, apoi se opri când îi apăru o vagă amintire.

— Cred că tipul a vizitat Washingtonul nu la multă vreme după ce m-am mutat aici, înainte de izbucnirea războiului. Probabil era într-o misiune comercială sau diplomatică, pentru că s-a dat o recepţie în onoarea lui la reşedinţa preşedintelui.

Am făcu rochii pentru câteva femei care au luat parte, şi ele au povestit despre recepţie la următoarele lor vizite. Se pare că a fost o treabă grandioasă. Şi-a adus şi soţia cu el. Cât de ciudat să mă gândesc că ar fi posibil ca ea să fie una dintre surorile mele şi să mă fi recunoscut undeva în oraş!

— Dacă-i aşa, nu ţi-a vorbit?

Callie se gândi.

— Poate că era sora care m-a trădat lui tata când am fugit cu tine. Poate că s-a temut de reacţia mea. Şi pe bună dreptate! Dacă n-ar fi făcut asta, n-ai fi încasat o bătaie soră cu moartea şi n-ai fi fost deportat la celălalt capăt al lumii.

— Ciudat că mă gândesc că, dacă nu ar fi intervenit ea, poate că am fi reuşit să ajungem în Scoţia şi ne-am fi căsătorit, spuse el gânditor. Dar eram foarte, foarte tineri. Prea tineri pentru o căsătorie.

Şi ea credea asta, dar, în ciuda tinereţii lor, credea că relaţia lor ar fi putut să meargă.

— Oricum, m-am trezit măritată, dar cu un bărbat care avea cel puţin de trei ori vârsta mea.

— Cum de-ai ajuns la numele de doamna Matthias Audley? Soţul tău nu era din familia Audley, nu-i aşa? Mi-ai fi spus când încercam să te scap de măritiş.

— Îl chema Matthew Newell. Am ales numele de Matthias fiindcă era asemănător, dar diferit de adevăratul lui nume. Zâmbi trist. Şi am ales Audley în amintirea prietenului meu din copilărie, de mult mort.

— Mă simt flatat, cred. A fost un soţ groaznic? Sper că nu. M-am întrebat adesea. Zâmbi fără umor. Dacă aş fi fost dintre aceia care se roagă, m-aş fi rugat să se poarte bine cu tine.

Ea ezită, întrebându-se cum să-l descrie pe Matthew.

— S-a purtat frumos cu mine. Aş fi putut nimeri mult mai rău. Dar situaţia lui în Jamaica era complicată şi prefera să evite conflictul, ceea ce crea şi mai multe complicaţii.

— Cel puţin s-a purtat bine cu tine. Richard zâmbi. Vreau să ştiu câţi copii avem.

— Sunt doi copii, şi niciunul nu seamănă vreun pic cu tine. Întrebându-se cum avea să reacţioneze, Callie continuă. Sunt quadrooni.

capitolul 7

Mare parte din atenţia lui Gordon era atrasă de cât de frumoasă devenise Callie, cât de transparentă îi era cămaşa şi de efortul necesar pentru a împiedica manifestarea vizibilă a interesului lui. Nu se gândise niciodată la înfăţişarea ei pe vremea când erau copii – ea fusese Callie cea neîmblânzită, cu părul roşcat-auriu şi pistrui. Fusese uimit când ea îi spusese că plantatorul din Indii voia să se însoare cu ea pentru că era aşa frumoasă.

La acea vârstă, în măsura în care se gândea la înfăţişarea lui Callie, ar fi încadrat-o ca fiind destul de drăguţă, dar nimic special. Obişnuinţa îl împiedicase să vadă perfecţiunea clasică a

trăsăturilor ei şi graţia lină a mişcărilor. Silueta ei era ceva mai împlinită acum, în cel mai bun mod cu putinţă.

Îşi sili gândurile să înceteze a o admira şi să se îndrepte spre comentariile pe care ea le făcea chiar în acel moment.

— Un quadroon înseamnă să fie pe sfert african şi pe trei sferturi european, nu-i aşa? Soţul tău era pe jumătate african?

— Nu, era englez ca tine sau ca mine.

— Deci prima soţie a soţului tău era pe jumătate africană?

— Nu, nu era nici ea. Callie oftă, o parte din încordarea ei risipindu-se ca urmare a calmei lui acceptări. Este o poveste complicată. Ei sunt copiii mei vitregi. Eu nu am născut, dar ei sunt ai mei, chiar dacă nu sunt sânge din sângele meu.

Expresia ei deveni provocatoare. Gordon bănui că problemele rasiale îi complicaseră viaţa în Jamaica. Dar era evident că ea îşi iubea copiii vitregi, aşa că voia să ştie mai multe.

— Mi-ar plăcea să aud toată povestea, spuse el încet. Curiozitatea mea nu a scăzut cu trecerea anilor.

Ea zâmbi.

— Încă te bagă în belele?

— În permanenţă, spuse el prompt. Dar am ajuns să-mi dau seama că această curiozitate e fără leac. Tu n-ai aflat acelaşi lucru?

— Probabil eu am avut mai puţine ocazii să-mi satisfac curiozitatea decât tine, dar n-a dispărut, admise ea. Doar a fost înăbuşită.

El bănui că responsabilităţile ei cauzaseră asta.

— Deci care e povestea asta lungă şi complicată despre copiii tăi?

Ea se încruntă.

— Va trebui să vorbesc despre căsătoria mea, cea care stă la originea complicaţiilor.

— Te-am auzit cum îi jurai tatălui tău că vei fi o soţie bună şi ascultătoare pentru a-l opri din a mă omorî în bătaie, spuse el. Ai plătit un preţ foarte mare pentru nebunia noastră din acea noapte.

— Amândoi am plătit, dar preţul plătit de tine a fost mai mare. Îşi îndepărtă o şuviţă de păr roşcat-auriu de pe obraz. N-aş fi ales să mă mărit cu Matthew, dar era un bărbat cumsecade. Din lucrurile pe care m-a auzit spunându-le când l-a vizitat pe tata, a dedus că eram genul rebel ce ar fi salutat mutarea într-o nouă casă exotică. Era pregătit să se însoare din nou, şi îi plăcea cum arătam, aşa că m-a cerut de soţie.

— Şi tatăl tău abia aştepta să scape de tine şi să aibă şi un profit, spuse Gordon sec.

— Exact. Din fericire, Matthew era un bărbat mult mai drăguţ decât tata. Fiindcă veni vorba, tata mai trăieşte sau l-a lovit apoplexia şi a murit?

— Nu ştiu. Nici măcar despre soarta tatălui meu nu mai ştiu nimic, spuse Gordon. N-am mai auzit nimic de la Kingston Court sau de la reşedinţa Rush de când am fost târât de acolo şi încarcerat. Fusese atât de tare bătut, încât nu-şi dăduse seama de prea multe până când nu fusese lăsat pe vasul care urma să-l ducă în colonia de deţinuţi. Au trecut ani până când am reuşit să mă întorc în

Anglia, şi atunci nu mă mai interesa familia mea.

— Cu puţin noroc, amândoi taţii noştri au plecat spre odihna veşnică într-un loc mult mai fierbinte decât Jamaica, spuse ea caustic. Ca să revin la povestea mea, am găsit Caraibele interesante şi frumoase, dar sclavia de aici m-a îngrozit.

Gordon se strâmbă.

— Trimiterea de sclavi din Africa a fost abolită, şi e momentul ca însăşi sclavia să fie declarată ilegală, dar mulţi proprietari de plantaţii au o mare parte a capitalului blocată în sclavi, aşa că pretind că nu-şi pot permite să-i elibereze. E o situaţie blestemată.

— Asta a spus Matthew atunci când am încercat să-l conving să-şi elibereze sclavii. Plantaţia vecină cu noi era proprietatea quakerilor[5] care şi-au eliberat sclavii şi au plătit salarii bune celor care au dorit să rămână. Oftă. În comparaţie cu stăpânii de sclavi, el era mai bun decât majoritatea. Mi-a dat bani să construiesc o biserică pentru lucrători şi s-a făcut că nu vede când am mers unde locuiau sclavii să-i învăţ să citească şi să scrie.

— Asta e ilegal, nu-i aşa?

— Da, dar, aşa cum am spus, n-a intervenit. Eu şi Matthew am devenit prieteni. Îi plăcea să aibă o tânără şi drăguţă soţie drept gazdă şi nu era foarte pretenţios. Am dus-o destul de bine până când am

5 Membrii unei secte protestante numite şi Societatea Religioasă a Prietenilor, mişcare creştină înfiinţată de puritanul englez George Fox la jumătatea secolului al XVIMea (n.tr.)

i-am descoperit pe amantă şi pe copiii ei. Asta a fost… un şoc.

Gordon se încruntă.

— Mulţi bărbaţi au amante, dar probabil a fost dureros s-o descoperi pe neaşteptate. Cum s-a întâmplat?

— Într-o zi am călărit într-o direcţie diferită faţă de cea obişnuită şi am dat peste o căsuţă mică şi drăguţă, ascunsă într-o zonă ce era greu de găsit, chiar dacă nu era departe de casă. Matthew era acolo cu Susannah şi cu copiii. Ea era atât de frumoasă, şi era evident că erau o familie fericită… Oftă adânc. A fost unul dintre momentele acelea în care viaţa ţi se schimbă pentru totdeauna.

Gordon încuviinţă din cap, cu înţelegere.

— Îmi dau seama. Într-un loc precum Jamaica, o sclavă e de neacceptat ca amantă, dar n-ar fi putut fi niciodată soţia lui. Cum ai făcut faţă acestei descoperiri? Asta e probabil o întrebare prea personală, dar am stabilit împreună că suntem nişte animale curioase.

Ea râse trist.

— Am fost atât de surprinsă, că am tras de frâie, şi calul aproape că m-a zvârlit jos.

— Ce bine că eşti o bună călăreaţă!

— Într-adevăr. Să-mi stăpânesc din nou calul mi-a oferit câteva momente să mă adun. Când calul s-a liniştit, am văzut că Matthew arăta stânjenit şi agresiv, iar Susannah şi frumoşii ei copii arătau înspăimântaţi.

— De ce înspăimântaţi? Arătai ca un ucigaş?

— Posibil, admise ea. Mi-am câştigat renumele

de a fi puternică, aşa încât Susannah se temea de ce aş fi putut face. De fapt, influenţa pe care o aveam asupra lui Matthew am folosit-o la îmbunătăţirea condiţiilor pentru sclavii lui. L-am convins să dea afară un supraveghetor brutal şi m-am asigurat ca lucrătorii să aibă hrană bună şi îngrijiri medicale. Asta nu înseamnă că nu era îndreptăţită să se teamă de ce aş fi putut face în acele împrejurări.

— Şi Matthew era înspăimântat de tine?

— Foarte probabil, spuse ea sec. Întotdeauna am fost politicoasă şi l-am respectat, dar aveam o personalitate mai puternică decât el. Cred că îl făceam să fie nervos.

Fascinat, Gordon întrebă:

— Ce ai făcut după ce ai descoperit familia secretă a soţului tău?

— I-am spus lui Susannah că ea şi cu copiii n-aveau de ce să se teamă de mine şi lui Matthew i-am spus că vom discuta problema mai târziu.

El era pe punctul s-o întrebe pe Callie cum decursese discuţia cu soţul ei, când se auziră voci aspre dinspre stradă. Traversă camera din doi paşi şi făcu lampa mică. Callie trase aer în piept vrând să-l întrebe ce făcea, aşa că el îi puse iute mâna peste gură. În şoaptă, îi explică:

— Afară sunt soldaţi englezi în căutare de pradă, bănuiesc. Mai bine să nu descopere casa asta sau calul meu.

Ea încuviinţă din cap, şi el îşi luă mâna, dar nu se îndepărtă. În întunericul greu, el era profund conştient de prezenţa ei. Îi simţi neliniştea şi, de

asemenea, curajul.

Cuvintele grosolane deveniră mai clare pe când jefuitorii se apropiară. Gordon strânse din dinţi când îşi dădu seama că soldaţii îşi făceau socoteala care case meritau jefuite. Într-o şoaptă ce n-ar fi putut fi auzită la mai mult de un metru, zise:

— Nu sunt trupe care să fi intrat în Washington cu Ross. Probabil au venit din tabăra engleză de la marginea oraşului.

O voce cu accent cockney[6] răsună printre mormăieli:

— Casa aia albă cu albastru. Hai să intrăm acolo! Nu contează trădătoru' care are casa, sigur găsim înăuntru destui biştari, şi meritătm şi noi o porţie!

Callie scoase un oftat nervos.

— Casa familiei Marquand! Au fost întotdeauna nişte buni vecini. Poţi face ceva să-i opreşti pe oamenii aceia?

Pentru că persoana care îi cerea asta era Callie, el chiar se gândi puţin, înainte de a spune cu regret:

— Îmi pare rău, dar şansele de a doborî soldaţi care probabil au şi băut şi sunt departe de comandantul lor nu sunt mari. Ar putea merita riscul pentru a salva o viaţă, dar nu bunuri.

— Eşti foarte pragmatic pentru un aventurier îndrăzneţ, spuse ea cu o voce seacă.

— Astfel ai şansa de a deveni un aventurier

6 Jargon folosit în vorbire de locuitorii din estul Londrei aparţinând clasei muncitoare (n.tr.)

bătrân, ceea ce e ţelul meu, replică el ferm. Pe când vocile puternice se auzeau în continuare, el îşi puse o mână pe umărul ei, oferindu-i alinarea atingerii. Părea în ordine s-o liniştească pe vechea lui prietenă Callie, deşi ar fi fost mai uşor dacă n-ar fi fost matura şi atrăgătoarea Callie.

BUFFF! Un zgomot îngrozitor, înspăimântător de aproape, emană căldură, şi în noapte fură împroşcate resturi. Acoperişul fu izbit de lovituri ca ale unui uriaş furios, şi soldaţii de afară urlară blesteme înfricoşate. Callie scoase un sunet gâtuit, şi Gordon o luă în braţe.

— E în regulă, murmură el îmbrăţişându-i trupul ce tremura. A fost sunetul structurii şi al pereţilor casei care s-au prăbuşit din cauza incendiului. Bubuiturile pe acoperiş au fost probabil cărămizi aruncate prin prăbuşire. Din fericire, casa asta e destul de departe şi e apărată de copaci, aşa încât n-a fost avariată. Pentru că pământul e ud de la ploile recente, focul n-o să se răspândească.

— Îmi pare rău, de obicei nu sunt aşa un iepure fricos, spuse ea cu o voce tremurată. Ce bine îmi pare că mi-am trimis restul familiei de aici!

Nu făcu nicio mişcare de a se desprinde din îmbrăţişarea lui şi nici el nu se grăbi să-i dea drumul.

— După o zi ca asta, ţi-ai câştigat dreptul de a avea crize de isterie. Dar noaptea se va sfârşi, iar mâine va fi mai bine.

Zgomotos, soldaţii căzură de acord să găsească o altă casă de prăduit. Pe când vocile se

auzeau tot mai slab, Callie oftă încet şi se îndepărtă de Gordon.

— Ai dreptate. N-are sens să stau aici şi să jelesc ce am pierdut. O să plec la Baltimore de dimineaţă.

El găsi vinul pe pipăite şi turnă în două pahare, împingându-i unul în mână înainte de a o trage să se aşeze lângă el pe vechea canapea. În întunericul tăcut, el era conştient de trupul ei cald aflat la doar câţiva centimetri de el. Înjură în sinea lui. Problema era că nu mai fusese cu o femeie de mult prea mult timp, aşa încât corpul lui reacţiona prea puternic la ispititoarea ei feminitate.

Dar asta nu era o văduvă oarecare cu ochi pofticioşi şi interesată de plăcerea reciprocă. Ea era prietena lui, Callie, care îndurase o zi cutremurătoare şi, după cum se părea, o viaţă destul de grea.

Îi luă mâna s-o liniştească, nimic mai mult.

— Cum ţi s-a schimbat viaţa după ce ai descoperit-o pe amanta soţului tău?

— L-am dat afară din patul meu, spuse ea scurt. Prima soţie englezoaică a lui Matthew părea să fi fost groaznică; probabil de aceea şi-a luat-o drept amantă pe Susannah. I-am spus că voi fi în continuare gazda şi stăpâna plantaţiei, dar că a încălcat jurămintele noastre de căsătorie, aşa că şi-a pierdut drepturile maritale în ceea ce mă priveşte.

El zâmbi în întuneric. Iat-o pe Callie cea îndrăzneaţă şi sfidătoare cu care crescuse.

— Majorităţii bărbaţilor nu le-ar pica prea bine

aşa ceva.

— Cred că Matthew a fost mai degrabă uşurat că nu mai trebuie să ducă o viaţă dublă, spuse gânditoare Callie. Îi iubea cu adevărat pe Susannah şi pe copiii lor, şi ei îl iubeau.

— Atunci te-ai gândit să te înapoiezi în Anglia?

— În iadul din casa tatălui meu? Sau ca o jalnică femeie fără soţ, fără copii şi fără un scop în viaţă? Nu, spuse ea categoric. În Jamaica, eram ocupată, şi munca mea era folositoare. Eu şi Matthew am dus-o foarte confortabil după ce s-au liniştit apele.

— Sună ca o căsătorie nu chiar ideală.

Ea ridică din umeri.

— Sunt multe mai rău decât aşa. Matthew m-a tratat cu bunătate şi respect, şi am putut să fac ce am vrut în mare parte din timp. În voce se putu simţi un uşor amuzament. Partea asta mi-a plăcut. Viaţa e mult mai plină de satisfacţii atunci când o femeie nu are un bărbat care să-i facă probleme.

— Ar trebui să fiu jignit în numele celor de acelaşi gen cu mine?

Ea râse.

— Tu mi-ai făcut întotdeauna viaţa mai bună, nu mai rea. Dar tu nu eşti un bărbat normal.

— Sunt chiar foarte sigur că mă simt ofensat, spuse el amuzat.

— Ia observaţia mea ca pe un compliment, spuse ea liniştindu-l. Matthew era un bărbat destul de slab, dar avea o fire blândă. Am fost norocoasă că nu era o brută beţivă, ca mult prea mulţi dintre ceilalţi proprietari de plantaţii.

— Iar el a fost norocos că ai putut să accepţi situaţia şi să-ţi adaptezi căsătoria într-un fel care să aducă foloase amândurora.

— Am fost mult mai fericită atunci când am încetat să mă gândesc la Matthew ca la soţul meu. Odată ce adevărul a ieşit la iveală, eu şi Susannah am devenit bune prietene. Era o femeie minunată şi blândă, şi m-am îndrăgostit de copii. M-am asigurat să primească aceeaşi educaţie precum copiii legitimi ai unui proprietar de plantaţie. Se opri pentru o clipă, apoi continuă cu o voce tremurată: Când Susannah era pe moarte, i-am promis că o să am grijă de ei ca şi cum ar fi ai mei.

— Presupun că Matthew i-a eliberat pe Susannah şi pe copii?

Callie rosti un cuvânt vulgar.

— A spus că avea să o facă, dar n-a mai apucat. A murit la scurt timp după Susannah, şi moartea lui i-a pus pe copii în pericol.

— Şi de aceea ai fugit din Jamaica împreună cu ei?

— Da, şi i-am adus şi pe părinţii lui Susannah. Sarah şi Joshua erau amândoi pe jumătate europeni, copii ai plantatorilor făcuţi cu sclavi. Erau majordomul şi menajera casei de la plantaţie şi îi iubeau pe copiii lui Susannah la fel de mult ca mine. I-am rugat să vină cu mine şi le-am dat imediat documentele de eliberare. Dar ar fi putut apărea probleme legale, pentru că Matthew avea un fiu legitim de la prima soţie. Henry era moştenitorul, şi nu era genul de om care să elibereze sclavi valoroşi.

Înţelegând în cele din urmă, el spuse:

— De aceea ai venit aici şi ţi-ai schimbat numele, aşa încât să nu vă poată găsi pe tine şi pe copii.

— Exact. Matthew m-a adus la Washington şi Baltimore de câteva ori de-a lungul anilor, aşa că ştiam amândouă oraşele. Râse apoi. Ei bine, Washingtonul e mai mult un orăşel decât un oraş, dar are aspiraţii sau a avut, înainte ca englezii să decidă a incendia tot ce e important. Baltimore-ul e mult mai mare, şi Matthew avea un depozit cu spaţii de locuit deasupra, aşa că mi-am trimis familia să stea acolo. Acum trebuie să merg şi eu acolo, pentru a mă asigura că toată lumea e în siguranţă.

— Cum ai de gând să ajungi la Baltimore când majoritatea oamenilor din Washington au fugit luând efectiv toţi caii, trăsurile şi căruţele cu ei?

— O să merg pe jos dacă va fi nevoie, spuse ea calm. Pot ajunge în oraş în două sau trei zile. Dacă am noroc, s-ar putea să mă ia din drum o trăsură sau o căruţă.

El se înfioră la gândul ca ea să meargă pe jos atâta drum printr-o regiune tulburată de război.

— Nu e o idee bună. Am venit aici din Londra cu o corabie ce acum e ascunsă pe unul dintre râurile ce ies din Potomac, aşa că putem naviga spre Baltimore.

— Şi asta ar putea fi problematic, dar o să mă gândesc la acest lucru de dimineaţă. Sunt aşa obosită, că mintea refuză să îmi funcţioneze. Oftă, istovită. Poate că putem să dormim cu rândul, ca

unul să stea de veghe în caz că mai vin soldaţi să tâlhărească.

— Nu-ţi face griji de asta. Se sculă, apoi o ridică în braţe de pe canapea. Am un somn uşor, şi n-am avut o zi atât de grea ca tine, aşa că o să stau eu de veghe. Acum, trebuie să dormi.

Ea ţipă surprinsă, apoi se relaxă în braţele lui pe când el o purta spre micul dormitor. Deoarece nu exista multă mobilă, reuşi să nu se împiedice şi să o scape din braţe, ceea ce i-ar fi anihilat eforturile masculine de a o lua pe sus.

O aşeză pe partea de pat care era lipită de perete. Ea murmură:

— Este o cuvertură uşoară împăturită la picioarele patului.

I se făcuse puţin frig, aşa că el bâjbâi după cuvertură şi o întinse peste ea. Deja adormise. El spusese adevărul că avea un somn uşor, şi îşi puse creierul în alertă pentru orice zgomot ameninţător.

Nu-i veni în minte niciun motiv serios pentru care să nu împartă acelaşi pat, care era mult mai confortabil decât podeaua sau canapeaua. Repede, se aşeză lângă ea, slobozind un lung oftat, întorcându-se pe o parte şi punându-şi braţul stâng peste mijlocul lui Callie.

Erau periculos de aproape, în special pentru că ea avea doar o cămaşă de noapte şi el era în cămaşă şi indispensabili, dar nu conta. Pentru prima dată în mai mulţi ani decât putea număra, totul părea aşa cum trebuia să fie.

capitolul 8

Callie fu trezită de salve de tun. Nu, nu era artileria, ci tunete, pentru că un fulger din apropiere luci scurt prin încăpere. Se relaxă, preferând o furtună violentă unei armate care atacă.

Moţăi, simţindu-şi minunat de relaxată fiece fibră a corpului. Încă o străfulgerare a unui fulger şi aproape imediat un tunet scutură acoperişul şi o trezi mai bine. Şocată, îi reveniră amintirile, dându-şi seama că nu era acasă în propriul ei pat pentru că ceea ce fusese căminul ei era acum ars până la temelii de către englezi.

Era în casa de oaspeţi şi nu era singură în pat. Tresări trezită complet, pentru moment panicată. Apoi se relaxă. Era Richard, în mod miraculos în viaţă. Stătea pe o parte, în spatele ei, cu braţul aşezat pe mijlocul ei. Chiar şi pe întuneric, îl recunoscu după miros – o misterioasă aromă a vechiului ei prieten.

Spre uşurarea ei, Richard se foi şi îşi luă braţul de pe talia ei.

— Furtunile voastre sunt la fel de extreme precum căldura.

— Adevărat, dar ploaia ce cade o să stingă focul, şi asta este o binecuvântare. Se întinse cu plăcere, arcuindu-şi spatele şi ridicându-şi mâinile peste cap. Numai pot aminti de când n-am mai dormit aşa de bine. Mă faci să mă simt în siguranţă. Îţi aduci aminte când ne-am hotărât să ne folosim al doilea prenume?

— Ploua, deşi nu aşa tare ca acum, spuse el

prompt. Pe atunci, eram foarte mici, abia terminasem grădiniţa. Am mers la lacul de pe domeniul Kingston Court, şi tocmai ne întorceam când s-a pornit furtuna, aşa că ne-am adăpostit într-un şopron cu fân. Tu ai spus că nu arătam ca un George şi m-ai întrebat cum mă mai cheamă.

Ea râse.

— Îmi plăcea mai mult numele de Gordon, dar suna prea grav, şi Augustus e pompos. Richard e mai blând şi mai cald. Ţi se potriveşte mai bine.

Încă din ziua aceea din şopron, pentru ea fusese Richard.

— Puţini sunt cei care mă consideră blând sau cald, spuse el amuzat. În afară de doică, nimeni nu mi-a spus vreodată Richard. Dar îmi plăcea ideea de a avea nume personale unul pentru celălalt, aşa că, firește, am ales şi eu dintre numele tale.

— Tu ai spus că numele de Catherine era prea respectabil pentru o fetiţă neascultătoare ca mine. N-a rămas decât Callista, pe care tu l-ai scurtat pe loc în Callie.

— Numele este neobişnuit, la fel ca tine, dar apelativul de Callie e mai poznaş, explică el. În mitologia greacă, Callie era una din fetele lui Artemis care vânau, iar asta îmi plăcea.

— Îmi place să vânez, dar în ultima vreme am aflat că numele înseamnă „cea mai frumoasă”. Sunt sigură că nu ai intenţionat una ca asta.

El chicoti.

— Dacă stau să mă gândesc, tu erai o fetiţă deosebit de frumoasă, dar eu n-am băgat niciodată de seamă din cauza părului încâlcit şi a noroiului

de pe faţa ta.

— Ha! Şi tu erai mai bun?

— Mai rău, spuse el prompt. Ne încurajam unul pe altul să intrăm în belele.

— Totuşi, n-am fost niciodată răi cu alţi copii. Era o joacă nevinovată. Oftă cu nostalgie. Sunt aşa bucuroasă că mi-am recăpătat fratele.

Un fulger lumină scurt încăperea, şi ea văzu că Richard ridicase din sprâncene.

— Ai un frate, şi nu sunt eu acela.

— Abia mi-l amintesc pe Marcus. Era aşa mic atunci când am plecat din Anglia. Nici nu era la şcoală. Recent, a împlinit douăzeci şi unu de ani. Cred că părinţii mei au organizat un bal grandios pentru a sărbători majoratul moştenitorului.

— Foarte probabil, fu de acord Richard. Dar, aici şi acum, vreau să subliniez că nu sunt fratele tău şi nu te privesc ca pe o soră.

— Dar eram frate şi soră unul cu celălalt, protestă ea. Tu n-aveai surori, şi fratele meu nu era destul de mare să se joace cu noi, aşa că am împărţit feluri frăţeşti de a intra în bucluc. Să ne murdărim împreună de noroi în iaz, să călărim şi să învăţăm să sărim peste garduri şi să ne acoperim reciproc prostiile. Şi să fim pedepsiţi împreună. Tu ai fost un frate mult mai bun decât adevăratul meu frate.

— Nu sunt fratele tău, spuse el cu voce răstită.

— Nu?

Ea clipi, pe când un alt fulger lumină scurt silueta lui şi trăsăturile sale elegante şi puternice. Ea simţi un sentiment de pierdere, ca şi cum

negarea relaţiei lor din copilărie îi furase o parte preţioasă a trecutului ei.

— Îmi plăcea să te am drept frate.

— Nu sunt fratele tău! repetă el, cu o voce aspră de data asta.

Şi se aplecă şi o sărută.

Pe când buzele lui le acoperiră pe ale ei cu o caldă dominare, ea fu străbătută de un şoc. Nu aşa trebuiau să se petreacă lucrurile!

Reacţia ei de uimire fu urmată repede de senzaţii diferite de orice simţise până atunci. Sentimente ameţitoare şi tulburătoare o străbătură din cap până-n picioare, aducând la viaţă fiecare parte din ea.

Abia începuse să manifeste interes faţă de jumătatea masculină a speciei când se trezise măritată cu un bărbat de trei ori mai în vârstă decât ea. Matthew fusese întotdeauna blând cu ea, chiar şi în scurta şi pasionala perioadă a lunii de miere, dar nu simţise niciodată mai mult decât o slabă curiozitate şi o acceptare supusă în patul conjugal.

Asta... asta era altceva, şi pentru prima dată înţelese de ce femeile se compromiteau cu bărbaţii. Simţi promisiunea a ceva sălbatic şi fascinant în atingerea lui Richard, şi asta o înspăimântă. Când el îşi duse mâna caldă spre talia ei, la doar câţiva centimetri de sânii liberi, ea se îndepărtă de el, ajungând să fie lipită de perete.

— Asta e o idee proastă, cu adevărat proastă! spuse ea cu voce gâtuită.

— Fără îndoială ai dreptate. Văzându-i reacţia,

el nu făcu niciun gest de a se da mai aproape sau de a o săruta din nou. Dar am vrut să-ţi arăt cât se poate de clar că nu sunt fratele tău. Deşi n-am avut niciodată o soră, sunt sigur că n-aş fi simţit aşa ceva pentru ea.

— Sper că nu!

Încă un fulger lumină trăsăturile calme ale lui Richard. Nu arăta ca o brută ameninţătoare, dar era mult mai mult decât prietenul ei din copilărie. Ea cumpărase un pat încăpător, aşa încât oaspeţii ei căsătoriţi să se simtă confortabil, dar acum era ocupat de Richard, care domina spaţiul şi impregna aerul pe care ea îl respira. Era tot numai tărie şi putere, şi ea era extrem de conştientă că purta doar o cămaşă de muselină subţire ca o şoaptă şi că nici el nu avea mai multe haine pe el.

Încercă să se dea jos din pat, dar el o prinse de încheietura mâinii.

— Stai, Catkin, spuse el blând. Zorile sunt încă departe, şi îţi promit că nu se va întâmpla nimic din ce tu nu vrei să se întâmple.

Ea ezită, apoi îşi dădu seama că îl credea. De altminteri, la ora asta din noapte, cu ploaia lovind cu putere casa, n-avea unde să se ducă. Se lăsă pe spate pe pernă, încă înghesuită în colţul dintre pat şi perete, şi îşi trase pe ea pătura uşoară.

Nu putea, nu voia să creadă că prietenul ei Richard i-ar face rău, dar se temea de agresivitatea masculină şi de dominaţia ce radia din el. Îşi înăbuşise frica încă de când fugise din Jamaica. Însăşi ziua care trecuse adusese la suprafaţă acele temeri, aşa încât le înăbuşi din

nou, fără milă. Situaţia ei era dificilă, dar nu dezastruoasă, şi trebuia să se concentreze asupra adevăratelor ei probleme şi nu să se lase tulburată de un bărbat.

— Ce vreau eu să se întâmple este o scurtă şi rapidă călătorie la Baltimore, spuse ea reţinut. Fără vreo complicaţie din partea ta.

— Am înţeles. Se întinse din nou pe o parte, cu faţa spre ea. Ocupa mai puţin spaţiu aşa. Dar sper că o să eviţi să mă califici drept fratele tău.

— Da, o să evit. Nu sunt sigură dacă e bine sau rău, spuse ea, dorindu-şi ca el să fi fost cu adevărat fratele ei.

Ar fi fost mult mai simplu.

— Nu e nici bine, nici rău, pur şi simplu asta este, spuse el. Nu mai suntem copii, Callie. Avem la bază o adâncă prietenie, dar acum suntem adulţi.

Ea nu se gândise niciodată la vocea lui când erau copii, dar îşi dădu seama că vocea de adult era chiar încântătoare. Bogată, flexibilă şi periculos de convingătoare. Foarte adevărat. Adulţii au mai puţină încredere şi timp, şi mai multe îndoieli, temeri şi responsabilităţi.

— Da, şi responsabilitatea mea e să te ţin în siguranţă, ferită de război, ceea ce include reunirea cu familia ta, spuse el împăciuitor.

— Familia mea engleză sau familia mea adevărată?

— Familia ta engleză plăteşte pentru această misiune, dar unde vei pleca de aici e alegerea ta. Când mi s-a cerut să preiau această misiune, am

spus clar că nu voi încerca să te forţez să te înapoiezi în Anglia împotriva voinţei tale. Deşi stau să mă întreb dacă te-ai gândit vreodată să te întorci acolo.

— Câteodată, visez Anglia. Şi, atunci când o visa, era în general despre orele pline de veselie petrecute împreună cu Richard. Răcoare. Verde. Casa, într-un fel în care Lumea Nouă nu fusese niciodată. Dar n-o să mă întorc în Anglia şi să trăiesc acolo ca o rudă săracă. Îmi place să am libertatea de a-mi trăi viaţa aşa cum cred eu mai bine. O să deschid o altă croitorie în Baltimore. O să îmi ia timp să-mi alcătuiesc o clientelă, dar oraşul este mult mai mare decât Washingtonul şi e bogat. O să mă descurc, şi o s-o fac în condiţiile mele.

— Felul tradiţional pentru o femeie de a-şi susţine casa e prin căsătorie, observă el. Femeile frumoase ca tine rar duc lipsă de interes din partea bărbaţilor. Cu toate astea, am înţeles că tu n-ai avut niciun amant după ce ţi-ai alungat soţul din patul tău…

Uşoara ridicare a tonului la sfârşitul frazei o făcea să sune a întrebare. Ea fu recunoscătoare pentru întunericul care-i ascundea îmbujorarea.

— Nu l-aş dezonora pe Matthew prin a nu-i fi credincioasă. Nici n-am fost tentată de niciunul dintre bărbaţii disponibili.

— Nimic nu se compară cu lipsa tentaţiei când vine vorba despre promovarea virtuţii, spuse el sec. Dar acum eşti văduvă, şi căsătoria ţi-ar face situaţia mult mai uşoară.

Ea pufni.

— Iată un fel de a gândi foarte masculin! O căsătorie a fost mai mult decât de ajuns. N-o să repet experienţa. O să mă descurc foarte bine pe cont propriu.

După o tăcere profundă, el spuse:

— O parte a sarcinii mele este să mă asigur că nu ai grave dificultăţi financiare. Banii vor fi foarte utili pentru a-ţi reconstrui viaţa dacă decizi să nu te întorci în Anglia, şi am o mare sumă de bani la dispoziţie.

Surprinsă, ea spuse:

— Andrew Harding trebuie să fie un om foarte bogat de cheltuieşte atâta pentru o femeie pe care nici măcar n-a cunoscut-o vreodată!

— E bogat, şi presupun că soţia lui este foarte convingătoare.

— Mi-e greu să mi-o imaginez pe vreuna dintre surorile mele fiind atât de convingătoare, dar nu le-am văzut timp de cincisprezece ani. Avusese o scurtă imagine în minte cu felul în care arătaseră toate îmbrăcate pentru nunta lui Callie, chiar înainte ca ea să părăsească reşedinţa Rush pentru totdeauna. Dacă mă întorc, o să fie un şoc să le văd mature.

— Câteodată, mă întreb despre diferiţii mei fraţi, dar nu îndeajuns pentru ca efectiv să aflu ce fac, spuse Richard. Cei mai mari erau mai degrabă depravaţi, şi cei mai mici erau încă la şcoală. Deoarece erau implicate trei mame diferite, şi noi am fost trimişi la diferite şcoli, nu-i ştiu bine. În special pe cei doi mai mici.

— Copiii mei se cunosc şi se iubesc unul pe altul. Aşa ar trebui să fie familiile. Ei sunt un alt motiv să nu mă mărit. N-aş putea să mă mărit cu un bărbat care să-i dispreţuiască din cauza sângelui lor amestecat.

— Asta atrage după sine precauţie faţă de o căsătorie, fu el de acord. Oamenii se poartă cel mai bine când fac curte. Realitatea poate apărea ca un şoc după nuntă.

— Aşa multe motive să nu mă mărit… Pentru că era uşor să vorbească pe întuneric, ea întrebă: Dar tu? Eşti însurat? Sau ai fost vreodată?

— Doamne, Dumnezeule, nu! spuse el, evident surprins de idee. Am dus o viaţă mult prea haotică *pentru* o căsătorie. Nicio femeie în toate minţile nu m-ar vrea de soţ.

Dar înfăţişarea şi şarmul lui ar putea cu uşurinţă face o femeie să-şi piardă minţile. Curioasă, ea întrebă:

— Ce îţi doreşti? Ai rădăcini în Anglia? Îţi doreşti o soţie şi copii? Vrei să îndeplineşti visul oricărui englez de a avea propria moşie şi de a deveni moşier?

El pufni, şi ea îl auzi cum se întoarce pe spate. Bănui că se uita prin întuneric când răspunse:

— Odinioară, aş fi spus nu. Am dus o viaţă dezordonată, şi, deşi unele părţi erau înspăimântătoare şi dureroase, altele erau pline de satisfacţii. Nu mi-aş schimba trecutul, nici măcar părţile pe care le regret. Dar…

Când vocea i se stinse, ea îl îmboldi:

— Dar ce?

— Acum, am peste treizeci de ani. Cu cinci ani în urmă, am avut o experienţă ce m-a făcut să îmi examinez mai atent viaţa. Am făcut mult prea multe lucruri de care nu sunt mândru. Să-ţi faci de cap e relativ acceptabil la tinereţe, dar în cele din urmă devine... scandalos. De atunci, am încercat să fiu o persoană mai bună. Să-i ajut pe alţii la nevoie.

Fascinată, ea întrebă:

— Care a fost experienţa care ţi-a schimbat direcţia?

— Iminenta execuţie, spuse el scurt. Eram în nordul Portugaliei când francezii cuceriseră zona. Cinci dintre noi au sfârşit prin a fi încarceraţi într-o pivniţă umedă şi condamnaţi la împuşcare în zori, ca spioni englezi. Am băut un brandy prost şi am vorbit despre cum o să ne schimbăm vieţile dacă, printr-un miracol, vom supravieţui.

Părea să vorbească aşa *nonşalant* despre o condamnare la moarte!

— Evident că ai supravieţuit. Ţi-ai îndeplinit hotărârea?

— Da, aşa m-am apucat de activitatea mea actuală. Găsesc soluţii pentru oameni care n-au mijloacele de a rezolva ei înşişi anumite probleme.

— Asta sună admirabil, spuse ea. Şi aşa ai ajuns aici, salvând o văduvă rătăcitoare în numele unui om foarte bogat.

El râse.

— Munca e respectabilă, şi plata e foarte bună. Dar, după cum am spus, de când am împlinit măreaţa vârstă de treizeci de ani, am început să

mă gândesc că trebuie să existe ceva mai mult. Dar încă nu mi-am dat seama ce anume.

— Căsătorie, familie şi un conac? sugeră ea. După cum îmi amintesc, aveai o moştenire de la naşul tău. Ar putea fi de ajuns pentru a deveni un nobil de ţară?

— Îmi imaginez că ar fi, deşi să iau legătura cu avocatul familiei ar implica riscul de a mă întâlni cu tata sau cu fraţii mei, spuse el fără entuziasm. Comunicarea mea cu nobilii Audley a constat în a trimite din când în când un bilet avocatului familiei spunând ceva de genul: „Regret să vă informez că sunt încă în viaţă!”

Ea râse tare.

— Văd că nu ţi-a trecut de tot dorinţa de a-ţi enerva rudele.

— Nu, aşa că e cu atât mai bine să nu le văd, spuse el fără regret. Dacă vreodată voi deveni un nobil de ţară, este puţin probabil să mă întâlnesc cu rudele mele sus-puse, pentru că sunt nişte snobi şi preferă să evite clasele de jos. Personal, găsesc clasele de jos mult mai interesante decât majoritatea membrilor înaltei societăţi.

— Eşti Lord George Gordon Richard Augustus Audley, al treilea fiu al marchizului de Kingston, spuse ea zâmbind. Nu chiar unul din clasele de jos.

— Tata n-ar fi de acord, replică el sec.

— Tatăl tău e un caz pierdut, dar ar fi posibil să devii prieten cu fraţii tăi. Sigur unul sau doi dintre ei merită şansa de a fi cunoscuţi, nu?

— Poate, admise el. Ar trebui să fie unul dintre fraţii mai mici, pentru că cei doi mai mari sunt de-a

dreptul antipatici. Prefer prietenii în locul familiei, pentru că pe ei îi putem alege.

— Dacă te decizi să te însori şi să te aşezi la casa ta, inteligenţa, înfăţişarea ta arătoasă, titlul şi o avere relativ însemnată vor face să-ţi găseşti cu uşurinţă o soţie care să-ţi poată fi atât prietenă, cât şi iubită.

— Găsirea unei perechi bune e cel mai dificil lucru de pe pământ, bănuiesc, spuse el gânditor. Titlul meu nu e de mare folos, pentru că e mai mult de curtoazie. Tu n-ai părut foarte impresionată de gândul de-a deveni Lady George Audley.

Ea chicoti.

— Am fost prea surprinsă pentru a fi impresionată, în afară de asta, nu-mi place apelativul de Lady George mai mult decât mi-a plăcut ca tu să fii Lord George.

— Cu noroc, n-o să trebuiască să pretinzi să fii din nou Lady George. Îi luă lejer mâna şi îşi împleti degetele cu ale ei. Ar trebui să putem avea încă o oră sau două de odihnă înainte de a face faţă unei noi zile, care se anunță a fi destul de plină.

Ea îşi ascunse un căscat.

— E un plan bun. Somn uşor, Richard. Şi să visezi la o soţie potrivită care să-ţi fie prietenă, precum şi la o viaţă fericită şi liniştită.

În vreme ce o fura somnul, îl auzi murmurând:

— Nu ştiu dacă e posibil, Catkin. Pentru că singura femeie cu care am fost la un pas de a mă însura eşti tu.

capitolul 9

Când Gordon se trezi, era deja dimineaţă, deşi lumina slabă arăta că era încă devreme. În aer plutea un miros de lemn ars, dar temperatura era încă destul de scăzută.

Callie se mişcase în timpul nopţii şi se apropiase de el, cu capul înclinat pe braţul lui şi rotunjimile ei delicate lipite de el. Arăta mult mai tânără şi cu totul irezistibilă în lumina sidefată. Câteva şuviţe de păr de culoarea caisei se răsuciseră lejer pe pielea ei albă. Simţi un imbold de totală şi fără de noimă dorinţă, o nevoie de a se apleca s-o sărute şi s-o mângâie, conducând-o spre o fericită pasiune matinală…

Doar că trebuia să se împotrivească pentru mai multe motive decât putea număra pe degetele de la mâini şi picioare. Motive ce începeau cu „zona de război” şi continuau cu Callie nefiind momentan câtuşi de puţin interesată de el sau de orice alt bărbat. Poate mai târziu, când avea să fie în siguranţă, şi viaţa urma să i se liniştească, avea să fie mai deschisă către flirt. Sau poate că asta nu avea să se întâmple niciodată. Părea a fi foarte decisă să ţină bărbaţii afară din viaţa ei, şi el înţelegea de ce. Bărbaţii din viaţa ei nu o trataseră bine.

Gândul la tot ce îndurase ea îl făcu să simtă o profundă tandreţe, umbrită de trecut, prezent şi viitor. Trecutul era plin doar de amintiri luminoase de joacă şi lungi discuţii, până când fuseseră brutal despărţiţi şi trimişi în diferite forme de exil. Prezentul era încântare, pericol şi o necondiţionată

datorie de a o scoate în siguranţă din acest oraş blestemat şi de a o reuni cu copiii care-i dădeau sens vieţii.

Viitorul era misterios – exceptând faptul că ştia că ea trebuia să facă parte din acest viitor. Ce însemna asta pentru el nu putea ghici, dar nu conta. Urma să-şi dea seama la momentul respectiv. Azi trebuia să fugă spre Baltimore, să-i ia familia şi apoi, cât de curând, să pornească spre Anglia.

Simţea că nu avea să fie uşor.

Callie se mişcă şi îşi deschise ochii brusc, amintindu-şi unde se afla. Ochii ei căprui erau aurii în lumina zorilor, şi intimitatea dintre ei îl săgetă cu o intensitate penetrantă. El voia să sară din pat ca un motan speriat.

Nu trebui, pentru că ea i-o luă înainte. Se târî pe lângă perete şi ajunse la picioarele patului. Când se ridică, pătura căzu, expunându-i trupul luminat din spate de o rază de soare, făcându-i cămaşa transparentă. Dorinţa îl îmboldi din nou, dar nici nu se putea măsura cu panica pe care o simţi deodată. De unde veneau reacţiile astea?

Avea să se gândească mai târziu la asta. Deocamdată, le trânti uşa în nas gândurilor ce o luaseră razna şi îşi lăsă picioarele pe duşumea.

— Ce trebuie făcut înainte de a putea pleca? Presupun că vrei să-ţi iei rămas-bun de la doamna Turner. Ai ceva lucruri în căsuţa asta pe care să le iei cu tine?

— Vreau să-mi iau rămas-bun de la Edith, dar o să călătoresc fără multe bagaje, spuse ea cu

tristeţe. Îşi scoase rochia albastră din dulap. Tot ce am sunt hainele de pe mine şi pistolul. Din fericire, fusta de la rochia asta e destul de amplă încât să pot călări bărbăteşte în spatele tău, fără a fi prea indecentă.

— Am o soluţie mai bună. Intră în salon şi îşi deschise una din desagile pe care le lăsase la uşă cu o seară în urmă, apoi scoase două veşminte împăturite cu grijă.

I le întinse lui Callie, apoi luă şi o pălărie turtită, pe care o modelă într-o pălărie de soare cu bor lat, bună pentru grădinărit sau munca la câmp. Poartă hainele astea. Vor fi largi, dar nu aşa mari cum ar fi nişte haine de-ale mele.

Ea ridică din sprâncene, acceptând pantalonii cafenii, cămaşa din pânză şi pălăria.

— Porţi mereu cu tine haine care nu ţi se potrivesc?

— Când am de gând să salvez văduve din zone de război, da, explică el. Există femei care mai degrabă ar muri decât să poarte haine bărbăteşti, dar îmi place să fiu pregătit. Hainele de femeie nu sunt potrivit concepute pentru a scăpa de necazuri. Urcatul pe ferestre sau călăritul bărbăteşte sunt mult mai simplu de făcut în pantaloni. Pentru că nu ştiam cum arată văduva mea, am ales haine mai mari.

Ea întinse cămaşa ce-i ajungea până la mijlocul coapsei.

— Cu siguranţă aşa ai făcut. Dar e mai mică decât una de-a ta.

— O să arăţi ca un puşti, dar nu-i un lucru rău

în împrejurările astea. Se gândi o clipă. Purtai nişte ghete solide, nu-i aşa? Asta-i bine. Mult mai bine decât nişte conduri delicaţi şi subţiri.

— La fel ca tine, am fost prevăzătoare, în caz că aş fi fost nevoită să fug pentru a-mi salva viaţa. Vrei să împachetezi asta în desagile tale?

Îi dădu rochia albastră, apoi dispăru în dormitor să se schimbe.

Şi el se îmbrăcă, trăgându-şi pantalonii şi cizmele, şi băgându-şi cămaşa în pantaloni. Însă nu-şi luă mantaua grea. Cercetă coşul de mâncare pe care îl trimisese doamna Turner cu o seară în urmă şi găsi pesmeţi fărâmicioşi, o bucată de brânză şi o sticlă de limonadă călduţă, dar gustoasă.

Callie ieşi din dormitor în cămaşă şi pantaloni, cu părul împletit şi prins sus, astfel că, atunci când îşi puse pălăria, arăta ca un băiat. Pe când se aşeza la masă să mănânce, spuse:

— Înţeleg că vei fi îmbrăcat la patru ace, ca un lord.

— Da, şi te invidiez pentru că eşti îmbrăcată lejer, spuse el sincer. Dar, dacă vom da peste trupe engleze, s-ar putea să fie nevoie să mă transform din nou în lord.

Stătea în faţa ei şi tăie un pesmet, apoi aşează o felie de brânză la mijloc.

Când terminară de mâncat, Callie puse sticlele goale în coş împreună cu mâncarea rămasă.

— O să duc asta înapoi la Edith când o să-mi iau rămas-bun. O să-mi fie dor de ea.

Gordon se ridică şi îşi puse mantaua.

— O să-l înşeuez pe Samson, în vreme ce tu arunci o ultimă privire pe-aici.

— Nu-i nimic aici care să merite a fi luat. Se duse în dormitor şi se întoarse cu o pătură îndoită şi cu pistolul ei. O să fie greu să călăresc pe desagile tale. Pătura asta poate fi folosită drept şa, ca să nu mă simt incomod.

El luă pătura şi pistolul.

— Presupun că e încărcat încă de ieri. Decât să-l pun în desagă, mai bine ţine-l la tine, să fie la îndemână.

— E încărcat. Poate să fie mai util azi decât aseară. Îşi muşcă buza, uitându-se la armă. Dar... nu ştiu dacă pot împuşca un om. Deşi am ţintă bună, aseară, când soldaţii aceia au năvălit în casă, n-am fost în stare să apăs pe trăgaci. De vreme ce împuşcarea unui singur om nu m-ar fi salvat, ci probabil m-ar fi omorât, n-a fost nevoie să trag, dar azi... s-ar putea să fie diferit. Mă tem că nu voi putea fi în stare să fac ceea ce trebuie.

— E greu să decizi să omori o altă fiinţă, spuse el grav. Eu a trebuit s-o fac, şi n-a fost uşor. Nu e ceva din care să-mi fac un obicei. Dar un foc de avertisment îi poate potoli pe atacatori, şi, dacă cineva trebuie neapărat omorât, o să am eu grijă de asta.

Ea zâmbi trist.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să mă declar capabilă de orice, asta e o responsabilitate pe care ţi-o las bucuroasă ţie.

— Am învăţat deprinderile astea pe propria piele, aşa că o să fac ce va fi nevoie. Dar cu

măsură. Ridică desagile şi puse acolo şi pătura ei îndoită. O să-l înşeuez pe Samson. Vom merge pe lângă el până la casa doamnei Turner pentru a-ţi lua rămas-bun.

Ea luă coşul de jos.

— O să mă uit pe-aici să văd dacă e ceva de care ar putea avea nevoie Edith, apoi o să vin după tine.

El încuviinţă din cap şi ieşi. Mirosul de fum era mult mai puternic acolo, dar furtuna din orele dimineţii îmbibase pământul şi înăbuşise o parte din mirosuri.

Samson mâncase şi băuse bine şi arăta pregătit să înfrunte ziua. Ideea lui Callie cu şaua din pătură era bună, şi Gordon o prinse peste desagi pe spatele lat al lui Samson. Când luă calul de lângă şopron, văzu că ea ieşise deja în stradă, dar se dusese la dreapta spre rămăşiţele casei ei, în loc să o ia spre casa doamnei Turner.

Conducându-l pe Samson, el o urmă. Ea se opri şi se uită la ruinele casei, cu faţa împietrită. Cărămizi carbonizate şi lemne înnegrite se prăbuşiseră în mormane neregulate, şi ploaia transformase cenuşa într-o mizerie de nedescris. La capătul cel mai îndepărtat al ruinei se ridica un fuior subţire de fum.

Brusc, ea se întoarse şi se îndreptă spre el, strângând din dinţi.

— Îmi pare rău, Catkin, spuse el încet.

Neluând în seama compătimirea lui, ea spuse:

— Aşa se sfârşeşte un capitol al vieţii mele. O să vedem ce urmează.

El îşi potrivi pasul cu al ei, iar Samson îi urmă ascultător. El îşi dădu seama că evitaseră să se privească în ochi încă din momentul acela tulburător de la trezire. Relaţia dintre ei era interesantă, dar imposibil de definit.

— Am cerut să fie făcute nişte tocuri de pistol ascunse în partea din faţă a desagilor. Bătu uşor peste desaga din stânga. Pistolul tău e aici, nu se vede, dar e uşor de scos la nevoie.

— Ţi-ai adus aminte că sunt stângace, spuse ea, surprinsă.

— Fireşte, de vreme ce şi eu sunt. Chicoti. *Sinister*[7], ceea ce înseamnă „stânga” în latină. Le-a oferit taţilor noştri încă un motiv să creadă că suntem odraslele diavolului.

Ea zâmbi, o mare parte a încordării ei risipindu-se.

— N-au dus niciodată lipsă de motive să creadă asta. Nici nu şi-au dat seama vreodată că, purtându-se cu un copil ca şi cum e rău, în timp, o să-l transforme cu adevărat într-unul rău.

Interesat, el întrebă:

— Contrariul e şi el adevărat? Dacă te porţi cu un copil ca şi cum ar fi cuminte, o să devină aşa?

— Poate, dar nu sunt sigură. Copiii mei au fost întotdeauna cuminţi.

Discuţia luă sfârşit când Edith Turner îi văzu şi ieşi. Se uită înspre Callie.

— Nu te-aş fi recunoscut, Lady George! Pleci acum?

---

7 Joc de cuvinte în original. Sinister în engleză se poate traduce cu funest, sinistru, de rău augur, dar şi cu „din partea stângă”. (n.tr.)

— Da, am veni să-mi iau rămas-bun şi să-ţi las cheia de la căsuţă. Poţi s-o foloseşti după bunul-plac, la nevoie. Callie lăsă coşul pe jos şi o îmbrăţişă pe prietena ei. Nu ştiu dacă mă voi mai întoarce vreodată aici.

Întrucât lacrimile păreau inevitabile, Gordon spuse:

— O să am mare grijă de ea, doamnă Turner.

— Sunt sigură că aşa va fi. Momentul îmbrăţişării luă sfârşit, iar doamna Turner se şterse la ochi. Frumoasa ta casă s-a dus, dar terenul are o poziţie foarte bună. O să-l vinzi?

Callie păru descumpănită.

— Nu m-am gândit la asta, dar ai dreptate. E o poziţie bună. Bănuiesc că Washingtonul va exista, indiferent de cum se va sfârşi acest război îngrozitor, şi proprietatea nu îmi mai e de niciun folos.

— Dacă apare cineva interesat, ai un avocat la care să-l trimit?

Callie se încruntă.

— Un avocat din Georgetown s-a ocupat de câteva treburi minore pentru mine. Domnul Key, Francis Scott Key[8]. Îl cunoşti? Am făcut câteva rochii pentru soţia lui şi am devenit prieteni cu amândoi.

— Ştiu numele, şi o să-l trimit acolo pe orice potenţial cumpărător, răspunse doamna Turner. Ai grijă, draga mea, şi scrie-mi când te-ai aranjat din

8 Avocat, magistrat şi poet amator. El a scris versurile imnului SUA în 1814 sub forma unei poezii numite iniţial Apărarea fonului McHenry. (n.tr.)

nou aşa cum trebuie.

Callie promise să facă întocmai. Gordon încălecă, apoi îi întinse mâna lui Callie. Ea o luă, îşi puse piciorul pe cizma lui cu pinteni şi se săltă în spatele lui.

— Edith, te rog spune-le bun-rămas din partea mea şi celorlalţi prieteni.

— O să le spun. O să vă ducă dorul ţie şi minunatelor tale rochii. Drum bun!

Gordon era întru totul de acord.

capitolul 10

Pe străzile Washingtonului se simţea o tensiune tăcută. Câţiva oameni îşi vedeau de treburile lor, privind circumspect. Callie văzu un negustor ambulant, un negru liber pe nume Harry, mergând de la o casă la alta cu căruţa lui trasă de un ponei, plină de produse proaspete. Ea cumpărase adesea fructe şi legume de la el. Faptul că îl vedea i se părea liniştitor. Poate că Washingtonul era un oraş ocupat, dar viaţa mergea înainte.

Mai bine să traverseze oraşul decât să se gândească la cât de aproape fusese de trupul foarte viril al lui Richard. Fusese extrem de iritant să se trezească în acelaşi pat cu el în această dimineaţă, pentru că o parte din ea găsise asta foarte firesc. Dorinţa nu făcuse niciodată parte din viaţa ei, dar se părea că stătuse adormită şi acum începea să se agite. Nu era cel mai potrivit moment.

O luară pe după un colţ şi văzură un mare număr de soldaţi englezi mergând spre reşedinţa incendiată a preşedintelui. Lângă ea era o casă mare din cărămidă ce rămăsese neatinsă. Callie spuse:

— Se pare că se îndreaptă spre clădirea aceea unde se află sediul ministerelor de externe, de război şi al marinei.

— Judecând după oamenii care transportă praf de puşcă şi proiectile, acele departamente urmează să aibă parte de acelaşi tratament ca alte clădiri guvernamentale, spuse Richard încruntat. Poate că ar fi înţelept s-o luăm prin altă parte.

Callie nu avu timp să răspundă, pentru că de pe o alee ieşi un bărbat în galop strigând insulte la adresa englezilor într-un sălbatic atac individual. Ridică un pistol şi trase – şi imediat fu doborât la pământ de mai multe focuri de armă. În vreme ce călăreţul se prăbuşea sângerând, Richard îl întoarse pe Samson şi îi dădu pinteni calului s-o ia la galop.

— Hotărât lucru, un alt drum! Tu cunoşti oraşul. Spune-mi pe unde s-o luăm.

— Mergi până la capătul străzii ăsteia şi ia-o la stânga. Înghiţi greu, tulburată de neaşteptata şi fulgerătoarea violenţă. De ce să facă cineva un astfel de gest sinucigaş?

— Dac-ar fi să ghicesc, aş spune că îi urăşte pe englezi şi s-a îmbătat atât de tare, încât a ajuns să se poarte prosteşte, spuse Richard concis. Cu rezultatele pe care le vezi.

Probabil avea dreptate, dar i se reaminti cât de

fatală putea fi o armată de ocupaţie. Câteva minute mai târziu, dădură peste un alt grup de soldaţi care distrugeau un sediu, în timp ce în spatele clădirii ardea un foc.

— Amiralul Cockburn e cel care supraveghează, spuse Richard. Ştii ce e acolo?

— E sediul unui ziar, *National Intelligencer*. Editorul a scris articole provocatoare despre englezi în general şi despre Cockburn în particular, spuse Callie. Se pare că amiralul plăteşte o poliţă personală. Ia-o la dreapta la colţul ăsta!

Richard se conformă tăcut. Mergând pe străzi mai mici fără clădiri guvernamentale, evitară alte conflicte în desfăşurare.

Se apropiau de marginea oraşului, când la o intersecţie apăru o patrulă de soldaţi englezi condusă de un ofiţer călare şi se îndreptă direct spre Callie şi Richard. Ofiţerul lătră:

— Opriţi-vă!

— Să încercăm să scăpăm de ei? întrebă ea cu o voce al cărei calm o surprinse şi pe ea.

— Dacă am încerca, ar putea crede că avem motive să fugim şi o să ne împuşte. Mai bine să mergem la intimidare. Suntem englezi, la urma urmei. Nu duşmanii lor.

— Vorbeşte pentru tine, spuse ea hotărât. Eu trăiesc şi muncesc aici. Aş putea fi considerată trădătoare.

— Puştii sunt trecuţi cu vederea de ofiţerii englezi, o asigură Richard înainte de a-l opri pe Samson pentru a-l aştepta pe ofiţer să ajungă lângă ei.

— Cine eşti şi cu ce treburi? întrebă locotenentul pe un ton ameninţător.

Pe ascuns, Callie îşi duse mâna stângă pe patul pistolului, dar nu-l trase afară din toc.

— Numele meu este Lord George Audley şi mă ocup de treburile regelui, răspunse Richard cu un accent aristocratic tăios.

— Aşa, deci eşti un lord, pufni locotenentul. Şi eu sunt nenorocitul de Bonaparte! Vorbeşti ca un englez, fără-ndoială, dar pun rămăşag că eşti un yankeu trădător.

— Un rămăşag pe care o să-l pierzi, spuse Richard pe tonul lui cel mai arogant. Să-ţi arăt scrisorile de recomandare?

— Arată-le, dar asta nu înseamnă că o să le şi cred.

Richard îşi băgă mâna în haină şi scoase o pungă de pânză ceruită, deschizând-o cu încetineală.

— Asta ar trebui să fie de ajuns. Îi înmână o bucată de hârtie împăturită. Fii atent cu ea!

Ofiţerul deschise scrisoarea şi îşi aruncă privirea peste rândurile scurte, apoi icni.

— Lord Liverpool? Prim-ministrul?

— Da. Ai fi preferat o scrisoare de la Lord Castlereagh? În calitate de ministru de externe, ar putea fi potrivit în aceste împrejurări. Richard zâmbi cu o aroganţă tăioasă. Sau, dacă stai puţin, cred că am o scrisoare din partea ducelui de Wellington, care e cea mai importantă dintre toate.

Înăbuşindu-şi mânia, locotenentul îi dădu înapoi scrisoarea de la Lord Liverpool.

— Ce faceţi în capitala cucerită a inamicului?

Richard împături scrisoarea, o băgă în punga de pânză cernită şi înapoi în buzunarul interior.

— Asta, locotenente, nu te priveşte nici cât negru sub unghie pe tine. Acum, lasă-ne să trecem!

Ofiţerul făcu semn spre oamenii lui, şi se deschise o cărare prin mijlocul patrulei. Pe Callie o trecură toţi fiorii în vreme ce treceau prin mijlocul grupului de soldaţi încruntaţi. Unul exclamă:

— În spatele lui e o blestemată de muiere!

— Ți-ai adus şi curva personală? mârâi locotenentul.

Richard se roti în loc şi spuse cu o intensitate mortală:

— Doamna este *soţia* mea. Aseară, un grup de soldaţi englezi a atacat-o pe Lady George, şi abia am putut-o salva la timp. Fiindcă nu poţi avea încredere în trupele noastre să se comporte cum se cuvine, poţi s-o învinovăţeşti că s-a deghizat pentru propria ei siguranţă? Acum, lăsați-ne să trecem, sau o să se lase cu vărsare de sânge!

Locotenentul păli.

— Plecaţi şi staţi departe de patrulele engleze!

— Crede-mă, aşa intenţionez.

Richard se întoarse din nou, şi merseră în continuare printre soldaţii din patrulă şi în josul străzii. Pe Callie o mânca spatele în vreme ce se îndepărtau de soldaţi. Murmură:

— Care e riscul ca unul dintre soldaţii ăia să tragă?

— Riscul e minor, dar se poate întâmpla, fu

răspunsul cinstit al lui Richard.

— Mi-era teamă de asta, spuse ea încruntată. Locotenentul ăla îngrozitor părea gata-gata să omoare, doar pentru că putea.

Cu un impecabil accent aristocratic, Richard spuse:

— Muri-i-ar toţi iepurii şi să-i rămână cuştile pe cap.

După un moment de şoc, Callie izbucni într-un hohot de râs ce-o eliberă de tensiune.

— N-am auzit pe nimeni să spună asta de când am plecat din Lancashire.

Richard chicoti.

— Un motiv pentru care-mi plac „clasele de jos” este faptul că adesea au un asemenea mod minunat de a se exprima.

— Duc dorul onestităţii din nordul Angliei.

— E şi mai răcoare acolo. Ploaia de azi-dimineață n-a reuşit să scadă temperatura. Îşi trecu un deget pe marginea lavalierei s-o mai slăbească puţin. O să fiu bucuros să ajung înapoi pe *Zephyr*, ca să-mi scot blestematele astea de haine şi lavaliera.

— Trebuie să fie foarte incomode, spuse ea cu înţelegere. Dar să arăţi şi să vorbeşti ca un lord chiar ajută când ai de-a face cu soldaţii englezi. N-ar merge la fel cu cei americani.

— Am observat, spuse el cu un accent ce s-ar potrivi unui om educat aflat pe oricare parte a Atlanticului.

— Americanii sunt ciudaţi, cugetă ea. Dispreţuiesc şi sunt în aceeaşi măsură fascinaţi de

aristocraţia britanică. Deoarece n-am avut chef să fiu remarcată, n-am menţionat niciodată că tata era lord.

— Sau că erai măritată cu unul, spuse el tachinând-o. Te-ai descurcat foarte bine la reîntâlnirea noastră. Foarte emoţionant.

— Jocul nostru de-a actorii de pe vremea când eram copii mi-a prins foarte bine. Dar de obicei prefer o combinaţie între a fi cinstită şi a spune cât mai puţin despre mine.

— Avantajul adevărului e că e mai uşor să-ţi aduci aminte de el decât de minciuni. Îl îndrumă pe Samson spre marginea drumului în vreme ce o căruţă a armatei engleze trecu huruind cu câţiva soldaţi în ea. Ei îi aruncară lui Richard priviri curioase, dar nimic mai mult.

El continuă:

— N-am terminat discuţia noastră despre nume. Am observat că doamna Turner ţi-a spus Catherine, un nume destul de obişnuit încât să nu atragă atenţia.

— I-am cerut soţului meu să-mi spună Callista, nu Catherine, aşa că în Jamaica eram domnişoara Callista. Ce nume foloseşti tu în general? Sau ai avut duzini de-a lungul anilor?

— Nu *duzini*, protestă el. După o clipă de gândire, spuse: Ei bine, poate două duzini, dar mi-am creat identităţi false când asta putea fi de folos. De cele mai multe ori, am fost cunoscut sub numele de Gordon. Aşa cum spui tu, sună mai sever, mai aspru decât George sau Richard, iar Augustus n-a intrat niciodată în discuţie. Gordon

poate fi ori nume, ori prenume, aşa că e minunat de ambiguu.

— La fel ca tine.

— Îmi place să fiu ambiguu. E mai sigur aşa.

Ea putea înţelege această nevoie de siguranţă. La urma urmei, ea îşi crease o nouă identitate pentru ea însăşi când se mutase în Statele Unite.

— Cu toate călătoriile şi schimbarea de identităţi, există un loc căruia să-i spui acasă?

Fu surprinsă când el zise:

— După ce m-am întors în Anglia, am cumpărat o casă într-un cartier plăcut al Londrei, nu departe de Mayfair, dar mai puţin măreţ. Am descoperit că îmi plăcea să am un loc pe care să-l consider cămin. După ce Samson mai făcu o duzină de paşi, adăugă: Am fost surprins să constat că abia aşteptam să mă întorc atunci când eram plecat.

Având în vedere numeroasele încercări cărora le supravieţuise după ce fusese deportat în New South Wales, ei îi făcu plăcere să audă că se maturizase, ajungând în punctul în care tânjea după o casă adevărată.

Toată lumea avea nevoie de un cămin. Simţea o adâncă durere pentru casa pe care o iubise şi unde cunoscuse fericirea, dar, în fond, era doar o clădire. Oamenii care făcuseră din ea un cămin o aşteptau în Baltimore.

Aerul fu zguduit de o explozie asurzitoare. Calmul Samson fu atât de speriat, că tresări şi sări într-o parte. Instinctiv, Callie îl apucă pe Richard de mijloc pentru a se echilibra, şi pentru o clipă se aflară în pericolul de a fi zvârliţi din şa.

— Ţine-te bine! După câteva momente exasperante, Richard reuşi să stăpânească din nou calul. Îl bătu liniştitor pe spate. Lui Samson nu-i plac zgomotele puternice şi bruşte.

— Nici mie! Cu nervii zbârnâind, Callie slăbi strânsoarea. Ai idee ce ar putea fi?

— O explozie atât de mare e foarte posibil să fie la un depozit american de praf de puşcă şi ar fi putut fi cauzată de oricare din părţi, pentru ca duşmanul să nu pună mâna pe el. Sper să nu fi fost nimeni în apropiere când a explodat. Richard îl îndemnă pe Samson la un mers alert. O să fiu bucuros să ies din Washington. Se petrec aici mult prea multe lucruri imprevizibile.

Callie încuviinţă cu toată convingerea. Încordarea ei se mai risipi când părăsiră oraşul şi se îndreptară spre est de-a lungul unui plăcut drum de ţară ce străbătea un ţinut împădurit. Copacii înalţi menţineau răcoarea mai mult decât în oraş, deşi aerul era încă greu şi ameninţător de liniştit.

— Cât durează până la destinaţia noastră?

— Cam două ore până la Tucker Hall dacă nu ne întârzie nimic. Corabia ar trebui să aştepte în Tucker Creek, lângă plantaţie.

Ea se uită spre norii întunecaţi ce se adunau la orizont.

— Se apropie o furtună. Sper să ajungem la destinaţie înainte ca furtuna să ne prindă din urmă.

— Încă o furtună? Privi în sus şi văzu norii care se adunau. Ce veselie e pe aici, prin Maryland!

— Furtunile de după-amiază sunt obişnuite aici în toiul verii, dar, de obicei, sunt limitate ca

întindere. Poate să toarne cu găleata într-o parte a Washingtonului şi să fie uscat în altă parte. Dacă avem noroc, furtuna asta ne va ocoli. Studie amploarea norilor negri şi agitaţi. Dar nu sunt optimistă.

Richard îl îndemnă pe Samson să grăbească pasul.

— Nici eu. Deşi ploaia nu va face decât să ne ude, ceea ce nu-i nimic în comparaţie cu ameninţarea soldaţilor înarmaţi.

— Ploaia s-ar simţi plăcut de răcoroasă acum, spuse ea. Dar furtunile de vară pot fi puternice prin partea asta de lume.

Licăriri rapide de fulgere se putură vedea printre norii care se apropiau, ceea ce prevestea că furtuna urma să fie una groaznică. Ea îşi dori să se poată adăposti într-o clădire, dar drumul era izolat şi construcţiile erau puţine şi depărtate una de alta.

Cerul se întunecă atât de tare, încât Richard îl încetini pe Samson ca să poată vedea unde călca pe drumul cu făgaşe. Aerul greu începu să fie mişcat de o briză slabă. Treptat, aceasta se făcu mai puternică, transformându-se într-un vânt puternic şi apoi în ceva ce aducea a furtună. Crengi mici şi frunze moarte din toamna trecută se răsuceau prin aer, lovind din când în când cu o forţă usturătoare. Începură să cadă picături mari şi grele de ploaie.

La început, fură doar nişte stropi. Apoi copacii începură să se prăbuşească în pădure şi se dezlănţui iadul.

capitolul 11

Într-o clipă, ploaia se transformă dintr-o ploaie măruntă în averse ce băteau dintr-o parte, udându-i pe Callie şi pe Richard până la piele. La început, apa fu binecuvântat de răcoroasă, dar, pe măsură ce vântul se înteţea, ei începu să-i fie frig.

Ridicându-şi vocea să acopere urletul vântului şi al ploii, Richard strigă peste umăr:

— Ar fi fost bine să ne fi adăpostit mai devreme, dar speram să ajungem la Tucker Hall înaintea furtunii. Nu suntem departe acum, aşa că ţine-te bine! În curând, vom fi în siguranţă în casă.

— Îmi place că m-a udat ploaia, deşi nu e bine pentru frumoasa ta manta! spuse ea cu voioşie. Ploaia se poate opri tot atât de repede pe cât a început. Aceste furtuni trec repede.

Cel puţin aşa se întâmpla de obicei. Asta era cea mai violentă furtună pe care o văzuse de când un uragan lovise Jamaica. Sau poate i se părea mai gravă pentru că de obicei nu se afla afară când izbucnea o astfel de furtună.

Clipi când un fulger lumină pe deasupra capului, şi imediat urmă un tunet de să-ţi zdruncine oasele. Samson tresări din nou, şi Richard trebui să-şi folosească talentele de călăreţ pentru a împiedica animalul s-o ia la sănătoasa.

— Samson e înspăimântat de toate zgomotele astea puternice, spuse el încetinind pasul pentru a potoli calul.

Buuum! Fulgerele intense şi tunetele se

produceau acum în acelaşi timp. În spatele lor se prăbuşi un copac, şi Samson se sperie. Cabră şi dădu nebuneşte din copite. Callie alunecă şi nu se mai ţinu de mijlocul lui Richard, ca să nu-l tragă şi pe el jos din şa.

Având experienţă cu căderile, ea se ghemui şi se rostogoli când atinse pământul. Alte fulgere şi tunete, şi alţi copaci prăbuşindu-se în jur. Natura îi demonstra ce înseamnă să fii în interiorul unui baraj de artilerie, se gândi ea ameţită.

Richard reuşi să se menţină în şa, dar, imediat ce îl putu controla din nou pe Samson, sări din şa, întrebând disperat:

— Callie, eşti teafără?

— Da, n-am nimic. Îi luă mâna pentru a se ridica. Pământul e aşa moale, că nici măcar n-o să am vânătăi. Dar mulţumesc lui Dumnezeu că n-am fost cu câţiva metri mai în spate pe drum!

Se uită la copacul mare ce căzuse, cu crengile înfrunzite încă vibrând de la impactul cu pământul. Trunchiul era cu siguranţă gros de un metru. Ar fi fost morţi dacă s-ar fi aflat sub el când se prăbuşise.

Richard înjură, dar, pentru că stătea la capul lui Samson, o făcu pe aceeaşi voce blândă şi mângâietoare pe care o folosea să calmeze calul.

— Nu suntem în siguranţă stând aici. E un pod peste râu chiar după următoarea cotitură. Când l-am trecut ieri, părea rezistent, aşa că sper să se poată trece peste el. Pe partea cealaltă e un mic şopron unde ne putem adăposti dacă ploaia nu se potoleşte până atunci.

— De acord. Samson o să traverseze podul?

— Cred că da, dacă o să-l conduc eu. Nu-l condamn că e înspăimântat. Mângâie grumazul calului, apoi începu să meargă din nou pe drumul noroios, cu Samson urmându-l ascultător. Stai aproape! Vizibilitatea e doar la câţiva paşi pe ploaia asta.

— Asta întrece gloanţele. O să merg de cealaltă parte a lui Samson şi o să mă ţin de o scăriţă.

— Bravo ţie! Cel puţin ploaia o să spele repede noroiul de pe tine.

Râse spre ea pe deasupra şeii. Pălăria îi fusese dată jos de vânt şi părul lui blond era întunecat de la ploaie, şi era cel mai chipeş şi neînfricat bărbat pe care-l văzuse ea vreodată.

Dintr-odată, toate astea erau o aventură, nu o corvoadă, şi ea râse şi spuse cu glas tare:

— O să fiu cea mai curată femeie din Maryland!

Curată, dar bătută de vânturi. Ramuri şi frunze o loveau, suflate de forţa vântului. Îşi reaminti ei înseşi că nu avea să mai dureze mult. Uraganul din Jamaica continuase preţ de ore întregi, dar aici nu era Jamaica.

Aşa cum anticipase Richard, podul se afla după următoarea cotitură a drumului noroios. Contururile neclare ale unui şopron se întrezăreau de partea cealaltă a râului. Construcţia arăta intactă şi era aşezată într-o livadă, însă pomii nu erau îndeajuns de aproape încât să poată zdrobi construcţia dacă erau doborâţi de vânt. Ea simţi că

asta îi dădea siguranţă.

Dar mai întâi trebuiau să treacă peste pod, şi râul era pe punctul de a se revărsa, fuioarele de apă învolburându-se furioase în josul cursului ca nişte cai sălbatici.

— Bănuiesc că nivelul apei nu era aşa ridicat când ai trecut ieri pe aici!

— Era cu patru sau cinci picioare mai jos, şi curentul era leneş în comparaţie cu azi, spuse el încruntat. Cu toate astea, podul arată în continuare solid. E făcut din câţiva buşteni mari aşezaţi peste râu, cu scânduri bătute în cuie pe deasupra, pentru nivelare. Cu piloni la ambele capete şi balustrade, ar trebui să fie sigur dacă îl traversăm înainte ca nivelul apei să crească.

Un alt copac se prăbuşi în spatele lor, destul de aproape ca nişte frunze să atingă călcâiele lui Callie.

— Vrei să trec eu mai întâi să văd dacă încă e solid?

— Sunt mai greu, aşa că o să fac eu proba. Ia-l pe Samson!

Ea luă frâiele lui Samson, mângâindu-l pe grumaz şi murmurând cuvinte liniştitoare. Calul era agitat la vederea podului şi a apei învolburate, dar nu arăta panicat. Ar trebui să-l poată conduce peste pod în siguranţă.

Richard începu să meargă prudent pe pod. În ciuda faptului că n-avea pălărie şi era ud leoarcă, părea încă un gentleman din cap până-n picioare.

După cum îi spusese, era un aventurier pragmatic, care nu-şi asuma riscuri inutile. Începu

prin a prinde balustrada din stânga şi a o scutura cu putere. Era doar o creangă lungă şi subţire, neregulată, dar solidă. Nu se clinti din loc.

Ţinându-se de balustradă, păşi pe scândurile podului, bătând cu un picior, în vreme ce pe celălalt îl ţinea pe pământ. Podul vibră de la bătaia lui, precum şi de la apa ce îi lovea pilonii, dar era suficient de solid pentru a fi sigur.

Podul era scurt, poate de vreo treizeci de picioare lungime. După ce îl trecu cu grijă, Richard se întoarse mult mai repede.

— E o construcţie bună. Acum, hai să traversăm spre şopron, înainte ca fulgerele sau un copac în cădere să ne lovească! Tu mergi prima. Odată ce eşti în siguranţă pe partea cealaltă, o să-l aduc şi pe Samson.

Callie aşteptă până când Richard luă frâiele calului, apoi începu să meargă prudentă pe pod. După ce slăbise puţin din intensitate, ploaia cădea iarăşi atât de tare, încât abia putea vedea malul celălalt. Deşi podul părea solid, trepidaţia construcţiei părea mult mai puternică acum că mergea efectiv pe ea. Apa începu să stropească peste margini. Câteva minute, şi podul urma să fie inundat.

Ajunse pe partea cealaltă şi păşi recunoscătoare pe pământ. Întorcându-se, strigă:

— Acum e rândul tău!

Era evident că Samson era nervos, dar fusese bine antrenat. Cu Richard lângă el, păşi prudent pe pod şi începu să îl traverseze. Privirea lui Callie era atât de concentrată asupra bărbatului şi a calului,

că nu văzu copacul masiv smuls din rădăcini care plutea în mare viteză în josul apei. Chiar înainte de a lovi podul, observă pericolul şi strigă:

— Richard! Atenţie!

Înainte de a mai putea spune ceva, rădăcina uriaşă a copacului lovi mijlocul podului, zdrobind scândurile şi smulgând buştenii de dedesubt de pe pilonii care îi fixau. Samson cabră şi scăpă din mâna lui Richard. Instinctiv, Callie încercă să prindă calul pe când galopa pe lângă ea, dar nu reuşi şi evită la limită să nu cadă sub copitele lui asurzitoare.

„Richard, unde e Richard?”

Doamne, Dumnezeule, căzuse în râu şi fusese luat de curentul învolburat! Una din balustradele podului se desprinsese şi era pe punctul de a fi trasă în apă.

O prinse înainte ca apa s-o poată lua şi alergă de-a lungul malului râului, târând balustrada lungă după ea.

Un copăcel căzuse în apă, cu rădăcinile încă înfipte în mal. Richard reuşi să înşface una dintre crengile din vârf ce ajungea aproape la mijlocul apei. Crengile superioare subţiri se îndoiră şi rădăcina copăcelului începu să iasă din mal, dar faptul că se apucase de creangă îl încetini suficient pentru a fi ajuns din urmă de Callie. Ea strigă:

— Apucă-te de asta!

El se uită în sus şi o văzu împingând balustrada prin apă spre el. Dădu drumul crengilor copacului chiar atunci când puietul fu smuls din mal. Abia fu în stare să prindă capătul balustradei înainte de a

se trezi prea departe, târât prin apă. Greutatea lui aproape că o trase pe Callie în râu. Plonjă pe malul noroios, ţinându-se cu putere de balustradă.

Lemnul alunecos aproape că i se smulse din mână, dar reuşi să se ţină de el în vreme ce Richard se târa de-a lungul balustradei spre ea, schimbând repede mâinile, în păr avea sânge, şi ea bănui că fusese lovit de resturile plutitoare. Dar el îşi croi drum stăruitor prin curenţii haotici până când ajunse la mal.

Ea îl ajută să se tragă pe uscat, şi, pentru mult timp, stătură culcaţi unul lângă altul gâfâind, pe când ploaia cădea pe trupurile lor ude până la piele. Richard spuse cu voce întretăiată:

— Încep să *urăsc* ţara asta a ta!

Ea nu se putu abţine să nu râdă.

— Nici mie nu mi-e foarte dragă în această clipă bucata asta de America. Haide, trebuie să ajungem la şopronul ăla. Se ridică în şezut şi se uită spre râu. Podul dispăruse, rămânând doar pilonii. Eşti rănit?

El îşi mişcă cu grijă braţele şi picioarele, apoi îşi frecă zona sângerândă de la cap, crispându-se puţin.

— Lovit, dar nu cred că am ceva rupt. Se ridică în capul oaselor, mişcându-se cu grijă. Presupun că Samson e deja la jumătatea drumului spre şopronul lui de acasă.

— Dacă aş avea patru picioare, aş fi chiar după el, spuse ea sec.

— Hai să ne adăpostim, vrei?

Se ridică şi îi întinse o mână. Când amândoi

fură în picioare, el o luă pe după umeri, şi îşi croiră drum spre şopronul bătut de ploaia care cădea fără încetare.

— Cred că furtuna slăbeşte puţin.

Ea se împiedică de un făgaş, şi el o ţinu să nu cadă.

— Eşti optimistă. Eu cred că e prima dintre cele patruzeci de zile şi nopţi care vor îneca pământul.

Săltă zăvorul de fier care închidea uşile şi deschise una pentru ea. Ea intră, recunoscătoare să scape de ploaia ce cădea cu putere.

El închise uşa în spatele lor, lăsându-i în întuneric, cu excepţia luminii slabe ce venea prin găurile de aerisire de sub streşini, ceea ce era o nimica toată, fiindcă afară se întunecase. Întunericul amplifica mirosul de fân proaspăt. Ea scoase fără să vrea un sunet, pe când mirosul specific o purtă cu cincisprezece ani în urmă, în noaptea când se adăpostiseră într-un şopron cu fân în timpul fugii lor sortite eşecului.

Richard îşi trecu privirea peste familiarele unelte de fermă, grinzi nefinisate şi nutreţ adunat şi oftă încet.

— Te gândeşti la şopronul în care am stat când am fugit, nu-i aşa?

— Cum să nu mă gândesc? spuse ea uitându-se la silueta lui întunecată.

Pentru că acela fusese momentul în care totul se schimbase în viaţa ei.

capitolul 12

Acel şopron din Lancashire era la mii de kilometri şi la o jumătate de viaţă în urmă. El fusese un tânăr nesăbuit care nu-şi dăduse seama de cât de dezastruoase puteau fi acţiunile lor negândite. Şi el era şi blestematul de nesăbuit care propusese să fugă împreună.

Oftând din rărunchi, îşi dădu jos mantaua grea, îmbibată de apă, şi o aruncă neglijent pe podea. Apoi o luă pe Callie de mână şi o trase spre un morman moale şi înmiresmat de fân.

— Hai să vedem dacă fânul american e la fel de confortabil ca fânul englez.

Ea merse bucuroasă, epuizată de acea zi şi de pericol. El se aşeză într-o parte, uitându-se la faţa ei. Lumina slabă îi sublinia delicateţea trăsăturilor. Pălăria îi dispăruse, la fel ca a lui, şi părul ei roşcat-auriu împletit în coadă se închisese la culoare de la ploaie.

— Arăţi ca un şoarece înecat, spuse el cu afecţiune. Un foarte drăguţ şoarece înecat. Mulţumesc pentru că m-ai tras afară din apă.

Îşi plecă uşor capul, dorind să-i atingă gura într-un sărut de mulţumire, dar buzele ei se mişcară sub ale lui, şi el îşi dădu seama că nu se putea opri, pentru că ea îi răspundea la sărut. Mintea îi deveni la fel de tulburată ca apele învolburate ce aproape îl înecaseră. Se apropie, şi ea îl îmbrăţişă pe când lăsă să-i scape un oftat.

„Callie, Callie…” Mâna lui alunecă şi îi cuprinse sânul catifelat, ascuns sub cămaşa udă şi largă. Era dulce, puternică şi profund feminină, o femeie ca nimeni alta…

Brusc, ea se dădu înapoi, zdrobind fânul şi lăsând în urmă o aromă proaspătă de trifoi.

— Nu! Am nevoie de tine ca prieten, Richard! N-am loc în viaţa mea de nimic altceva!

El voia s-o sărute din nou şi s-o facă să se răzgândească, dar învăţase ceva de-a lungul anilor.

— Îmi pare rău! A fost un impuls de recunoştinţă ce-a ieşit prost. N-ar fi trebuit să se întâmple. Se întoarse pe spate, cu privirea fixată pe dârele de lumină slabă de la găurile de aerisire. N-am intenţionat nimic mai mult decât un sărut de mulţumire, dar tu ai un... efect regretabil asupra judecăţii mele. Uit mereu că sunt aici să te ajut, nu să-ţi fac viaţa şi mai complicată.

— Mai complicată, dar mai bună. Trase adânc aer în piept. Şi lui îi făcu plăcere să vadă că şi ea era tulburată de el. Mare parte din vină îmi aparţine. N-ar fi trebuit să te sărut şi eu, dar, pentru câteva clipe, a părut... o idee bună.

În opinia lui, era o idee grozavă. Dar...

— Mă înspăimânţi, Callie.

— Eu? Ea clipi spre el. Nici măcar n-am vreo armă acum!

El râse, şi tensiunea se risipi.

— Sunt suficient de sigur că aş putea să te înfrâng într-o luptă dreaptă, deşi probabil că nu într-una necinstită.

— Singurul mod de luptă pe care l-aş încerca, spuse ea prompt. De ce să lupt cinstit cu cineva de două ori cât mine?

— Bravo! O luă de mână, fără a încerca să vină

mai aproape. Eşti înspăimântătoare pentru că... Ezită, gândindu-se. De-a lungul anilor, am avut tot soiul de prieteni şi duşmani, dar... n-am fost efectiv apropiat de nimeni de pe vremea când eram copil. Şi atunci ai fost tot tu.

— Îmi pare rău, spuse ea încet. Pot înţelege de ce asta ar fi tulburător. După o lungă tăcere, spuse: Eu m-am apropiat de alţii, în special de copii şi de Sarah, şi Josh. Dar prietenia mea cu tine a reprezentat o altfel de apropiere. Ceva ce nu am mai cunoscut de când drumurile noastre s-au despărţit.

— Cine ar fi putut ghici cât de mult s-au îndepărtat vieţile noastre, având în vedere că am început în locuri atât de asemănătoare? Găsesc asta foarte interesant. O strânse scurt de mână. Odihneşte-te acum, Catkin! Cred că ploaia s-a mai potolit puţin. Când se opreşte, o să mergem pe jos ultima parte din drum până la Tucker Hall.

Ea oftă zgomotos.

— Iată o idee bună. Ploaia care bate în acoperiş e mult mai liniştitoare decât cea care te loveşte direct în cap.

Îşi închise ochii, şi respiraţia i se încetini. Ţinându-l încă de mână, se întoarse într-o parte, ajungând cu faţa spre el, cu trăsăturile liniştite.

Cu o durere bruscă, el îşi dădu seama de ce Callie îl înspăimânta. Nu era de vină doar că nu se apropiase de nimeni timp de cincisprezece ani, ci şi faptul că nu mai era capabil de o astfel de apropiere. Supravieţuise cultivându-şi detaşarea rece şi ironică.

Era capabil să se bucure de viaţă şi de societate, dar niciodată atât de mult încât să nu poată pleca fără a privi în urmă. Capacitatea de a simţi o legătură emoţională profundă murise când fusese condamnat pentru furt şi răpire şi aruncat pe o corabie de iad ce pornise către cealaltă parte a lumii.

În general, credea că se adaptase bine la viaţa care îi fusese impusă. Supravieţuise şi, deşi făcuse lucruri de care nu era mândru, nu devenise un ticălos. Dar undeva, pe parcurs, pierduse înzestrarea tinereţii de a spera şi de a avea sentimente profunde.

Nu şi capacitatea de a dori. Aceasta era vie şi nevătămată, şi o dorea pe Callie cu o intensitate stânjenitoare. Dar ţinea suficient de mult la ea încât să nu vrea să îi facă vreun rău. Suferise îndeajuns. Avea nevoie de un prieten.

Se putea descurca cu asta. Ea n-avea nevoie de complicaţiile unei aventuri, şi el n-avea nevoie ca viaţa să i se tulbure din nou. Dorinţa era cu totul altceva, dar putea s-o ţină sub control. Aveau să fie prieteni.

Prieteni pentru totdeauna.

Aţipi şi el, trezindu-se atunci când îşi dădu seama că ploaia cădea mai blând şi nu se mai auzeau tunete. Nu dormise mult, ceva mai puţin de o oră, dar se simţi refăcut după cea mai recentă fugă din faţa morţii. Întunericul din şopron se mai îmblânzise pe măsură ce furtuna se stingea, şi, când deschise ochii, văzu că şi Callie era trează şi

se uita la el cu ochii ei căprui gânditori.

El îi zâmbi.

— Bună, Catkin.

— Ar trebui să-ţi spun Leul, murmură ea. Mai mare decât o pisică, dar de aceeaşi natură. Şi curajul unui leu.

— Richard Inimă de Leu[9]? întrebă el chicotind.

— Eşti roşcovan ca el.

— Mai mult sau mai puţin. N-a petrecut Richard Inimă de Leu ani buni prin Europa şi Ţara Sfântă, intrând în belele mai degrabă decât să stea acasă în Anglia şi să-şi vadă de responsabilităţile lui?

Ea zâmbi.

— Asemănarea devine din ce în ce mai mare.

El râse.

— Diferenţa fiind că eu nu sunt regele Angliei şi n-am responsabilităţi faţă de naţiune.

— Dar acum ai o casă acolo, spuse ea blând.

Da, avea o casă în Londra, şi era uimit de cât de tare dorea să se întoarcă la ea.

— E mai degrabă o casă modestă, nu castelul Plantageneţilor[10]. Nu pot cauza prea multe daune Angliei.

— Poate nu naţiunii, dar, la fel cum Richard Inimă de Leu a fost iresponsabil să lase Anglia sub conducerea fratelui său cunoscut acum drept Ioan

9 Richard I, rege al Angliei între 1189-1199, cunoscut şi sub numele de Richard Inimă de Leu datorită renumelui său de mare conducător militar (n.tr)

10 Anjou-Plantagenet a fost o casă regală ce-şi avea originile în ţinuturile Anjou din Franţa. Neamul lor a stat pe tronul Angliei din 1154 până în 1399. (n.tr.)

Fără de Ţară[11], ai şi tu un frate rău. Când groaznicul viconte Welham moşteneşte şi devine marchiz de Kingston, va fi echivalentul lui Ioan Fără de Ţară. Callie strâmbă din nas. Era un om absolut nesuferit. Tot timpul căuta să mă prindă singură ca să mă pipăie.

— Ce? Gordon se trezi de-a binelea, şocat de cuvintele ei spuse pe un ton lejer. De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că am crezut că ai putea să-l omori, spuse ea categorică. Nu voiam să te văd spânzurat.

— Probabil ai dreptate, zise el, încercând să-şi potolească furia. Nu-i plăcuse niciodată de Welham, cel mai mare şi mai neobrăzat dintre fraţii Audley, dar acum nutrea gânduri criminale. Cum să *îndrăznească* bruta aia respingătoare s-o agreseze pe Callie?! Dacă l-aş fi omorât, aş fi avut mare grijă să fac să pară un accident.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, spuse ea cu un zâmbet pieziş. Poate că ar fi meritat să fie omorât din multe motive, dar prefer să mă gândesc la oamenii care m-au nedreptăţit la fel cum făcea bona mea. Surâse. Ea spunea mereu: Vezi-ţi mai departe de treaba ta şi fii sigură că Dumnezeu le vede pe toate.

El chicoti şi începu să se relaxeze.

— E o filosofie înţeleaptă. În ultima vreme, fac doar asta, dar, dacă Welham ar fi fost aici, i-aş fi

11 Porecla de Ioan Fără de Ţară (engl. John Lackland) provine de la faptul că la moartea tatălui său era încă minor, iar legea engleză prevedea că fiii mai mici ai regilor decedaţi nu puteau să deţină domenii („ţări“) de care nu s-ar fi putut îngriji, (n.tr.)

tras o bătaie soră cu moartea pentru ce ţi-a făcut. L-am gonit de lângă cameriste, dar nu m-am gândit niciodată că o să se dea la o vecină de familie bună.

— Mă pricepeam să-l evit, aşa că era doar o simplă pacoste, nu o ameninţare. Expresia lui Callie se schimbă. Ai spus mai devreme că nu ai fost cu adevărat apropiat de nimeni vreme de ani întregi. Cum rămâne cu partenerele de pat? Nu-mi imaginez că ai depus jurământ de castitate.

Întrebarea neaşteptată îl făcu pe Gordon să se întoarcă pe spate şi să privească spre grinzile cioplite. Callie spuse amuzată:

— Presupun că asta înseamnă că nu vrei să discuţi despre viaţa ta amoroasă.

— Nu e un subiect pe care un gentleman, chiar şi unul de mâna a doua cu reputaţia pătată, ca mine, să-l discute cu o doamnă. Îşi mută privirea spre ea. Dar tu nu eşti o doamnă, tu eşti Callie, şi noi am fost întotdeauna cinstiţi unul cu celălalt.

— O să încerc să iau asta drept un compliment, spuse ea. Ce-ai zice dacă mi-ai spune adevărul, dar nu chiar pe tot? Cu toţii avem secretele noastre.

— Asta e o abordare bună. Prefera să nu se gândească la tot adevărul, chiar şi în intimitatea minţii lui. Spre deosebire de Welham, n-am atins niciodată vreo femeie împotriva voinţei ei.

— Asta am ştiut întotdeauna. Eşti mai cumsecade decât arăţi, Richard.

— Nu, nu sunt, spuse el sec. Dar, pentru că am crescut cu o femeie drept cel mai bun prieten, cum aş putea maltrata alte femei?

— Deci e meritul meu că te porţi cum se cuvine cu sexul slab? Bine.

— E o mare distanţă între a nu abuza efectiv femeile şi a le trata întotdeauna aşa cum trebuie, spuse el serios. Pentru că am călătorit mult, am ales ani la rând neveste nefericite drept partenere de pat. Ştiau că relaţia urma să fie limitată şi că nu le-aş fi trădat niciodată, în schimb, m-am străduit să le ofer plăcere, aşa încât să existe o oarecare fericire în viaţa lor, chiar şi doar pentru scurt timp. Oftă. Apoi mi-am dat seama că, deşi n-am intenţionat să pricinuiesc durere, poate totuşi am făcut-o.

— Pentru că unele dintre femeile alea nesăbuite s-au îndrăgostit de tine?

El o privi drept în faţă.

— Cum de ai ghicit?

— Cum să nu se îndrăgostească? Răsuci absentă un pai între degete. Pentru o femeie prinsă în capcana unei căsătorii nefericite, un bărbat chipeş care se poartă frumos cu ea şi care vrea să-i dăruiască plăcere e un vis devenit realitate. O astfel de femeie te-ar dori pentru vecie în viaţa ei, nu doar pentru o aventură. Sper că nicio femeie măritată nu şi-a omorât pe tăcute soţul în speranţa că te vei însura cu ea.

El se încruntă.

— Sper sincer că nu! Dar mi-a luat ani să-mi dau seama că pricinuiam durere pentru că plecam mereu spre alte locuri.

— Ai dat de înţeles că la un moment dat ți-ai schimbat comportamentul. Cum de s-a petrecut

asta? Ridică din sprâncene. Te-ai maturizat în cele din urmă?

El zâmbi trist.

— Din întâmplare, am dat peste o femeie cu care avusesem o relaţie cu câţiva ani în urmă. Îmi părea bine, pentru că amintirile timpului petrecut împreună cu ea erau plăcute. Mi-am descoperit greşeala când a venit spre mine şi mi-a răspuns la salut dându-mi un pumn în falcă. Dădea bine cu pumnul. Am întrebat-o ce făcusem, şi ea mi-a explicat. Mi-am cerut iertare pentru nesocotinţa mea şi am spus că pe viitor o să procedez mai bine.

— Te-a crezut?

— Nu ştiu, dar chiar m-am schimbat. Se uită spre găurile de aerisire din fundul şopronului. Se pare că ploaia s-a oprit, aşa că putem purcede la drum. Se ridică şi îşi curăţă pantalonii umezi, apoi îi întinse o mână s-o ridice din fân.

Ea se ridică, înfiorându-se.

— Am greşit când am spus că n-o să am nicio vânătaie de la căzătura de pe cal! Totuşi, nu-i nimic serios.

Gordon deschise uşa, apoi îşi luă mantaua udă leoarcă de pe podea şi se uită în buzunarul interior.

— Ce bine, pânza ceruită mi-a păstrat scrisorile de recomandare. S-ar putea să ne mai trebuiască.

Scuturâ de apă mantaua, cât putu mai bine, apoi îşi legă mânecile de mijloc, în loc s-o pună pe el.

Afară, pământul îmbibat scotea aburi sub razele soarelui. Temperatura scăzuse odată cu

furtuna, dar era încă ridicată şi la fel de umed ca în oricare ţară tropicală pe care o vizitase. Podul dispăruse cu desăvârşire, şi râul se revărsase pe alocuri peste maluri.

— Îmi pare bine că am reuşit să trecem râul cât încă exista podul, observă Callie. Cât mai e?

— Cam un kilometru, cred. Zâmbi încurajator. După aceea, suntem pregătiţi pentru următoarea etapă a acestei aventuri.

— Vorbeşte pentru tine, Inimă de Leu! Eu nu vreau aventuri. Vreau o călătorie cu totul plictisitoare spre Baltimore.

— Unde vom aştepta invazia celei mai puternice armate din lume. Asta va fi plictisitor, sunt sigur, spuse el sec.

Callie râse.

— Pot doar să sper!

capitolul 13

Îl găsiră pe Thomas Green, proprietarul plantaţiei Tucker Hall, la grajduri, îngrijindu-se de Samson. Bărbatul îşi ridică prudent privirea când ei intrară, dar apoi se relaxă când îl recunoscu pe Richard.

— Mă bucur să văd că sunteţi în siguranţă. Începusem să mă îngrijorez când Samson a intrat în galop aici. Îi dădu calului un morcov, apoi părăsi boxa şi zăvorî uşa, ieşind să-şi întâmpine oaspeţii. E un animal de ispravă în mare parte a timpului, dar nu-i plac tunetele.

— Asta am descoperit şi noi, spuse Richard

dând mâna cu Green. Îl duceam peste pod, când de mijlocul podului s-a izbit un copac dezrădăcinat. Samson era deja nervos, aşa că a ţâşnit spre terenul solid şi s-a îndreptat spre casă, în vreme ce doamna Audley aici de faţă m-a pescuit din râu. Ne-am adăpostit în şopronul acela până când a trecut furtuna.

Green făcu o grimasă.

— M-am gândit că podul o să fie în regulă, dar nu l-am construit să reziste unui berbece plutitor. Mă bucur că aţi reuşit să ajungeţi aici teferi. Îi oferi o mână lui Callie. E o plăcere, doamnă Audley. Mă bucur că Lord George a putut să vă găsească. Vă îndreptaţi spre Anglia acum?

— Habar n-am, spuse ea pe când dădeau mâna. Mi-am trimis familia în Baltimore, pentru siguranţă. Nu m-am aşteptat ca englezii să-mi ardă casa din temelii, dar au făcut-o. Principala mea grijă acum e să ajung la membrii familiei mele şi să-i îmbrăţişez pe toţi.

— Îmi pare rău de casă. Oftă. Şi eu îmi vreau familia înapoi. Sper să se poată întoarce în curând. Aveţi vreo idee dacă englezii plănuiesc să ocupe Washingtonul?

— Bănuiesc că intenţionau doar să-l atace, nu să-l ocupe, răspunse Richard. Cred că au fost şocaţi să afle că, după Bladensburg, n-a existat nicio încercare de a apăra capitala. Nu va trece multă vreme până când un ofiţer american capabil va organiza un contraatac, şi s-ar putea ca englezii să nu vrea să aştepte până atunci.

— Sper ca asta să însemne că trupele

englezeşti o să plece în curând! spuse Green cu înflăcărare. Ce josnic să dea foc capitalei noastre! E timpul ca America să înceteze să se sprijine pe voluntari lipsiţi de experienţă şi să înceapă să antreneze mai mulţi soldaţi în armata permanentă, aşa cum are Anglia.

— Cu siguranţă aşa se va întâmpla, spuse Callie. Înfrângerile armatei noastre au fost îngrozitoare. Putem mai bine de-atât.

Cu toate astea, rostind cuvintele, se întrebă dacă avea dreptul să gândească de parcă ar fi fost americancă. Era în ţară de ceva mai mult de trei ani, şi faptul că stătea în preajma lui Richard o făcea să se simtă mai mult englezoaică.

— Zephyr se află în Tucker Creek? întrebă Richard. N-am văzut niciun catarg când am venit încoace.

— Când a lovit furtuna, corabia s-a dus înspre mijlocul râului în loc să rişte să fie izbită de mal, răspunse Green. Bănuiesc că o să se întoarcă, acum că a trecut furtuna.

— Cred că asta ar face Hawkins. Curenţii în josul râului sunt acum aprigi, aşa că probabil o să aştepte până când apele vor mai scădea.

— S-ar putea să nu se întoarcă decât mâine, fu de acord Green. Dar sunt o gazdă jalnică. Veniţi în casă, şi o să vă găsesc haine uscate şi ceva de mâncare.

— Ceva uscat ar fi minunat! Callie arătă spre pantalonii uzi care se lipiseră de ea. Şi o rochie cuviincioasă ar fi bună dacă te poţi lipsi de una.

— Pentru că aţi salvat-o pe Lizzie, puteţi să vă

folosiţi de orice din casă.

Green îi conduse de la grajduri spre casa spaţioasă şi înaltă şi chemă câţiva servitori. În jumătate de oră, Callie era uscată şi părul îi era pieptănat liber peste umeri, aşa încât să se poată usca. Când i se oferi posibilitatea de a alege din garderoba doamnei Green, alese o rochie veche obişnuită din bumbac, decoloratăde la atâta spălat, astfel încât doamna Green să nu-i ducă prea mult lipsa.

Soarele se îndrepta spre apus, şi ei îi plăcu aerul mai răcoros, atunci când se alătură celor doi bărbaţi pentru o cină fără pretenţii. Intrând în sufragerie, zâmbi la vederea lui Richard. Purta o cămaşă şi pantaloni prost croiţi, dar cu toate astea arăta ca un gentleman englez din cap până-n picioare. Trebuia să-l întrebe cum de reuşea.

Tom Green se dovedi o gazdă exemplară. Îmbrăcămintea din dulapul fiului său pe care i-o oferise lui Gordon era curată şi uscată şi i se potrivea destul de bine. Un servitor luă în primire cizmele scumpe şi foarte iubite ale lui Gordon, promiţând că până a doua zi aveau să fie aproape ca înainte. Mantaua, fără valoroasele scrisori de recomandare, fusese şi ea luată, deşi servitorul nu fusese optimist în privinţa posibilităţilor de reparare.

Când Callie intră în sufragerie pentru a se alătura domnilor, purta o rochie de un gri şters, dar, cu părul ei roşcat-auriu, umed şi strălucitor, ce-i cădea pe umeri, arăta ca fata cu care fugise

cândva. Doar că ochii îi erau mai maturi decât anii ei.

Mâncarea fu una uşoară şi plăcută, cu friptură rece de pui, pesmeţi calzi şi sfărâmicioşi şi o salată proaspătă de legume. Callie vorbi puţin în timpul mesei. Ai fi putut crede că era o tânără doamnă sfioasă, doar că era vorba despre Callie. Bănui că gândurile ei erau complicate şi zbuciumate.

După ceai şi o delicioasă prăjitură proaspătă cu piersici, Green îşi depărtă scaunul de masă.

— Dacă nu vă supăraţi, trebuie să mă întorc neapărat la birou pentru câteva ore. Trebuie să îmi văd de socotelile mele.

Callie întrebă:

— V-aţi trimis o parte dintre oameni peste râu, la loc sigur?

— Nu-i nevoie. Negrii mei sunt în siguranţă aici. Englezii îi lasă în pace. Green făcu o grimasă. Poate doar să-i ademenească să plece oferindu-le uniforme şi arme şi numindu-i soldaţi din colonii.

Gordon n-ar fi deschis acest subiect, dar Callie spuse:

— Eu mi-am eliberat sclavii. V-aţi gândit să faceţi asta? Atunci, n-ar mai avea nevoie să fugă la englezi.

— Dumneavoastră nu administraţi o plantaţie mare ca a mea, spuse Green pe un ton condescendent. Nu-mi pot permite să-mi eliberez sclavii. Deja duc lipsă de mână de lucru din cauza acelora care au fugit la englezi să lupte cu americanii.

— Se poate înţelege de ce sunt tentaţi să fugă,

spuse Gordon, păstrându-şi un ton relaxat, de conversaţie. Dacă aţi fi sclav, n-aţi face la fel?

Green dădu să protesteze, apoi închise gura încruntându-se nehotărât.

— Bănuiesc că da. Dar africanii sunt altfel decât noi. Îmi tratez sclavii bine, mai bine decât mare parte a stăpânilor. Dacă ar avea vreun pic de minte, ar rămâne cu mine.

— Dorinţa de libertate e puternică, spuse Callie cu voce blândă. La fel de puternică precum dorinţa de dragoste şi familie. Bărbaţi şi femei de toate rasele şi-ar risca viaţa pentru lucrurile astea.

Green părea extrem de stânjenit.

— Nu vă contrazic, dar nu pot lucra plantaţia asta fără sclavi.

Cu vocea la fel de blândă, Callie spuse:

— De ce să nu-i trataţi ca pe nişte lucrători independenţi? Permiteţi-le sclavilor să-şi obţină libertatea după un număr de ani de muncă. Dacă sclavii sunt de acord, faceţi un contract, explicându-le condiţiile, şi aduceţi drept martor un predicator sau un aboliţionist din partea locului în care sclavii au încredere. Asta v-ar oferi timp pentru a vă reface finanţele, şi cred că mulţi dintre lucrători ar rămâne după ce ar fi eliberaţi.

Green deschise gura, apoi o închise din nou, cugetând.

— Poate că ar fi posibil. Când criza se va termina, iar soţia şi fiul meu împreună cu familia lui vor fi din nou acasă, o să discut problema cu ei.

Callie îi oferi lui Green un zâmbet strălucitor atât de intens, încât aproape îl dădu jos pe Gordon

de pe scaun, deşi nu îi era adresat lui. Green păru uimit pentru o clipă, apoi spuse:

— Mă voi gândi serios la asta, doamnă Audley. Mulţumesc. Se ridică de pe scaun. Dar acum trebuie să mă întorc la treabă.

După ce Green ieşi, se ridică şi Callie.

— Noapte bună, Richard. Mă duc să respir aer proaspăt pe verandă şi apoi mă bag în pat. A fost o zi obositoare.

El se ridică politicos.

— Asta aşa e. Te superi dacă vin şi eu?

— Deloc. Zâmbi pieziş. Poţi să-mi spui în ce direcţie e Washingtonul, ca să văd dacă mai arde ceva.

— Probabil nimic după ploaie.

O urmă afară. Lumina lunii era suficientă pentru a dezvălui vag veranda spaţioasă ce înconjura casa pe trei laturi. Balansoare din lemn erau adunate în grupuri pe toate laturile, şi era uşor de imaginat cum stăteau acolo familia Green şi oaspeţii săi cu băuturi reci în mână, bucurându-se de peisajul minunat. El o conduse pe partea de vest a casei.

— Oraşul este într-acolo. Îi arătă. Nu se vede nicio flacără.

— Slavă Domnului!

Veranda domina cursul argintat de lună al râului Tucker Creek. Spre deosebire de pod, pontonul solid ce înainta în râu rezistase. Gordon observă:

— Pontonul se afla sub apă când am ajuns noi aici, dar, de atunci, apa a scăzut cu mai mult de un

metru. Până mâine-dimineaţă, râul ar trebui să se găsească la nivelul obişnuit.

— Aşa încât să putem pleca spre Baltimore.

Callie îşi încrucişă braţele şi se sprijini de unul dintre stâlpii înalţi de lemn ce susţineau acoperişul verandei. Părul i se uscase aproape de tot şi îi cădea pe umeri într-un văl strălucitor.

Arăta la fel de tânără cum era atunci când fugiseră împreună şi dureros de frumoasă. El voia mai mult decât orice s-o ia în braţe şi s-o ţină acolo pentru totdeauna. Dar gândurile lui Callie erau cu totul altele.

— Crezi că domnul Green va lua în serios sugestia mea să-şi transforme sclavii în servitori independenţi şi în cele din urmă să-i elibereze?

— S-ar putea. Gordon ezită, nedorind să fie în mod necugetat optimist. Dar eu n-am petrecut ani trăind într-o societate sclavagistă, aşa cum ai făcut tu. Cunoşti situaţia mai bine decât mine.

— În Jamaica, majoritatea oamenilor pur şi simplu au presupus că sclavii erau necesari şi trebuiau ţinuţi sub jug. Unora nu le place prea mult sclavia şi ar saluta o alternativă care să nu-i ducă la faliment. S-ar putea ca domnul Green să fie unul dintre aceştia. Oftă zgomotos. Dar acum n-am energia să-mi fac griji legate de problemele majore ale societăţii. Ceea ce vreau eu cu adevărat e să merg la Baltimore şi să-mi strâng familia în braţe şi s-o ştiu aproape şi în siguranţă.

La fel voia şi el pentru ea. Se uită spre silueta graţioasă a lui Callie şi ştiu că o dorea mai mult decât pe oricine sau orice dorise vreodată în viaţă.

Dar ar trebui să fie un mare prost să creadă că acum era un moment potrivit pentru a încerca să-i câştige interesul.

Cu toate astea, putea să-i ofere alinare. O luă pe după umeri şi o trase lângă el.

— Familia ta e bine, şi o s-o vezi în curând, spuse el liniştitor.

După o clipă de împotrivire, ea se sprijini de el cu un mic oftat de relaxare.

— Sunt sigură că ai dreptate, dar, cu tot ce s-a întâmplat, n-o să fiu fericită decât atunci când vom fi cu toţii împreună.

Rochia moale şi uzată pe care o purta fusese păstrată cu lavandă, şi mireasma o făcu să fie şi mai mult ea însăşi. Richard înghiţi greu şi îşi propuse să nu o tragă atât de tare lângă el încât ea să vrea să fugă.

— Povesteşte-mi despre copiii tăi! Nu ştiu nimic în afară de faptul că sunt quadrooni. Cu siguranţă sunt mai multe de spus despre ei.

Ea chicoti.

— S-ar putea să regreţi că m-ai rugat aşa ceva, pentru că aş putea vorbi despre ei ore în şir! O să încerc să fiu succintă. Molly are şaisprezece ani. Adevăratul ei nume este Mary, dar Molly se potriveşte mai bine cu spiritul ei liber. E chiar şi mai frumoasă ca mama ei, ceea ce spune multe. E foarte inteligentă şi a fost de mare ajutor în afacerea mea cu croitoria. Când copiii erau mici, le spuneam poveşti despre Anglia, şi ea vrea să o viziteze cândva, atunci când războiul va lua sfârşit.

— O să aibă cât de curând ocazia, promise el.

Ce-mi spui de celălalt copil? Nici măcar nu ştiu dacă e băiat sau fată.

— Trey are paisprezece ani şi e un adevărat băiat, de-o fi bine sau rău. E foarte dezvoltat pentru vârsta lui şi plin de energie, farmec şi curiozitate. Adevăratul lui nume este Matthew, după tatăl şi bunicul lui. Fiind al treilea Matthew, a fost poreclit Trey[12] de când era în leagăn.

— Fiul legitim n-a fost botezat Matthew? întrebă Gordon curios.

— Mama lui, prima soţie a lui Matthew, a insistat ca fiul ei să fie botezat Henry, după tatăl ei, spuse Callie. Am înţeles că era o femeie pe care cu greu o puteai contrazice.

Gordon se întrebă dacă Matthew Newell crezuse că însurătoarea cu o fată de şaisprezece ani avea să-i asigure o soţie mai supusă. Dacă aşa stăteau lucrurile, greşise, dar cel puţin Callie ar fi ascultat şi discutat şi nu l-ar fi terorizat.

— Din felul în care mi-ai pomenit despre copiii tăi, credeam că sunt mai mici, dar sunt aproape adulţi.

— Da, şi învăţ acum străvechea lecţie care zice „copii mici, griji mici, copii mari, griji mari”, spuse Callie cu tristeţe. Molly atrage deja prea multă atenţie nedorită din partea bărbaţilor, aşa că am învăţat-o câteva moduri de a se apăra la nevoie. Din fericire, are un cap sănătos pe umeri şi e puţin probabil să se amorezeze de vreun craidon care-i înşiră vorbe dulci.

Lui îi plăcea felul în care o simţea lângă el. Cu

12 „Trei“ la jocurile de cărţi şi zaruri (n.tr.)

blândeţe, o mângâie pe braţ, aducând-o şi mai aproape de el.

— Ce i-ar plăcea lui Trey să facă în viitor?

— Îi plac maşinăriile şi ideile şi să lucreze cu mâinile lui. L-aş da învăţăcel pe lângă un inventator dacă aş putea găsi aşa ceva. Sau poate la un tipograf care scoate ziare.

— Vor primi o moştenire de la tatăl lor?

— Asta e cu totul altă poveste, spuse ea caustic. Matthew a redactat un testament care lăsa plantaţia fiului său, Henry, precum şi sume generoase lui Molly şi lui Trey. La cererea mea, toţi sclavii aveau să fie liberi după moartea lui. Eu urma să fiu tutorele ambilor copii până la majorat. Mi-a dat ciorna s-o citesc. Am făcut o serie de propuneri, pe care el mi-a zis că le va include. Dar, la scurt timp după aceea, a murit şi, dacă a existat vreun testament actualizat, acesta a dispărut.

Gordon îşi ţinu răsuflarea.

— Lasă-mă să ghicesc! Singurul testament care a putut fi găsit a fost unul mai vechi, ce lasă totul fiului său legitim.

— Exact. Eu cred că Henry a distrus testamentul cel nou. Nu era îndeajuns că moştenea proprietatea tatălui lui. Voia şi sclavii, şi fiece bănuţ din averea lui.

— Bănuiesc că nu a existat niciun recurs legal, de vreme ce tu n-ai avut o copie a testamentului nou.

— Povestea devine şi mai urâtă. Nu numai că a dispărut testamentul, dar Henry mi-a spus că intenţionează să-şi vândă fratele şi sora. Ar scoate

bani buni pe Molly, mi-a spus el. Râse cu amărăciune. Mi-a spus cu mărinimie că puteam să rămân acolo ca amantă a lui.

Gordon înjură tare, dorindu-şi să-l omoare pe ticălos.

— Aşa că ai dispărut, şi nu te poţi atinge de partea ta de moştenire ca văduvă, pentru că asta ar însemna să dezvălui unde te afli. E groaznic!

— Încerc să nu mă gândesc la nimic din toate astea pentru că mă face să nutresc gânduri criminale şi nu există nimic de făcut efectiv, pot doar să mă rog să fi încetat să ne mai caute. Acum are totul şi n-are de ce să se teamă de mine. Dar urăsc faptul că Molly şi cu Trey nu vor primi partea care li se cuvine. Oftă. Poate că ar fi mai în siguranţă în Anglia.

— Am fost trimis să vă duc acolo pe tine şi pe ai tăi, spuse el blând. Tot ce ai de făcut e să spui că asta îţi doreşti.

— Anglia e scumpă. Nu ştiu dacă pot câştiga îndeajuns ca să susţin gospodăria, spuse ea. Aş lua-o de la început, şi nu vreau pomana familiei mele, chiar dacă mi se oferă aşa ceva.

— Poţi să te măriţi cu mine, îi sugeră el. Nu sunt foarte bogat, dar am destul pentru a vă întreţine confortabil pe tine şi familia ta. Pot să-i fac o zestre lui Molly şi să-l ajut pe Trey să obţină ce-şi doreşte. Poate că va vrea să meargă la universitate.

Ea ridică privirea spre el, surprinsă.

— Mulţumesc, dar nu sunt chiar aşa disperată.

El izbucni în râs.

— Callie, dacă vreodată m-am amăgit că sunt atrăgător în ochii femeilor, tu ai distrus în întregime această iluzie.

— Îmi pare rău! zise ea şi râse la rându-i. E o ofertă amabilă, dar depăşeşte cu mult motivul pentru care ai fost angajat. Nu vreau să mă mărit cu nimeni, şi sunt sigură că şi tu poţi avea pe cineva mai bun decât mine dacă te hotărăşti să te însori.

Nu, nu putea. Dar era limpede că nu era momentul să spună asta.

— Oferta rămâne valabilă, spuse el pe un ton lejer. Dacă o să devii suficient de disperată.

— Îmi spun mereu să nu-mi fac griji. Lumea mea e într-o continuă schimbare, şi nu pot lua decizii importante până când nu văd ce se întâmplă.

— Fiecare familie are desemnat un luptător, şi de obicei e femeia.

— Vrei să zici să încerc să nu înnebunesc de griji, chiar dacă nu le pot opri apariţia?

— Cam aşa ceva, fu el de acord. Acum, e vremea de culcare. Deşi poate că nişte lapte cald cu zahăr şi coniac te-ar ajuta să dormi mai bine.

Ea zâmbi.

— Asta mă duce înapoi în copilărie. I-a dat dădaca mea reţeta dădacei tale sau invers?

— Am uitat. Hai să găsim bucătăria şi să vedem dacă putem să amestecăm vreo două ceşti de relaxare, vrei?

Ea părea tentată, dar scutură din cap.

— E prea complicat de făcut într-o casă străină,

mai ales într-o asemenea stare de criză. Îşi înăbuşi un căscat. În afară de asta, sunt destul de obosită ca să n-am nevoie de asta.

— O zi obositoare şi plină de vânătăi. Se gândi la camera lui de oaspeţi, simplă şi plăcută, de la etaj. Noaptea trecută am dormit în acelaşi pat.

— Aveam doar un singur pat, sublinie ea. Somn uşor, Richard!

— Şi ţie la fel, Callie, spuse el deschizând uşa casei.

capitolul 14

De-abia răsărise soarele, când Gordon se trezi, a doua zi dimineaţă. De îndată ce începu să se mişte, veniră doi servitori, unul aducând un urcior cu apă fierbinte şi celălalt, cizmele şi mantaua. După cum i se promisese, cizmele arătau bine. Mantaua lui bleumarin nu avea să mai fie niciodată la fel, dar se putea purta.

După ce se spălă şi se îmbrăcă, îşi strânse repede cele câteva lucruri pe care le avea în desaga ponosită din pânză pe care o folosise să aducă aceleaşi lucruri la Tucker Hall. Mutase totul în desagile domnului Green înainte de a pleca spre Washington pentru a o găsi pe misterioasa văduvă Audley. Amândouă pistoalele trebuiau curăţate, pentru că le udase ploaia, dar restul lucrurilor erau în bună stare.

Cu desaga în mână, coborî scările şi o găsi pe Callie stând la o fereastră şi uitându-se spre râu. În dimineaţa asta, părul îi era împletit într-o coadă ce-

i cădea pe spate. În rochia cenuşie, arăta ca o servitoare neobişnuit de drăguţă. Se întoarse, auzind sunetul paşilor lui.

— Nu se vede încă nici urmă de căpitanul Hawkins.

— E devreme, şi n-ar putea să aducă nava *Zephyr* în susul râului până aici. O să trimită o bărcuţă. Gordon scrută cu privirea orizontul, dar nu putu vedea niciun catarg sau pânze.

— Pot să-mi pun hainele împreună cu ale tale? Nu am decât ce mi-ai dat tu.

— Fireşte.

Gordon vârî înăuntru hainele împăturite. Pe când închidea desaga, veni şi domnul Green, având într-o mână două pălării de paie cu borul lat.

— Pentru a înlocui pălăriile pe care le-aţi pierdut, explică el, dându-i fiecăruia câte una. Nu sunt elegante, dar vă vor păzi de razele fierbinţi ale soarelui. Deocamdată, haideţi să luăm micul dejun!

Mâncarea fu excelentă, şi domnul Green se dovedi o gazdă foarte amabilă, dar Gordon simţi că era nerăbdător să-i vadă pe oaspeţii săi plecaţi pentru a-şi putea vedea de treburile sale obişnuite. Callie era probabil şi mai nerăbdătoare să plece spre Baltimore. De-a lungul anilor, Gordon învăţase să trăiască momentul, aşa că savură mâncarea şi imaginea lui Callie de cealaltă parte a mesei.

Ea stătea cu faţa spre o fereastră ce dădea înspre râu, şi, pe când terminau de mâncat, sări în picioare.

— O bărcuţă se apropie de ponton!

Se ridică şi domnul Green.

— Sper că în barcă nu e cineva cu o uniformă roşie.

— Nu, în barcă e Hawkins. Gordon se ridică şi îşi puse una din pălării, dându-i-o pe cealaltă lui Callie. Luându-şi desaga, spuse: Mulţumesc pentru ospitalitatea dumneavoastră deosebită, domnule Green. Haideţi să vedem dacă Hawkins are ceva veşti, vreţi?

Acest gând îi scoase cu rapiditate pe toţi din casă, şi se îndreptară spre ponton. Hawkins îl salută pe Gordon cu o strângere fermă de mână.

— Mă bucur să te văd în viaţă! Privirea lui interesată se îndreptă spre Callie. Ai reuşit să-ţi găseşti văduva?

— Într-adevăr, am reuşit! răspunse Gordon. Doamna Audley şi domnul Green, care e capul familiei pe care ai dus-o în Virginia.

După strângeri de mână, Green spuse:

— Am luat micul dejun, dar mai e mâncare dacă vreţi să intraţi.

— Mulţumesc, dar am mâncat, şi cred că pasagerii mei sunt nerăbdători să plece.

— Asta aşa e. Callie îl îmbrăţişă pe domnul Green. Aveţi grijă, şi să dea Domnul să fiţi cu familia dumneavoastră cât de curând!

El o îmbrăţişă la rândul său.

— Să vă audă Cel de sus! Căpitane Hawkins, ştiţi ce se petrece pe-acolo?

— Trupele engleze s-au retras din Washington, răspunse Hawkins. Presupun că oficialii guvernamentali se vor întoarce să restabilească

ordinea.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! spuse înflăcărat Green. Ştie cineva unde se vor duce trupele engleze acum?

— Cel mai probabil, spre Baltimore, zise Hawkins. Dar e prea devreme de spus. S-ar putea să se hotărască să incendieze Annapolis în drumul lor.

Green încuviinţă din cap serios.

— E egoist din partea mea, dar sunt bucuros că se îndreaptă în altă parte. Sper ca trupele noastre să fie mai bine pregătite pentru următoarea bătălie.

După un ultim rămas-bun, căpitanul îi conduse pe pasagerii săi înapoi la barcă. Gordon se amuză văzând cum se înroşesc cei doi tineri marinari care dăduseră la vâsle. Callie era o puternică forţă feminină.

După ce o ajută pe Callie să urce în barcă şi se aşează pe bancă lângă ea, îl întrebă pe Hawkins:

— Aţi scăpat de forţa furtunii?

Hawkins mormăi:

— Nu, la naiba! *Zephyr* a suferit avarii serioase la catarge şi la pânze. A fost o grindină cât gloanţele de muschetă. Dacă n-aş fi putut s-o duc pe Potomac, ar fi fost distrusă. Încă poate naviga, dar n-am putut depăşi o barcă cu vâsle, darămite o fregată englezească. Nu putem traversa Atlanticul până când nu se fac reparaţii.

Callie se încordă.

— Puteţi ajunge până la Baltimore? Trebuie să merg acolo!

— Vreţi să mergeţi la Baltimore? Hawkins părea mâhnit. Nu v-aş sfătui.

— Dacă nu puteţi, lăsaţi-mă la mal, spuse Callie aspru. O să plec pe uscat.

— Serios că nu vă recomand asta! exclamă Hawkins. Situaţia în ţinut este extrem de tulbure şi riscaţi să vă întâlniţi cu tâlhari, jefuitori, voluntari americani mânioşi şi posibil patrule de soldaţi englezi.

Callie intenţiona să spună că avea să rişte, dar Richard îi tăie vorba, zicând:

— Nu e o destinaţie la îndemână, dar doamna Audley trebuie să meargă acolo pentru a-şi găsi familia, deoarece a scos-o din Washington pentru siguranţă. Care crezi că e cel mai bun drum pentru a ajunge în oraş?

Hawkins se încruntă, cugetând.

— Intenţionez să duc *Zephyr* spre St. Michaels, un oraş de pe coasta de est a golfului, unde se construiesc vase. Cârmaciul meu, Landers, a crescut acolo, şi tatăl lui are un şantier naval de primă mână. În timp ce corabia mea se repară, pot închiria o barcă mică să vă ducă până la Baltimore. O barcă de mărimea unui vas de pescuit ar fi prea mică pentru a atrage atenţia nedorită a englezilor. Este cea mai bună şansă să ajungeţi la Baltimore nevătămaţi.

Callie fu îndureratăla gândul lungului drum, dar Richard îi luă mâna într-a lui.

— E bine să-i asculţi pe oamenii care ştiu despre ce vorbesc, Catkin, spuse el încet. Nu-i faci familiei tale niciun serviciu dacă te omoară cineva.

Ea oftă încet, străduindu-se să-şi stăpânească neliniştea.

— Ştiu că ai dreptate. Dar nu-mi place!

— Doamnă Audley, există multe lucruri care nu-mi plac şi pe care nu le pot schimba, spuse Hawkins răspicat. Ăsta e unul dintre ele. Dar vă promit să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să ajungeţi teafără în Baltimore.

Ea se uită spre cei doi bărbaţi puternici şi capabili care riscau atât de mult pentru a o ajuta şi îşi muşcă buza. Luase, de asemenea, lecţii dure despre acceptarea a ceea ce nu poate fi schimbat.

— Îmi pare rău că sunt exagerată, spuse ea scuzându-se. Aţi suferit mari pagube la navă, căpitane, şi Richard şi-a riscat viaţa pentru a mă găsi în Washington. Vă sunt profund recunoscătoare amândurora.

Hawkins încuviinţă din cap, dar privi întrebător spre Richard.

— Numele tău de botez e Richard?

— E unul dintre numele mele. Am fost surprins să aflu că văduva Audley era o prietenă din copilăria mea, din Anglia. Îi aruncă un zâmbet familiar. Am crescut fiind vecini, dar am pierdut legătura cu ani în urmă.

— Am crezut că e mort, adăugă Callie.

— Faptul că încă respiră nu e din lipsa încercărilor de a se expune morţii, spuse Hawkins sec.

Ea aproape că râse.

— Nu e singurul! Richard mi-a povestit despre o anume pivniţă din Portugalia. Aceea cu rachiul

prost.

Hawkins ridică din sprâncene.

— Nu e una dintre amintirile mele dragi.

— Cu toate astea, se pare că bărbaţilor le plac primejdia şi misterul. Curioasă, adăugă: Nu ştiai niciunul dintre numele de botez ale lui Richard, căpitane Hawkins? Care sunt ale dumitale?

— Dacă vreodată va trebui să le ştiţi, o să vi le spun, zise el cu o licărire de amuzament în ochi. Dar, pentru moment, prefer să rămân misterios.

Callie zâmbi, apoi simţi cum i se taie răsuflarea, de şoc. Barca abia dăduse ocolul unui cot larg al râului, şi acum puteau vedea corabia *Zephyr* aşteptând liniştită, cu ancora coborâtă. Două dintre catarge erau doborâte şi avea câteva vele rupte. Marinarii munceau să înlocuiască una dintre ele.

Richard fluieră încet.

— N-ai glumit despre stricăciuni!

— A suferit distrugeri chiar mai mari, spuse Hawkins scurt. Dar se vede că nu sunt în stare să te duc înapoi în Anglia.

— E în regulă, spuse Callie, ştiind că era vremea să-şi dezvăluie nehotărârea. Încă nu m-am hotărât dacă o să rămân aici ori o să mă întorc acasă.

Chiar pe când rostea cuvintele, îşi dădu seama că Anglia încă era acasă pentru ea. Dar acesta nu avea să fie singurul factor în decizia ei finală.

— Ar fi trebuit să ştiu că salvarea unei femei nu va fi simplă, spuse mohorât căpitanul.

— Asta are mai mult de-a face cu faptul că ne

găsim în mijlocul unui război decât cu faptul că sunt femeie. Am aflat cât de repede şi de dezastruos se poate schimba viaţa şi cât de nesigur poate fi viitorul. Se încruntă. Nu mă pot hotărî dacă sunt atât de nerăbdătoare să ajung în Baltimore doar din principiu sau dacă instinctele mele materne îmi şoptesc că e ceva în neregulă. Dar îngrijorarea nu ajută la nimic. Tot ce pot face e să aştept, şi o să văd.

— Răbdarea este una dintre virtuţile cel mai greu de dobândit la maturitate, spuse Richard. Dar jur că o să stau cu tine până când o să ştii ce vrei să faci.

— Între timp, ne oferi suficiente ocazii pentru pericole şi mister, spuse Hawkins amuzat. Adu-mi aminte să-ţi mulţumesc dacă voi trăi suficient de mult.

capitolul 15

Emoţia lui Callie la gândul că avea să ajungă în sfârşit în Baltimore se domolise pe când barca lor intra în portul oraşului. Era după-amiază târziu, şi peste vase şi clădiri se revărsa o lumină aurie. Trecuseră deja de fortul McHenry, un mic fort de cărămidă despre care Hawkins spusese că uneori era numit Star[13] Fort pentru forma sa.

Fortul şi portul erau în plină activitate militară. Mica lor ambarcaţiune, *Sally May*, trecuse de o barieră menită a împiedica vasele de război inamice să intre în portul interior şi de nişte barje

13 In limba engleză star înseamnă „stea“. (n.tr.)

pline cu tunuri. Mai aproape de chei, o construcţie ciudată se întindea în port, ridicându-se şi coborând pe valuri.

— Ce e asta? întrebă ea.

— S-au folosit barje la construcţia unui pod provizoriu pentru a duce oameni şi provizii dincolo, la fort, răspunse Hawkins.

Richard cercetă barjele legate între ele.

— Nu mă pot opri să nu mă gândesc la podul de bărci din Porto din acea zi fatidică în care ne-am întâlnit.

— Podul ăsta de bărci e mai solid şi acum e plin de refugiaţi, spuse Hawkins. Dar aş prefera să nu-mi risc viaţa pe el.

Callie se uită spre barjele legate şi îşi puse în gând să nu uite să-l întrebe mai târziu mai multe pe Richard. Dar, deocamdată, atenţia ei era concentrată la această reîntâlnire. În ultima săptămână, devenise foarte nerăbdătoare, dar în sfârşit ajunsese aici.

Trecuseră aproape două săptămâni de când îşi trimisese familia înspre nord. Călătoria spre St. Michaels fusese înceată pe nava *Zephyr* avariată, şi de două ori trebuiseră să se adăpostească într-unul dintre numeroasele pâraie şi râuri ce se vărsau în golf, la vederea grupurilor de catarge ale vaselor Marinei Regale.

St. Michaels se dovedi a fi un oraş încântător, unde erau încă vii amintirile atacului englez ce avusese loc în urmă cu un an. Proprietarul şantierului naval Landers fu bucuros să se ocupe de reparaţiile corabiei *Zephyr*; el şi Hawkins

făcuseră afaceri şi înainte. Landers negociase şi închirierea unei bărci rapide ce era suficient de mică pentru a fi trecută cu vederea, dar destul de încăpătoare pentru a putea transporta întreaga familie a lui Callie.

Era evident că lui Hawkins îi plăcea să aibă o barcă micuţă care să răspundă bine comenzilor şi pe care să o poată conduce el însuşi. Îl adusese pe unul dintre marinarii săi să-l ajute, şi Richard servea şi el drept membru al echipajului. În ochii nepricepuţi ai lui Callie, Richard părea la fel de iscusit ca Hawkins. Bănuia că se calificase drept marinar bun în timpul lungului voiaj din Anglia spre Botany Bay şi, cu întreruperi, fusese mereu pe câte un vas de atunci încoace.

Acum, în sfârşit, călătoria ei ajunsese la capăt. Stătea la dreapta lui Hawkins, care se afla la cârmă, să dirijeze barca în port.

— Depozitul Newell e chiar lângă chei. Scrută cu privirea depozitele solid construite ce mărgineau portul. Acolo! Arătă înspre ele. Clădirea aceea înaltă cu un troliu deasupra şi o turlă de biserică în spate.

Richard se duse de cealaltă parte a lui Hawkins, studiind cu atenţie străzile şi clădirile.

— Se pare că se fac pregătiri serioase pentru un posibil atac, dar nu o evacuare masivă, aşa cum a fost în Washington.

— Oraşul ăsta e mai mare, mai bine apărat şi are mai mult de pierdut, spuse Hawkins. Cu siguranţă că la conducere este un militar competent, ceea ce Washington n-a avut.

— Sper să ai dreptate! spuse Callie cu fervoare, pe când se strecurau încet spre cheiul cel mai apropiat de depozitul Newell.

Richard împreună cu marinarul lui Hawkins legară parâmele de acostare, apoi Richard sări pe chei şi îi întinse o mână lui Callie.

— Aproape am ajuns, Catkin, spuse el, încurajând-o.

Ea se urcă pe chei, gândindu-se cât de uşor ar fi fost dacă ar fi purtat pantalonii pe care i-i dăduse Richard. Dar acum, că se afla în Baltimore, trebuia să arate şi să se comporte ca o femeie cu prestigiu.

Hawkins spuse:

— O să mă duc la un tip cu care am mai lucrat. Mai târziu, vom putea hotărî următorii paşi.

Callie încuviinţă din cap, dorind să ştie ce însemna asta. Apoi se îndreptă spre depozitul Newell cât de repede o puteau duce paşii. Când Richard o ajunse din urmă, ea spuse:

— Nu trebuie să mă însoţeşti. Depozitul e la doar câţiva paşi de aici.

— Oraşul e în fierbere, aşa că nu vei scăpa de mine până când situaţia ta nu e lămurită. Îi adresă un surâs. O să scapi de mine în curând.

Conştientizarea acestui fapt o îndurera, dar îi aducea şi uşurare. Prezenţa lui Richard era mult prea neliniştitoare pentru pacea ei sufletească.

Ea grăbi pasul pe măsură ce se apropia de depozit. Porţile largi pentru încărcare erau închise, dar văzu o lumină dinspre micul birou dintr-unul dintre colţurile frontale ale clădirii. Intră clipind din

cauza lipsei luminii soarelui. Biroul arăta cam la fel cum şi-l amintea, cu o tejghea, câteva scaune şi sertare şi o masă în spate.

Locul părea pustiu. Apoi văzu o siluetă în spatele tejghelei. Era o femeie care lucra la un preş din cârpe, cu resturi de pânză împrăştiate pe masă.

Nu o femeie, o fată. Fiica ei vitregă. Callie o recunoscu într-o clipă, înainte ca Molly să-şi ridice privirea.

— *Don'şoară Callista*! exclamă ea grăbindu-se de după tejghea. Fata îi căzu în braţe, gâfâind: Ne-am temut aşa tare că ai murit!

Callie o îmbrăţişă strâns, încercând să-şi aducă aminte când se făcuse Molly mai înaltă decât ea.

— Sunt aşa bucuroasă să te văd! De ce aţi crezut că am murit?

— Ne-au ajuns la urechi veştile despre incendierea casei de către englezi, şi nimeni nu ştia ce s-a întâmplat cu dumneata. Ne-am temut că ai fost prinsă înăuntru atunci când s-a dat foc casei. O îmbrăţişă din nou pe Callie. Ultimele două săptămâni au fost groaznice!

— Trebuie să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat. Dar, mai întâi, vreau să-ţi prezint un vechi prieten al meu care m-a însoţit aici de la Washington.

Arătă spre Richard, care aştepta liniştit în cadrul uşii, apoi ezită, dându-şi seama că nu ştia cum să-l prezinte. El rezolvă asta spunând:

— Eu sunt Gordon. Întinse mâna. Callista a spus că eşti frumoasă, Molly, şi nu a exagerat.

Molly zâmbi şi îi întinse şi ea mâna.

— Mulţumesc mult că aţi avut grijă de ea.

Callie îşi dădu seama că, după doar două săptămâni de despărţire, era mult mai conştientă că Molly era o tânără domnişoară, nu o copilă. Fiica ei vitregă era uimitoare, cu un păr negru ondulat şi cu pielea aurie ce îi punea în valoare chipul şi silueta. Şi, la fel ca frumoasa ei mamă, avea căldură în ochi. Mai învăţase să accepte cu graţie un compliment fără a-şi întoarce capul.

Callie întrebă:

— De ce eşti aici la birou şi de ce ultimele două săptămâni au fost de coşmar? S-a întâmplat ceva în afară de a fi dezrădăcinată din casa noastră?

— Supraveghez biroul pentru că administratorul şi cu lucrătorii din depozit s-au alăturat companiilor de voluntari şi fac exerciţii zi şi noapte, explică Molly. Nu există nimeni altcineva care să facă asta. Bunica a căzut la pat cu febră mare şi ne-a speriat de moarte.

— Sarah e bolnavă? Trebuie să merg la ea!

Chiar în momentul când Callie se întoarse să urce, Molly ridică o mână.

— Criza s-a terminat şi se simte bine, dar acum se odihneşte. Nu-i nevoie să te grăbeşti să urci. Vino încoace şi putem să ne povestim ce s-a mai întâmplat.

Callie se opri fără tragere de inimă şi se duse după Molly în sala din spatele biroului. Richard o urmă tăcut, dar preocupat.

— Unde e bunicul? întrebă Callie.

— De îndată ce bunica s-a simţit mai bine,

bunicul s-a oferit voluntar să ajute la săparea de fortificaţii la est de oraş. Se spune că cel mai probabil pe acolo vor ataca englezii, zise Molly. Generalul Sam Smith e însărcinat cu apărarea oraşului şi i-a chemat pe toţi bărbaţii care au un târnăcop, o lopată sau o roabă să înceapă a săpa metereze pe dealul Hampstead.

— Munca laolaltă pentru apărarea oraşului dă speranțe, spuse Richard. Nu ca în Washington.

— Sper să aveţi dreptate. Majoritatea dintre noi n-avem unde să ne ducem în altă parte, spuse Molly cu calm.

— Unde e Trey? E şi el la săpături? întrebă Callie.

— El s-a alăturat unui regiment de voluntari din Maryland şi face instrucţie cu ei, spuse Molly cu o voce lipsită de emoţie.

Callie icni.

— Dar are doar paisprezece ani!

— Aproape cincisprezece, şi e înalt pentru vârsta lui şi ştie să mânuiască arme. Nu-i el cel mai tânăr dintre cei care s-au înrolat. Molly îşi ridică mâinile neajutorată. Cum să-l fi putut opri?

— N-ai fi putut, spuse Callie, nedorind ca Molly să se simtă vinovată. Nu ştiu dacă eu însămi aş fi putut. Fratele tău e un băiat încăpăţânat.

— Şi la vârsta la care băieţii sunt nerăbdători să devină bărbaţi, spuse încet Richard. Faptul că s-a alăturat voluntarilor nu înseamnă neapărat că va fi trimis să lupte; e prea devreme să ştim asta. Dar dorinţa lui de a-şi apăra familia şi căminul este admirabilă.

— Asta îmi spun şi eu tot timpul, zise Molly, zâmbind pieziş. Ce s-a întâmplat cu dumneata, don’şoară Callista? De ce casa noastră a fost incendiată când se spune că mare parte dintre casele din Washington au fost cruţate?

— Pur ghinion.

Callie relată pe scurt despre trăgători, schimbul de focuri şi incendiu. Molly îşi muşcă buza.

— Totul e distrus? Hainele şi camera mea?

— Mă tem că da, spuse blând Callie. Lui Molly îi plăceau lucrurile drăguţe şi muncise din greu cosându-şi rochiile şi decorându-şi dormitorul. Crezuse că avea să se întoarcă la ele. Eu am fost târâtă afară de nişte soldaţi, aşa că am scăpat de foc, dar – privirea i se îndreptă spre Richard –, dacă prietenul meu n-ar fi venit atunci când a făcut-o, ar fi ieşit foarte rău.

Molly nu era o inocentă ferită de rele şi ghici ce s-ar fi putut întâmpla. Îngrozită, întrebă:

— Eşti teafără? Nu ţi s-a întâmplat nimic?

— Sunt bine. Callie zâmbi liniştitor. Cavalerul meu pe un cal alb mi-a venit în ajutor la momentul potrivit. Foarte asemănător cu poveştile gotice care-ţi plac aşa mult.

— *Mulţumesc*! îi spuse Molly lui Richard. Părea că ar fi vrut să-l sărute, dar se abţinu. Vrei s-o vezi pe bunica? Cred că s-a trezit acum.

Callie sări în picioare.

— Cât mai curând posibil!

Molly încuie uşa din faţă, apoi îi conduse din birou spre o scară din coridorul alăturat. Erau

multe trepte, pentru că între parter şi apartamentul de locuit erau două etaje de depozite. Pe când urcau, aerul închis deveni sufocant.

Callie nu văzuse apartamentul de sus la vizita ei anterioară la depozit, doar auzise vorbindu-se despre el, aşa că nu ştia la ce să se aştepte. Îşi amintea vag că auzise că erau un salon şi două dormitoare, dar o parte din spaţiu era folosit când depozitul era prea plin.

Uşa din capul scărilor se deschidea într-o zonă lungă şi îngustă ce mărea lungimea depozitului, deşi spaţiul disponibil era redus de o grămadă de butoaie masive. Un miros slab, dar nu dezagreabil de tutun umplea aerul.

Apartamentul era nefinisat, cu mobilă uzată şi pereţi de scânduri. Dar se aranjase o zonă de zi cu scaune şi o banchetă cu spătar înalt în jurul unui preş uzat din zdrenţe, iar ferestrele asigurau o lumină îndestulătoare.

Cele două dormitoare erau improvizate în partea din spate şi ieşeau în afară în zona principală, cu o bucătărie simplă la mijloc. Camera de zi din faţă avea o uşă ce dădea spre o fâşie îngustă de acoperiş plat transformat într-un balcon cu vedere spre port. Callie privi afară, apoi îşi feri privirea, pentru că imaginaţia îi năştea imagini de coşmar cu vase de război ale Marinei Regale intrând în port să ocupe un oraş distrus.

— Sarah e într-unul din dormitoare?

— Da, în cel din dreapta, zise Molly.

Uşa dormitorului era deschisă. Fereastra din

spate fusese ridicată, aşa încât era puţin curent, deşi nu suficient pentru a primeni aerul stătut şi mirosul stăruitor de boală. Era o diferenţă ca de la cer la pământ faţă de casa lor elegantă din Washington.

Sarah zăcea pe o saltea din paie, cu ochii închişi şi faţa trasă. Cămaşa ei de noapte şi cuvertura uşoară erau umede şi şifonate, şi arăta înspăimântător de şubredă. Cu inima strânsă, Callie îngenunche lângă ea.

— Sarah, eşti trează? şopti ea. Sunt aici, vie şi nevătămată.

Ochii lui Sarah clipiră şi se deschiseră, şi ea îi aruncă un zâmbet dulce şi obosit.

— Don’şoară Callista! Ştiam eu că trebuie să fii bine. Eşti ca o mâţă ce are multe vieţi.

Încercă să-şi ridice o mână, care-i tremură până când Callie i-o prinse. Oasele prietenei ei păreau fragile.

— Cred că ai înnebunit zăcând aici, spuse Callie cu afecţiune. Acasă nu stai o clipă locului.

Prietena ei făcu o grimasă.

— Cu siguranţă sunt sătulă de camera asta. Dar, când Josh se întoarce acasă diseară, o să mă scoată pe balcon pentru puţin aer proaspăt, şi într-o zi sau două o să mă pot mişca din nou.

O voce blândă de bărbat spuse:

— Vrei să te duc eu acum pe balcon? E mai răcoare acolo, şi priveliştea e mai bună.

Circumspectă faţă de un bărbat necunoscut, Sarah îşi îndreptă atenţia spre Richard, care stătea în pragul uşii. Avea talentul de a arăta deopotrivă

elegant şi modest.

Callie spuse liniştitor:

— El este Gordon, un vechi prieten din Lancashire. El m-a salvat din Washington şi m-a însoţit aici.

Hotărând că era o recomandare destul de bună, Sarah spuse:

— Într-adevăr, aş vrea nişte aer proaspăt. Dacă nu-i prea mare deranjul.

— Sigur că nu. Zâmbi spre ea. Îmi place să iau domniţe încântătoare în braţe.

Sarah râse.

— Vechiul tău prieten e genul care vrăjeşte doamnele cu vorbe dulci, văd eu.

— Toţi avem nevoie de un talent, spuse el aplecându-se spre pat.

— O să pun o pătură pe unul din şezlonguri, spuse atunci Molly.

Lăsând cuvertura peste Sarah, Richard îşi băgă atent o mână sub spatele ei ca s-o ajute să se ridice în capul oaselor. Apoi îşi duse cealaltă mână pe sub genunchi.

— Cel mai rău lucru legat de febră este faptul că te face să te simţi slab ca un prunc obosit, spuse el înţelegător. Am avut şi eu o febră care m-a lăsat aproape paralizat pentru două săptămâni. Mă întrebam dacă o să-mi mai revin vreodată.

Se întrerupse, ridicând-o cu grijă pe Sarah, ceea ce nu era uşor, pentru că era culcată pe podea. Callie stătu în apropiere, în caz că avea nevoie de ajutor, dar se descurcă de minune. Acel trup zvelt ascundea putere.

O purtă într-o parte dincolo de uşă, aşa încât să nu-i lovească trupul fragil. Molly ţinu uşa de la balcon deschisă. Câteva dintre scaunele de lemn aveau speteze înalte şi şezuturi lungi, aşa încât picioarele să se poată întinde confortabil. Cu pătura drept pernă, cel pregătit de Molly părea un locşor comod.

După ce Richard o puse pe Sarah acolo, Callie netezi cuvertura peste ea şi îi potrivi o mică pernă sub cap.

— Cum e? Stai comod?

Sarah oftă şi îşi lăsă capul pe speteaza scaunului.

— Ah, da. Briza proaspătă din port e aşa plăcută.

Molly ieşi pe balcon aducând o tavă cu o carafă şi câteva mici căni de cositor.

— Bunico, uite nişte ceai rece de mentă, aşa cum îţi place. Puse tava pe masă şi turnă o cană, apoi i-o dădu bunicii.

— Mulţumesc, Molly. Sarah era acum suficient de în putere să ţină cana şi să bea din ea. Eşti aşa o fată bună.

— Încerc. Uite, e suficient pentru noi toţi. Molly turnă ceai în încă trei căni şi le dădu celor din jur.

Callie o acceptă pe a ei, aşezându-se pe unul dintre scaunele simple de lemn. Ceaiul era rece şi dulce. Richard acceptă o cană cu toată plăcerea şi alese să stea lângă Callie. Ea îşi bea ceaiul, relaxându-se în acest moment de linişte.

— E o adevărată privelişte de aici, spuse el. Putem să vedem până la fortul McHenry.

El avea dreptate. Ea îşi dorea însă ca nu toată activitatea să fie legată de război.

Preţ de câteva minute, stătură cu toţii în linişte, bucurându-se de tihnă. Apoi, Molly se ridică şi se uită peste balustradă.

— Uite, Trey şi bunicul vin pe aici! Aşteaptă numai până când o să te vadă, don’şoară Callista!

Şi Callie se ridică, sorbindu-i din priviri pe bărbaţii familiei ei. Josh arăta murdar şi obosit, dar era la fel de puternic, aceeaşi persoană pe care te puteai baza. Dragă Doamne, Trey era tânărul soldat de lângă el! În vestonul de uniformă, avea încrederea şi mândria unui bărbat. Callie îşi muşcă buza, mândră, dar şi tristă că frumosul ei băieţel era doar o amintire.

Molly strigă:

— Bunicule, Trey, ia uitaţi-vă cine e aici!

Cei doi bărbaţi îşi ridicară privirile, şi Callie le făcu semne cu mâna. Josh zâmbi larg şi Trey scoase un strigăt entuziast.

— Don’şoară Callista, ai reuşit să ajungi cu bine!

— Da, strigă ea înapoi. Acum, urcaţi ca să vă pot îmbrăţişa!

În vreo două minute, făcea exact asta. Se simţea aşa confortabil îmbrăţişându-l pe Trey. Când se desprinseră din îmbrăţişare, el zâmbi poznaş.

— Te-ai făcut mai mică, don’şoară Callista.

— Am o înălţime medie! replică ea.

— Şi noi, familia Adams, suntem cu toţii peste medie!

Din păcate, era adevărat; ea era cea mai scundă persoană de acolo. În Washington nu băgase prea mult de seamă. Cu o strângere de inimă, înţelese că acolo era piesa de bază a gospodăriei. Casa era proprietatea ei, şi ea câştiga cei mai mulţi bani, cu care îi întreţinea pe toţi. Dar totul se schimbase, inclusiv regulile după care funcţiona familia ei.

În vreme ce ea îl îmbrăţişa pe Trey, Richard i se prezentă lui Josh, întinzându-i mâna. Ea văzu cum ei începură ritualul masculin al măsurării din ochi. Aprobarea părea reciprocă.

Josh spuse:

— Don’şoară Callista, ai adus un soldat englez aici? Vorbeşte exact ca dumneata.

Ea râse şi îl prezentă pe Richard lui Trey. Lejeritatea cu care se comporta el faţă de familia Adams dovedea cât de variată îi fusese viaţa.

— Aşadar, ai salvat-o pe don’şoara Callista? spuse Josh.

— Da, un membru al familiei ei m-a trimis s-o găsesc şi să mă asigur că se află în siguranţă. Se opri, şi, dintr-odată, Callista fu sigură că urma să arunce o bombă. Şi apoi s-o duc înapoi acasă, în Anglia.

capitolul 16

Gordon nu fu surprins de expresiile îngrozite la auzul cuvintelor sale. Dar situaţia trebuia explicată familiei ei.

Partea protectoare a firii lui voia s-o smulgă pe

Callie din acest oraş înainte ca forţele reunite ale armatei şi ale marinei engleze să atace. Dar n-o putea face împotriva voinţei ei. Callie trebuia să decidă ce voia cu adevărat – şi la fel şi el.

— O s-o luaţi de lângă noi? întrebă Sarah. Ea şi soţul ei erau evident de rasă mixtă şi aveau prudenţa liniştită a oamenilor născuţi şi crescuţi în sclavie. Un bărbat ca Gordon, încrezător în sine şi cu pielea albă, avea potenţialul de a le fi cel mai mare duşman. Făcu un efort conştient de a nu arăta ameninţător.

— Doar dacă vrea să plece, spuse el ferm. Vă pot lua pe toţi în Anglia, spre o nouă viaţă, dacă vreţi. Am putea pleca mâine-dimineaţă.

— Ce fel de viaţă? întrebă Josh. Să fim mână de lucru? Nici vorbă de aşa ceva!

— Ai putea alege ce vrei să faci, şi eu vă promit că nu veţi avea griji câtă vreme vă veţi stabili. Dacă vreţi să vă deschideţi o afacere, poate să aveţi un han sau un atelier de tâmplărie, s-ar putea realiza. Privirea lui Gordon se mută de la unul la altul. Molly, va exista o zestre pentru tine când vei fi pregătită să te măriţi. Trey, tu poţi urma o universitate sau poţi învăţa o meserie, dacă vrei. Cu toţii veţi avea opţiuni.

Callie îl urmărea pe Gordon cu ochii mijiţi, probabil întrebându-se dacă era împuternicit să facă astfel de promisiuni generoase. Sau dacă presupunea că ea avea să fie dispusă să se mărite cu el pentru a obţine aceste beneficii pentru familia ei. Era suspicioasă. Lui îi plăcea asta la o femeie.

— Se spune că în Anglia e frig şi umed, zise Sarah, încruntându-se.

— Şi pe bună dreptate, admise Gordon. E mai rece, dar nu se face groaznic de cald ca aici, şi iernile sunt destul de blânde.

Callie spuse ezitând:

— Molly, ai vrut întotdeauna să vezi Londra. Mi-ar plăcea să te duc acolo.

— Eu n-o să merg niciodată! spuse Trey cu ardoare. Anglia e duşmanul. Vreau să-i omor pe toţi!

Şocată, Callie exclamă:

— Şi pe mine?

El roşi.

— Fireşte că nu! Dar dumneata eşti americancă, la fel ca mine. Nu trebuie să te naşti aici pentru a fi american.

Neplăcându-i durerea de pe faţa lui Callie, Gordon spuse:

— Ăsta e un război condamnabil, unul pe care niciun om sănătos la cap nu-l aprobă. Poţi să urăşti războiul şi fără a gândi că toată lumea din tabăra opusă merită să moară.

— Poate că dumneavoastră vi se pare un război prostesc, dar Anglia n-are prea mult de pierdut, exceptând nişte soldaţi şi bani, spuse Trey categoric. America riscă totul.

Pe când Gordon cugeta la asta, îşi dădu seama că băiatul avea dreptate.

— Miza nu e egală, admise el. Anglia plăteşte cu vieţi şi bani, ceea ce e destul de rău, dar Statele Unite riscă să-şi piardă însăşi identitatea. Cu toate

acestea, ţara asta are încă sclavi. Anglia nu are. Este acesta un factor care să atârne în balanţă?

Trey ezită, apoi scutură din cap.

— Poate că nu există sclavi în Anglia, dar englezii sunt foarte mulţumiţi să deţină colonii de sclavi cum e Jamaica. Aici sunt liber. Baltimore are mai mulţi negri liberi decât oricare alt oraş din America. Îmi place aici.

— Nimeni nu trebuie să decidă în seara asta, spuse Gordon împăciuitor. Este o ocazie uriaşă şi neliniştitoare. Trebuie să cugetaţi şi să discutaţi ca o familie.

Sarah spuse încet:

— Mi-ar plăcea să văd Londra într-o zi. Dar sunt prea slăbită să călătoresc şi n-am de gând să plec aşa departe de familia mea. Vreau să-mi văd fiul şi pe copiii lui.

— Fiul tău? întrebă Callie surprinsă. Susannah n-a fost singurul tău copil?

Pentru că Sarah era atât de sfârşită, răspunse Josh:

— Fiul nostru Joshua. Îl cheamă aşa, după mine. A fugit din Jamaica înainte să vii dumneata pe insulă. Trăieşte în Philadelphia. E însurat şi are trei copii, pe care nu i-am văzut niciodată. Am discutat să mergem în vizită când se vor sfârşi luptele. Să le dăm verilor posibilitatea să se cunoască.

— De ce nu mi-aţi zis despre el? întrebă Callie nedumerită.

— N-a fost nevoie, spuse Josh simplu.

Durerea de pe faţa lui Callie se accentuă.

Gordon bănui că necunoaşterea unui fapt atât de important o făcea să se simtă făcând mai puţin parte din familie.

— Trebuie să vorbim, Callie. Jos în birou?

Cu o expresie împietrită, ea încuviinţă din cap şi se îndreptă spre scări. Molly spuse:

— Când terminaţi de vorbit, vă rugăm să poftiţi la cină cu noi, domnule Gordon. Am cumpărat o plăcintă bună de porc şi am făcut o salată de cartofi şi morcovi.

El îi zâmbi lui Molly.

— Mulţumesc pentru invitaţie. Poate că o voi accepta, dar acum trebuie să am o discuţie.

Callie coborî scările cu paşi iuţi şi încordaţi, şi Gordon n-o ajunse din urmă decât când era în birou. Se sprijinea de tejghea cu braţele încrucişate la piept, părând gata să muşte pe cineva, începând cu el. Cu profilul ei fără cusur şi ţinuta graţioasă, arăta ca un înger furios.

Mijindu-şi ochii, ea întrebă:

— Oferta de a întreţine familia Adams în Anglia depinde de măritişul meu cu tine?

Avusese întotdeauna o profundă repulsie faţă de constrângere.

— Nu, răspunse el. Sunt două chestiuni complet separate.

Ea îşi înclină capul într-o parte.

— Atunci, de ce ai făcut oferta unor oameni care practic sunt nişte străini pentru tine?

— Vrei să spui ce am eu de câştigat? Îi imită poziţia, sprijinindu-se de tocul uşii cu braţele încrucişate, dar într-o manieră mult mai relaxată.

Îmi pot permite să-i ajut să se stabilească în Anglia, aşa că, de ce nu? Sunt nişte oameni cumsecade şi merită o şansă să-şi construiască viaţa pe care şi-o doresc. În plus, tu ţii la ei şi ei la tine. Evită să pronunţe cuvintele „iubire” sau „familie” pentru că bănuia că acum amândouă ar fi riscante.

— Am crezut despre ei că sunt familie, spuse ea cu voce încordată. Cu toate astea, n-am ştiut că Josh şi Sarah au un fiu şi o întreagă altă familie aici în Statele Unite. De ce nu mi-au spus?

Durerea de pe faţa ei era motivul pentru care era el bucuros că-şi pierduse abilitatea de a iubi. Exilată din familia în care se născuse, Callie îşi crease o nouă familie proprie şi acum aflase că era mai străină decât crezuse.

Alegându-şi cu grijă cuvintele, el spuse:

— Au fost sclavi, Callie. Pentru tine au fost tot timpul nişte oameni importanţi şi i-ai eliberat legal, dar aproape toată viaţa lor a fost modelată de sclavie. Pentru a supravieţui, sclavii se deprind să fie foarte prudenţi cu ceea ce spun. Această autoprotecţie devine un obicei vital.

— Dar sunt liberi de trei ani, de când am venit în America, spuse ea cu durere. Nu ştiau că i-aş fi ajutat să-şi viziteze fiul şi pe familia lui?

El se încruntă, încercând să vină cu o explicaţie care să aibă sens pentru amândoi.

— Când ai venit în Washington, tu erai stăpâna. Tu le-ai *dat* libertatea, tu le-ai asigurat un cămin, muncă şi bani. Tu erai prietena lor iubită, dar deţineai şi puterea. Pentru ei era firesc să nu-ţi spună mai mult decât era necesar.

— Şi venirea la Baltimore a rupt tiparul, spuse ea încet. Asta are sens. Lumea s-a întors cu fundul în sus, copiii nu mai sunt copii, şi bunicii se afirmă drept indivizi independenţi. Zâmbi trist. Cred că înţeleg, dar schimbarea e dureroasă.

În ciuda durerii, se adapta surprinzător de bine. Multe femei ar fi plâns distruse.

— Cu toţii se transformă în fluturi liberi să-şi ia zborul, spuse el încurajator. Asta e bine.

— Da, şi zboară departe de mine, zise ea sec.

— Asta se întâmplă de obicei cu copiii chiar şi în condiţii normale.

— Iar viaţa mea n-a fost normală, oftă ea. Am presupus inconştient că vom continua aşa cum am fost în ultimii trei ani, trăind împreună ca o familie. Dar acum îmi dau seama că a fost doar o situaţie temporară. Înghiţi greu. Pentru că eu am fost fericită, n-am privit suficient de mult în viitor. Acum, privesc şi habar n-am ce-i acolo.

— Tu eşti deja un fluture. Alege-ţi floarea! spuse el uşor. Dar să nu cercetezi o întreagă pajişte plină de flori dintr-odată. E prea derutant.

Ea zâmbi.

— E o metaforă bună, dar nu prea ştiu cât de departe poate fi extinsă.

— În regulă, începe cu asta. Fă abstracţie de familie şi gândeşte-te unde ţi-ar plăcea să trăieşti. Aici? Să te întorci la Washington? În Anglia?

El îşi ţinu răsuflarea, întrebându-se care avea să fie răspunsul ei. Ea se încruntă.

— Iubesc multe aici în America, dar rădăcinile mele încă sunt în Anglia. Asta aş alege dacă viaţa

ar fi simplă. Zâmbi fără umor. Credeam că familia mea e aici, dar acum trebuie să reconsider asta.

— Esenţa relaţiei tale cu familia Adams nu s-a schimbat, spuse el cu blândeţe. Îi iubeşti şi te iubesc. În curând, nu vă veţi mai împărtăşi vieţile la fel ca în trecut. Dar veţi rămâne prieteni dragi.

— Însă nu familie. Sângele apă nu se face. Îşi muşcă buza. Poate că ar trebui să mă întorc în Anglia. Să aflu cărei rude de-ale mele i-a păsat într-atât încât să te trimită după mine. Poate să încep o afacere de croitorie într-un loc precum Bath. Dacă pot vinde proprietatea din Washington, o să am destui bani să înfiinţez un atelier şi să-mi acopăr costurile până când o să mă pun pe picioare.

— Asta ar putea funcţiona. Se opri o clipă, apoi spuse: Sau ai putea să te măriţi cu mine.

capitolul 17

Callie se uită atentă la Richard, care se sprijinea de tocul uşii, arătând ca un leu tolănit. Prea chipeş pentru a fi adevărat. Richard, deopotrivă prieten şi străin.

— Dacă spui asta destul de des, aş putea începe să te cred şi să accept. În cazul ăsta, te-ai pricopsi cu mine.

El zâmbi.

— N-aş cere asta dacă n-aş fi pregătit să accept consecinţele.

Vrând să ştie, ea întrebă:

— De ce eu, Richard? Cu înfăţişarea, cu poziţia şi cu averea ta, poţi găsi cu uşurinţă o soţie dacă

vrei o familie.

— Da, dar asta ar însemna atâta muncă, spuse el prompt.

Ea zâmbi.

— Deci eu sunt soluţia cea mai simplă? Dar nu sunt o femeie simplă şi nu o să accept un răspuns superficial. Poţi mai mult de atât.

Frivolitatea lui dispăru.

— Sunt gata pentru o schimbare, Callie. N-am întâlnit nicio altă femeie cu care să vreau să mă însor, dar am văzut căsătorii pe care le invidiez. Soţi care se bucură unul de compania celuilalt şi care sunt cu totul fideli unul altuia. Mi-ar plăcea şi mie asta.

— Şi eu sunt aici, şi tu îmi cunoşti slăbiciunile, aşa că n-ai depune prea mare efort să te apropii de mine? spuse ea sec.

— Exact. Pe vremuri, eram cei mai buni prieteni, şi cred că ne-am împăca bine.

— Asta e cea mai puţin romantică cerere pe care am auzit-o vreodată, spuse ea surâzând.

— Tu ai multe motive de dezamăgire în ce mă priveşte, admise el. Fiind un aventurier, sunt plicticos de precaut şi de practic. Ca soţ, aş fi incapabil de declaraţii poetice de dragoste. Dar voi avea întotdeauna grijă de tine. Şi – vocea îi slăbi – chiar îmi place ideea de a mă însura cu cea mai bună prietenă a mea.

Pe când ea îl privea atent, îşi dădu seama că, sub tăria şi încrederea lui, se afla singurătate. Viaţa ei nu fusese dintre cele mai uşoare, dar a lui fusese mai grea.

Fată fiind, avusese obişnuitele visuri romantice de a se îndrăgosti nebuneşte de un bărbat cumsecade care s-o iubească în aceeaşi măsură. Poate că doar cei tineri şi idealişti puteau cunoaşte această dragoste. Chiar şi dacă nu rezista, ar fi avut-o, cel puţin pentru o vreme.

Dar dacă o mare dragoste romantică nu avea să se ivească, prietenia nu era un înlocuitor prea rău.

— Tu faci ca un mariaj să pară… posibil. Dar nu şi atunci când în următoarele câteva zile o bătălie s-ar putea abate peste noi.

— Am putea să plecăm cu Hawkins şi să aşteptăm bătălia din Baltimore în liniştitul St. Michaels, dar mă îndoiesc că ai fi de acord cu asta. Cererea în căsătorie rămâne valabilă, în funcţie de evenimente. Pentru moment, hai să ieşim şi să vedem dacă Hawkins s-a întors pe *Sally May*!

Ea se ridică şi se îndreptă spre uşa din faţă.

— Ai de gând să-i ceri să aştepte până când complicatele mele treburi sunt rezolvate şi hotărârile sunt luate? Asta va cere timp.

Richard luă cheia de la uşa de afară dintr-un cui unde Molly o atârnase mai devreme, apoi îi deschise uşa.

— Hawkins şi-a îndeplinit cu prisosinţă partea lui din înţelegerea noastră iniţială. Bănuiesc că arde de nerăbdare să plece până nu vine Marina Regală să bată la poarta Baltimore-ului. Orice om întreg la cap aşa ar face.

— Aşadar, noi nu arătăm a fi foarte sănătoşi, aşa-i? spuse ea ieşind în stradă.

El îi aruncă un zâmbet intim, ce îi afectă într-un mod ciudat pulsul.

— Sănătatea mintală n-a fost niciodată punctul nostru forte, nu-i aşa?

El încuie uşa în spatele lor, apoi o însoţi pe scurtul drum până la *Sally May*, ţinând-o uşor de mijloc. Ea se simţi... ca şi cum i-ar fi aparţinut, şi nu era sigură dacă îi plăcea senzaţia sau nu.

Hawkins stătea în cabina căpitanului pufăind absent dintr-o pipă, în vreme ce studia activitatea din port. Îşi ridică privirea când Richard îl salută de pe chei.

— Salut!

Mişcându-se cu agilitatea unui marinar, se ridică şi îi întinse lui Callie o mână să urce pe barcă.

— V-aţi găsit familia bine, sănătoasă? Sunteţi gata să plecaţi acum?

Ea păşi cu grijă în cabină şi se aşeză pe una din băncile din lemn lăcuit.

— Îmi pare rău, nu. Sigur că totul e mai complicat decât m-am aşteptat. Nu putem pleca acum, aşa că probabil e timpul să ne luăm rămas-bun, şi Domnul să vă aibă în pază!

Richard o urmă jos în cabină.

— Ţi-ai îndeplinit partea ta din înţelegere, Hawkins. Eşti liber să pleci acasă.

— De fapt, cât de complicată a devenit toată situaţia? întrebă Hawkins.

— Fiul meu vitreg s-a alăturat voluntarilor şi refuză categoric să plece, bunica lui se reface după o febră şi e prea slăbită să călătorească şi nimeni

din familie nu e sigur că vrea să meargă în Anglia. Îi aruncă lui Richard o privire piezişă. Nici eu nu sunt sigură.

În ochii lui Hawkins se oglindi înţelegere pentru situaţiile acestea complicate.

— Cum rămâne cu tine, Gordon? Mi se pare că şi tu ţi-ai făcut datoria.

Richard ridică din umeri.

— N-o părăsesc pe Callie în ajunul unei bătălii importante. Pot aranja un transport spre casă mai târziu.

Hawkins se încruntă.

— Când am vorbit cu omul cu care fac afaceri aici, mi-a spus despre o familie care încearcă cu disperare să ajungă în Norfolk, unde trăieşte fiica lor împreună cu familia ei. Am spus că o să-i duc eu acolo. E un drum lung prin Chesapeake într-o barcă mică, aşa că va dura câteva zile să ajung la Norfolk şi încă alte câteva să mă întorc la St. Michaels.

— Până atunci s-ar putea să fie clar ce se va întâmpla aici, în Baltimore, spuse Richard gânditor.

Hawkins încuviinţă din cap.

— Nu pot aştepta la infinit, dar corabia mea e încă în reparaţii, aşa că pot sta mai mult în St. Michaels. După bătălie, dacă va fi una, o să mă întorc aici, dacă asta e posibil, să văd dacă vreunul din voi vrea să se întoarcă în Anglia.

— Asta e mai mult decât corect, spuse Callie cu căldură. Îmi pare rău că această misiune a devenit aşa complicată pentru dumneata.

Căpitanul chicoti.

— Complicaţiile fac viaţa interesantă. O să plec odată cu fluxul de dimineaţă. Să aveţi grijă de voi!

Richard scutură mâna întinsă de Hawkins.

— La fel şi tu. O să cobor să-mi iau lucrurile.

Pe când făcea asta, Callie se ridică şi îl sărută uşor pe Hawkins pe obraz.

— Îţi mulţumesc. Apreciez tot ce ai făcut.

El spuse încet:

— Sper să găseşti ce cauţi, fata mea.

Richard apăru din cabină cu desaga cu lucrurile lui, apoi sări pe chei şi îi întinse o mână lui Callie.

— Apartamentul tău din pod are loc şi pentru mine dacă nu vă stau în drum?

— Fireşte. Zâmbi. Poţi să rearanjezi butoaiele de tutun, să-ţi faci un mic spaţiu personal.

— Asta nu-i o idee rea, de fapt.

Pe când îşi croiau drum înapoi spre depozit, el o luă lejer de mână. Ea ar fi trebuit să-şi retragă mâna, dar, într-o lume unde totul se schimba, Richard era ceva stabil. De încredere. O legătură cu trecutul, ce era mai puţin complicat decât prezentul.

Cheiul era ocupat chiar şi aşa la acea oră târzie din zi. Câţiva negustori găsiseră căruţe să le transporte mărfurile afară din oraş. Alţii îşi strângeau la piept lucrurile şi se îmbarcau pe nişte bărci mici. Deşi Baltimore-ul nu se golea ca Washingtonul, unii locuitori se retrăgeau totuşi. Dar majoritatea îşi vedeau de treburi sau purtau uniforme.

Callie icni brusc şi se opri, oprindu-l şi pe Richard, pe care-l ţinea de mână.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Îmi pare rău. Callie scrută cu privirea oamenii din faţă, apoi începu să meargă din nou. Am zărit un bărbat care semăna cu fiul meu vitreg, Henry. Asta s-a întâmplat des când am ajuns prima dată în Statele Unite. Nu aşa des în ultimul timp, dar toată această nesiguranţă mă face nervoasă.

— Eşti sigură că nu era el?

Ea încuviinţă din cap.

— El trăieşte în Jamaica, şi nu-mi pot imagina că vine aici în mijlocul unui război. Sunt doar cu nervii întinşi la maximum din cauza a tot ce se petrece.

Ajunseră la casa Newell, şi Richard descuie uşa. Callie întrebă:

— Tu ce-o să faci câtă vreme noi aşteptăm să vină războiul peste noi? Nu-mi pot imagina că ai vrea să te alături uneia dintre unităţile de voluntari din Maryland.

— N-o să lupt împotriva alor mei. Nici n-aş trage asupra americanilor dacă aş fi cu trupele engleze. Îi zâmbi. Dar pot săpa şanţuri.

— Deci o să lucrezi la apărare, nu la atac, spuse ea gânditoare, urcând scările. Destul de corect.

— Dacă apărarea e destul de bună, forţele engleze s-ar putea hotărî să nu încerce să invadeze oraşul. N-au prea mulţi soldaţi, şi Ross nu e îndeajuns de nesăbuit încât să sacrifice vieţi atacând forţe întărite în tranşee, care nu vor fugi de data asta.

— Este posibilă o retragere engleză? întrebă ea

plină de speranţă.

— Da, dar nu ştiu cât e de probabil. Îl putem întreba pe Josh cum merge lucrul la metereze.

Ajunseră în capul scărilor, şi el îi ţinu uşa. Când intrară în salon, Richard anunţă:

— O să stau aici deocamdată. O să încerc să nu vă fac prea multe necazuri.

Josh punea masa cu ajutorul lui Trey, dar ridică întrebător dintr-o sprânceană spre Richard.

— Lenea e mama răutăţilor. Simţi nevoia să faci ceva?

— I-am spus lui Callie că m-aş oferi să sap şanţuri la est de oraş, dacă mai e nevoie de mână de lucru, spuse Richard.

Josh păru şocat că un bărbat atât de evident nobil ar face o astfel de muncă, dar îşi reveni repede.

— Pari a avea un spate puternic, aşa că mă aştept să fii bine-venit. Dacă nu vrei să-ţi strici costumul londonez, îţi pot împrumuta nişte haine. Avem aproape aceeaşi măsură.

— Asta ar fi foarte bine. Richard arătă spre desagă. Am călătorit cu foarte puţine lucruri.

— Decât să săpaţi la şanţuri, ar fi mai bine dacă v-aţi înrola la voluntari, zise Trey. E mai distractiv, şi uniforma e mai bună. Ştiţi să trageţi cu arma?

— Trag destul de bine, dar nu vreau să omor nici soldaţi englezi, nici americani, îi explică Richard. Săparea de şanţuri ar trebui să mă ţină departe de necazuri.

Callie ştia că era un trăgător de elită, aşa încât

avea şi mai multe motive să evite serviciul militar activ. Din murmurul de voci venind din camera lui Sarah, înţelese că Molly o îngrijea pe bunica ei, dar fu surprinsă să vadă un tânăr voluntar blond intrând dinspre balcon, îi zâmbi.

— Probabil că eşti un prieten de-al lui Trey?

— Da, doamnă, spuse el timid. Sunt Peter Carroll. În mod normal, studiez dreptul, dar săptămâna asta sunt soldat. Trey a spus că aş putea să vin la cină şi să mă zgâiesc un pic la sora lui.

Era un tânăr drăguţ, cu câţiva ani mai mare decât Trey, şi roşi fermecător atunci când Molly ieşi din camera lui Sarah. Interesant era că şi lui Molly părea să-i placă la fel de mult de el.

— Bună, Peter! Îmi pare bine că ai putut veni. Lista de musafiri se măreşte, aşa că mă bucur că am cumpărat o pâine, să meargă cu plăcinta de porc şi cu salata!

Molly părea obosită, dar îşi asumă cu succes îndatoririle de bucătăreasă şi de stăpână a casei. Callie îşi dădu seama că, de fapt, acum nu prea mai era nevoie de ea. Oftând în gând, puse acea idee laolaltă cu toate celelalte revelaţii cum că viaţa ei era în schimbare.

Se aşezară la cină câteva minute mai târziu. Masa fu una dintre cele mai plăcute de care Callie avusese vreodată parte, deşi mâncarea era obişnuită şi oamenii din jurul mesei erau feluriţi. Poate că pericolul iminent făcea ca astfel de momente de plăcere împărtăşită să fie speciale.

Trey şi Peter se înapoiară la regimentul lor

când masa se termină. Nu dură mult să se facă aranjamentele pentru locuit. Josh şi Sarah dormiseră împreună până când ea se îmbolnăvise, dar apoi împărţiseră cele două dormitoare în camere pentru femei şi pentru bărbaţi. Molly dormea pe un pat improvizat, lângă bunica ei, pentru a avea grijă de ea, în vreme ce Josh şi Trey transformaseră celălalt dormitor într-unul masculin. Astfel, Molly era disponibilă pentru nevoile medicale, şi Sarah nu era deranjată când soţul ei pleca devreme să muncească la fortificaţiile oraşului.

Deoarece era vară, o pătură şi o pernă improvizată erau de ajuns să facă un pat pentru Callie de cealaltă parte a patului lui Sarah – lucru valabil şi în cazul lui Richard, lângă Josh. Josh încercă să-i ofere patul, dar Richard sublinie vesel că nu el era cel cu oasele bătrâne.

Trey avea să doarmă acolo dacă rămânea peste noapte acasă.

În ciuda neliniştii ei legate de felul în care se schimbau lucrurile, Callie dormi bine şi fericită. Cu excepţia lui Trey, toţi oamenii pe care îi iubea erau sub acest acoperiş grosolan de scânduri. Se rugă ca, peste o lună, să fie cu toţii la fel de sănătoşi şi de fericiţi.

capitolul 18

Săparea şanţurilor era o muncă extrem de grea. Fireşte că Gordon ştia asta şi era obişnuit cu munca grea. Dar construcţia de metereze era o

metodă cu totul aparte de epuizare.

La sfârşitul zilei, era acoperit de noroi, şi îl dureau muşchii în locuri unde nici nu ştia că îi avea. Josh observă, dar avu tactul de a nu sublinia că Gordon arăta de parcă îl călcaseră nişte cai în galop. În repetate rânduri.

Când ajunseră acasă, abia avu energia de a lua câteva guri de pâine şi brânză înainte de a se duce spre pat, să se dezbrace de hainele murdare şi să se prăbuşească, înainte de a se afunda complet în somn, îl auzi pe Josh spunând cu un chicotit:

— Ce-i al lui e al lui. Băiatul ăsta ştie să muncească.

— Zău?

Vocea lui Callie avea o notă caustică.

— Ăsta e un mare compliment, don’şoară Callista. Nici nu-ţi dădeai seama că e nobil când săpa la şanţuri cu lopata.

Gordon zâmbi în vreme ce-l lua somnul. Se părea că trecuse testul în faţa lui Josh.

Când se trezi a doua zi de dimineaţă, văzu că îi luase cineva hainele murdare şi cizmele, le curăţase şi le lăsase să se usuce în aerul cald. Fu mişcat că avea cineva grijă de el. Callie? Molly? Josh? Bănui că fusese una dintre femei. Josh îşi începuse deja lunga zi de muncă.

Săpatul era la fel de greu ca în ziua anterioara, dar corpul lui începuse să se obişnuiască. După cină, îi sugeră lui Callie:

— Vrei să mergem la o plimbare? Aş vrea să văd mai mult din oraş.

Ea ezită înainte de a spune:

— Mi-ar plăcea foarte mult. Nici eu nu cunosc prea bine Baltimore-ul.

Coborâră în stradă, şi ea îl luă de braţ pe când se plimbau spre est, de-a lungul cheiului. Îl ţinea uşor de braţ, şi el simţea că aşa era bine şi întocmai cum trebuia să fie. Obosit, dar simţindu-se totuşi împăcat, o întrebă:

— Cum ţi-ai petrecut ziua?

— Cosând. Zâmbi. Asta ştiu să fac cel mai bine. Pentru că n-am aproape nimic de îmbrăcat, am găsit o prăvălie de haine uzate, de unde am cumpărat câteva rochii şi o pelerină şi câteva alte chestii necesare. Am modificat azi rochia asta şi mâine o să lucrez la cealaltă. Am cumpărat şi material să fac câteva lucruri noi.

El îşi dădu seama că nu mai purta rochia cenuşie fără formă de la familia Green, ci o rochie de o discretă eleganţă din muselină verde-deschis cu floricele.

— Pesemne sunt foarte obosit de nu am observat că ţi-ai îmbunătăţit garderoba. Fireşte, eşti întotdeauna fermecătoare, aşa că e uşor să nu bag de seamă cu ce eşti îmbrăcată.

— Linguşitorule, spuse ea amuzată. Cum e viaţa de săpător de şanţuri?

El îi arătă mâinile.

— Băşicile prosperă, dar asta o să fie la loc de cinste pe lista lucrurilor neobişnuite şi interesante pe care le-am făcut.

Încă de la bun început, n-avusese mâini fine, aşa încât băşicile ar fi putut fi şi mai grave, dar

erau porţiuni jupuite unde se făcuseră băşici şi apoi plesniseră. Ea se încruntă.

— Adu-mi aminte să pun alifie pe ele în seara asta, ca să nu se inflameze. Îl luă din nou de braţ, şi îşi reluară plimbarea. Pot să înţeleg de ce săparea de fortificaţii e neobişnuită, dar ce o face să fie interesantă?

— Oamenii, răspunse el. Albi şi negri, sclavi şi liberi, bogaţi şi săraci. Munca pentru un scop comun, vital, a creat o minunată energie ce-i adună pe toţi laolaltă. Este acolo un băiat care nu poate avea mai mult de unsprezece sau doisprezece ani. Îl cheamă Sam Smith şi e nepotul generalului Sam Smith, comandantul apărării oraşului. Băiatul lucrează până când mai are puţin şi cade din picioare şi e mândru să facă asta.

Ea îl strânse mai tare de braţ.

— Nimic nu se compară cu o ameninţare comună la adresa vieţilor şi a caselor pentru a-i aduna laolaltă pe oameni.

El aflase acest adevăr în locuri precum pivniţa din Portugalia unde cinci străini urmau să fie executaţi a doua zi de dimineaţă, dar ceea ce trăia acum era mai important şi implica soarta unei naţiuni.

— Nimeni nici măcar n-a comentat din cauza accentului meu englezesc. Mai sunt vreo doi englezi acolo în şanţuri. Atâta vreme cât săpăm, suntem acceptaţi ca fiind de-ai locului.

— Îţi place să faci parte din ceva mai important?

— Da. Sentimentul e trecător, dar puternic.

Ea era pe punctul să spună ceva, dar tresări, apoi mormăi o înjurătură nedemnă de o doamnă. El întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— L-am zărit din nou pe bărbatul care seamănă cu fiul meu vitreg, Henry. Probabil locuieşte prin apropiere, pentru că l-am mai văzut de câteva ori cu coada ochiului. Nu se vedea clar, doar suficient să mă alarmez.

El se uită în aceeaşi direcţie, dar nu văzu pe nimeni care să pară a-i urmări.

— Cum arată?

— Henry e destul de înalt, cu păr castaniu şi ochi albaştri lăcrimoşi. Arată ca un bărbat care ar trebui să fie slăbănog, dar s-a îngrăşat, abandonându-se propriilor plăceri, spuse ea caustic.

— Tu încă ai limba ascuţită, replică el chicotind. Dar eu cred foarte tare în intuiţie. Având în vedere reacţia ta, eşti sigură că bărbatul pe care abia dacă l-ai zărit este fiul tău vitreg? Un alt bărbat te-ar fi făcut să tresări mai puţin.

Ea scutură din cap.

— Dacă era Henry, o să ne facă necazuri.

— S-ar putea afla aici pentru depozitul Newell? Presupun că e al lui, şi, în vremuri mai normale, înţeleg că aduce venituri bune.

— Proprietatea e o chestiune complicată, răspunse ea. Îţi aduci aminte că am spus că testamentul refăcut al lui Matthew a dispărut în mod misterios? Când el încuviinţă, ea continuă: Testamentul revizuit îmi lăsa mie depozitul şi alte

câteva afaceri ce ar produce venituri constante. Nu o mare avere, dar destul pentru a-mi asigura un trai confortabil.

— Dar nu poţi demonstra asta fără testamentul revizuit.

— Adevărat, dar am versiunea în ciornă pe care Matthew mi-a dat-o s-o studiez. Are observaţiile pe care le-am făcut şi pe care el le-a semnat, pentru a demonstra intenţia de a face acele modificări. L-a luat pentru a redacta un exemplar corectat şi semnat aşa cum trebuie, dar, după aceea, a murit brusc. Cred că redactase varianta finală, dar n-am văzut-o niciodată. Dacă o făcuse, probabil că Henry a ars-o imediat ce Matthew şi-a dat ultima suflare.

— Dar dacă Henry îşi face apariţia, ai putea folosi proiectul de testament drept dovadă că soţul tău avea intenţia de a-ţi da ţie depozitul?

— Exact. Nu ştiu dacă ar merge, dar, dacă Henry forţează nota şi cere să plecăm, e atât de nesuferit, încât un judecător ar fi mai înclinat să creadă că proprietatea e a mea. Am aranjamentele mele de căsătorie ce stipulează că Matthew mi-a promis că-mi dă diverse proprietăţi drept moştenire, ca văduvă, pentru a mă întreţine în cazul morţii lui.

— Sună suficient de complicat pentru a hrăni pe săturate un avocat timp de ani buni, observă el. Ai hârtiile pentru a dovedi toate astea?

— Da, şi le-am trimis la Baltimore cu Josh şi Sarah. Toate documentele importante sunt aici. Ea se înfioră. Sunt bucuroasă că mi-am ascultat

intuiţia. Dacă Henry face necazuri, cel puţin am ceva muniţie.

— De fapt, cât de aproape de varianta finală era versiunea în ciornă?

— Destul de aproape, din câte ştiu eu. Matthew a scris-o cu mâna lui, şi are câteva cuvinte şterse, dar prevederile lui legate de mine şi de copii erau foarte clare.

— Mă pricep destul de bine la falsificat, spuse Gordon. Dacă ai o copie a semnăturii lui Matthew, aş putea cu uşurinţă s-o adaug la ciorna de testament. Totuşi, ar părea mai legal dacă ar fi şi martori, şi bănuiesc că Josh şi Sarah n-ar putea fi acceptaţi, pentru că la data respectivă erau sclavi.

Ea se opri în stradă şi se uită la el, cu ochii ei mari şi căprui.

— Te-am şocat? întrebă el.

— Cred că asta e o idee *minunată!* exclamă ea. N-am putut suporta gândul că Molly şi Trey nu şi-au primit moştenirile pe care le meritau şi pe care tatăl lor a dorit ca ei să le aibă.

— Eşti îndreptăţită şi la moştenirea în calitate de văduvă, sublinie el. Într-o situaţie complicată, i-ai fost o soţie bună şi o mamă blândă pentru copiii lui mai mici.

— Ar fi bine să am un venit independent, încuviinţă ea. Dar nu atât de important ca faptul ca Molly şi Trey să beneficieze de un start bun în viaţă. Se încruntă. Cât despre martori, Matthew avea un bun prieten pe nume Frederick Holmes. Se întâlneau regulat să joace cărţi şi să fumeze trabucuri. Domnul Holmes era foarte bătrân, şi a

murit cam la o săptămână după Matthew. Era un plantator respectat, şi ar fi putut semna testamentul. Zâmbetul ei deveni răutăcios. Şi am o copie a semnăturii lui pe o scrisoare de condoleanţe pe care mi-a trimis-o după moartea lui Matthew.

— Genial! exclamă Gordon. Nu cred că soţul tău mai avea alţi prieteni care în mod convenabil să fi murit.

— Din fericire pentru ei, nu. Un martor e de ajuns?

Gordon reîncepu să meargă, cugetând.

— Ar fi puţin neobişnuit, dar tu ai putea semna într-un fel personal. Ceva de genul: „Asta pare a fi foarte corect, domnule Newell. Soţia ta iubitoare, onor. Catherine Callista etc. etc”. Şi să pui data.

— Dacă testamentul pare legitim, judecătorul n-o să se mire că nu l-am prezentat mai devreme?

Gordon zâmbi larg.

— Flutură din gene şi spune că nu te-ai gândit că era legal pentru că avea câteva cuvinte şterse şi semnase doar un singur martor. Arată-te încântătoare şi vulnerabilă şi poate nu prea inteligentă, şi judecătorul o să-ţi mănânce din palmă.

Ea râse şi îl strânse de braţ.

— Îmi place ideea asta! Avocatul meu, Francis Scott Key, e unul dintre cei mai buni din Washington. Habar n-am unde e acum, probabil locuieşte la moşia familiei, în centrul Marylandului, unde e mai răcoare. Dar, când se va termina toată această nebunie, o să-i scriu să văd ce se poate

face. E posibil să cunoască în Jamaica avocaţi care pot lua măsuri şi pot face dreptate pentru Molly şi Trey.

— Cu siguranţă merită încercat, încuviinţă Gordon. Nu încerci să furi ceva la care nu eşti îndreptăţită. Doar faci posibil ca dorinţele soţului tău să fie înfăptuite.

— Este adevărat şi în acelaşi timp o elegantă justificare. Chicoti. Îmi pare aşa bine că ai atâtea talente.

— Toate sunt la dispoziţia ta, Catkin. Privirea lui alunecă spre cheiul din faţa lor. Corăbii suple cu două catarge erau acostate la chei, şi un alt vas era în construcţie într-un şantier. Un clopot de corabie bătu trist în apropiere. E evident că e Fell’s Point[14], comunitatea constructorilor de corăbii.

— Locul de naştere al atâtor vase ce le-au hărţuit pe cele ale englezilor. Am auzit că peste o mie de corăbii engleze au fost capturate de corsari americani.

Gordon fluieră uşor.

— Nu-i de mirare că englezii numesc Baltimore-ul un cuib de piraţi!

— Da, pe-aici a devenit ca o medalie de onoare. Amuzamentul i se stinse. Dacă englezii reuşesc să cucerească oraşul, Fell’s Point va fi cu siguranţă ras de pe faţa pământului.

— Nu cred că englezii vor merge atât de departe. Stai numai să vezi meterezele noastre!

---

14 Cartier istoric de-a lungul cheiului în zona de sud-est a oraşului Baltimore, înfiinţat în jurul anului 1763, în lungul ţflrmului nordic al portului (n.tr.)

Ea râse, şi de comun acord se întoarseră pe acelaşi drum. Era aproape întuneric când ajunseră la depozit. Când Callie urcă lunga scară spre dormitoare, spuse:

— Unul dintre primele lucruri pe care Josh le-a făcut când s-au mutat aici a fost să pună balustrade pe ambele laturi ale scării. Foarte util când urci pe întuneric, fără felinar.

— Poate că s-ar descurca bine cu o tâmplărie. Baltimore-ul e un oraş în creştere, aşa că tâmplării buni sunt la mare căutare.

— Cred că i-ar plăcea tare mult să aibă propria afacere.

Aproape că ajunseseră sus, aşa că era timpul să facă o mişcare.

— Callie?

— Da? Ea se opri şi se întoarse spre el. Pe întuneric, era o umbră cu forme atrăgătoare, un slab miros de lavandă şi o faţă albă.

— Ce vrei?

El se afla cu două trepte mai jos, aşa că urcă o treaptă, ceea ce le aduse feţele la acelaşi nivel.

— Doar asta.

Ţinându-şi o mână pe balustradă pentru echilibru, se aplecă şi o sărută. În întuneric, buzele lui îi atinseră mai întâi obrazul, dar fu uşor să-i găsească gura.

Ea oftă, gura i se relaxă, şi îşi ridică o mână, punându-i-o pe umăr. El nu încercă să adâncească sărutul, dar o luă cu cealaltă mână de mijloc şi o trase mai aproape, aşa încât trupurile lor se atinseră. Era delicată şi caldă, lipindu-se de el.

Era un efort să continue să o sărute cu blândeţe, dar ar fi fost nebun să rişte s-o îndepărteze. Tandrul sărut continuă până când ea se retrase de lângă el şi spuse cu voce şoptită:

— Încerci să mă seduci, Lord George?

— Nicidecum. Credeam că e un sărut foarte manierat, spuse el străduindu-se să regăsească tonul uşor al vocii. Seducţia ar fi nemanierată.

Şi să spună că o curta ar însemna că se mişca prea repede.

— Aşadar, doar un sărut manierat de noapte bună. Se aplecă în faţă, şi buzele ei le atinseră scurt pe ale lui. Atunci, noapte bună.

Se întoarse şi urcă ultimele scări cu pas vioi. El o urmă şi, chiar când deschidea uşa de sus, el spuse:

— Sărutul ăsta mă va face să visez frumos. Şi pe tine?

Ea deschise uşa, şi lumina lămpilor dinăuntru se revărsă peste ea, luminându-i zâmbetul enigmatic pe care-l aruncă peste umăr. Apoi plecă. El bănui că în seara asta amândoi aveau să viseze frumos.

capitolul 19

— Se spune că, din vârful dealului Federal, o să putem vedea până la jumătatea drumului spre Washington, spuse Richard pe când urcau dealul împreună. Deşi poate că e exagerat.

Callie şi Richard încheiaseră fiecare zi a acestei lungi săptămâni de pregătiri şi aşteptare cu o

plimbare către o altă parte a oraşului. Baltimore era al treilea cel mai mare oraş din Statele Unite, dar începeau să-l cunoască bine.

— Dealul Federal e la fel de înalt ca Hampstead? Cel la care sapi şanţuri? întrebă Callie gâfâind puţin de la urcuş. De acolo s-a putut vedea o panoramă superbă asupra oraşului şi asupra meterezelor voastre.

— Nu cred că dealul ăsta e la fel de înalt, dar se vede o privelişte frumoasă asupra apei. Ajunseră în vârful dealului Federal şi îşi aruncară privirea peste forturi şi spre râul Patapsco, ce ducea înspre golf. Richard înţepeni şi mormăi o înjurătură în şoaptă. Callie se uită şi ea. În orizontul ceţos erau catargele grupate ale unor corăbii. Simţi cum o gheară îngheţată îi cuprinse inima.

— Marina Regală?

Richard îi puse o mână liniştitoare pe spate.

— Cred că astea trebuie să fie. Avea o voce aspră. În câteva zile, răbdarea şi hotărârea locuitorilor din Baltimore vor fi puse la încercare.

— Trey. Înghiţi greu. Dacă generalul Ross îşi debarcă trupele, regimentul lui Trey va fi cu siguranţă chemat să acţioneze.

— Poate că da, poate că nu, spuse Richard calm. Rezerviştii, voluntarii şi soldaţii cu experienţă au venit în număr mare. Oraşul e plin. Englezii nu se pot compara cu americanii ca număr, şi, având în vedere fortificaţiile bune pe care le-am construit, voluntarii nu vor mai fi puşi pe fugă, aşa cum a fost cu trupele de la Bladensburg.

Ea bănui că el avea dreptate. Sarah îi spusese

că, după incendierea Washingtonului, Baltimore-ul intrase într-o panică totală, dar în câteva zile oraşul îşi revenise şi îşi canalizase cu hotărâre resursele pentru a rezista probabilului atac englez. Înălţă în gând o rugăciune pentru ca Trey să fie ocrotit. Înăbuşindu-şi neliniştea, spuse:

— Am auzit că englezii nu pot intra în golf decât dacă distrug fortul McHenry. Crezi că e adevărat?

— Echipele de săpători de la dealul Hampstead sunt ferm convinşi. Richard făcu un gest către fortul de cărămidă în formă de stea de la capătul peninsulei, ce era îndreptat direct spre corăbiile depărtate. În opinia marinarilor cu care am lucrat, fortul e bine poziţionat, şi râul e prea puţin adânc pentru ca vasele mari de război să intre. Doar vasele mai mici pot ajunge în raza de tragere.

— Între timp, armata generalului Ross va debarca şi va invada dinspre est. Ea îşi dădu seama că mâna îi era încleştată într-a lui cu o forţă ce o amorţise. Îşi slăbi strânsoarea. Aş vrea ca războiul ăsta blestemat să nu fi început niciodată!

— Sunt de acord. Încruntându-se spre fort, Richard continuă: Mi-am dat seama că, deşi nu lupt împotriva ţării mele, vreau ca America să iasă din acest război întărită şi mai sigură de propria identitate. Îşi îndreptă privirea spre Callie. N-am putut niciodată rezista să n-o aplaud pe micuţă.

Ea zâmbi.

— Nici eu. Cât de imprudent din partea Americii să lupte cu cea mai mare putere militară din lume! Au făcut greşeli militare îngrozitoare în

război, dar iată-i săpând la propriu şi pregătindu-se de confruntare.

— Să le urăm succes.

Se întoarse, luând-o cu el, şi împreună se îndreptară tăcuţi spre depozit. Ei îi plăceau aceste plimbări de după-masă, pentru că le acorda un răgaz să stea împreună. Aceste ore împreună erau ca prietenia lor din copilărie, exceptând sărutările furate în drum spre dormitoare.

Callie s-ar fi putut feri dacă ar fi vrut, dar descoperise că nu voia. El nu încercase s-o seducă, dar în fiece noapte săruturile deveneau mai lungi şi mai ameţitoare. Ea bănuia că el îi făcea curte, dar nu voia să întrebe. Într-o săptămână, bătălia s-ar fi putut termina, şi ar fi fost din nou posibil să se gândească la viitor.

Dar nu încă.

După aceste pregătiri intensive, Baltimore-ul începuse să se relaxeze, dar vederea vaselor engleze readuse oraşul într-o stare de maximă nelinişte. Trupe echipate în orice, de la uniforme oficiale la veşminte neîngrijite de marinari, se agitau pe străzi, situaţia fiind complicată de oamenii care se hotărâseră că venise vremea să-şi viziteze rudele din afara oraşului.

Trey era acasă într-o permisie până a doua zi, dar fremăta de entuziasm.

— Dimineaţă o să fim mobilizaţi, sunt sigur de asta! exclamă el.

Gordon se gândi să-l lumineze în legătură cu realităţile urâte ale luptei, dar renunţă. Trey nu l-ar

crede, şi avea să afle în curând adevărul.

Callie spuse:

— Hai să facem în seara asta o scară de frânghie, pentru orice eventualitate. Josh, avem suficientă sfoară să facem o scară care să ajungă până la pământ de la etajul ăsta?

Josh se gândi, apoi încuviinţă din cap.

— Da, avem, şi am lemn, numai bun pentru nişte trepte solide.

— Crezi că va trebui să fugim în felul ăsta, don’şoară Callista? întrebă Molly.

— Probabil că nu, dar, având deja o casă incendiată în război, vreau să fiu pregătită, o lămuri Callie. Clădirile astea sunt toate din lemn, şi ar fi cuprinse foarte repede de flăcări dacă englezii se hotărăsc să dea foc oraşului.

Gordon fu de acord cu Callie şi înţelese că găsirea unui proiect comun de înfăptuit era o metodă bună să distragă atenţia de la nesiguranţa ce plana asupra lor.

Callie aprinse lămpile pentru a oferi lumină la lucru, şi chiar şi Sarah ajută, acum că se simţea mai în putere.

La fel ca majoritatea bărbaţilor care îşi petrecuseră o parte din viaţă pe mare, Gordon ştia multe despre noduri, aşa că fu desemnat meşterul nodurilor. Cu toată lumea muncind laolaltă, în două ore aveau o scară solidă de frânghie destul de lungă pentru a ajunge la pământ şi din faţă, şi din spatele casei.

Scara alcătuia o grămadă destul de mare atunci când fu terminată. Pe când Gordon şi Trey o

înfăşurau într-un cilindru gros aproape de mărimea unui butoi cu tutun, Molly întrebă îngrijorată:

— O să te poţi descurca cu scara dacă va fi nevoie s-o folosim, bunico?

Sarah râse.

— Dacă am de ales între scară şi a mă trezi pusă pe grătar, o să mă descurc!

Josh dădu din cap aprobator.

— N-o să te las să cazi, scumpete. De dimineaţă, pe lumină, o să pun nişte cârlige pentru scări în faţă şi în spate. Josh îşi acoperi un căscat. Acum sunt gata de culcare.

— Eu o să dorm pe balcon, spuse Trey. Aşa o să pot auzi dacă se dă semnalul de adunare a trupelor.

— Cred că o să vin şi eu cu tine, spuse Gordon. O să fie plăcut de răcoare.

Molly zâmbi.

— Dacă eu şi don’şoara Callista dormim şi noi afară, bunica şi cu bunicul pot avea din nou patul lor.

Josh chicoti.

— O idee tare bună. Nu îmi place să dorm de unul singur.

— Nici eu, admise Sarah. Îmi lipseşte sforăitul tău.

Gordon nu avea să simtă lipsa sforăitului lui Josh, dar simţi invidie faţă de cei doi bătrânei, văzând profunda afecţiune care-i lega. El şi Callie împărtăşeau o mare afecţiune, dar era o întrebare fără răspuns dacă asta avea să fie de ajuns pentru a-i ţine împreună.

Balconul era într-adevăr plăcut de răcoros, deşi pe străzi era mai multă activitate decât de obicei. Trey şi Molly îşi întinseră păturile pe stânga, în vreme ce Gordon şi Callie luară partea din dreapta. Gordon fu bucuros când ea îşi întinse pătura lângă a lui. Nu prea aproape pentru a isca necazuri, dar suficient de aproape ca, atunci când toată lumea se liniştea, mâna ei s-o poată lua pe a lui.

El îi ridică mâna s-o sărute uşor pe degete, apoi adormi. Era recunoscător atât pentru propriul autocontrol, cât şi pentru oboseala pe care o simţea. Dacă ar fi căzut pradă ispitei şi ar fi încercat serios s-o seducă pe Callie în această neobişnuită săptămână, probabil că ea i-ar fi spart capul cu ţeava pistolului.

În schimb, devenise din ce în ce mai relaxată în preajma lui şi încurajator de receptivă la săruturi. Data viitoare când avea s-o ceară de soţie, poate că ea urma să se gândească în mod serios la această cerere.

Dacă nu, ei bine, avea să aştepte şi s-o ceară din nou mai târziu.

Callie se trezi în zori, constatând că se mişcase înspre Richard, cuibărindu-se sub braţul lui şi punându-şi capul pe umărul lui. Îşi ridică privirea şi văzu că el se uita amuzat la ea cu ochii aceia cenuşii. Văzând că era trează, o mângâie uşor pe braţ şi îşi duse mâna spre şoldul ei. Era un simţământ teribil de încântător. El nu rosti niciun cuvânt când ea se retrase, dar amuzamentul se intensifică.

Ea stătea pe spate, şi îşi aminti că azi războiul avea să ajungă cu siguranţă în Baltimore şi că fiul ei vitreg urma să facă parte din el. Mâna i se mişcă şi o luă pe a lui Richard, iar el îşi împleti degetele cu ale ei. Sentimentele ei pentru el erau complicate, dar acum se bucură de orice alinare putea primi.

Stătură astfel până când Trey începu să se mişte.

— Şi a venit şi ziua de azi! spuse el cu voce răguşită.

Voce de bărbat, nu de băiat.

Molly, care nu se trezea de bunăvoie dis-de-dimineaţă, spuse supărată:

— Accept că de-abia aştepţi să fii ucis, dar nu poţi să taci?

Callie zâmbi auzind familiara zeflemea între fraţi.

— Cred că e timpul să ne sculăm cu toţii.

Zicând asta, se ridică în şezut, căscând.

— E vremea să vă mişcaţi, somnoroşilor, spuse Sarah din uşa balconului. Părea a fi din nou ea însăşi, sănătoasă. Probabil faptul că dormise cu trupul cald al soţului lângă al ei îi sporise energia. Continuă: O să fac ceva de mâncare pentru micul dejun, şi apoi cred că trebuie să mergem cu toţii la biserică să ne rugăm.

— Greu de contrazis aşa ceva, spuse Richard, ridicându-se şi împăturindu-şi pledul. Sper doar ca Dumnezeu să-şi amintească de chipul meu când o să pun piciorul în biserică. A trecut ceva vreme!

— În cazul ăsta, e bine că mergi în dimineaţa

asta, pentru că garantez eu că diavolul îţi ştie numele!

Chicotind, Sarah se întoarse în bucătărie. Să-şi înceapă ziua cu râsete nu era un lucru rău, decise Callie. Râsete şi rugăciuni. Aveau nevoie de amândouă.

capitolul 20

Cea mai apropiată biserică era una metodistă, la doar câteva străzi distanţă. Străzile erau pline de oameni îmbrăcaţi în haine de duminică, ce mergeau să participe la slujbă, voluntari agitaţi aşteptând chemarea la război şi căruţe încărcate, pentru că unii gospodari hotărâseră că era timpul să părăsească oraşul.

Văzând câtă lume se îndrepta spre aceeaşi destinaţie ca ei, Gordon observă:

— Biserica va fi arhiplină. Bănuiesc că nu e aşa de obicei, corect?

— Nu, răspunse calmă Sarah. Dar nu suntem singurii care se roagă la Dumnezeu pentru a fi luaţi în paza Lui.

Gordon încercă să-şi aducă aminte când fusese ultima dată într-o biserică. Probabil atunci când un vechi coleg de clasă, Daniel Herbert, se însurase în Londra, cu un an în urmă. Ceremonia avusese loc în măreaţa biserică St. George din Hanover Square. Biserica de care se apropiau azi era cu mult mai modestă, deşi turla năzuia spre ceruri.

Deoarece Callie şi Molly discutau, iar Sarah îl luase de braţ pe Josh, Gordon merse alături de

Trey. Tânărul era îmbrăcat cu vestonul de voluntar şi avea puşca şi raniţa, pregătit să răspundă chemării în orice clipă. Întrebă:

— Cu ce companie eşti, Trey? Acest verde-închis pe care-l porţi mă duce cu gândul la brigăzile de puşcaşi ale armatei engleze.

— Exact, sir! Sunt la puşcaşii căpitanului Aisquith, pentru că sunt un bun trăgător. Sunt cel mai tânăr din companie. Vocea îi scăzu. Ei cred că am şaptesprezece ani, şi sunt vreo doi de vârsta asta, dar de fapt sunt mai mic.

— Poate că ceilalţi băieţi mint şi ei, ce crezi?

— Nu m-am gândit la asta, spuse Trey, arătând abătut.

— E o onoare să fii într-un grup de elită, indiferent câţi ani ai avea, îl asigură Gordon. Dar n-am auzit pe nimeni din familia ta să menţioneze că eşti într-o companie de trăgători de elită.

— N-am dat explicaţii, pentru că s-ar îngrijora chiar mai mult decât o fac acum, spuse Trey. Mulţi voluntari vor fi trimişi la meterezele la care aţi lucrat, dar trupele speciale ca noi vor fi trimise în faţă. O să luptăm cu adevărat!

— Ăsta e un bun motiv pentru ca familia ta să nu fie încântată dacă află asta, spuse Gordon sec. Lupta adevărată poate duce la o moarte adevărată.

— Eu n-o să fiu omorât, spuse Trey încrezător. Văzând sprâncenele ridicate ale lui Gordon, adăugă: Dar, dacă voi muri, măcar e pentru o cauză nobilă.

Sperând ca încrederea băiatului să nu fie

nejustificată, Gordon întrebă:

— Unde ai învăţat să tragi aşa bine?

— M-a învăţat tata. Spunea că am un talent înnăscut ca trăgător. Trey părea nostalgic. Mi-e dor de el. Nu era în regulă să le aibă şi pe mama, şi pe don'şoara Callista, dar se purta bine cu noi toţi.

— Cum e cu fratele tău vitreg, Henry?

Buna dispoziţie a lui Trey dispăru într-o încruntătură.

— E un mârşav. Un scandalagiu. Nu cred că tata îl plăcea foarte mult, dar era cel mai mare şi fiul legitim, aşa că tata a trebuit să-l numească moştenitor. Henry a fost mare parte din timp plecat la şcoală în Anglia, dar, când s-a întors, era mereu pe urmele familiei mele. Eu, mama şi Molly eram cu toţii înspăimântaţi de el. Ăsta e un motiv pentru care am considerat că ar trebui să învăţ să fiu un bun trăgător.

— Henry era periculos?

— Ah, da.

De pe faţa lui Trey dispăru orice urmă de tinereţe.

— Voia să ne vândă pe toţi, pe mine, pe Molly şi pe bunici, pe altă insulă. În Jamaica, tata avea prieteni care ne-ar fi putut ajuta pe mine şi pe Molly de dragul tatălui meu, dar pe o altă insulă am fi fost doar nişte sclavi.

Acum, Gordon înţelese cum îşi cultivase Trey tăria sufletească de care avea nevoie un soldat.

— E un lucru bun că domnişoara Callista se afla acolo să vă scoată pe toţi de pe insulă.

— Ea e îngerul nostru, spuse Trey cu voce

joasă. Fără ea… Îi aruncă lui Gordon o privire aspră. Ştiţi cât de specială este?

— Ştiu. Întotdeauna am ştiut.

Şi acum devenea specială într-un fel cu totul nou.

Când ajunseră la biserică, văzură că soldaţii îşi lăsau armele afară lângă un caporal din armata oraşului, care le păzea. Când Trey ezită, bărbatul cu pricina spuse:

— Nu-ţi face griji, n-o s-o fure nimeni. Dar nu poţi intra dacă eşti înarmat.

Din fericire, pistolul lui Gordon era ascuns. Fără tragere de inimă, Trey îşi puse puşca de valoare la marginea grămezii, între celelalte arme şi perete, apoi se alăturară celorlalţi înăuntru. Pe ultima banchetă pe dreapta puteau sta toţi şase, deşi cam înghesuiţi.

În general, Gordon considera slujba plicticoasă, dar, în această duminică specială, cântările erau pornite din inimă, şi atmosfera era încărcată de teamă şi aşteptare. Preotul cu păr argintat rosti o predică înălţătoare, bazată pe pasajul din Biblie despre israeliţii care înfrâng o forţă mult mai mare.

Predica fu întreruptă atunci când din apropiere se auzi bubuitul unui tun. Urmă a doua salvă, apoi a treia. Trey sări în picioare, plin de entuziasm.

— Gata, semnalul de adunare de la primărie!

Biserica se umplu de zarvă în vreme ce voci strigau şi oamenii săreau în picioare. Preotul îşi închise Biblia şi ridică glasul.

— Fraţi şi prieteni, s-au tras focuri de alarmă! tună el, vocea exersată acoperind zgomotul din

biserică. Englezii se apropie şi, lăsându-vă în paza Domnului şi a cuvântului Său, vă acord binecuvântarea, şi fie ca zeul războiului să fie cu voi!

Gordon îi dădu nota maximă preotului pentru efectul dramatic şi pentru atitudine. Trey se găsea la mijlocul banchetei, şi trebui să-şi facă loc, trecând de toţi membrii familiei. Îmbrăţişă femeile şi dădu mâna cu Josh şi cu Gordon. Apoi plecă, luându-şi arma de afară şi mergând pentru a se alătura companiei lui de trăgători de elită.

Callie se ridică şi spuse cu voce aproape fermă:

— Este vremea să mergem acasă acum. Ne putem ruga acolo.

Se ridică şi Sarah, arătând foarte obosită.

— Putem şi o vom face.

Pe când se alăturau mulţimii care se îndrepta încet spre ieşire, Gordon mergea în spatele lui Callie şi o văzu privind de jur-împrejur, cu o expresie îngrijorată. Întrebă încet:

— S-a întâmplat ceva?

Ea zâmbi, scuzându-se.

— Am sentimentul permanent că mă urmăreşte cineva. Probabil din pricina tensiunii.

— Poate că da, poate că nu. Am învăţat să ascult de intuiţie. Îşi puse o mână pe umărul ei. Poate că Henry Newell n-ar veni tocmai din Jamaica, dar afacerea depozitului e aici, şi există un potenţial litigiu în legătură cu dreptul de proprietate. Ar fi posibil să angajeze oameni să vadă dacă tu sau restul familiei aţi venit în

Baltimore?

— Bănuiesc că ar fi posibil, spuse ea neliniştită. Ieşiră pe uşa din faţă, şi ea trase adânc în piept aerul proaspăt. Mulţumesc tare mult că mi-ai dat încă un motiv de care să-mi fac griji!

El chicoti şi o strânse de umăr, înainte de a-şi lua mâna.

— Am crezut întotdeauna că, având multe griji pe cap, scad temerile în legătură cu o preocupare anume.

— O să ţin minte. Îl luă de braţ pe când el mergea lângă ea. Ce facem acum? O să înnebunesc aşteptând!

Strada era plină de voluntari care se îndreptau spre locurile de adunare. La fel ca alţi civili, grupul lor se trase spre marginea drumului, lăsând soldaţii să treacă.

— Nici eu nu mă pricep deloc să aştept. În mod normal, dacă există acţiune, sunt fix în mijlocul ei, ţinând capul în jos şi încercând să rămân în viaţă.

— Îmi pare bine că de data asta nu e aşa. Am destule griji. Îl strânse mai tare de braţ. Asta nu e lupta ta.

Poate că nu. Dar nu se simţea în regulă să vadă că un băiat care încă n-avea cincisprezece ani plecase la luptă şi poate avea să moară.

— Trebuie să ne vedem de treburi, şi unul dintre modurile în care putem face asta e să ne pregătim pentru ce-i mai rău. Cel mai rău lucru n-o să se întâmple, pentru că există o mulţime de trupe aici, cunosc mai bine terenul decât englezii şi au poziţii de apărare mai bune, iar mulţi sunt din

oraş. Luptă pentru căminele lor şi sunt la fel de periculoşi ca nişte feline încolţite. Dar pregătirile ne vor ajuta să rămânem sănătoşi la cap.

Callie zâmbi.

— Cu alte cuvinte, e mai bine să ne ţinem ocupaţi.

Gordon încuviinţă. Nu numai că făcându-şi de lucru aveau să găsească o distragere, dar astfel avea şi el să poată sta departe de ea. Cu cât criza asta avea a se termina mai repede, cu speranţa unor pierderi minime, cu atât mai repede urma să-şi poată dezvălui intenţia de a-i face curte.

capitolul 21

— Bună ziua! Bună ziua? Se auziră bătăi la uşa dinspre stradă a depozitului şi o voce tânără strigă: Domnule Gordon? Doamnă Newell?

Callie îngheţă. Stătea pe balcon odihnindu-se după o zi în care strânsese şi pusese la păstrare apă şi alte provizii, aşa încât să poată fi pregătiţi pentru un posibil asediu sau ocupaţie a trupelor engleze. Richard şi Josh ridicaseră butoiaşe de apă şi combustibil pentru gătit folosind troliul din spatele clădirii.

Josh construise nişte cârlige solide pentru scara de frânghie, şi Sarah îl trimisese să aducă provizii medicale. Josh spusese mucalit că era păcat că nimeni dintre ei nu fuma, pentru că aveau acolo în mijlocul salonului provizii de tutun cât să le ajungă o viaţă.

Luni dis-de-dimineaţă, trei salve de tun

anunţaseră că englezii debarcaseră la North Point, peninsula de la est de oraş ce se afla între râurile Patapsco şi Back. Aşa cum prezisese generalul Sam Smith, atacul pe uscat urma sa vină dinspre est şi trebuia să treacă peste masivele metereze la care Richard ajutase cu săpatul.

Oraşul nu se golise, aşa cum se întâmplase în Washington, şi locuitorii rămaşi erau ferm hotărâţi să înfrunte orice avea să vină. Salve rare de tun şi focuri de armă se auzeau dinspre est, şi se răspândise vestea că generalul Stricker organizase ambuscade cu cele mai bune trupe ale sale de-a lungul celei mai înguste părţi din peninsulă, în speranţa că avea să blocheze înaintarea trupelor engleze.

Dar toate astea erau depărtate. Auzindu-l pe Peter Carroll, prietenul lui Trey, cum strigă de jos, pericolul devenise foarte personal. Callie se aplecă peste balustradă şi strigă:

— Cobor imediat să-ţi dau drumul în casă, Peter!

Ea fu iute, dar Richard o întrecu. Îşi riscă viaţa coborând în goană câte trei trepte deodată, şi, când Callie ajunse jos, el îl lăsase deja pe Peter să intre în micul hol. Uniforma lui Peter era prăfuită şi mâneca dreaptă era sfâşiată şi transformată într-o eşarfă ce-i susţinea mâna dreaptă grosolan bandajată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu asprime. Unde este Trey?

Peter îşi şterse faţa năduşită cu mâna stângă, încercând vizibil să se adune.

— E în viaţă, dar e rănit. Are nevoie de ajutor.

— Cât de grav e rănit? întrebă Richard. Nu, vino sus, ca să audă toată lumea în acelaşi timp.

Callie ştia că avea sens, dar inima îi bubuia de nelinişte, şi îl urmă pe Peter sus pe scări. Acesta se clătina de oboseală.

Când apăru în salon, cei trei Adams se îndreptară cu toţii spre el, Molly aducând o cană de limonadă rece, pentru că Richard adusese mai devreme gheaţă.

— Uite, bea asta, apoi spune-ne de fratele meu!

Peter se prăbuşi într-un fotoliu şi, dintr-o înghiţitură, goli pe jumătate cana. Pe când bea mai încet şi restul, Sarah se apropie de el cu trusa medicală pe care o încropise mai devreme. Scoase eşarfa improvizată şi îi examină braţul. El tresări sub atingerea degetelor ei blânde, dar ea spuse mângâietor:

— Urâtă şi cu mult sânge, dar e doar o rană superficială. O să torn whisky peste ea, ceea ce o să te usture, dar va fi mai puţin probabil să se infecteze. Când o să fie bandajată aşa cum trebuie, te vei putea folosi puţin de mână.

El trase cu zgomot aer în piept când ea turnă whisky.

— Trey are o rană la picior şi încă una în umăr. Nu pare să aibă vreun os rupt, dar a pierdut destul de mult sânge şi, chiar şi cu ajutorul meu, abia putea merge şchiopătând.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Richard. Am auzit artileria şi focuri de armă, dar nu păreau a fi destul

de susţinute pentru o luptă înverşunată.

— Ambuscade, sir, nu lupte, răspunse Peter. Generalul Stricker a trimis un grup de trăgători de elită în faţă să provoace o luptă înainte de a debarca mai multe trupe engleze. A funcţionat. Trey era unul din trăgători şi eu eram iscoada lui. Înghiţi cu dificultate. Comandantul englez, generalul Ross, e grav rănit sau mort. Cred că mort.

Se auziră zgomote de uimire din partea tuturor. Dacă Ross era mort sau indisponibil, era posibil ca atacul pe uscat să se sfârşească. Cel puţin atacul avea să fie mai redus. Ross era un ofiţer remarcabil, dar următorul în linia de comandă era puţin probabil să fie la fel de capabil.

Palidă, Callie întrebă:

— Unde e Trey acum?

— Pentru că nu sunt de folos cu mâna asta, locotenentul nostru a spus să-l ajut să ajungă în spatele liniilor, la un doctor. Mai că a trebuit să-l car în braţe, şi a fost prea mult pentru amândoi. L-am lăsat la o casă pustie de pe Philadelphia Road. Trey a spus că aveţi o căruţă şi doi cai. Puteţi să mergeţi şi să-l aduceţi acasă?

— Bineînţeles, spuse Richard situându-se firesc la conducere. O să mergem eu şi Josh. Peter, tu va trebui să vii cu noi, să ne conduci până la Trey.

— O să merg eu, spuse Callie. Am mai multă pregătire medicală decât oricare dintre voi.

— Şi eu am chiar şi mai multă, spuse Sarah bătăioasă pe când îi bandaja braţul lui Peter. Vreau să merg la nepotul meu!

Înainte ca Josh să protesteze, Richard spuse:

— Dumneata nu te-ai refăcut complet, Sarah. Trebuie să fii aici şi gata să-l bandajezi. Privirea i se îndreptă spre Callie şi Molly. Ştiu că vreţi să mergeţi, dar amândouă sunteţi prea drăguţe pentru a merge într-o zonă de război. Riscul de necazuri e mult prea mare.

— Cu siguranţă faceţi ca refuzul să sune bine! spuse Molly tristă.

— Are o limbă foarte talentată, fu de acord Callie, înainte de a-şi da seama cât de sugestiv fusese comentariul ei.

Din fericire, Richard nu băgă în seamă aluzia şi spuse:

— Nu ne vom întoarce decât peste nişte ore bune, aşa că ţine-ţi pistolul la îndemână, pentru orice eventualitate.

— Aşa o să fac. Fără tragere de inimă, acceptă că el avea dreptate; ea şi pistolul ei ar trebui să fie aici, pentru că nici Sarah, nici Molly nu ştiau să tragă. Sarah, ai nevoie să completezi ceva la trusa medicală înainte s-o ia?

— Atâta timp cât nu se decid să bea restul de whisky, sunt destule medicamente.

Închise trusa medicală şi i-o dădu soţului ei.

— O să iau pături să căptuşesc căruţa, spuse Josh. Gordon, vrei dumneata să mergi la grajduri să iei caii înşeuaţi şi să-i aduci în spatele depozitului? Căruţa e acolo.

— Bineînţeles.

— Peter, cât de departe e locul unde l-ai lăsat pe Trey? întrebă Callie.

El se gândi o clipă.

— Vreo opt kilometri sau cam aşa ceva. Cam la jumătatea drumului de unde l-am împuşcat pe Ross şi de locul luptelor, doar dacă trupele noastre nu s-or fi retras, aşa cum au făcut la Bladensburg. Ar trebui să fim înapoi până la căderea nopţii.

— Cu siguranţă vor exista întârzieri, spuse Richard. Nu-ţi face griji, o să ne întoarcem cu Trey cât putem de repede.

Se duse spre desagă şi îşi scoase pistolul. Era deasupra celorlalte lucruri ale lui şi deja încărcat. Îl băgă în toc, apoi îşi atârnă de celălalt şold un corn cu praf de puşcă şi o cartuşieră.

Expresia i se schimbă, şi nu mai era fermecătorul ei Richard, ci ameninţătorul Lord George Audley, care năvălise din noapte în Washington s-o salveze. Un înger primejdios.

— Aveţi cu toţii grijă!

Sarah îşi sărută soţul cu putere.

Richard se îndreptă spre Callie şi o atrase într-un sărut intens. Nu o atingere politicoasă a buzelor, ci un sărut adânc, şi, strângând-o cu putere lângă el, mâinile i se mişcau lacome pe spatele şi şoldurile ei.

După o clipă de rezistenţă, ea se abandonă îmbrăţişării lui cu aceeaşi lăcomie. Prin vene şi creier îi ardea focul, ştergând orice conştientizare a locului unde se aflau şi a crizei cu care se confruntau. Prietenul ei de nădejde, bărbatul la care ţinea cel mai mult din lume…

Apoi el îi dădu drumul, cu răsuflarea întretăiată. Cu mâini sigure pe braţele ei, el spuse

cu convingere:

— O să mă întorc, Callie. Să nu te îndoieşti niciodată de asta. Şi o să-l avem pe Trey, aşa că nu-ţi face griji. O *să mă întorc!*

Se răsuci pe călcâie şi plecă. Callie se uită după el, atingându-şi buzele cu degetele mâinii stângi. *Ce se întâmplase?*

Viaţa îi fusese dată peste cap. Din nou.

Cu ochii mari, Molly exclamă:

— Credeam că sunteţi doar prieteni!

— Eram. Callie îşi umezi buzele cu limba, încă tulburată. Acum, asta se schimbă.

Sarah scoase un chicot.

— Data viitoare când băiatul ăla te cere de soţie, trebuie să spui da!

Poate că aşa ar trebui. Ideea începu să capete sens.

Apartamentul păru foarte pustiu după plecarea lui Richard, Josh şi Peter. În tăcerea ce se lăsase, Molly întrebă nesigură:

— Trey o să fie bine, nu-i aşa?

— Da, o să fie. Sarah îşi puse un braţ încurajator în jurul nepoatei ei. Peter Carroll nu părea foarte îngrijorat. Doar că o rană la picior face dificil mersul, şi e o zi foarte călduroasă. Băiatul e obosit.

Callie era de aceeaşi părere, deşi deasupra ei plana un nor de nelinişte. Primejdia era ameninţătoare cu adevărat sau îşi pierduse capul de nelinişte? Părea că adevărata primejdie se îndrepta spre ei. Poate că un mic grup de soldaţi englezi îşi făceau intrarea în oraş. Sau poate că

marinari englezi debarcau, să facă ravagii.

Ambele ipoteze erau extrem de puţin probabile. Cu toate astea, neliniştea nu o părăsi. O Sarah obosită se relaxa pe fotoliul întins şi căptuşit. Văzând-o pe Callie, spuse:

— Arăţi de parcă stai pe jăratic, don’şoară Callista.

Callie oftă adânc, să-şi potolească nervii.

— Simt de parcă ceva urmează să se întâmple. Nu englezii care să invadeze oraşul. Cel puţin nu încă. Dar *ceva*.

— Se poate să fie nişte simpli tâlhari, sugeră Molly. Cu atâţia bărbaţi plecaţi voluntari, tâlharii s-ar putea să spargă casele care nu au bărbaţi să le apere.

— Poate că asta simt, spuse încet Callie. Ca să stăm ocupate până când se întorc bărbaţii, ce-aţi zice să exersăm ce să facem dacă hoţii intră cu forţa? Ca instrucţia pe care soldaţii o fac mereu.

— Îmi place ideea, spuse Molly. Trey mi-a spus că de asta soldaţii fac instrucţie tot timpul. Aşa încât să ştie cum să reacţioneze în faţa pericolului. Majoritatea oamenilor îngheaţă când se întâmplă ceva groaznic. O să ne descurcăm mai bine dacă exersăm cum trebuie să reacţionăm.

— Exact! spuse Callie, impresionată. Când soldaţii englezi au năvălit în casa mea din Washington, m-am simţit paralizată, ca un iepure înspăimântat. Nu cred că aş fi putut face mai multe, pentru că erau numeroşi, dar m-am urât pentru că m-am simţit atât de neajutorată.

— Nimănui nu-i place să se simtă neajutorat,

spuse Sarah cu severitate. Hai să exersăm ce va trebui să facem dacă va fi nevoie să ne apărăm.

Callie îşi privi gânditoare pistolul.

— În Washington, am ştiut că un singur foc nu va fi de ajuns să mă salveze de un pluton de soldaţi furioşi. Dar, dacă aici s-ar intra cu forţa, probabil ar fi doar câţiva bărbaţi. Trebuie să pun pistolul undeva la îndemână, împreună cu praful de puşcă şi muniţie pentru reîncărcare.

— Ce zici de asta? Molly împinse o măsuţă într-o poziţie cu vedere directă către uşă. Apoi puse un coş cu materialele de lucru pentru preşul din zdrenţe pe marginea dinspre uşă. Poţi să-ţi pui pistolul şi muniţia aici, şi cine intră n-o să vadă nimic.

— Perfect! Ce ziceţi de cuţite? Avem cuţitele de bucătărie ale lui Sarah, care sunt bine ascuţite, dar ar fi greu să le aruncăm cu precizie fără mult exerciţiu.

Molly se gândi.

— Cuţitele sunt mai eficace de aproape. Nu vreau să ajungă careva atât de aproape de mine!

— Sper din suflet că nu, dar, dacă nişte beţivi intră cu forţa şi văd trei femei, s-ar putea să se hotărască să se distreze. Callie înghiţi greu. Ceea ce înseamnă că vor fi cu mult prea aproape.

Tăcură toate, profund conştiente de posibilităţi. Molly spuse:

— Am o bucată bună de piele tăbăcită. Aş putea să fac din ea câteva teci pentru cuţite mici, ce ar putea fi purtate pe picior.

— Ai o minte delicios de vicleană! exclamă

Callie. Hai să începem să lucrăm la astea!

— Nu uitaţi de tutun, spuse Sarah. Avem nişte butoaie mari, ce sunt chiar aici. Sunt bune şi stabile pe partea plată, dar, dacă întoarcem câteva pe o parte, s-ar rostogoli repede dacă le-am împinge, şi sunt grele.

— Excelent, Sarah! Molly, hai să începem prin a pune câteva butoaie pe o parte şi să le îndreptăm spre uşă. După asta, o să facem teci pentru cuţite.

Fiica ei vitregă zâmbi.

— E distractiv, într-un mod alarmant.

— Sunt sigură că nu se va ajunge la asta, spuse Callie. Dar pregătirile ne vor ţine ocupate.

Îşi puse pistolul încărcat, praful de puşcă şi muniţia pe masă, lângă coşul cu cârpe. Îi spusese mai devreme lui Richard că nu era sigură că ar putea încerca să omoare pe cineva. Dar convingerea ei în această privinţă începea să se schimbe.

capitolul 22

— Căsuţa e acolo. Peter dirija căruţa pe un drum accidentat ce şerpuia printr-un tunel de copaci. L-am adus pe Trey atât cât am putut ca să fim departe de lupte.

Cuvintele lui erau întărite de bubuitul artileriei chiar la est de ei.

Poteca se termina la o căsuţă din lemn atinsă de vreme. Prin curte scurmau nişte găini, uitându-se curioase, înainte de a se întoarce la treaba lor.

Gordon bănui că li se dăduse drumul din cuşti ca să nu moară de foame până când stăpânii căsuţei se puteau întoarce acasă.

— Dacă vestoanele roşii dau peste locul ăsta, găinile sunt ca şi dispărute, remarcă Josh oprind căruţa în faţa casei. A trebuit să forţezi uşa, Peter?

Tânărul încuviinţă din cap, arătând că-i părea rău.

— Încuietoarea era foarte simplă. N-am vrut să-l las pe Trey să zacă în aer liber. Am lăsat nişte bani şi un bilet de scuze. I-am mai lăsat sub masă şi amândouă puştile noastre. Nu m-am simţit destul de în putere să le car pe amândouă.

Gordon şi Josh îl urmară pe Peter înăuntru. Trey zăcea cu ochii închişi pe un aşternut simplu de pături vechi pe care prietenul lui i-l făcuse în faţa căminului rece. Bandajele grosolane de pe umărul stâng şi picior erau pline de sânge, dar îşi deschise ochii când ei intrară.

— Bunicule!

Arăta gata să plângă de uşurare.

— Nu-ţi face griji, Trey, spuse Josh cu vocea lui gravă şi alinătoare. Ai un prieten bun. A venit direct la depozit, apoi ne-a condus înapoi aici.

Privirea ostenită a lui Trey se îndreptă spre Peter.

— Mi-a salvat viaţa. Dacă mă găseau englezii, aş fi fost mort, ca Hank McComas şi Danny Wells. Înghiţi cu greutate. Chiar îmi plăcea de ei.

— Ei au fost cei care l-au împuşcat pe generalul Ross? întrebă Gordon cu compasiune.

— Nu sunt sigur cine a tras focul de armă care

l-a doborât, spuse Trey cu durere. Trei dintre noi am tras în acelaşi timp, şi cu toţii suntem trăgători de elită, aşa încât ar fi putut nimeri oricare din noi. Generalul Ross a fost doborât de pe cal, şi un aghiotant l-a prins chiar înainte de a atinge pământul. Trupele lui au scos un soi de urlet de durere şi s-au năpustit să ne atace. Hank şi Danny au fost omorâţi amândoi sub copacul pe care-i foloseau drept postament de tragere. Sunt... sunt sigur că sunt morţi. Pe mine m-au atins de două ori, dar eram mai departe, aşa că n-a fost atât de rău. Faţa i se strâmbă de supărare, şi arăta foarte tânăr. Încă n-am murit. O să mor?

Gordon scoase bandajul de la picior, turnă whisky să-l cureţe şi apoi puse un bandaj nou.

— Cândva, dar nu azi. Glonţul de muschetă care ţi-a atins coapsa stângă a intrat direct prin muşchi, fără să atingă vase importante de sânge.

Vestonul lui Trey era deja scos, aşa că rana de la umăr fu uşor de examinat.

— Un glonţ ţi-a zgâriat umărul. Turnă mai mult alcool, apoi îi puse un pansament şi îl bandajă. Întotdeauna e pericol de infecţie, dar eşti tânăr şi puternic, şi în curând o să fii acasă cu bunica. Vei fi bine. De acum înainte poţi să te lauzi faţă de fete că eşti un erou al bătăliei de la Baltimore.

Ceea ce era mai mult decât adevărat.

Trey scoase un râset slab şi răguşit, apoi icni când Josh şi Gordon ridicară cu grijă de ambele capete pătura pe care stătea, folosind-o drept targă pentru a-l duce la căruţă. Pe când Peter încropi un acoperiş dintr-o pătură, pentru a feri de

soare ochii prietenului său, Gordon se înapoie în casă şi mai puse nişte bani pe lângă cei pe care îi lăsase Peter.

Apoi luă puştile, praful de puşcă şi muniţia şi închise uşa. Cu noroc, când proprietarii aveau să se întoarcă, să poată să-şi găsească casa intactă şi suficienţi bani pentru a ierta intrarea intempestivă în casa lor.

Se urniră din loc într-un ritm mai lent decât cel în care sosiseră, aşa încât Trey să nu fie zdruncinat mai mult decât era necesar, Josh mâna căruţa în vreme ce Peter arăta direcţia. Gordon stătea în spate cu Trey şi încărcă amândouă puştile, apoi le ascunse sub pături. Putea scoate una şi trage repede, dar spera să nu fie nevoie.

La scurt timp după ce intrară pe Philadelphia Road, o trupă de soldaţi americani condusă de un locotenent opri căruţa şi ceru cu asprime o explicaţie pentru ce făceau atât de aproape de liniile de luptă.

— Eu şi prietenul meu rănit am fost în linia avansată de trăgători de elită, le explică Peter. Arătă spre braţul său bandajat. Acum nu mai sunt de folos, aşa că mi s-a spus să-l scot pe prietenul meu Trey de acolo pentru îngrijiri medicale.

Tânărul ofiţer se uită în spatele căruţei şi văzu bandajele pline de sânge. Îl întrebă pe Gordon.

— Dumneata cine eşti?

— Doctor George Gordon. Îi arătă mâinile pline de băşici şi vorbi cu accent american. Dar mi-am folosit timpul săpând la metereze în ultima săptămână.

Locotenentul acceptă asta şi le făcu semn să plece.

— Mai bine plecaţi repede de aici. Brigada orăşenească îi ţine deocamdată pe loc pe englezi, dar dacă năvălesc...

Scutură din cap fără vreun cuvânt, apoi îşi continuă patrularea. Abia dacă îl băgă în seamă pe Josh, probabil considerându-i un sclav fără importanţă.

Pe când se îndreptau în vest spre Baltimore, Trey spuse:

— Aţi încercat să mă avertizaţi că războiul nu-i strălucire şi glorie.

— Da, ăsta e unul dintre acele lucruri ce trebuie de obicei învăţate pe propria piele, spuse Gordon. Cel puţin ai supravieţuit botezului focului.

— Până acum. Trey zâmbi strâmb. Aţi fost ofiţer în armata engleză? Am auzit-o odată pe don'şoara Callista că vă spunea căpitanul Audley.

— Am comandat o corabie sau două, dar n-am fost niciodată oficial un soldat cu rang şi uniformă. Nu-i punctul meu forte să ascult de ordine, răspunse el. Dar a trebuit să lupt să-mi salvez viaţa de mai multe ori. Să supravieţuieşti piraţilor din Marea Chinei de Sud este o luptă serioasă.

— Adevărat? Trey făcu ochii mari. Nu-i doar o poveste să-mi distrageţi atenţia?

— E cu totul adevărată. Am mai luptat şi cu alte prilejuri. De obicei, contra piraţilor şi a tâlharilor. Nu o luptă pentru ţara mea, ci doar să mă apăr pe mine şi pe prietenii mei de oamenii răi care voiau să ne omoare din cine ştie ce motiv.

Trey închise ochii şi rămase atât de tăcut, că Gordon crezu că adormise sau leşinase. Erau la jumătatea drumului spre depozit, când el întrebă în şoaptă, cu ochii încă închişi:

— Se spune că generalul Ross a fost un om bun şi *onorabil*, şi se prea poate ca eu să-l fi omorât. Sunt erou sau răufăcător?

Gordon îşi puse mâna pe a lui Trey.

— Şi una, şi alta. Niciuna, nici alta. Iadul războiului omoară străini, mulţi dintre ei oameni cumsecade, onorabili, cu prieteni şi familii care îi iubesc. Ross e un astfel de om. Dar armata engleză nu are aici alţi ofiţeri de calibrul lui. Cu el dispărut, s-ar putea retrage sau, dacă atacă fortificaţiile noastre, s-ar putea să nu facă o treabă aşa bună. Asta ar putea salva mulţi americani.

După o altă lungă tăcere, Trey spuse:

— Credeam că să fii soldat înseamnă ceva măreţ şi onorabil. Acum nu cred că-mi place foarte mult.

— Ceea ce dovedeşte că înţelepciunea îţi depăşeşte vârsta pe care o ai. Ţi-ai făcut datoria. Poţi să te mândreşti cu asta, chiar dacă nu-ţi place ce ai făcut.

— Mulţumesc, şopti Trey.

Nu mai rosti niciun cuvânt pe drumul de întoarcere spre depozit, dar Gordon văzu licărul lacrimilor în ochii lui.

Nu era uşor să te maturizezi brusc.

capitolul 23

Organizarea apărării lor era o ocupaţie potrivită pentru Callie, Molly şi Sarah. Energia lui Sarah era încă scăzută, dar le asigură pe femeile mai tinere că e capabilă să dea un butoi de-a rostogolul înspre invadatori.

Pielea tăbăcită găsită de Molly fu tăiată cu uşurinţă în două teci de pus pe coapsă care să ascundă cele două cuţite mici de bucătărie. Callie se simţea ca o femeie-pirat foarte curajoasă când îşi legă teaca pe picior şi exersă cum să scoată cuţitul rapid de sub fuste.

Sarah o rugă sec să nu omoare pe nimeni cu cuţitul, pentru că după aceea nu-l mai putea folosi la bucătărie. În ciuda căldurii, Sarah gătea o supă de carne cu legume şi orz, care-i plăcea lui Trey, spunând că era reconfortantă. Chiar mai reconfortantă avea să fie dragostea de bunică pe care Sarah o punea în mâncare.

Era dificil să nu bagi în seamă zgomotul artileriei şi al focurilor de armă de la est, dar Callie se obişnui întrucâtva cu el. Oamenii se pot efectiv obişnui cu orice.

Pregătirile lor fură gata la lăsarea întunericului. Callie şi Molly se aşezară de-o parte şi de alta a lămpii, Molly lucrând la preşul ei din zdrenţe şi Callie modificând o altă rochie luată la mâna a doua. Pe când Callie desfăcea un tiv, îi trecu prin cap că ele două erau mai mult ca două surori decât ca mamă şi fiică. Ca soră, părea să aibă mai puţine responsabilităţi decât ca mamă.

Molly nu era cu mult mai tânără decât sora cea mai mică a lui Callie din Anglia. Annie mergea de-a

buşelea când Callie plecase în Jamaica. Cum arăta oare acum?

Simţi un junghi de dor pentru casa copilăriei ei. Tatăl ei era un tiran, şi probabil că sora mai mică o trădase pe Callie în faţa tatălui lor când ea încercase să fugă cu Richard. Dar, în general, se împăcase bine cu surorile ei şi cu fratele ei mai mic. Îi simţeau lipsa oare? Şi-ar mai aduce aminte de ea după toţi anii aceştia?

TROSC! O lovitură răsunătoare în uşă întrerupse brusc gândurile lui Callie. O altă lovitură bubui în uşă, smulgând-o pe jumătate din ţâţâni. Asta era, ameninţarea asta era cea pe care o simţise apropiindu-se!

După un moment în care încremenise, îşi aminti de pistol. Dar, înainte chiar de a putea sări de pe scaun, o a treia lovitură spulberă uşa în bucăţi, şi trei bărbaţi intrară în salon.

Şi în frunte era brutalul ei fiu vitreg, Henry Newell.

Cu un rânjet triumfător ce-i schimonosea trăsăturile, şuieră:

— Te-am prins acum, târfă ce eşti!

Sarah era în bucătărie, amestecând în supă. Ea şi Molly îngheţară, uitându-se la Henry ca nişte iepuri hipnotizaţi de un şarpe. Ştiau prea bine de ce era capabil.

Callie crezuse că era absurd de neverosimil ca fiul ei vitreg să vină tocmai până în America s-o găsească. Totuşi, acum că era aici, această întâlnire era absolut inevitabilă. Dacă era să se ia după servitorii lui Matthew, Henry fusese un

băieţel afurisit care nu putea recunoaşte atunci când greşea şi nu putea suporta să piardă. Mergea până în pânzele albe să susţină că el câştigase, ceea ce însemna că trebuia s-o urmărească aici şi s-o distrugă.

Adunându-şi toate puterile, se ridică graţios, lăsând rochia pe care o modifica să cadă la podea. Ce păcat că se mutase de lângă masa unde se afla pistolul, pentru a avea mai multă lumină la cusut. Masa era între ea şi Henry, şi arma era ascunsă în umbra coşului cu zdrenţe, unde el n-o putea vedea.

Callie înaintă cu un pas spre el şi spuse cu o căldură prefăcută:

— Vai, Henry, ce surpriză să te văd! Ai venit să te asiguri că mama ta vitregă şi fraţii vitregi sunt întregi şi nevătămaţi? Credeam că de-acum ai o soţie şi un copil de care să te îngrijeşti.

— N-am nici soţie, nici copil, nu până când nu mă ocup de tine! Scoase un pistol de sub haină şi îl aţinti direct spre pieptul ei. Ţeava părea la fel de mare şi ameninţătoare ca una de tun. Am aşteptat momentul ăsta trei ani nenorociţi!

Callie n-avea decât un singur lucru în gând: să câştige timp prin orice metode.

— Cum de m-ai găsit? Credeam că ai renunţat până acum.

— Nu renunţ niciodată! Nu mi-am crezut ochilor ce noroc am avut când administratorul depozitului a scris acum două luni şi a menţionat că doamna Newell locuia în Washington şi că intenţiona să se mute în apartamentul din depozit

dacă invadau englezii. Zâmbi cu o nerăbdare perversă. În sfârşit, după trei ani blestemaţi şi trebuind să trec direct prin Marina Regală. Azi am stat ore întregi în stradă în vreme ce am studiat depozitul, vrând şi mă asigur că bărbaţii nu se vor întoarce prea curând. Acum e momentul să fac dreptate.

Luptând cu panica, ea se apropie câţiva paşi.

— Nu înţeleg de ce ai nevoie de dreptate, Henry. Testamentul definitiv al tatălui tău a dispărut misterios, aşa încât ai moştenit totul. Nu-i de ajuns?

Ochii lui şterşi luciră.

— Ai fugit cu toţi banii din seiful tatălui meu şi cu patru sclavi valoroşi, ca să nu mai spun despre bijuteriile mamei! Vreau totul înapoi!

Nici chiar un război nu-l putuse opri. Căutarea ar fi trebuit să coste mult mai mult decât valoarea a ce pretindea el că pierduse. Dar lui Henry nu-i păsa de logică. Ea simţise în permanenţă că el avea o obsesie ascunsă în ce-o privea şi care trebuia să fie satisfăcută, oricare ar fi fost preţul.

— Ştii că tatăl tău a vrut să-i elibereze pe toţi patru. Ne-a spus asta amândurora în acelaşi timp.

— Dar a fost prea comod ca măcar să încerce asta. De vreme ce el n-a făcut-o, ei îmi aparţin mie, şi tu n-ai niciun drept legal să-i eliberezi! mârâi el. Am venit să-i iau înapoi şi să-mi închei socotelile cu tine. Cu oraşul atacat, nimeni nu va băga de seamă ce se întâmplă aici.

— Care ar fi acele socoteli? Încă un pas mai aproape, cu ochii şi pe oamenii lui. Erau două brute

arogante şi miroseau de parcă ieşiseră dintr-o distilerie. Unul din bărbaţi părea cunoscut, şi îşi dădu seama că era Hoyle, supraveghetorul cel brutal, dat afară de Matthew la insistenţele ei. Acum îl recunoscu şi pe celălalt ca fiind un prieten musculos, dar nu prea isteţ de-al lui Hoyle, pe nume Goat[15], ceea ce era o insultă la adresa ţapilor adevăraţi.

Cu voce calmă, ea continuă:

— Nu ţi-am făcut niciun rău. Banii pe care i-am luat din seiful tatălui tău sunt mult mai puţini decât cei la care aş fi fost îndreptăţită dacă mi-aş fi primit drepturile de văduvă. Chiar dacă adaugi valoarea corectă de piaţă a familiei Adams la ceea ce am luat – însăşi ideea unui preţ pe prietenii ei o făcu să-i vină să vomite, dar înghiţi şi continuă – ar fi cu mult mai puţin decât să-mi plăteşti drepturile de văduvă. *Ai câştigat*, Henry. De ce ai depus atâta efort să ne găseşti?

— Nu numai că ai luat ceea ce era al meu, dar ai tratat-o pe târfa tatălui meu ca şi cum ar fi fost albă! urlă el. Niciuna din voi nu merită să atingă rochia mamei mele, şi totuşi iată-vă, amăgindu-l pe tata şi complotând împotriva mea!

— L-am tratat pe tatăl tău cu respect şi afecţiune, şi niciodată n-am complotat împotriva ta. Se apropie cu încă un pas. Aproape că putea atinge pistolul, dar, în intervalul care i-ar fi trebuit să-l ia, să-l armeze şi să ţintească, el putea s-o împuşte, pentru că pistolul lui era deja aţintit asupra ei şi gata să tragă. Rateurile nu erau

15 În limba engleză, goat înseamnă şi „ţap“. (n.tr.)

neobişnuite, dar nu voia să-şi pună viaţa în joc.

— Ai dat idei şi altor sclavi! adăugă el furios. După ce ai plecat, câţiva dintre cei mai buni lucrători au fugit de pe plantaţie şi s-au alăturat maroonilor[16] liberi din munţi. Tu mi i-ai luat!

— Destul! spuse nerăbdător Hoyle, supraveghetorul concediat. Ne-ai promis fete ca parte din înţelegerea noastră. Negresa aia de-acolo? Pare coaptă pentru asta!

— Valorează mai mult ca virgină, asta dacă mai e. Pot face o mică avere dacă o vând în New Orleans. Tu poţi s-o ai pe asta, văduva tatălui meu, după ce termin eu cu ea. Henry flutură pistolul spre Callie, apoi spre Sarah. Bătrâna găteşte bine, şi o să aducă şi ea bani buni. Unde-i băiatul?

— Fratele meu s-a dus la voluntari, să lupte cu englezii, spuse Molly înverşunată. Nu poţi pune mâna pe el! Înaintă şi ea spre invadatori, cu o lucire periculoasă în ochi.

— N-ar fi trebuit să aştept până când au plecat bărbaţii, dar tipul ăla blond părea periculos. Henry înjură încruntat, gândindu-se ce să facă. Poate că nu mai pot pune mâna pe băiat, dar bătrânul e un tâmplar bun şi valorează ceva. Aşteptăm aici până se întorc. Privirea lui se îndreptă din nou, arzătoare, spre Callie. Ne putem distra cu femeile, apoi îi încolţim pe bărbaţi când se întorc. Cine este blondul, dragă mamă vitregă? Amantul tău?

— E doar un vechi prieten din Anglia, spuse ea blând. Nu-i cineva cunoscut.

16 Maroons jamaicani erau numiţi negrii care au scăpat de sclavie în Jamaica şi care au înfiinţat comunităţi libere în munţi, (n.tr.)

— Deci o să-l împuşc şi o să-mi leg toţi sclavii şi o să las leşurile să le găsească administratorul. Râse. Sau ce-o să mai rămână din voi.

Goat, a cărui privire se mişca de la o femeie la alta, se îndreptă ţanţoş spre bucătărie.

— Nu vreau să aştept până când termini tu cu roşcata. Bătrâna n-arată prea rău. Io vreau s-o încerc, şi Hoyle să stea de pază.

Uitându-se pofticios, întinse mâna după Sarah.

— Nu mă atinge, porcule!

Sarah zvârli un polonic de supă fiartă în faţa urâtă a lui Goat. El urlă şi sări înapoi, înfigându-şi degetele în ochi.

În timp ce el îşi pierdea echilibrul, Sarah îl împinse furioasă în cel mai apropiat butoi de tutun. Acesta era culcat pe o parte, aţintit către uşă. Capul lui Goat lovi butoiul greu cu un pocnet urât, azvârlindu-l spre Hoyle.

— Uită-te dracului ce faci! lătră supraveghetorul, ferindu-se din calea butoiului, şi se izbi de Henry.

— Împiedicaţilor ce sunteţi! tună Henry, clătinându-se şi întorcându-se să vadă ce se petrecea în spatele lui.

În clipa în care nu mai fu atent, Callie smulse pistolul din spatele coşului cu zdrenţe, duse mâna la trăgaci şi ţinu pistolul cu amândouă mâinile pe când îl aţintea spre el.

— Voiai dreptate, Henry? O să ţi-o dau! În Washington nu fusese în stare să tragă, dar de data asta nu ezită. Apăsă încet trăgaciul şi trase un foc de armă în inima neagră a lui Henry.

Un zgomot asurzitor şi un nor de fum înţepător umplură încăperea când reculul pistolului îi zgudui spatele. Pe când sângele ieşea din rană, ea se luptă cu greaţa. Simţea că-i venea rău – dar nu regreta.

— Ce...? Cu o expresie neîncrezătoare, Henry se îndoi încet de mijloc, uitându-se cum sângele îi ţâşnea din piept. Cu ultima suflare, şuieră: *Târfă*...!

Callie se agăţă de masă pe când Henry se prăbuşi la pământ şi scăpă pistolul din mână. Temându-se că arma încărcată s-ar putea descărca, ea se dădu instinctiv înapoi.

Arma se descărcă cu un zgomot şi mai asurzitor şi cu un fum înţepător, iar Goat urlă. Când Callie se îndreptă de spate, văzu sânge pe tâmpla bărbatului. Scoase un sunet gâtuit, căzu greoi pe jos şi nu mai vorbi.

Callie încărca disperată din nou pistolul, când Hoyle i-l smulse din mână şi-l aruncă într-o parte.

— Scorpia dracului! O să plăteşti pentru asta!

Hoyle o înşfăcă de gât cu amândouă mâinile şi o târî spre el. Încercând să respire, ea bâjbâi să-şi ridice fusta ca să ajungă la teaca cuţitului de pe coapsa stângă. Molly ascuţise cu grijă amândouă cuţitele, şi doar dacă ar fi putut să ajungă la al ei...

Molly strigă:

— Dă-i drumul! Ridică pistolul gol al lui Henry şi îl azvârli în faţa lui Hoyle, lovindu-l cu cruzime în nas.

Apoi se întinse după propriul cuţit, cu ochii plini de furie.

În vreme ce Hoyle înjură şi se apucă de nas,

Callie reuşi să-şi scoată cuţitul din teacă. Îl crestă pe supraveghetor, tăindu-i partea dreaptă a feţei. Lama ascuţită ca briciul îl tăie şi peste gât şi declanşă un jet purpuriu de sânge cald. Era atât de aproape, încât o stropi pe când se prăbuşea la pământ.

Ea se sufocă şi aproape căzu şi ea, dar Molly o prinse de braţ şi o ţinu în picioare.

— E în regulă acum, spuse Molly înnebunită. Este în regulă!

Din momentul în care Goat se dusese după Sarah şi până la moartea lui Hoyle nu trecuse mai mult de un minut.

Callie se holbă la sânge şi la leşuri. Salonul arăta ca un câmp de luptă. Începu să tremure, şi ochii o usturau rău de la fum. Apoi auzi paşi grei ce tropăiau pe scări. Orbeşte, ridică iute cuţitul şi se întări să înfrunte această nouă ameninţare.

— Callie! Vocea lui Richard. *Callie*! Năvăli pe uşa spartă şi înţelese dintr-o privire îngrozită întreaga scenă. Dumnezeule!

— Henry ne-a atacat, spuse Molly printre lacrimi. Era *fratele* meu, să fie de trei ori blestemat!

Richard ajunse la Callie din şase paşi iuţi şi o luă în braţe înainte ca ea să-şi dea seama pe deplin că el era acolo.

— Callie, eşti teafără?

Trupul ei îl recunoscu înaintea minţii. Se prăbuşi la pieptul lui şi se agăţă de el cu degetele tremurânde, pe când teama şi neliniştea ultimelor minute o copleşiră, începu să suspine necontrolat.

Josh intră grăbit pe uşă, mai în vârstă decât Richard, dar nu cu mult mai lent.

— Sarah, Molly! Se opri şi se uită la trupul neînsufleţit al lui Henry Newell. Doamne, Dumnezeule, bruta asta a venit tocmai până aici?

— Bunicule!

Molly alergă suspinând în braţele lui. Sarah o urmă cu un pas ceva mai lent. Reţinută, spuse:

— Nemernicul ăla a venit s-o violeze şi s-o omoare pe don'şoara Callista şi să ne ia pe toţi înapoi în sclavie. Ajunse lângă soţul ei şi îl luă de mijloc, sprijinindu-se de puternicul său trup, pentru că mâinile lui erau ocupate de Molly. Don'şoara Callista i-a omorât pe el şi pe Hoyle ca pe nişte porci ce erau, spuse ea cu o puternică mândrie. A luptat ca o tigroaică. Şi Molly la fel. Arătă spre Goat. Ultimul foc din pistolul lui Henry l-a omorât pe ăsta, şi nu-i nicio pagubă.

Josh scoase nişte înjurături pe care Callie nu le mai auzise vreodată. Fără a da drumul femeilor lui, înaintă şi îl lovi pe Henry în cap.

— Aş fi vrut să fiu eu aici să-l omor!

— Şi eu aş fi vrut asta. Vocea lui Callie era atât de slabă, că abia se putea auzi pe ea însăşi. Dar el a aşteptat până când dumneata şi Richard eraţi departe, pentru că ar fi fost mai greu să năvălească aici cu voi prezenţi.

Richard îi dădu părul deoparte cu o mână mare şi blândă.

— Hai, vino să stai jos, Catkin! Arăţi gata să te prăbuşeşti.

Amorţită, se aşeză fără vlagă pe cel mai

apropiat fotoliu.

— Unde e Trey?

Richard îngenunche în faţa ei şi îi luă mâinile, cercetând-o cu privirea.

— E jos în căruţă cu Peter Carroll. Nu-i rănit grav, dar e slăbit. Abia trăsesem în faţa depozitului, când am auzit focuri de armă şi un ţipăt venind dinăuntru. Eu şi Josh l-am lăsat pe Peter să aibă grijă şi am urcat cât am putut de repede. Zâmbetul lui era la fel de cald ca mâinile. Dar tu n-ai avut nevoie de noi, Catkin. Războinica mea.

— Eram îngrozită, şopti ea.

— Fireşte că erai, spuse el repede. Orice fiinţă raţională ar fi. Un erou face ceea ce trebuie să facă, în ciuda fricii pe care o simte. Tu eşti un erou, Callie.

— Nu mă simt ca şi cum aş fi.

— Dar eşti. Se încruntă. Trebuie să cobor să ajut să-l aducem pe Trey sus. O să fii în regulă pentru câteva minute?

Ea îşi adună ultimele rămăşiţe de putere şi voinţă.

— Sunt bine. Îi strânse mâinile lui Richard, apoi îi dădu drumul. Adu-l pe Trey sus! După ce îl îngrijeşte Sarah – se uită spre leşurile de pe podea, apoi îşi feri privirea putem hotărî ce să facem în continuare.

capitolul 24

Se făcuse complet întuneric. Gordon îl lăsă pe

Josh să se ocupe de leşuri şi se îndreptă spre căruţă cu inima bătându-i încă tare de la panica pe care o simţise la auzul focurilor de armă. Abia dacă îşi amintea că-i spusese lui Peter să aibă grijă de Trey pe când sărise din căruţă, deschisese uşa şi alergase în sus pe scări. Uşa sfărâmată prevestea dezastrul.

Când Gordon intrase şi o văzuse pe Callie mânjită de sânge, simţise cum îi murea inima. Nu avea să uite niciodată cât de uşurat fusese să vadă că era nevătămată, dar şocul în care se afla era destul de rău. Mâinile îi erau îngheţate când o aşezase şi încercase să se încălzească.

Îşi mai revenise când îi spusese că trebuia să-l ajute pe Trey, dar era profund şocată. Întotdeauna avea să facă ceea ce era nevoie, dar avea un suflet de ocrotitor şi nu de ucigaş.

Când ajunse pe stradă, Trey încerca să-l împiedice pe Peter să îl ţină în căruţă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el disperat. Familia mea e nevătămată?

— Toată lumea este bine. Se uită spre Peter, întrebându-se cât de mult ar trebui să spună în faţa cuiva care nu făcea parte din familie.

Ghicindu-i gândurile, Peter spuse cu voce joasă, foarte matură:

— Sunt un Carroll din Carrolton şi o să fac totul să-i protejez pe Molly şi pe Trey. Dacă există secrete, sunt în siguranţă cu mine.

Gordon încuviinţă scurt din cap.

— Trey, fratele tău vitreg, Henry, a năvălit cu două brute. Callie, Molly şi Sarah s-au luptat cu ei.

Trey clipi, nesigur.

— S-au luptat...?

— Toţi trei sunt morţi, spuse direct Gordon. Lui Peter îi zise: Acum, eşti parte din asta. Priponeşte caii, şi o să-l ducem pe Trey sus. Poţi să afli toată povestea acolo.

Peter încuviinţă din cap şi asigură căruţa şi caii după ce Gordon îl ajută pe Trey. Deşi Peter îşi ţinea în mare parte de timp braţul rănit într-o eşarfă, putea face anumite lucruri la nevoie, cum ar fi să ducă sus cele două puşti. Ce băiat bun!

Pentru că Trey abia putea merge, Gordon îl luă de mijloc cu o mână şi aproape că-l cără în sus pe scările înguste. Băiatul icni de durere când piciorul rănit fu lovit, dar continuă să urce, târându-şi o parte din greutate folosindu-se de balustradă pentru a se susţine.

În cele din urmă, ajunseră în apartamentul ce era luminat de lămpi şi primitor. Sarah făcuse deja patul pentru nepotul ei în dormitorul bărbaţilor şi porunci:

— Aduceţi-l pe băiatul meu aici!

Când intrară în salon, Trey aproape că plânse de recunoştinţă când fu pus pe saltea şi se putu răsuci în braţele moi şi primitoare ale lui Sarah. Ea îi dădu pe toţi afară pe tăcute şi îl legănă pe Trey ca pe un prunc, şoptindu-i cuvinte de alinare şi mângâindu-l pe spate.

Obosiţi, Gordon şi Peter se întoarseră în camera principală şi văzură că Josh târâse leşurile lângă un perete, acoperindu-le cu o pătură. Molly punea masa, aşezând mâncare şi băutură, dar se

întoarse şi se duse direct în braţele lui Peter.

— Mulţumesc că l-ai salvat pe fratele meu!

— Îmi pare bine că am fost acolo să-l ajut.

O îmbrăţişă şi el, şi fu o îmbrăţişare ce implica mai mult decât recunoştinţă.

Gordon bănuise că exista o puternică atracţie între cei doi şi acum avea confirmarea. Amândoi erau tineri, dar, dacă se năştea o afecţiune de durată, ar fi statornicit-o pe Molly pe viaţă; Gordon fusese în Baltimore destul timp pentru a şti că familia Carroll era una dintre primele familii din Maryland. Charles Carroll – poate bunicul lui Peter? – fusese semnatar al Declaraţiei de Independenţă a Americii, şi se spunea că era cel mai bogat om din America.

În general, bogăţia trăgea la bogăţie, dar Molly era frumoasă, blândă, inteligentă – şi moartea lui Henry Newell îi schimbase situaţia financiară în mod considerabil. Acum, ea şi fratele ei aveau să fie moştenitorii averii Newell. Date fiind talentele lui Gordon la falsificat, intenţiona să se asigure de asta. Molly avea să fie o moştenitoare.

De când începuse Gordon să gândească asemenea unei mame puse pe peţit? Trecând cu tact peste îmbrăţişare, spuse:

— Mulţumesc mult că ai scos sticla cu rachiul cel bun pe care am cumpărat-o acum câteva zile, Molly. Cred că avem nevoie cu toţii de asta.

— Cu siguranţă eu am nevoie. Callie ieşi din dormitorul femeilor, palidă şi tremurând, dar stăpânindu-se. Se spălase de sânge şi îşi schimbase rochia, părând aproape normală, atât

timp cât n-o priveai în ochi.

Cu greutate, el se stăpâni s-o îmbrăţişeze, deoarece i-ar fi slăbit fragila stăpânire de sine.

— Cum te descurci?

Zâmbetul ei era pieziş, dar sincer.

— Suntem cu toţii în viaţă şi teferi, iar Henry şi brutele lui sunt morţi. Cred că ăsta e cel mai bun rezultat posibil. Privirea i se îndreptă spre grămada de leşuri acoperită, şi înghiţi cu greutate. Acum, trebuie să hotărâm ce să facem cu… rămăşiţele.

— Am eu câteva idei pentru asta, dar mai întâi un tonic pentru nervi. Gordon turnă rachiu în şase pahare mici pe care le adusese Molly. Îl dădu pe al lui pe gât dintr-o înghiţitură şi îşi turnă încă unul. Dacă sticla ar fi fost destul de mare, s-ar fi târât în ea şi ar fi băut-o pe toată. Callie nu bău chiar la fel de repede, dar termină curând pentru a i se reumple paharul.

Molly se înecă puţin când bău, dar alcoolul păru că o întăreşte. Spuse:

— Acum, să mâncăm. Vom putea gândi mai limpede după aceea.

Josh zâmbi drăgăstos.

— Semeni aşa bine cu bunica ta.

Ea îi dărui un zâmbet sfios de mulţumire şi aduse o tavă cu felii de şuncă şi brânză, apoi o oală cu supă fierbinte şi farfurii, o bucată mare de pâine şi o carafă cu limonadă făcută de ea. Gordon îşi dădu seama că era mort de foame şi la fel erau Josh şi Peter. Callie şi Molly începură şi ele să mănânce şi Callie arăta ceva mai puţin palidă.

Sarah veni şi ea câteva minute mai târziu.

— Trey doarme. Cred că o să fie bine.

Se aşeză obosită pe un scaun lângă soţul ei şi îşi umplu cu îndemânare o farfurie.

Aşa ar trebui să fie o familie, îşi dădu seama Gordon. Felul în care îşi împărtăşeau totul şi respectul lor n-aveau nimic în comun cu mesele tensionate, nefericite ale copilăriei lui.

Molly termină prima, apoi îl convinse pe Peter să-şi scoată vestonul de uniformă. În vreme ce bărbaţii îl aduseseră pe Trey, ea spălase sângele de pe mâneca dreaptă, ce fusese scoasă şi transformată într-o eşarfă improvizată. Acum, că bărbatul, vestonul şi mâneca erau la un loc, începu să coasă la loc mâneca. Peter se uită la ea de parcă nu se mai sătura privind-o.

Când toată lumea termină de mâncat, Callie întrebă deschis:

— Ce facem cu leşurile?

— Am văzut corăbiile Marinei Regale pe râul Patapsco mai devreme, spuse Peter. În câteva ore, o să înceapă să bombardeze Fort McHenry. Nu ştiu cât va rezista fortul, dar, după părerea mea, să aruncăm discret câteva leşuri în port în următoarele câteva ore nu va atrage prea multă atenţie.

După o tăcere plină de uimire, Callie întrebă:

— Li se permite avocaţilor să facă astfel de propuneri?

— Scopul legii este dreptatea, spuse el cu o voce de oţel ce dădea indicii despre bărbatul care avea să devină într-o zi. Acei trei bărbaţi au năvălit aici să distrugă trei femei nevinovate. Şi-au meritat

moartea.

— Asta e foarte practic, spuse ea. Recunosc că sunt înclinată să nu dau explicaţii despre ce s-a întâmplat aici, în special nu acum când o luptă stă să înceapă.

— Cei doi bătăuşi ai lui Henry pot dispărea în felul ăsta, dar moartea lui Henry trebuie confirmată oficial, spuse Gordon. Dacă Henry a murit neînsurat, Molly şi Trey sunt moştenitorii averii Newell.

Callie îi aruncă o privire tăioasă.

— El a spus pe şleau că o să se însoare numai după ce o să se ocupe de mine.

Gordon îşi dori să-l omoare din nou pe Henry.

— În cazul ăsta, codicilul la testament intră în vigoare, şi averea merge la Molly şi Trey, cu excepţia părţii tale ca văduvă şi câteva menţiuni individuale. După cum probabil îţi aminteşti, eşti tutorele lor legal până când devin majori.

Callie ştia că el minţea în legătură cu un codicil la testament, dar trebuia să aibă încredere în talentele lui la falsificare.

— Mă bucur că m-a ales drept tutore, dar asta ar însemna că trebuie să-i duc înapoi în Jamaica să se ocupe de plantaţie?

— Nu! Vocea răguşită era a lui Trey. Se sculase din pat şi acum se rezema de tocul uşii dormitorului. Nu mă mai întorc acolo. Niciodată!

Pe când Josh se ridică să-l ajute pe Trey să vină la masă, Molly spuse cu voce mai calmă, dar nu mai puţin categorică:

— Nici eu. Tata ne-a iubit, dar nu îndeajuns cât

să ne elibereze. Acolo eram sclavi. N-o să mă întorc acolo niciodată în viaţa mea!

— Înţeleg şi sunt de acord. Nici eu nu vreau să mă întorc. Callie se încruntă. Dar asta înseamnă că plantaţia va trebui dată unui administrator, ceea ce e adesea problematic pentru proprietarii absenţi, sau va trebui vândută.

— Nu putem vinde plantaţia cu sclavi cu tot, spuse Molly cu hotărâre. Sunt prietenii noştri, şi trebuie să fie eliberaţi.

— Molly are dreptate. Nu vreau să se continue aşa cum a fost până acum, spuse Trey. Uitându-se precaut spre bunica lui, îşi turnă puţin rachiu în paharul de limonadă.

Sarah nu obiectă, dar expresia ei îi spunea clar că mai mult de atât nu avea să mai primească.

— Mai există o posibilitate, spuse Gordon. Callie, nu mi-ai spus tu că o plantaţie vecină era în proprietatea quakerilor şi că era lucrată de negri liberi? Ai putea să-i eliberezi pe negrii lui Newell şi să vinzi plantaţia quakerilor, cu clauza de a-i păstra pe toţi cei care doreau să continue să muncească acolo pe o leafă corectă. Însă asta va reduce foarte mult valoarea moştenirii.

Molly şi Trey se uitară multă vreme unul la altul, apoi încuviinţară din cap.

— Hai să facem aşa, spuse Molly. Nu trebuie să fim bogaţi, ci doar să facem ceea ce e corect.

Callie zâmbi printre lacrimi spre ei.

— Sunt atât de mândră de amândoi. Totuşi, asta va fi dificil de realizat de la distanţă. Peter, odată ce vom avea un certificat de deces pentru

Henry, să iau legătura cu avocatul meu? S-ar putea să aibă legături cu avocaţi din Jamaica sau să ştie pe cineva care are.

— Asta depinde de avocat, spuse Peter. Mulţi lucrează doar pe plan local, dar Baltimore-ul şi Washingtonul au avocaţi cu legături internaţionale. Cine e avocatul dumneavoastră?

— Francis Scott Key din Georgetown.

— Domnul Key? Excelent! spuse Peter entuziast. Eu studiez dreptul cu unchiul meu, şi el şi domnul Key sunt buni prieteni. Au lucrat şi înainte împreună la cazuri. Vor putea găsi un avocat bun şi cinstit în Jamaica, să se ocupe de succesiune, eliberarea sclavilor şi vinderea plantaţiei după ce este confirmată proprietatea ca fiind a voastră. Bineînţeles că va dura ceva timp.

— Nu ştiu unde se află acum domnul Key, dar cu siguranţă că, în cele din urmă, lumea se va linişti, spuse Callie. E posibil ca unchiul tău să poată începe procesul de a-l declara decedat pe Henry Newell şi să ne spună ce aspecte legale sunt implicate?

— Sunt sigur că unchiul va fi încântat să vă ajute. Expresia lui Peter arăta limpede că orice motiv de a o vedea mai des pe Molly era bine-venit. Cât despre locul unde se află domnul Key, cred că acum este oaspetele Marinei Regale.

Callie îl privi fix.

— De ce s-ar afla pe o corabie engleză?

— Domnul Key şi domnul Skinner, reprezentantul prizonierilor americani de război, au navigat spre amiralul Cochrane pe un vas de

armistiţiu pentru a solicita eliberarea unui prizonier american, un doctor mai vârstnic a cărui sănătate e şubredă, explică Peter. Au mai vrut să capete o listă a altor americani care sunt ţinuţi prizonieri de către englezi. Unchiul spunea că, deoarece sunt la bordul unui vas sub pavilion britanic, e probabil să fie reţinuţi până după ce Baltimore-ul va fi înfrânt.

Trey scoase un mormăit.

— Şi dacă Baltimore-ul nu e înfrânt?

— Indiferent de cine câştigă bătălia, vor fi eliberaţi ulterior. Domnul Skinner e agent american de ceva vreme şi a fost întotdeauna tratat cu multă politeţe. Peter zâmbi. Spunea că amiralii britanici aranjează foarte frumos masa de cină.

— Asta e bine de ştiut. Callie se încruntă. Dar cum să-l declarăm pe Henry decedat fără ca eu să fiu acuzată de crimă?

— Am o idee, deşi probabil n-o să placă nimănui, spuse Gordon. Am putea spune că a fost îngrijorat de soarta mamei vitrege şi a fraţilor vitregi, aşa că a venit la Baltimore în speranţa de a-i duce într-un loc sigur. Aflând de vătămarea fratelui mai mic, ne-a însoţit spre câmpul de luptă pentru a ajuta ca Trey să fie adus acasă şi a fost, din nefericire, rănit mortal. Destule gloanţe au zburat prin North Point ca totul să fie credibil.

— Ai dreptate, spuse Callie cu un zâmbet pieziş. Gândul la un act de eroism asociat cu Henry e *revoltător*! Dar probabil va merge dacă vom cădea cu toţii de acord asupra detaliilor poveştii. Chiar ar justifica şi aflarea trupului lui aici. Sunteţi cu toţii de acord cu asta?

— Eu o să fiu de acord cu ce-o să spui dacă sunt întrebat, zise Josh, dar n-aş putea să mă hotărăsc să spun că diavolul ăla a venit la Baltimore să-i apere pe Molly şi pe Trey!

— Putem minţi dacă trebuie, spuse Sarah. Dar e puţin probabil să fim întrebaţi, fiind doar doi bătrâni servitori negri.

— Dacă mă întreabă pe mine, sunt sigură că pot izbucni în lacrimi convingătoare, spuse Molly. Atât timp cât nu trebuie să spun din ce cauză plâng!

Asta îi făcu să râdă.

— Putem face asta, deşi urăsc să spun că a avut vreodată vreo motivaţie altruistă, spuse Trey. Dar îmi imaginez că vor vorbi cel mai mult cu dumneata, pentru că eşti tutorele nostru, nu-i aşa, don’şoară Callista?

Peter scoase o foaie împăturită de hârtie şi un creion scurt din buzunar. Pe când scria, spuse:

— Aici sunt un bilet şi adresa unui medic pe care-l foloseşte familia mea. E mai puţin probabil să se fi alăturat voluntarilor decât un felcer. Vă poate da un certificat de deces şi vă poate ajuta să organizaţi înmormântarea.

Callie acceptă hârtia murmurând:

— Săptămâna asta devine din ce în ce mai bună. Dar mulţumesc, Peter. Uşurezi cu mult toată problema.

— Îmi pare bine să ajut, doamnă. Se ridică şi îi permise lui Molly să-l ajute să se îmbrace cu vestonul de uniformă, lăsându-l să rămână deschis peste eşarfa care îi susţinea braţul drept. Acum,

trebuie să mă întorc la regimentul meu. Nu ştiu dacă o să fiu de mare folos, dar probabil că englezii vor ataca mâine meterezele noastre de la dealul Hampstead, şi trebuie să fiu acolo.

Arătând nefericită, dar fără a comenta, Molly se ridică şi ea.

— Întoarce-te nevătămat!

— Asta am de gând, spuse el cu un zâmbet pieziş pe când îşi lua puşca şi muniţia. Foarte bine că plec acum, în caz că aveţi şi alte lucruri de discutat pe care n-ar trebui să le audă un avocat!

„Un băiat foarte isteţ”, se gândi Gordon. „Destul de potrivit pentru Molly”.

Toate femeile îl îmbrăţişară de bun-rămas pe Peter, şi Molly îl conduse până în stradă pentru a-şi lua la revedere între patru ochi. Când se îndepărtară suficient pentru a nu mai putea auzi, Gordon spuse:

— Josh, ai idee cum ar fi cel mai potrivit mod de a-i arunca pe partenerii lui Henry în port fără a fi observaţi?

— În curând o să plouă, spuse Josh. O furtună puternică, cred. Putem pune leşurile în hamul de pânză din spatele casei şi să-i lăsăm la pământ cu troliul, apoi să-i ducem în larg cu barca noastră. Dacă vâslim în jurul fortului, putem să-i aruncăm peste bord şi apoi să ne întoarcem acasă.

— Asta ne va uda, dar e eficient, spuse Gordon. Dacă o să folosim troliul, îl putem coborî şi pe Henry, să-l punem în birou. Mă îndoiesc că vrea cineva să doarmă cu leşul lui aici.

— Ai dreptate! spuse Callie ferm. A trebuit să

scapi des de leşuri nedorite?

— Nu, dar e un nou talent pe care o să mi-l adaug pe listă, spuse el cu o seriozitate prefăcută.

Callie râse şi se ridică de la masă.

— Aş vrea să văd şi eu odată lista asta. Dar, acum, e vremea să ne apucăm cu toţii de treabă.

capitolul 25

Callie ştiuse dintotdeauna că Josh putea prezice corect vremea, şi acesta avu din nou dreptate. Pe când ploaia cădea în averse, Richard şi Josh prinseră cele trei trupuri într-un ham de pânză şi îl coborâră la pământ cu troliul. O treabă macabră, dar o duseră la îndeplinire cu stoicism. Ea fu recunoscătoare că familia lor avea doi bărbaţi musculoşi cu stomac rezistent.

În întuneric şi ploaie, era îndoielnic să-i vadă cineva, dar, dacă apăreau întrebări, coborârea trupului lui Henry până la biroul depozitului era o motivare justificată pentru ceea ce făceau. Henry – eroul – vine în Baltimore să-şi apere familia. Ideea ar fi fost de râs dacă n-ar fi tremurat încă în sinea ei de la ameninţările lui.

Pe când Richard şi Josh se îndepărtau vâslind pe ploaia torenţială, Callie se concentră asupra curăţării sângelui vărsat. Se sili să se gândească la el ca la o oarecare pată, cum ar fi fost una de vin sau de supă. După asta, o ajută pe Molly să strângă masa şi să spele vasele. Din fericire, troliul era bun şi pentru a aduce sus apă pentru spălat şi gătit.

Callie ştergea vasele, când Molly întrebă:

— Ce crezi despre Peter Carroll?

Nefiind surprinsă de întrebare, Callie răspunse:

— Cred că e un tânăr de treabă.

— Crezi că ar putea exista ceva… durabil între un bărbat din una dintre cele mai de vază familii din Maryland şi o sclavă?

— Nu mai eşti sclavă! spuse tăios Callie. Eşti o tânără frumoasă, foarte bine educată şi o moştenitoare. Dar, în ce priveşte posibilitatea unei relaţii de durată, aici există întotdeauna o întrebare. Sunt sigură că lui Peter nu-i pasă de originea ta, dar s-ar putea ca familiei lui să-i pese. Chiar dacă n-ar obiecta, amândoi sunteţi foarte tineri, şi prima dragoste e adesea ca o furtună de vară. Intensă, dar care trece repede.

Molly îi aruncă o privire piezişă.

— Peter are nouăsprezece ani. Eu am şaisprezece. Dumneata te-ai măritat la şaisprezece ani.

Asta era de necontestat şi destul de şocant. Molly era la fel de în vârstă cât fusese Callie pe atunci? Era aşa tânără! Dar Callie fusese şi ea tânără. Mult prea tânără.

— Eu nu m-am măritat că aşa am vrut eu. Deşi n-a mers rău, nu pot să recomand aşa ceva.

— Ai avut o primă dragoste care să-ţi stăpânească mintea şi inima? întrebă Molly. Cineva cu care să vrei să fii cu orice preţ, deşi ai fost silită să te măriţi cu tatăl meu?

— Nu chiar, spuse Callie cu voce de scuză pe când aşeza farfuriile una peste alta şi le punea pe

un raft în bucătărie. Fetele pe care le cunoşteam eu se îndrăgosteau mereu de profesori de dans sau de rândaşi şi de tineri vicari chipeşi, dar mie nu mi s-a întâmplat niciodată aşa ceva. Bănuiesc că nu sunt foarte pasională.

— Nu cred asta! exclamă Molly. Cu siguranţă a existat cineva!

Callie se încruntă ca şi cum cugeta la asta, apoi scutură din cap.

— Pentru că Richard era cel mai bun prieten al meu, n-am băgat în seamă rândaşii.

— N-ai fost niciodată îndrăgostită de el? întrebă Molly cu uimire. E aşa chipeş!

Callie scutură din cap.

— Eram cei mai buni prieteni. Călăream, înotam şi intram împreună în buclucuri. Era altceva.

— Serios? întrebă sceptică Molly.

— Da, spuse hotărât Callie, înăbuşindu-şi gândurile legate de ultimele câteva sărutări ce erau foarte diferite de relaţia lor din copilărie. Şi nu mai pune la îndoială spusele celor mari!

Molly râse, şi terminară curăţenia în linişte. Sarah se dusese deja la culcare, obosită de ziua care se terminase, la fel şi Trey.

Callie spuse:

— Pari să dormi pe tine, dar eu n-o să mă pot odihni până când nu se întorc bărbaţii. Înainte de a merge la culcare, vrei să mă ajuţi să mut câteva butoaie cu tutun, să fac o nişă? Vreau să-mi pun salteaua acolo, pentru că nu cred că o să dorm bine în noaptea asta şi nu vreau s-o trezesc pe

Sarah.

— Şi dacă mă ţii pe mine trează? spuse Molly îndreptându-se spre butoaiele cu tutun.

— Ah, n-am nimic împotrivă dacă îţi stric ţie somnul! Amândouă râseră, şi din nou Callie se gândi că Molly era mai degrabă ca o soră mai mică decât ca o fiică.

Fu simplu să aranjeze butoaiele în aşa fel încât să facă o nişă în formă de U ce dădea spre balcon şi golf. Callie întinse păturile cât de mult putu, pentru că ştia că avea să se foiască toată noaptea. Şi dacă plângea din cauza nervilor zdruncinaţi, n-avea să audă nimeni.

Callie o trimise pe Molly la culcare, apoi îşi luă o limonadă şi un rachiu pe balcon. Administraţia oraşului spusese locuitorilor să stingă toate luminile, aşa încât să nu devină ţinte pentru duşman, ceea ce însemna că afară era numai ploaie şi întuneric. Ei aveau două felinare acoperite ce dădeau doar o fâşie îngustă de lumină. Unul atârna pe scări, celălalt era înăuntru pe o masă, să-i dirijeze pe bărbaţi la înapoierea acasă.

Fu o uşurare să audă plescăitul vâslelor, apoi zgâriatul lemnului pe lemn când barca solidă trase la chei. Trecură câteva minute, apoi o cheie intră în uşa de la stradă, de sub balcon. Acea uşă era neatinsă de mult timp, aşa că probabil Henry avusese un şperaclu.

Auzi zgomotul unor paşi uşori pe când doi bărbaţi obosiţi urcau spre apartament. Când intrară, Josh mormăi:

— Primul lucru mâine-dimineaţă, o să repar

uşa asta şi o să pun o încuietoare mai solidă la cea de jos!

Ea îşi puse deoparte băutura, luă cele două păhărele de rachiu pe care le turnase mai devreme şi îi întâmpină la uşă.

— De pe amândoi se prelinge apă de parcă sunteţi rufe abia scoase de la spălat, observă ea pe când Richard îl urmă pe Josh în încăpere.

— Şi ne simţim la fel. Aş putea să-i dau lecţii de înot unui peşte.

Josh îşi mască un căscat. Adusese sus felinarul de pe scări, ţinând cu grijă raza de lumină întoarsă dinspre balcon. Callie îi întinse un păhărel de rachiu.

— Trey doarme în camera ta. Voia să-ţi dea patul, dar l-am forţat să-l păstreze, subliniind că azi a fost împuşcat de două ori, aşa că e mai bine să profite.

— Ce mai băiat! spuse Josh cu dragoste. Nu contează. O să dorm bine pe podea. În seara asta aş putea dormi şi pe pietre. Dădu rachiul pe gât dintr-o singură înghiţitură şi îi înapoie paharul lui Callie. Fără îndoială a fost o zi lungă.

— Într-adevăr.

Pe peretele de lângă uşă erau nişte cuie, unde Richard îşi agăţă pălăria îmbibată cu apă şi haina înainte de a lua băutura.

— Sunt nişte prosoape şi haine uscate în bucătărie, spuse ea. Vrei să vii să stai cu mine pe balcon înainte de a te duce să te culci?

— Mi-ar plăcea.

Zâmbetul lui în lumina slabă părea obosit, dar

liniştit. Luă al doilea felinar şi se duse în bucătărie.

Callie îşi găsi drumul spre balcon şi îşi lăsă trupul obosit să cadă pe unul dintre scaune. Câteva minute mai târziu, Richard se aşează pe scaunul din stânga, cu felinarul într-o mână şi în cealaltă cu un pahar înalt în care era probabil un amestec de limonadă şi rachiu, la fel ca în al ei.

Deşi zgomotul ploii înăbuşea mare parte din sunete, era firesc să se vorbească încet. Ea întrebă:

— Aţi rezolvat totul cu bine?

— Da, am vâslit în port şi i-am aruncat în mare în două locuri diferite. Nu ştiu în cât timp vor fi găsiţi. Moartea lor ar putea sau nu să fie legată de lupte. Nu cred că are vreo importanţă. Îşi ridică paharul spre port şi spre fortul ce se afla în capăt. Sunt lucruri mai importante pentru care să ne facem griji.

— După cum a spus Peter Carroll, îşi merită soarta. Nu-mi pasă de cei doi, dar… Ezită, căutându-şi cuvintele. Mă simt tristă pentru Henry, care era cel mai nemernic dintre toţi. L-am dispreţuit, dar Matthew l-a iubit.

El se întinse şi îi luă mâna.

— Dragostea poate fi foarte oarbă.

Sorbiră băutura în tăcere pe când ploaia torenţială se transformă într-o ploaie continuă, dar mai domoală. După o ultimă înghiţitură de limonadă, ea îşi puse paharul gol pe duşumea, lângă scaun.

— Înţeleg că intenţionezi să falsifici acel codicil folositor la testamentul lui Matthew?

— Da. Să-mi arăţi vechea schiţă a testamentului şi orice alte modele ale scrisului lui pe care le ai, şi cred că o să pot face un document care să arate convingător. Nu este ca şi cum ar mai exista şi alţi moştenitori care aşteaptă să ducă asta înaintea tribunalului.

— Adevărat. Şi chiar e ceea ce ar fi vrut Matthew. Dreptate, chiar dacă nu e exact conform legii. Îmi place punctul de vedere al lui Peter asupra acestei chestiuni.

— Cum te simţi? întrebă el. Am avut o zi lungă şi obositoare, dar eu n-am făcut totuşi decât să merg spre un câmp de luptă să aduc acasă un prieten, apoi să scap de leşurile a doi ticăloşi. Ziua ta a fost mult mai rea.

Ea încercă să vină cu un comentariu superficial de femeie războinică, dar, în loc de asta, începu să tremure. Apucându-l de mână ca pe un colac de salvare într-o mare furtunoasă, spuse istovită:

— Cred că a fost cea mai rea zi din viaţa mea. Mai rău decât atunci când am fugit şi am distrus vieţile amândurora, mai rău decât atunci când englezii mi-au dat foc casei şi aproape m-au linşat. Azi toţi cei la care ţin profund au fost ameninţaţi. Trey a fost rănit, iar tu şi Josh aţi fi putut fi omorâţi mergând după el. Apoi a venit Henry şi…

Izbucni în lacrimi, nemaiputând să vorbească.

El se ridică şi o luă în braţe, apoi se aşeză din nou cu ea în poala lui. Îi aşeză capul sub bărbia lui şi îi mângâie spatele.

— Cei pe care îi iubeşti au fost brutal ameninţaţi, iar tu a trebuit să ucizi. Eşti

îndreptăţită să ai o criză de isterie. Eşti liberă să spargi porţelanuri sau să te arunci la podea şi să loveşti cu pumnii şi cu picioarele.

Ea nu era sigură dacă intenţia lui fusese să o facă să râdă, dar râse.

— Dacă e să izbucnesc în halul ăsta, mai bine să mă arunc pe jos şi să lovesc duşumeaua înainte de a sparge porţelanurile.

— Foarte practic. Degetele lui lungi îi masau uşor ceafa, răspândind căldură şi relaxare în corpul ei încordat.

— A curs suficient sânge azi.

Ea oftă obosită.

— Îmi pare rău că am devenit aşa o plângăcioasă. Tu spuneai cu admiraţie că eram ca un băiat, nu o fată plângăcioasă.

Râsul lui era blând şi tandru.

— Cum s-au schimbat vremurile! Acum am băgat de seamă că eşti fată, şi nu mă deranjează deloc. De fapt, chiar îmi place. Să izbucneşti în lacrimi după o zi groaznică nu-i acelaşi lucru cu a fi plângăcioasă.

— Cred că nu, dar nu-i momentul să mă răsfăţ prea mult. Mâine, Baltimore-ul poate fi spulberat în bombardamente, şi trebuie să fiu pregătită pentru orice.

— Marinei Regale n-o să-i fie prea uşor, o asigură el. Va trebui să distrugă Star Fortul şi bateria de artilerie de la Lazaretto Point de pe partea opusă a canalului. Apoi va trebui să treacă de bariera de la gura portului interior. S-ar putea ca forturile să reziste sub bombardament atât de

mult, încât englezii să se plictisească şi pur şi simplu să plece acasă.

— Să sperăm! Aici nu-i Washington. Locuitorii din Baltimore se adăpostesc şi luptă pentru căminele lor. Oftă. Mâine ar trebui să pot pretinde că sunt puternică din nou, dar în seara asta nu vreau să dorm singură. Am făcut un pat adăpostit de butoaiele de tutun. Vrei să stai cu mine acolo?

Trupul lui înţepeni sub al ei.

— Spune clar ce înţelegi prin a sta cu tine.

— Să dormim. Să ne ţinem în braţe unul pe altul. Nimic mai mult. Ea se ridică din poala lui şi îi întinse mâna. Trebuie să fii cel puţin la fel de obosit ca mine, Domnule Aventurier Îndrăzneţ. Hai să te odihneşti!

El îi luă mâna şi se ridică de pe scaun.

— Bucuros, Catkin. Îi aruncă acel zâmbet al lui intim şi fermecător. Poţi să-mi murmuri la ureche să adorm.

capitolul 26

Fusese o zi foarte lungă. De fapt, a doua zi deja venise, bănuia Gordon. Chiar şi cu un partener atât de robust ca Josh, lupta cu valurile de furtună din port fusese istovitoare. Gordon era absolut epuizat, ceea ce făcea ca invitaţia lui Callie de a i se alătura în patul improvizat să fie bine-venită. Oboseala ar trebui să-l facă să se poarte ca un gentleman, deşi avea să fie o provocare. Ea inspira sentimente de tandreţe şi dorinţă periculos de intense.

Nişa dintre butoaie era confortabilă, cu un vag miros de tutun şi vedere spre ferestre, deşi nu era prea mult de văzut pe o ploaie torenţială ce cădea peste un oraş cufundat în întuneric.

Callie dădu deoparte pătura de deasupra şi se întinse în pat, ce era destul de lat pentru două persoane. El se întinse lângă ea, întrebând:

— Podeaua e mai puţin tare decât în nopţile trecute, sau sunt eu atât de obosit încât nu-mi dau seama?

— Patul e cumva mai gros. Mai devreme, eu şi Molly am găsit nişte saci goi în depozit, aşa că am adus sus destui cât să asigure un strat mai gros, explică ea, întinzându-se pe partea dreaptă. Nu-i un pat adevărat, dar e mai bine decât podeaua.

Adevărat. Dar chiar şi podeaua goală ar fi fost bună cu Callie alături.

Ea se întoarse pe o parte, să stea cu faţa spre el, şi îşi puse braţul peste mijlocul lui, respirându-i uşor pe gât.

— Mulţumesc că stai cu mine.

— Plăcerea e de partea mea, spuse el, vorbind serios. A fost o zi groaznică. Cu toate astea, iată-ne pe toţi aici şi în viaţă, iar Trey nu e grav rănit. Avem multe pentru care să fim recunoscători. O mângâie pe spate, şi i se confirmă ceea ce bănuia când o ţinuse în poală. Nu purta nimic pe sub cămaşa uzată şi spălată de multe ori. Asta era aproape la fel de bine ca şi cum n-ar fi purtat absolut nimic.

— Molly e nebună după Peter şi se pare că şi el după ea, murmură Callie. Crezi că o să iasă ceva

din asta?

— Bănuiesc că te referi la o căsătorie, nu la un copil din flori.

— Bineînţeles! spuse ea indignată. Vreau să găsească un soţ bun, devotat, care să aibă grijă de ea şi de familia pe care o s-o aibă. Cum sunt Sarah şi Josh.

— Peter pare un tip foarte de treabă. Presupunând că supravieţuieşte atacului englez, da, cred că s-ar putea să aibă un viitor împreună. Bănuiesc că moştenirea va fi una acceptabilă, nu?

— Cu toţi sclavii eliberaţi, n-o să fie o mare avere, dar va fi îndeajuns pentru a-i permite să trăiască independent sau să aducă o zestre bună într-o căsătorie.

— Banii fac întotdeauna ca un potenţial partener să fie mai atrăgător, spuse Gordon. Dar sunt tineri. S-ar putea ca atracţia să fie trecătoare.

— I-am spus asta lui Molly, şi ea a vrut să ştie dacă la vârsta ei eram atât de atrasă de un tânăr încât să-l vreau mai presus de orice. Chicoti. A trebuit să recunosc că asta nu mi s-a întâmplat niciodată.

— Nu?

— M-am gândit la asta şi am decis că prietenia cu tine îmi absorbea toată energia în ce priveşte băieţii.

El cugetă.

— La fel a fost şi pentru mine. Poate că de asta nu ne-am gândit să ne găsim parteneri aşa repede cum făceau alţii de aceeaşi vârstă cu noi.

— Eu cred mai degrabă că eram înceată decât

că era ceva în neregulă cu mine, spuse ea sec.

— Nu-i nimic în neregulă cu tine, replică el, încurajând-o. Doar că ţi-a lipsit ocazia, pentru că ai intrat direct din situaţia de a fi cea mai bună prietenă a mea într-o căsătorie cu un bărbat destul de în vârstă pentru a-ţi fi tată. Presupun că, atunci când ai ajuns în Jamaica, erai prea cinstită pentru a începe o aventură cu un bărbat mai aproape de vârsta ta, nu?

— N-am cunoscut niciodată pe cineva care să mă ispitească suficient pentru adulter, răspunse ea. Dar tu? Odată ce ai ieşit în lume, ai ajuns să manifeşti un interes normal faţă de sexul opus?

Da, Callie ştia să pună o întrebare pe şleau. El zâmbi în întuneric.

— Ah, da. Chiar absolut normal.

Dar, deşi cunoscuse femei care îi plăcuseră atât în pat, cât şi în societate, nu întâlnise vreodată pe una care să-i stăpânească mintea şi inima sau care să-l înnebunească.

— Încă de când ne-am întâlnit în Washington, m-am tot gândit cât de diferite ar fi putut fi vieţile noastre dacă n-am fi fost prinşi de taţii noştri când am fugit, cugetă ea. Dacă ne-am fi căsătorit în Scoţia, oare viaţa noastră ar fi fost mai bună sau mai rea? Ne-am fi plictisit unul de altul pe când îmbătrâneam şi am fi început să ne uităm pe-alături? Oare prietenia ar fi putut fi o bază solidă pentru o căsătorie, chiar dacă nu eram nebuni unul după altul?

— M-am gândit şi eu la asta, să ştii, admise el. M-am oferit să mă însor cu tine ca prieten pentru a

te salva de la o căsătorie nedorită. Dar, când mi-ai dat un sărut de mulţumire, ei bine, mi-am dat seama că erai totuşi fată şi că fuga nu era o idee chiar aşa rea.

Ea râse.

— Serios? Îmi aduc aminte că am fost extrem de uşurată, de recunoscătoare şi emoţionată de aventura asta, dar nu aveam sentimente romantice faţă de tine. Bănuiesc că nu sunt prea pasională.

— Îmi permit să te contrazic.

Amintindu-şi cum îi răspunsese la sărutul de rămas-bun de dimineaţă – sau mai degrabă din urmă cu o zi –, se întoarse cu faţa spre ea şi o sărută din nou. Încet, metodic şi simţind destulă pasiune cât pentru amândoi, îi mângâie arcuirea fină a spatelui elegant, alunecând peste ţesătura uzată, până când ajunse la rotunjimea dulce a posteriorului. Palma i se opri acolo, şi el o strânse tare pe Callie peste vintrea lui.

Ea scoase un sunet slab din gât şi se apăsă şi mai tare, cu gura lacomă şi receptivă. Nu-şi mişcă partea de jos a corpului, dar, în schimb, îşi strecură piciorul între ale lui, atingerea devenind dogoritoare chiar şi prin straturile de haine.

Oboseala dispăru, şi el şopti:

— Dacă nu vrei să continuăm, acum e momentul să te opreşti!

Răspunsul ei fu să-şi strecoare mâinile pe sub cămaşa lui desfăcută, excitant de reci pe pielea lui fierbinte.

— Hai să uităm împreună ziua asta, şopti ea.

Îngropându-şi ultimele scrupule de gentleman, el îşi duse mâna pe sânul ei, simţind rotunjimea caldă prin ţesătura cămăşii. Ea îşi ţinu răsuflarea şi se arcui sub mâna lui când el o apucă de sfârc. Ea îl sărută din nou, şi limba i se mişca pe a lui, provocator şi ademenitor.

El îşi strecură o mână pe sub tivul cămăşii, lunecându-şi palma în sus pe piciorul ei catifelat şi bine proporţionat. Mai sus şi mai sus, peste şold. Apoi, cu delicateţe, între coapse, până când atinse intima şi mătăsoasa căldură. Ea scânci şi îşi deschise picioarele, sunetul slab fiind acoperit de ploaie.

Pe când el explora pliurile sensibile, ea începu să se răsucească pe degetele lui îndemânatice, legănându-şi şoldurile la atingerea lui. El îşi dădu seama ameţit că ar putea s-o aibă acum, şi ea l-ar primi fericită, şi dorinţa lui pentru această fascinantă împlinire aproape că îi distruse ultimele rămăşiţe ale controlului.

Dar mai avea suficientă minte pentru a-şi da seama că o relaţie intimă completă ar fi depăşit o barieră ce ar schimba totul între ei şi poate ar distruge orice şansă la un viitor. Aşadar, în seara asta nu avea să existe o deplină împreunare, dar intenţiona să-i dovedească, pe toţi zeii, că urma să aibă parte de pasiunea unei femei!

Îi luă din nou gura irezistibilă, în vreme ce degetele i se afundau şi mai adânc în locurile ei cele mai secrete. Căldură, umezeală şi miresme senzuale, mai îmbătătoare decât cel mai bun brandy.

Când ea se cutremură sub atingerea lui, gura lui îi înăbuşi strigătul. Ea se potoli lângă el pe când încordarea se topi încet.

El îşi duse buzele pe gâtul ei şi pe adâncitura fină a umărului, simţind pulsaţia fierbinte a sângelui pe limbă. Era atât de atrăgătoare, atât de dulce la gust.

Pe când răsuflarea ei încetinea, ea se topi lângă el, lipsită de puteri, lipindu-se atât de mult, încât era greu de spus unde se termina ea şi unde începea el. Sângele lui îi pulsa nebuneşte prin vene, cerând împlinirea, dar intensitatea plăcerii ei era aproape îndeajuns pentru a-l răsplăti.

Îşi revenise cam pe jumătate, când îşi dădu seama că mâna ei se strecura timid sub brâul indispensabililor lui. Abia de conştientizase asta când mâna ei îl apucă şi întregul lui corp încremeni.

Nu era pricepută în ceea ce făcea, dar n-avea nevoie să fie. Mâna lui Callie era cea care-l mângâia, trupul lui Callie era cel care se lipise de al lui, aroma lui Callie era de ajuns să-i dizolve fiecare particulă de creier. O strivi lângă el, gemând:

— Callie… dragă Doamne, *Callie*!

— Richard al meu, şopti ea cu suflarea numai o mângâiere, pe gâtul lui. Inima mea de Leu.

Mâna ei se strânse încercând să apese şi îi declanşă culminarea violentă ce părea a continua la nesfârşit, dar care totuşi se sfârşi prea repede. Binecuvântată stare de inconştienţă.

O ţinu aproape de el pe când mintea şi trupul

se armonizară din nou. Când mai cunoscuse o astfel de satisfacţie puternică?

Niciodată.

O astfel de mulţumire?

Niciodată.

— Îmi pare rău, Catkin, murmură el nesigur. N-am vrut să se întâmple asta.

— Nici eu. Dar fără îndoială ne-a făcut să nu ne mai gândim la ziua asta grea.

— Mă bucur că gândeşti aşa. Zâmbi trist. Am minţit. Numai pare absolut deloc rău de asta, chiar dacă a fost neplanificat. Îi masă blând spatele şi gâtul, nevrând să-i dea drumul niciodată. Acţionând mânat de această dorinţă, spuse: Callie, vrei să te măriţi cu mine? Amândoi suntem destul de răniţi de viaţă, şi fiecare din noi are limitele sale, dar cred că ne este mai bine împreună decât despărţiţi.

Pentru multă, multă vreme, ea nu-i răspunse. Dar nici nu încercă să se distanţeze. În cele din urmă, spuse:

— E greu de văzut dincolo de următoarele câteva zile. Dar, dacă după această bătălie suntem vii şi nevătămaţi, subiectul merită a fi discutat.

El râse cu entuziasm.

— În sfârşit încep să-ţi înfrâng rezistenţa!

— Cred că aşa e, spuse ea uşor amuzată. Dar, pe de altă parte, totul s-a schimbat de când ai năvălit în viaţa mea, acum trei săptămâni.

— Şi lumea mea e diferită. Trecuse de la căutarea permanentă a agitaţiei la pace. Efectiv, călătorise în jurul lumii să-şi găsească drumul spre

casă. Acum avea nevoie doar s-o convingă pe prudenta lui războinică să-şi împartă viaţa cu a lui.

O sărută pe creştetul capului, apoi trase păturile peste ei. Ploaia se potolise, dar temperatura coborâse, aşa că aerul nopţii era răcoros.

— Mi-ar plăcea să te ţin aşa o veşnicie.

— Mă mulţumesc cu seara asta, deoarece nu ştim ce ne va aduce ziua de mâine. Se răsuci încântător, găsindu-şi cea mai comodă poziţie lângă el. Se potrivea aşa bine în braţele lui. Să dea Domnul ca zorii să vină cât mai încet!

Oboseala lui profundă se topise, lăsând în urmă o satisfacţie relaxată. Când fusese vreodată mai fericit? Niciodată.

Adormi cu un surâs pe buze.

Noaptea se spulberă când englezii începură să bombardeze fortul McHenry în zori. Cea mai puternică flotă navală din lume bătea la uşa oraşului Baltimore.

capitolul 27

Josh îi conduse pe doctor şi pe asistentul său în biroul depozitului, toţi trei cu apa şiroind de pe ei. Doctorul, un bărbat respectabil de vârstă mijlocie, reacţionase pe loc la puterea numelui de Carroll de la sfârşitul biletului semnat de Peter. După ce aşteptă ca zgomotul făcut de o serie deosebit de gălăgioasă de bombe să scadă, Josh anunţă:

— Don’şoară Callista, doctorul Williams şi asistentul său.

Callie ocoli tejgheaua pentru a-l saluta pe doctor.

— Vă mulţumesc mult că aţi venit aşa repede, doctore Williams. Trupul… trupul este pe masă aici. Îl conduse pe doctor în spate, în locul unde forma lungă, înfăşurată în foaie de cort, zăcea pe masa unde Molly lucrase la preşurile ei din zdrenţe.

Când fură adunaţi cu toţii în jurul mesei, Callie arătă înspre Richard şi Molly prezentându-i cu numele care deciseseră ei că ar fi cele mai potrivite. Atâtea nume diferite! Richard nu trebuia să fie lord, şi nu trebuia să fie menţionat faptul că Molly şi Trey erau nelegitimi. Cel mai bine era dacă ea şi tinerii erau cu toţii Newell.

— Domnul Audley şi domnişoara Mary Newell. Bănuiesc că Josh v-a explicat că decedatul este fiul meu vitreg, Henry Newell, care abia ajunsese din Jamaica, în căutarea familiei lui, devenind victimă a acestei violenţe îngrozitoare, nu-i aşa?

Williams încuviinţă din cap, scoţându-şi pelerina udă şi dându-i-o lui Josh, fără ca măcar să-i arunce o privire. Josh îşi juca foarte bine rolul de sclav ce trecea neobservat.

— Da, înţeleg că nefericitul domn a fost împuşcat. În ce împrejurări?

— Peter Carroll ne-a adus vestea că fratele lui Molly, un voluntar trăgător de elită, a fost rănit în timpul luptei de la North Point, explică Richard. Revendicase onoarea de a spune minciunile necesare pentru că era cel mai bun la asta. Eu şi Josh am luat căruţa să-l recuperăm pe Trey, şi Peter ne călăuzea într-acolo. Îl aduceam acasă,

când l-am descoperit pe domnul Newell, care era rănit mortal, pe drumul de întoarcere în oraş. Trey era inconştient, dar Josh l-a recunoscut imediat pe domnul Newell. Calul lui dispăruse. Probabil a fost furat de englezi.

Williams îşi notă câte ceva într-un carneţel. Nu păru să vadă ceva dubios în relatare.

— Ştiţi de ce a călărit pe drumul spre câmpul de luptă?

— Domnul Newell mai respira şi era semiconştient. A spus că îl căuta pe fratele lui mai mic, despre care ştia că era un foarte bun trăgător şi avea curajul necesar pentru a se oferi voluntar pentru cea mai periculoasă poziţie. Richard îşi coborî vocea: Era destul de conştient pentru a înţelege că Trey era lângă el şi nu era rănit grav. L-am adus pe domnul Newell înapoi în oraş, în speram la că îl vom putea duce la un doctor în timp util.

— Din păcate, era prea târziu. Callie se tamponă la ochi cu o batistă fină de muselină. Deja murise până a ajuns aici. Când te gândeşti că a venit tocmai până aici pentru fratele său mai mic şi pentru sora lui!

— Admirabil, dar nebunesc, spuse grav Williams, notând încă ceva. Bănuiesc că sunteţi un prieten de familie, domnule Audley?

— Eu şi doamna Newell suntem logodiţi, spuse afabil Richard, ignorând privirile uimite ale lui Callie, Molly şi Josh. Plănuim să ne căsătorim când se vor mai linişti lucrurile.

— Am fost complet bulversată de moartea lui

Henry, spuse Callie, străduindu-se să sune neajutorată. Domnul Audley a fost de nepreţuit în ajutorul pe care ni l-a dat în această perioadă dificilă. El a fost cel care a explicat importanţa unui certificat de deces. Henry era un om înstărit, şi, fără soţie sau copii proprii, fratele şi sora lui sunt moştenitorii lui. Situaţia e complicată de faptul că el e din Jamaica, aşa că totul trebuie făcut aici aşa cum se cuvine.

— Înţeleg pe deplin. Doctorul îşi puse carneţelul în haină. Sunt onorat că domnul Carroll mi-a sugerat să vă servesc într-o chestiune atât de importantă.

O serie neobişnuit de violentă de lovituri la fort zguduiră pentru scurt timp depozitul. Toţi tresăriră, dar, după ore întregi de bombardamente, nu fură reacţii mai puternice.

Richard continuă:

— Henry Newell ar fi fost fiul meu vitreg. Deşi n-am avut niciodată ocazia să-l cunosc cu adevărat înainte de tragica sa dispariţie, acum trebuie să fac tot ce pot pentru el. Trase solemn în jos foaia de cort pentru a expune faţa lui Henry. Chiar şi mort, pe faţă se vedeau cute de mânie şi brutalitate.

— Nu există nicio îndoială legată de identitatea decedatului? întrebă doctorul Williams.

Întrebarea lui suna ca o întrebare oficială adresată înainte de a emite certificatul de deces.

— Da, este cu siguranţă fiul meu vitreg. Aici sunt actele pe care le avea asupra lui. Callie scoase documentele pe care Richard le luase din buzunarele lui Henry. Mai existase şi o sumă

substanţială de bani. Luaseră mare parte din ea pentru Molly şi Trey. Mai era şi acest inel cu sigiliu. Arătă inelul de aur cu o elaborată literă N gravată pe faţă. A aparţinut soţului meu şi a mers la Henry la moartea tatălui lui. Acum, trebuie să meargă la cel mai mic fiu al lui Matthew. Deşi nu era sigură că Trey avea să vrea ceva ce purtase Henry.

Williams încuviinţă din cap.

— Poate altcineva să identifice cadavrul?

Molly înaintă.

— Da, cu siguranţă e fratele meu mai mare, Henry. De n-ar fi venit în America!

Începu să plângă, suspinele ei răsunând în biroul depozitului. Callie o luă pe după umeri, consolând-o.

— Trey, fratele mai mic, poate şi el să depună mărturie referitoare la identitatea lui, spuse Richard. Nu poate să coboare scările din cauza rănii de la picior, dar l-a văzut pe Henry ieri şi era suficient de conştient încât să poată depune mărturie. Vă pot duce sus la el dacă vreţi.

— Nu, nu este necesar. Williams trase foaia de cort în jos până la brâu, expunând rana din centrul pieptului şi sângele uscat de pe cămaşa din jurul acesteia. Nu e nicio incertitudine legată de modul în care a murit. Doctorul scutură din cap cu tristeţe. Aşa un bărbat tânăr! Ce păcat că domnul Newell a călătorit atâta drum să-şi ajute familia, doar ca să-şi găsească sfârşitul aşa departe de casă.

— O mare pierdere pentru societatea jamaicană şi pentru familia lui, fu de acord cu

pioşenie Richard, iar Callie trebui să admită că el minţea foarte bine. Continuă: Ultima noastră datorie faţă de domnul Newell este să-i facem o înmormântare creştinească, aşa cum se cuvine. Era anglican, şi asta va fi alegerea noastră dacă există vreo biserică în apropiere.

— St. Paul’s, la care mă duc eu, e destul de apropiată. Williams zâmbi cu o notă de umor când trase din nou foaia de cort peste faţa lui Henry. Noi, cei din Baltimore, suntem mândri de oraşul nostru, dar e destul de modest faţă de Londra! Totul e în apropiere.

— Credeţi că vicarul ar putea să ne ajute? întrebă Callie.

Nimeni nu menţiona că vremea deosebit de caldă făcea ca timpul să fie de o crucială importanţă.

— Vicarul, reverendul Harbow, e un prieten de-al meu. Williams zâmbi sobru. În ultimele două săptămâni, mi-a spus că o să-l pună pe gropar să sape gropi în plus, pentru cazul când va fi nevoie de ele după lupte. Sunt sigur că va fi de acord să vă ajute cu o înmormântare rapidă. Există şi un meşter de sicrie în apropiere, care a făcut şi el câteva în plus, pentru orice eventualitate.

Cât de practic! Callie trase adânc aer în piept, dându-şi seama că abia aştepta să-l vadă pe Henry îngropat.

— Richard, dragul meu, să mergem la vicar?

— Fireşte. Richard ridică una din pelerinele de ploaie pe care le aduseseră jos din cauza ploii şi i-o puse pe umeri. Doctore Williams, vreţi să-l trimiteţi

pe asistentul dumneavoastră la atelierul meşterului de sicrie să aranjeze ca să fie adus unul aici? Avem o căruţă care poate transporta sicriul la biserică dacă reverendul Harbow ne poate ajuta.

— Sunt bucuros să vă ajut cu ce pot. Williams îi făcu semn asistentului să se apropie şi îi explică, după care Richard îi dădu nişte bani de-ai lui Henry pentru sicriu. Banii se dovedeau de folos, pentru că nici chiar Richard n-avea resurse nelimitate.

Se hotărî ca Molly şi Josh să stea cu cadavrul până când sosea sicriul. Callie şi Richard urmau să meargă la biserică şi să încerce a-l convinge pe vicar să îngroape un distins străin care nu era din parohia lui. Callie se rugă în tăcere ca slujba de îngropăciune să poată avea loc imediat, de preferat în acea după-amiază.

Dr. Williams îi conduse afară şi le indică pe unde să meargă spre biserică, înainte de a pleca şi el. Callie îl apucă cu putere pe Richard de mână, deoarece ploaia şi vântul îi loveau, şi tunurile bubuiau în depărtare. Când doctorul nu-i mai putu auzi, ea întrebă cu o dulceaţă periculoasă în glas:

— Cum de mi-a scăpat faptul că suntem logodiţi?

Richard zâmbi larg.

— M-am gândit că, dacă am fi pe punctul de a ne căsători, acest fapt mi-ar oferi o justificare mai bună să discut cu doctorii, vicarii şi alţii asemenea.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Adu-mi aminte să rup logodna după ce îl îngropăm pe Henry.

— Da, Catkin, spuse el supus, dar ochii îi

sclipeau. Va fi ca şi cum n-ar fi existat niciodată vreo logodnă.

Ea îşi lăsă capul în jos şi se concentră asupra drumului noroios. N-ar fi recunoscut niciodată, dar găsea... interesantă ideea de a fi logodită cu Richard. Nu mai suna imposibil sau de nedorit.

Se uită la el cu coada ochiului. Blestemat să fie! După noaptea trecută şi după descoperirea unei laturi pasionale pe care nu-şi dăduse seama că o avea, devenea din ce în ce mai dificil să-şi imagineze cum să-l alunge. Din ce în ce mai uşor să se imagineze împărţind acelaşi pat...

Mai târziu! Avea să se gândească la viitor mai târziu. Acum, trebuia să se concentreze asupra înmormântării fiului ei vitreg şi asupra ignorării bubuiturilor continue ale tunurilor.

*

Înmormântarea lui Henry Newell fu rapidă şi simplă. Callie bănuia că toată lumea din oraş care nu se găsea în primele linii ale luptei avea nervii încordaţi la maximum de la luptele în desfăşurare şi era recunoscătoare să aibă ceva de lucru care să merite osteneala. Reverendul Harbow fusese foarte înţelegător şi îndatoritor. Cu siguranţă nu stricase faptul că Richard menţionase numele de „Carroll” o dată sau de două ori.

Pentru că ploaia torenţială continua, fiul ei vitreg fu îngropat în cimitirul plin de noroi al bisericii St. Paul’s. Trey nu putu să ia parte, iar Molly refuză categoric, aşa că amândoi rămaseră

acasă, în vreme ce Callie, Richard, Josh şi Sarah fură prezenţi.

Pentru că reverendul Harbow nu ştia nimic despre decedat, întrebă dacă cineva voia să spună câteva cuvinte. Callie simţi o bruscă dorinţă să strige: „Fiul meu vitreg a fost o bestie şi o brută, şi îmi pare bine că l-am omorât!”

Îşi înghiţi cuvintele şi îşi îngropă faţa în mâini, sperând ca reacţia ei să pară una de durere. Richard se ridică încet.

— Nu l-am cunoscut pe Henry Newell cât era în viaţă şi, din cauza tristelor împrejurări, n-o să fim niciodată membri ai aceleiaşi familii. Un sofisticat om de lume, educat în Anglia, era bine cunoscut în societatea jamaicană de baştină şi i se va simţi lipsa de către toţi prietenii săi.

„Dacă avea vreunul”, se gândi Callie, rămânând cu capul plecat. Deşi Jamaica avea cu siguranţă şi alte brute beţive, aşa că poate totuşi avusese ceva prieteni.

Richard continuă:

— Călătoria lui neobişnuită spre America în căutarea fratelui, a surorii şi a mamei sale vitrege nu va fi niciodată uitată de către ei. Ştiu că era iubit de mama şi de tatăl său şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, acum e cu siguranţă împreună cu ei. Richard îşi lăsă capul în jos. Fie ca Henry Newell să aibă parte de pace.

Callie îşi dădu seama că ultima frază suna sincer. Poate chiar era.

Astfel se sfârşi existenţa pământească a lui Henry Newell. Richard dărui sume generoase

bisericii şi reverendului şi comandă o foarte respectabilă piatră de mormânt ce avea inscripţionate numele lui Henry, data de naştere şi cea de deces şi o urare pioasă să se odihnească în pace.

Pe când cei patru participanţi la înmormântare se îndreptau spre casă pe străzile pline de apă, Josh remarcă:

— Îmi pare bine că am venit. Voiam să mă asigur că diavolul ăla e mort.

Ajunseră la depozit şi îi găsiră pe Molly şi pe Trey dormind. Richard şi Josh luară binoclul şi ieşiră pe balcon să vadă canonada ce continua. Trey avea o privelişte foarte bună spre sclipirile mortierelor şi ale proiectilelor ce străbăteau cerul.

În ciuda ploii, pe acoperişurile vecine erau destule persoane sobre care urmăreau bătălia. De la această distanţă era imposibil să ştii cum mergea lupta, dar bombardamentul continuu era un semn bun, însemnând că fortul McHenry nu se predase încă.

Callie şi Sarah se îndreptară spre bucătărie, să pregătească cina. Callie tăie şuncă şi brânză, în vreme ce Sarah făcu o porţie de limonadă, folosind ultimele lămâi. Cu oraşul asediat, nu se ştia când aveau să mai poată face rost de lămâi.

— Ce bine că ai cumpărat şunca asta de Virginia! Ne-a asigurat mâncarea zile bune.

— Cu şuncă se pot face multe lucruri delicioase, fu de acord Sarah pe când rupea pesmeţii în două şi punea şuncă şi brânză la mijloc. În curând, osul ăla o să-şi găsească sfârşitul într-o

oală cu ciorbă de fasole. Dar e păcat că n-avem mâncare mai bună la îndemână. Dacă a meritat vreodată o înmormântare să fie sărbătorită, atunci asta e aceea!

Callie râse, apoi îşi acoperi gura cu o mână.

— Mă tot gândesc că ar trebui să arăt mai mult respect, dar nu pot.

— S-a făcut dreptate, şi am scăpat basma curată, spuse Sarah cu o licărire de umor în ochi. Poţi să-ţi spun că mi s-a luat o mare, foarte mare greutate de pe inimă.

— Încep să mă simt mai puţin rău în legătură cu ce am făcut. Grătarul se încălzise pe focul mic, aşa încât Callie topi o bucată de unt, apoi acoperi suprafaţa de fontă cu pesmeţii cu şuncă şi brânză.

Pe când brânza se topea încet şi pesmeţii se rumeneau, Callie îşi şterse mâinile pe un mic prosop. Fără a se uita înspre prietena ei, spuse:

— Richard m-a cerut de soţie cu adevărat, nu doar ca să-i păcălească pe doctor şi pe vicar.

— Ai de gând să spui da? întrebă Sarah cu interes.

— Nu ştiu, admise Callie cu voce joasă. Când m-a cerut prima dată în Washington, ideea ieşea complet din discuţie. Aveam mult prea multe responsabilităţi. Dar, pe măsură ce trece timpul, îmi e tot mai greu să îmi imaginez să nu-l am lângă mine.

— Lord George sau Gordon, sau Richard, sau Audley, sau orice nume ar avea e un bărbat de ispravă şi crede că eşti cea mai importantă fiinţă din lumea asta. Sarah zâmbi. Şi e cel mai chipeş

bărbat din câţi am văzut eu vreodată. De ce eziţi?

— Pentru că voi sunteţi familia mea şi nu pot suporta gândul să vă părăsesc! izbucni ea cu durere. Şi ar trebui să plec, pentru că Richard vrea să se întoarcă la căminul lui din Anglia.

— Don’şoară Callista, uită-te la mine în loc de grătarul ăla, spuse Sarah ferm. Când Callie îşi ridică privirea, Sarah continuă: Dumneata eşti îngerul drag al familiei mele. Ne-ai scos din sclavie de parcă eram în carul bunului Dumnezeu şi ne-ai ajutat când n-aveam nici măcar o leţcaie. Şi, cel mai important dintre toate, ne-ai dat şansa să ne ridicăm capul şi să devenim liberi şi independenţi. Ne-ai dat vieţile pe care le avem acum şi viitorul pe care abia îl aşteptăm. Vocea i se îmblânzi. Acum e momentul să mergi înainte cu viaţa dumitale. Dacă îl iubeşti, de ce să nu te măriţi cu el?

— Nu ştiu dacă îl iubesc aşa cum vă iubiţi voi, tu şi Josh, sau dacă simt ce simt Molly şi Peter unul pentru celălalt. Eu şi Richard am fost cei mai buni prieteni. Cred că încă suntem. E asta o bază atât de puternică pentru căsătorie?

— Fiecare căsătorie are propria sa poveste, cugetă Sarah. Toate pornesc din locuri diferite şi merg pe căi diferite. Eu şi Josh ne-am îndrăgostit unul de celălalt pe când eram cam de aceeaşi vârstă cu Molly şi tânărul Peter şi am trăit împreună cu mult înainte de a ne putea căsători oficial la biserică. Ştiai că stăpânul Matthew m-a cumpărat de pe o altă plantaţie, aşa încât eu şi Josh să putem fi împreună?

— Nu ştiam asta, spuse Callie, uimită că habar

marea de o altă parte importantă a poveştii vieţii prietenei ei. A fost incredibil de frumos din partea lui.

— Josh l-a rugat să mă cumpere, şi el a făcut-o, pentru că îl aprecia pe Josh, şi eu aveam un preţ mic, pentru că pe vremea aia eram doar o fată care spăla vase, spuse Sarah râzând. A făcut o afacere, pentru că am devenit o aşa bună bucătăreasă. Dar nu era obligat să facă *posibil* ca noi să fim împreună, şi eu n-am uitat niciodată asta. Vocea îi deveni nostalgică. Eu şi Josh ne-am iubit atunci şi ne iubim şi acum, dar acea dragoste a crescut şi s-a schimbat peste ani. E mai potolită, mai adâncă, mai puternică. Mai presus de orice ne-am fi putut imagina atunci când eram tineri şi voiam doar să ne dezbrăcăm unul pe celălalt.

— Nu trebuie să ştiu asta! exclamă Callie. E ca şi cum m-aş gândi la părinţii mei în pat.

Sarah râse.

— Vreau să spun doar că, dacă nu-ţi iubeşti bărbatul acum aşa cum crezi că ar trebui, îţi garantez că o să ajungi să-l iubeşti în feluri în care nici n-ai visat. Eşti o femeie bună, şi el e un bărbat bun, şi împreună o să găsiţi calea spre iubire.

Callie oftă lung şi adânc.

— Deci îmi dai binecuvântarea ta?

Sarah traversă mica bucătărie şi o îmbrăţişă pe Callie.

— Da. Atâta vreme ai trăit pentru noi. Acum, este timpul să trăieşti pentru dumneata. Nu înseamnă că n-o să te mai iubim sau că n-o să ne mai iubeşti. O să ne scriem o grămadă de scrisori.

Poate că o să vii în vizită într-o zi sau poate că noi o să te vizităm. Am de gând să văd Londra înainte de a muri.

Callie o îmbrăţişă pe Sarah, dorindu-şi ca propria ei mamă să fie atât de caldă şi de înţeleaptă. Apoi mirosi ceva a ars şi se desprinse repede ca să întoarcă iute pesmeţii pe grătar, înainte de a se arde de tot.

Sarah îi dăduse mult de reflectat. Prietenii ei nu mai aveau nevoie de ea. Gândul era trist – dar venea în acelaşi timp şi ca o uşurare.

capitolul 28

Cele şase scaune de pe balcon fuseseră îmbunătăţite prin capitonarea cu pânză groasă de sac şi ofereau un loc bun pentru a se putea vedea bombardamentul oraşului. Callie şi Sarah aduseseră tăvi cu pesmeţi fierbinţi cu şuncă şi brânză, o carafă de limonadă şi două castronaşe cu cepe murate.

La fel ca fluierarul fermecat din Hameln[17], îi ademeneau pe pofticioşi, în acest caz pe Molly şi Trey, care se treziseră flămânzi. Trey se folosea de un baston improvizat pe care i-l făcuse Josh.

Sarah întrebă:

— Cum te simţi? Arăţi mai întremat.

17 Legenda fluieratului fermecat din Hameln, un orăşel din Germania, unde în anul 1284 acesta a fost angajat să scape oraşul de şobolani. Când oraşul a refuzat să-l plătească pentru serviciile făcute, el a răspuns prin atragerea copiilor din oraş după el, la fel cum făcuse cu şobolanii. Legenda a fost preluată, printre alţii, de fraţii Grimm în basmele lor. (n.tr.)

— Mă simt bine, spuse vesel nepotul ei, aşezându-se pe un scaun lângă bunicul lui. Pot să mă întorc mâine pe câmpul de luptă.

— Nu, n-o să te întorci! spuseră la unison Sarah şi Callie. Sarah continuă: Lupta asta o să fie câştigată sau pierdută fără tine. Ţi-ai făcut datoria.

Callie alese scaunul de lângă Gordon. El fu încântat să vadă că se aşezase foarte aproape de el, în timp ce muşca din coaja crocantă a unui pesmet cu şuncă şi brânză şi îl făcea să alunece pe gât cu o înghiţitură de limonadă. Uşor aromatizată cu rachiu, observă el. Sarah ştia cum să aline o familie aflată într-o situaţie dificilă.

După ce devoră repede un pesmet, Callie întrebă:

— Cum merge lupta?

— Nu ştim. Îi dădu binoclul şi se întinse să mai ia un pesmet cu şuncă şi brânză. Cu tot întunericul ăsta şi ploaia, tot ce putem vedea sunt bombele şi proiectilele trase spre Star Fort şi bateria aflată de cealaltă parte, la Lazaretto Point.

Ea îşi potrivi binoclul.

— Când un proiectil explodează deasupra fortului, pot vedea zidurile de cărămidă, dar nimic mai mult. Oftă şi îi dădu binoclul lui Sarah. Ce zi ciudată, ba chiar foarte ciudată a fost şi asta!

— Cândva, cărţile de istorie vor descrie ziua asta drept Bătălia de la Baltimore, şi toate astea vor fi descrise ca fiind evidente şi previzibile, pentru că manualele de istorie vor şti cine a câştigat, cugetă Gordon. Dar în seara asta e un mister. Dacă ajută la ceva, încep să mă simt

optimist pentru oraş. Marina Regală a bombardat vreme de ore întregi fortul, cu rezultate minime.

— Mie mi se pare că vasele engleze au tunuri cu o rază de acţiune mai mare decât tunurile americane, spuse Josh. Dar faptul că stau mai la distanţă ca să fie în siguranţă face ca tunurile să nu fie chiar aşa precise.

— Nu pot auzi nicio salvă dinspre est, spuse Molly. Crezi că trupele engleze s-au retras? întrebă ea fără prea multe speranţe.

— Mai degrabă cele două armate se uită una la alta şi îşi mişcă trupele de colo-colo ca la un joc de şah, răspunse Gordon. Forţele americane sunt mult mai numeroase şi sunt adăpostite în spatele unor extraordinare metereze. Bănuiala mea e că trupele engleze aşteaptă ca atacul pe mare să aibă succes. Dacă se va întâmpla asta, armata britanică va ataca, şi oraşul va fi prins ca o nucă într-un cleşte.

Exemplifică o mişcare de prindere în cleşte cu degetul mare şi arătătorul. Molly tresări la o explozie asurzitoare.

— Asta se poate auzi chiar până la Washington!

— Poate şi până la Philadelphia, spuse Trey, luând încă doi pesmeţi.

Callie oftă.

— Cât mai pot s-o ţină aşa trupele engleze? Bombardează de – se opri ca să socotească – cincisprezece ore de-acuma. N-o să-şi termine muniţiile?

— În cele din urmă, dar încă nu, spuse Josh

mohorât. Fortul nu foloseşte prea mult, pentru că acolo se ştie că vasele de război engleze sunt în afara razei de acţiune a tunurilor lor. Bănuiesc că îşi păstrează muniţia pentru a o folosi dacă englezii se vor apropia.

Mâncară în linişte până când toată mâncarea şi băutura se terminară. Binoclul rămăsese la Callie, care se mai uita prin el din când în când.

— Chiar dacă nu putem vedea prea multe, există o fascinaţie îngrozitoare faţă de această luptă, observă ea.

— Poate că aşa e, spuse Josh, ridicându-se. Dar sunt obosit. Trezeşte-mă dacă se întâmplă ceva interesant!

Se ridică şi Sarah.

— Te poţi obişnui cu orice, nu-i aşa? Sunt foarte sigură că pot dormi încă o sută de salve de tun. Molly, Trey, e vremea să vă duceţi şi voi la culcare! Au fost nişte zile grele.

Dovada oboselii lor era că tinerii intrară fără a protesta. Josh o luă pe Sarah pe după umeri, şi, împreună, îi urmară.

— Acum suntem doar noi doi. Hai, vino şi aşază-te la mine în braţe, propuse Gordon. Găsesc că este reconfortant.

— Şi eu la fel. Callie se ridică de pe scaunul ei şi luă o pătură de pe patul lor ce era în continuare făcut între butoaiele de tutun. Când se aşeză în braţele lui primitoare, înfăşură pătura în jurul amândurora şi îşi lăsă capul pe umărul lui cu un oftat de relaxare. Aş putea să mă obişnuiesc cu asta.

— Sper s-o faci. Gordon se joacă cu părul ei, scoţându-i agrafele pe care le folosise mai înainte pentru a arăta ca o văduvă respectabilă. Apoi îi dădu şuviţele grele şi mătăsoase pe după umeri. Îmi place părul tău. Luceşte roşcat-auriu în lumina proiectilelor Congreve.

— Cred că suntem ceva prea departe pentru asta, spuse ea râzând. Urăsc proiectilele alea îngrozitoare – trag ca nebunele. N-o să uit niciodată când englezii au tras două din astea în casa mea. Oftă. Parcă ar fi fost acum o mie de ani.

— Şi mie mi se pare la fel. S-au întâmplat atâtea de atunci. Trăim nişte ciudate vremuri incerte. Se încruntă, încercând să îşi definească simţămintele. E ciudat să nu faci nimic. Nu sunt obişnuit să fiu spectator. În general, când sunt probleme, eu ori lupt, ori fug să-mi scap pielea.

Ea chicoti.

— Presupun că lupţi mai des decât fugi. Cu cine ţii acum?

— Admir oraşul ăsta. Băieţi ca Trey şi o mână de bătrâni veterani şireţi ca Sam Smith înfruntă cea mai mare putere militară de pe pământ. Invincibilii lui Wellington l-au înfrânt pe însuşi Napoleon; cu toate astea, trupele lipsite de experienţă ale americanilor le rezistă. Îşi lăsă mâna caldă şi protectoare pe ceafa ei. Nu vreau să văd Baltimore-ul înfrânt.

— Nici eu. Callie căscă. După cum a spus Josh, trezeşte-mă dacă se întâmplă ceva interesant!

— Bine. Somn uşor, Catkin, şopti el.

Îi plăcea s-o aibă dormind în braţele lui.

Intimitatea lor din noaptea precedentă făcuse asta posibil. Cât avea să treacă până când ea să fie atât de obişnuită să-l aibă în preajmă încât să vrea să se mărite cu el? Nu mult, spera el. Voia să meargă acasă şi s-o aibă pe Callie lângă el.

În ciuda canonadei continue, aţipi şi el. Apoi o schimbare bruscă îl trezi. Nu se mai auzea bubuitul tunurilor, ci liniştea. O linişte stranie. Bombardamentele încetaseră.

Deveni foarte atent, uitându-se spre cerul întunecat de deasupra fortului McHenry, din care cădea ploaia. În depărtare, un ceas bătu de patru ori.

Callie se mişcă, apoi se trezi brusc.

— Tunurile nu mai trag! Lupta pentru fort trebuie să se fi terminat, dar cine a câştigat?

— E imposibil de spus, zise el mohorât. Dar chiar dacă fortul McHenry s-a predat, Marina Regală tot va trebui să treacă de blocada de vase ce au fost scufundate în canal. Nu va fi uşor.

Ea privi întunericul cu nemulţumire.

— *Urăsc* să nu ştiu!

— Şi eu, încuviinţă el strângând-o în braţe. Sunt atâtea lucruri pe care să le urăşti la un război, dar lipsa de informaţie despre ce se întâmplă e unul dintre cele mai rele. Va trebui să aşteptăm până în zori pentru a vedea ce steag flutură peste fort.

Ea se ridică din braţele lui şi se întinse.

— Eşti o saltea bună, dar muşchii mei sunt înţepeniţi.

— La fel şi ai mei. Se ridică trosnind de pe

scaun. Nici chiar perna din pânză de sac nu era suficientă pentru a-l face confortabil pentru somn. Să ne plimbăm încolo şi încoace pe balcon?

— Am o idee.

Se duse în spatele scaunului şi începu să-i maseze gâtul şi umerii. Era minunat. Încă o dovadă a naturaleţei fizice dintre ei. Când termină, el făcu la fel pentru ea, o parte a masajului mutându-se în zone ce o făcură să-i îndepărteze mâna.

— Fii cuminte! îi porunci ea.

— Da, doamnă, spuse el supus.

Când se simţiră ceva mai flexibili, merseră încoace şi încolo pe balcon, ţinându-se de mână, în vreme ce priveau întunericul şi ploaia. El se gândi la trupele aflate în tranşeele de la dealul Hampstead, care erau probabil afundate în noroi până în gât. Dar nu auzise încă nimic care să sugereze că fuseseră atacaţi de către englezi.

În cele din urmă, cerul la est începu să se lumineze, dar, spre nemulţumirea amândurora, era încă prea încărcat pentru a vedea ceva din fort. Gordon îşi recuperă binoclul pentru a studia mai bine, apoi scutură din cap.

— Pot vedea catargul steagului, şi e şi un steag agăţat de el, dar mi-e imposibil să văd ce steag este.

Veniră şi Josh, şi Sarah lângă ei, apoi Molly şi Trey. Sarah prăji nişte ouă şi le băgă între ultimii pesmeţi, servindu-i cu ceai fierbinte. Mâncară, se uitară şi aşteptară, vorbind foarte puţin.

Norii începură să se risipească, şi cerul se lumină. Dintr-odată, norii se împrăştiară, şi soarele

lumină fortul în formă de stea şi steagul ce flutura deasupra lui în bătaia vântului.

— Uitaţi-vă! şopti Molly. Ia uitaţi-vă la asta!

Adierea matinală prinsese steagul, şi pânza uriaşă se desfăşura cu o leneşă forţă. Roşu, alb şi albastru, stele şi dungi.

Fortul McHenry era neînvins.

Callie icni. Cel mai frumos steag pe care-l văzuse vreodată flutura peste fort; dungile şi stelele se vedeau limpede pe când vântul lovea pânza, intimidând-o în toată măreţia ei.

— Am învins, şopti ea. La orizont, văzu catargele vaselor engleze. Se îndepărtau, deja dispărând în ceaţa dimineţii.

Pe când entuziasmul o copleşea, strigă:

— Am învins! Au plecat! Micul Star Fort din cărămidă a rezistat celei mai mari forţe navale din lume!

Pe când Trey chiuia de bucurie, Molly plângea, şi Sarah se îmbrăţişa cu Josh, Callie îl apucă pe Richard şi îl învârti. Râzând, el o strânse lângă el.

— S-ar putea să plănuiască un atac dintr-o altă direcţie, avertiză el, dar râdea şi el ca un nebun.

— Ba nu. E toamnă, şi pleacă spre un loc mai cald, cum ar fi Bermude sau Barbados, spuse ea ferm. Am una dintre presimţirile mele, Richard. Îţi aminteşti de ele? Baltimore e în *siguranţă*.

— De obicei, simţurile nu te înşală, spuse el, cuprinzând-o sub braţul său şi uitându-se dincolo de port la steagul ce flutura măreţ, ca şi când nu s-ar fi putut sătura de priveliştea aceasta.

În vreme ce privea şi ea în aceeaşi direcţie, îşi dădu seama şocată că trecuseră ani de când avusese una dintre presimţirile ei. În tinereţe, fuseseră frecvente, dar dispăruseră… Când oare?

Când se măritase şi se mutase în Jamaica. Timp de cincisprezece ani, făcuse ceea ce era necesar şi înaintase încetul cu încetul, dar spiritul vioi, rebel al tinereţii ei fusese îngropat.

Cu o claritate deosebită, recunoscu faptul că îi adoptase pe copiii ei vitregi şi pe bunicii lor drept familia ei, nu doar pentru că aveau nevoie de ea, ci şi pentru că ea avea nevoie cu disperare de ei.

Dar acum se simţea renăscută şi era gata de noi aventuri. Pe când strigăte triumfătoare începură să se audă de pe străzi şi acoperişuri în jurul lor, îl luă pe Richard de mână şi îl trase înăuntru, departe de zgomotul în creştere al victoriei.

Uitându-se în enigmaticii lui ochi cenuşii, întrebă:

— Lord George Gordon Richard Augustus Audley, încă vrei să te însori cu mine?

El clipi la auzul înşiruirii tuturor numelor lui.

— Da.

— Atunci, vrei să mă mai ceri o dată, sau să te cer eu?

El râse exuberant şi o îmbrăţişă cu o energie ce o luă pe sus, învârtind-o.

— Cere-mă tu, Catkin! Nu mi-am dat seama că visam la o zi în care o frumoasă femeie să mă ceară de bărbat!

O lăsă jos, cu un zâmbet strălucitor, suficient

să lumineze întreaga sufragerie învăluită de lumina zorilor din mansarda lor. Devenind serioasă, ea îi luă amândouă mâinile şi se uită înspre faţa dragă, chipeşă, mai familiară decât a ei încă de când se cunoscuseră, în camera copiilor de la reşedinţa Rush.

— Aşa cum mi-ai spus, noi eram în suferinţă în feluri diferite, dar ne era mai bine împreună decât despărţiţi. Afară, pe balcon, mi-am dat seama că n-am mai avut presimţiri de când te-am pierdut şi a trebuit să mă mărit contra voinţei mele. Până azi. Ştiu că englezii se retrag din această luptă şi mai ştiu că vreau să merg în aventura vieţii cu tine. Aceeaşi aventură care odinioară a fost întreruptă, dar acum e momentul nostru. Trase adânc aer în piept. Vrei să te însori cu mine, Inima mea de Leu?

Expresia lui se schimbă, şi pentru prima dată ea văzu în ochii lui vulnerabilitate şi dorinţă. Încă de când venise în galop s-o salveze într-un fel ridicol, dar romantic, atunci când Washingtonul ardea, fusese peste măsură de priceput şi de stăpân pe situaţie. Dar asta era o frântură dintr-un bărbat mai profund, şi îi ajunse la inimă.

— Nu ştiu dacă vreodată voi fi capabil să-ţi ofer atât cât meriţi, Callie, spuse el grav. Dar îţi promit şi fac legământ că o să mă însor cu tine şi o să-ţi dau tot ce am.

Mâinile ei se încleştară pe ale lui.

— Ce altceva mai poate cere o femeie?

— Păi, un acoperiş deasupra capului, şi pot să-ţi ofer asta, spuse el zâmbind maliţios. E în Londra, dar, dacă vrei, putem găsi un alt acoperiş în altă

parte.

— Chiar şi aici? întrebă ea curioasă.

— Chiar şi aici. A început să-mi placă oraşul ăsta. Ridică din umeri. Oriunde va fi bine atâta vreme cât sunt cu tine. Dar mai întâi… Anglia!

O trecură fiori pe şira spinării auzind cuvintele spuse cu glas tare.

— Am avut chiar acum una din presimţirile mele.

— Vin multe şi una după alta în dimineaţa asta, spuse el cu interes.

Asta era pentru că se simţea renăscută.

— O să fie mari provocări când ne vom întoarce în Anglia. Chiar primejdii.

De data asta, când zâmbi, fu cu blândeţe.

— O să ne înfruntăm trecutul, ceea ce va fi dificil. Cât despre primejdii – n-am vrut noi aventură?

— Aventura vieţii.

Se ridică pe vârfuri, îl luă de gât şi se cufundă într-un sărut fără restricţii sau îndoieli. Se mărita cu cel mai bun prieten al ei, şi lucrurile erau aşa cum trebuiau să fie.

capitolul 29

Aproape nevenindu-i să creadă cât de norocos era, Gordon o sărută pe viitoarea lui mireasă. Acum, că se hotărâse, Callie nu se mai reţinea. Asta era cea mai bună prietenă neînfricată a lui din copilărie, fata după care tânjise încă de atunci în tărâmurile întunecate şi deznădăjduite.

Cineva îşi dregea foarte tare şi clar glasul dinspre uşile deschise spre balcon. Se uită şi îi văzu pe toţi cei patru membri ai familiei Adams privindu-i cu zâmbete largi. Sarah spuse:

— Don’şoară Callista, nu era oare timpul să-l iei de bărbat pe sărmanul de el?

Callie roşi aşa cum doar o femeie cu faţa albă şi păr roşcat-auriu putea.

— Asta intenţionez. Tocmai l-am cerut şi el a spus da.

Cu ochii strălucitori, Molly întrebă:

— Unde şi când va fi nunta?

— Cât de repede posibil aici, în Baltimore, spuse pe loc Gordon. O luă pe Callie pe după umeri şi o strânse lângă el. Nu mai vreau să scape de data asta. Josh, vrei să-mi fii alături?

Zâmbind larg, Josh spuse:

— Da, milord.

— Dacă îmi mai spui încă o dată aşa, renunţ la tine în favoarea lui Trey, îl ameninţă Gordon.

— Dacă insişti, Gordon, replică Josh. Dar îmi plăcea ideea de a-i sta alături unui lord englez adevărat.

— E doar un titlu de curtoazie, Josh, îi explică Callie. Sarah, tu îmi vei sta alături? Şi, Molly, vreau să fii şi tu de faţă.

— Toată lumea vine la nuntă în afară de mine? întrebă Trey, simţindu-se ofensat.

— Tu o să fii garda noastră, spuse Gordon. Dacă cineva se opune când vicarul întreabă dacă există vreun impediment în calea căsătoriei, pocneşte-l cu bastonul.

— Am puşca şi ţintesc cu precizie, spuse Trey optimist. Pot s-o folosesc?

Gluma lui aduse un moment de tăcere stânjenitoare între ei. Callie îl întrerupse, spunând:

— Ce-aţi zice ca voi patru să mergeţi la o plimbare frumoasă pe malul apei? Participaţi la sărbătorire, vedeţi ce spune lumea. Eu şi logodnicul meu avem nevoie de vreo două ore să… discutăm aranjamentele de nuntă.

— Haideţi, copii, spuse Sarah. Am fost daţi afară, şi nu vreau ca voi să zăboviţi pe-aici şi să fiţi corupţi de porumbeii ăştia doi.

Chicotind, Molly merse să-şi ia un şal, pentru că ploaia se oprise şi era răcoare. Fu nevoie de câteva minute ca familia Adams să se strângă şi să plece. Din fericire, Trey mergea foarte bine în dimineaţa asta. Înainte de a pleca, Gordon îi dădu o monedă de aur lui Josh, care urma îndeaproape grupul.

— Fac eu cinste cu un prânz festiv.

Josh prinse îndemânatic moneda.

— Având în vedere cât de devreme este, va fi mai degrabă un al doilea mic dejun. O să închinăm cu nişte cafea tare şi fierbinte dacă avem noroc.

Păşi pe scări şi închise cu putere uşa în spatele lui.

— Aranjamente de nuntă, spuse Gordon. St. Paul’s sau biserica metodistă de unde pastorul ne-a dat afară, cu zeul bătăliilor care să vegheze asupra noastră? Se pare că binecuvântările lui sunt de folos.

— Ne putem decide mai târziu.

Râzând, se aruncă asupra lui şi începu să-i dea jos haina.

— Propun s-o luăm înaintea jurămintelor, doar ca să vedem dacă luăm o decizie înţeleaptă.

— E înţeleaptă, spuse el, terminând să-şi scoată haina şi luându-i ei şalul de pe umeri. Dar cred cu tărie că e mai bine să fim siguri.

Rochia ei era croită să se închidă în faţă, aşa că el începu s-o deschidă cu degete ridicol de neîndemânatice.

— Ce pat să folosim?

— Hai să-l folosim pe cel improvizat. Poate că nu e confortabil, dar e al nostru, şi nu poate vedea nimeni acolo.

Îşi duse degetele la nasturii de la gulerul cămăşii, la fel de neîndemânatice ca ale lui. Când mai simţise el o aşa dorinţă nebună? Niciodată. Dar nici nu se mai culcase cu Callie până atunci.

— Am aşteptat asta multă vreme, spuse el răguşit. Ar trebui s-o luăm mai încet.

— Ştiu că ai dreptate. Se aplecă să sărute pielea expusă a gâtului lui, lingându-l maliţios. Dar când am fost noi vreodată înţelepţi?

— Ai dreptate. Dar asta… asta contează, Callie, spuse el serios. Ăsta e viitorul nostru. O femeie mi-a spus odată că o căsătorie e ca şi cum ai lua pe cineva de mână şi v-aţi arunca împreună de pe o stâncă.

Callie râse.

— Deci întrebarea este, ne avântăm sau ne zdrobim la baza stâncii?

— Atâta vreme cât o facem împreună… spuse

el blând dându-i jos rochia, lăsând-o într-o cămăşuţă transparentă şi un corset uşor.

— Avântă-te cu mine, Catkin!

— Întotdeauna.

Când îi desfăcu nasturii de la pantaloni, îşi dădu seama că aceasta e adevărata lor căsătorie, deşi aveau să o oficializeze curând. Acestea erau jurămintele lor reciproce, şi erau în pragul asumării supremului angajament fizic.

Îi scoase cămaşa din pantaloni şi, într-un acces de maliţiozitate, i-o rupse în faţă, expunându-i pieptul lat. Bine clădit, acoperit cu păr auriu cu câteva nuanţe mai închis decât cel decolorat de soare de pe cap. Îşi plimbă amândouă mâinile peste pielea expusă, încântată de pulsul cald al forţei musculoase.

Şi cicatrice. Câteva.

— Te-a folosit cineva drept ţintă de tragere? întrebă ea, atingând o adâncitură aspră ce arăta ca şi cum ar fi fost lăsată de un glonţ de muschetă.

— Cicatricele nu le-am căpătat pe toate în aceeaşi zi, chicoti el. Am o colecţie întreţinută cu grijă. Probabil am şi cicatrice de care am uitat.

Nelăsându-se pradă gândurilor legate de trecutul lui periculos, ea spuse ferm:

— Ei bine, e momentul să te opreşti din a le aduna! E un ordin.

Îi trase cămaşa jos de pe umeri şi braţe, întrebându-se câte cicatrice găsea dacă făcea un inventar amănunţit. Avea să lase asta pentru o altă zi.

— Da, doamnă, spuse el cu o falsă blândeţe.

Deşi, dacă vrei să adaugi un semn de muşcătură…

— Sună ca o idee demnă de a fi cercetată.

Lăsă cămaşa să cadă şi îl apucă de umăr. O piele caldă, sărată sub limbă, un parfum specific lui Richard.

Ochii lui luceau ca ai unui leu în lumina soarelui, şi îi desfăcu rapid corsetul, lăsând-o doar într-o cămăşuţă subţire. Tremura puţin, în ciuda căldurii din ochii lui.

Simţindu-se ruşinată, îi trase pantalonii jos, plăcându-i puterea şi consistenţa coapselor, a genunchilor, a gleznelor. Apoi îngenunche în faţa lui să ţină de fiecare crac, aşa încât el să-şi poată scoate picioarele. Acum, rămăsese doar în indispensabili, şi, când ea se ridică, putu vedea cât de pregătit era el pentru a desăvârşi… logodna lor.

Citindu-i gândurile, el întrebă blând:

— Te simţi puţin ruşinată?

Ea roşi.

— Am fost măritată timp de doisprezece ani şi sunt văduvă de trei, dar niciun bărbat nu m-a văzut dezbrăcată.

— Abia aştept să fiu eu primul norocos, dar completa revelaţie poate să mai aştepte. O luă de mână şi o duse în jurul butoaielor de tutun, spre cuibul ce era pregătit pentru ei.

În lumina crescândă a dimineţii, el era minunat, cu pielea albă şi părul auriu. Mama lui fusese norvegiană, şi avea acea frumuseţe nordică nepământeană.

El dădu cuvertura deoparte. Avea marginile zdrenţuite. Sarah cumpărase cuverturi folosite şi

ieftine, apoi le fiersese cu levănţică, să se asigure că erau curate şi frumos mirositoare. Nu erau deosebit de moi, dar asprimea era erotică atunci când se freca de pielea neacoperită. Callie bănui că ar simţi totul erotic în starea ei actuală.

Richard o trase lângă el, aşa încât stăteau unul cu faţa la celălalt. Apoi o mângâie pe cap şi pe spate, sărutând-o cu tandreţe. Ea putea simţi cum el se stăpânea, nevrând s-o tulbure. Ea se simţea ca o virgină nervoasă, deşi nu era virgină. Dar nervoasă, da. Trecuse mult timp de când se culcase cu un bărbat, şi atunci fusese din datorie, nu din dorinţă. Acum, păşea într-un teritoriu necunoscut.

Nervii i se relaxară pe când mângâierile şi sărutările lui reaprinseră dorinţa ce o făcuse să izbucnească mai înainte. Îşi îngropă degetele în părul lui. Şuviţele blonde căzeau mătăsoase peste mâna ei.

— Sper să-ţi păstrezi părul mai lung decât dictează moda, murmură ea. E aşa încântător!

El chicoti.

— Cred că eu trebuia să spun asta. Îi îndepărtă părul cu degetele, aşa încât să-l poată răsfira peste umeri. Pisica mea focoasă, roşie şi aurie, şi debordând de vitalitate.

— Mă simt de parcă am înviat după ani în care am fost un foc mocnit.

Ea îi puse palma pe obraz, simţind înţepătura favoriţilor, pentru că nu se bărbierise de dimineaţă. Erau aproape invizibili din cauza culorii părului, dar senzaţia era ispititor de masculină. Îşi duse mâna

dinspre obraz spre falcă, gât, continuând în josul corpului cu o pură încântare.

Pentru că ea era cea care trebuia s-o ia mai încet, tot ea era cea care trebuia să aţâţe focul din nou. Mâna ei continua să se mişte din ce în ce mai jos peste pielea netedă şi muşchii încordaţi, buricele degetelor trecând prin părul ceva mai aspru până când putu apuca acea ispititoare şi rigidă fierbinţeală.

El îşi ţinu răsuflarea, devenind şi mai tare. Ei îi plăcea că îl putea tulbura astfel. Înainte ca ea să-şi poată încerca pe mai departe puterea, el spuse răguşit:

— E momentul să mă retrag din punctul de fierbere şi să mă concentrez asupra ta.

O întoarse pe spate şi o sărută mai profund. Ea îşi dădu seama că el îi ridicase cămăşuţa până la umeri abia când simţi mâna lui caldă peste sân. Icni şi tremură de plăcere.

Îndatoritor, el îşi lăsă capul în jos şi îi sărută sânul, jucându-se cu limba şi ciupind uşor până când ea fu gata să ţipe de la valurile de senzaţii ce o copleşeau. El îşi mută gura pe celălalt sân, în vreme ce îşi duse palma mai jos de talie şi abdomen, până când ajunse la cel mai sensibil loc dintre toate.

— Te rog, nu zăbovi prea mult, şopti ea, şi şoldurile ei se agitară în jurul degetelor lui cercetătoare. *Te rog*!

— Dorinţa ta e plăcerea mea, milady, spuse el cu voce gravă. Se mişcă între picioarele ei, folosindu-şi degetele să se poziţioneze. Sprijinindu-

se deasupra ei, era mândru, un leu roşcat, puternic, ce îi tăie răsuflarea.

Transpiraţia îi lucea pe frunte pe când o pătrundea încet, din grijă pentru lunga ei perioadă de celibat, dar, în ciuda strâmtorii, corpul ei îl primi cu bucurie. Tânjind la împlinire, îşi ridică şoldurile până când fură complet uniţi.

Ei i se tăie răsuflarea de uimire şi încântare. Matthew fusese un iubit atent pentru o soţie lipsită de entuziasm, şi n-avea niciun motiv să se plângă de el, dar nu fusese niciodată ca acum. *Niciodată*.

Pe când el începu să se mişte în ea, Callie se predă unor senzaţii ce o invadau, găsind rapid acelaşi ritm cu el, ce-i făcu sângele să danseze. El se împingea, ea îi răspundea, el se împingea din nou, şi ea îi reflecta mişcarea. Un foc reciproc ce se ridica din ce în ce mai sus până când o mistui. Când el o atinse chiar deasupra locului unde erau uniţi, ea se spulberă într-o pură pasiune, fără trup, doar senzaţii şi o plăcere ameţitoare.

Vibrând, îl ţinu strâns de trunchi, agăţându-se de el pentru a o ajuta să nu se împrăştie în mici fărâme. Înţelegând instinctiv, el o îmbrăţişă, împingându-se pentru ultima dată şi terminând cu un geamăt adânc, îngropându-şi faţa în părul ei.

Ea îl ţinea, tulburată până în străfunduri. Trecu un răstimp ameţitor, înainte ca ea să spună pe un ton nesigur:

— Cred că asta înseamnă că suntem compatibili?

El râse întorcându-se într-o parte şi luând-o cu el, aşa încât stăteau faţă în faţă pe când el trăgea

cuvertura peste ei. Ei îi plăcea să stea goală, lipită de el. Asta era un alt fel de intimitate, la fel de puternică în felul ei după cum fusese şi împreunarea lor.

— Într-adevăr, foarte compatibili, spuse el. Mă întreb dacă ar fi fost aşa în cazul în care am fi reuşit să ajungem la Gretna Green şi ne-am fi căsătorit atunci.

— Nu cred, spuse ea. Eram tineri şi mult mai simpli pe atunci. Nu cred că am fi avut atâta experienţă în pat. Îl apucă de umăr. Gândeşte-te, cred că am fi descoperit destul de repede totul!

El se trase mai aproape de ea.

— Aşa cum ai spus mai devreme, ăsta e momentul potrivit pentru noi. Deşi... Se opri, apoi continuă ceva mai serios, cu o urmă de durere în voce: Pe atunci, aş fi putut să-ţi vin în întâmpinare cu o inimă mai deschisă. Mai mult decât reuşesc acum. O mângâie cu blândeţe pe obraz cu încheieturile mâinii. Dar, deşi poate că nu te pot iubi atât cât meriţi, mi-aş da viaţa pentru tine.

— Sper să nu trebuiască s-o faci, spuse ea, la fel de serioasă. O să spun, drept răspuns, că eu aş ucide pentru tine.

Deja dovedise că putea ucide. Oricât de groaznic fusese, ar face la fel, fără niciun moment de ezitare, pentru a-l proteja pe Richard.

— Ce pereche însetată de sânge mai suntem şi noi! Îşi lunecă degetele în părul ei, masându-i pielea capului şi ceafa. Aş zice că n-avem nevoie de talentele astea în Anglia.

— Presupun că ai dreptate.

Ea nu-şi dăduse seama de cât de mult îi plăcea lui să atingă, dar ei îi plăcea tare mult. Îndeosebi pentru că trezea în ea o poftă asemănătoare cu a-l atinge şi ea. Se cuibări lângă el, convinsă că nu avea să se sature niciodată de această apropiere.

— Mă întreb cât mai avem până când se va întoarce familia Adams.

— Nu îndeajuns de mult. Mi-ar plăcea să-mi petrec viitoarea săptămână aici cu tine.

Degetele lui rătăciră spre sânul ei şi începură să facă nişte chestii delicioase. Cu un oftat, ea îi dădu mâna la o parte.

— Am avut noroc să avem atât timp singuri, aşa că mai bine să ne căsătorim repede şi să facem asta legal.

— Foarte adevărat. Se ridică şi se întinse, roşcovan şi chipeş. Nu mi-ar displăcea să încerc asta într-un pat adevărat.

Ea râse, ridicându-se. Îi venea să râdă din orice.

— Nu se spune că prima dată ar trebui să fie ceva deosebit? Pânza de sac într-o mansardă de depozit nu se va uita niciodată.

Simţindu-se mult mai puţin ruşinoasă decât înainte, îşi trase cămăşuţa peste cap, rămânând la fel de goală ca el, pentru că se părea că şi el îşi pierduse indispensabilii pe undeva.

— În caz că te întrebi cu ce te alegi…

Lui i se tăie răsuflarea, şi ochii i se întunecară.

— Eşti atât de frumoasă. Întotdeauna ai fost. Şi vei fi mereu. Mai bine acoperă-te înainte de a uita că nu vom mai fi singuri mult timp!

Ea îşi puse din nou cămăşuţa, simţindu-se plăcut de poznaşă.

— Odată ce suntem îmbrăcaţi aşa cum se cuvine, poate că putem trage un pui de somn până se întorc ceilalţi? Niciunul din noi n-a dormit prea mult noaptea trecută.

Ea se uită afară şi mai avu o presimţire la vederea acelui mare steag american fluturând. Nu era chiar americancă, dar ştia de ce parte se afla în acest război.

— Un pui de somn n-ar fi rău. Se opri din îmbrăcat s-o sărute pe tâmplă. Şi, după asta, ne putem dedica următoarei noastre treburi.

— Care va fi?

Arătând ca băietanul poznaş de şaptesprezece ani cu care fugise, el spuse:

— Falsificarea!

capitolul 30

Callie nu fu deloc mirată să descopere că Richard era un falsificator meticulos. Ce soţ cu multe talente căpătase!

După lunga noapte fără somn şi sărbătorirea exuberantă a victoriei din zori, ea şi Richard se îmbrăcaseră şi se întinseseră pe patul improvizat, dormind până la amiază. Din fericire, adormiseră faţă în faţă şi ţinându-se de mână, nefăcând ceva care să-i stânjenească pe cei care locuiau cu ei.

Când Callie se trezi şi îl văzu pe Richard, simţi o dorinţă profundă să se întoarcă şi să se încolăcească în jurul lui pentru a vedea dacă visase

pasiunea orelor trecute. Aceeaşi dorinţă era şi în ochii lui, dar se controlară, în mare parte pentru că el se ridicase înainte ca ea să se poată arunca asupra lui.

După un prânz cu rulouri cu cârnaţi, Josh, Molly şi Trey ieşiră din nou, şi venise momentul ca Richard şi Callie să se pună pe treabă. În vreme ce ea făcea modificări la rochia pe care urma să o poarte la nuntă, Richard se apucă să lucreze la falsificare.

Începu prin a citi toate documentele scrise de mâna lui Matthew pe care le avea Callie. Din fericire, trimisese o cutie cu documente importante la Baltimore când familia Adams se evacuase, aşa că avea mai multe exemplare.

Cu mostrele în faţă, Richard începu să exerseze scrisul în acelaşi stil, cu o atenţie specială în a imita semnătura lui Matthew Newell. Callie întrebă:

— E mai dificil să-i copiezi semnătura pentru că eşti stângaci?

— Da, dar sunt un falsificator foarte bun, spuse el uitându-se la ea cu o expresie de amuzament în ochii cenuşii.

— Într-o zi va trebui să explici cum de ai devenit aşa expert, spuse ea. Poate când vom pleca înapoi spre Anglia, şi timpul se va scurge greu.

— Timpul nu se va scurge niciodată greu în prezenţa ta, spuse el, privirea lui amintindu-i de orele anterioare. Dar, din nefericire, trebuie să mă concentrez la asta. Cum să formulăm codicilul?

Callie se gândi la modul de exprimare al ciornei testamentului pe care o studiase.

— Ar trebui să fie scurt, doar câteva fraze specificând succesiunea averii lui Matthew „în cazul în care iubitul meu fiu, Henry Newell, moare necăsătorit şi fără urmaşi”. Cu excepţia unor moşteniri personale, după cum s-a subliniat în ultimele dorinţe şi în testamentul său, totul se va împărţi între „Mary Adams Newell, cunoscută sub numele de Molly, şi Matthew Adams Newell, cunoscut sub numele de Trey”. Şi eu trebuie să fiu singurele tutore.

— Are sens. Cu cât mai simplu, cu atât mai bine. Căzând de acord asupra conţinutului, Richard începu să lucreze la o ciornă a codicilului. Deja găsise hârtie de scris de genul celei folosite de Matthew, şi foile aşteptau momentul în care el avea să fie pregătit să creeze versiunea finală.

Callie se întoarse la modificările ei. Deoarece amândouă lucrările necesitau lumină puternică, stăteau de-o parte şi de alta a aceleiaşi mese. Ea cosea tivul, el îşi îmbunătăţea falsul. Foarte casnic.

Când Callie avu nevoie de o pauză, îşi puse rochia deoparte şi se duse înspre bucătărie, unde Sarah pregătea o porţie mare de pesmeţi în cuptorul simplu pe care i-l făcuse Josh. Acesta putea construi sau improviza aproape orice.

Prima tavă de pesmeţi ieşise deja, iar Callie luă unul, îl rupse în două şi îl unse cu gemul de mere pe care îl făcuse Sarah. Pesmetul se fărâmiţa delicios în gură, gustul merelor cu mirodenii îmblânzind textura fărâmicioasă a cojii.

— O să-mi lipsească bucatele făcute de tine!

— Bănuiesc că o să ai un bucătar francez sofisticat, dar n-o să fie în stare să egaleze pesmeţii mei, încuviinţă Sarah făcând o bilă dintr-o măsură dublă de aluat de pesmeţi, apoi netezind-o încet într-un cerc lat şi aplatizat. Dar o să-ţi dau reţeta.

— Ai mei n-o să fie niciodată la fel de buni. Callie mai luă încă un pesmet şi puse pe el gem de mere din belşug. Acum, că lupta s-a sfârşit, ne putem gândi din nou la viitor. Sunt sigură că tu şi Josh aţi discutat ce vreţi să faceţi acum. O să rămâneţi în Baltimore?

— Da, vrem să ne pornim propriile afaceri, spuse Sarah terminând de aplatizat aluatul la grosimea potrivită pe masa acoperită de fainã. Josh o să facă tâmplărie şi o să construiască lucruri, şi eu o să mă ocup de o ospătărie. O să le facem într-o clădire destul de mare pentru amândouă afacerile şi o să locuim deasupra. Josh s-a uitat prin preajmă pentru a găsi un loc potrivit.

— Te-ai gândit bine. Callie simţi un junghi pentru că aceste planuri n-aveau nimic de-a face cu ea, dar acum o porneau cu toţii în direcţii diferite. Cum rămâne cu vizita la fiul tău şi la familia lui?

— Philadelphia nu-i departe. O să-l vizităm sau pot veni ei în vizită la noi. Sarah zâmbi şi întoarse un pahar cu fundul în sus, să decupeze pesmeţii în formă de cerc. Poate că-l putem ademeni aici pentru totdeauna. O să vedem. Avem nenumărate posibilităţi, şi totul ţi se datorează dumitale.

Callie roşi uşor şi termină ultima bucăţică de pesmet. Ea beneficiase chiar şi mai mult de prietenia familiei sale adoptive.

— Henry avea destul de mulţi bani la el. Având în vedere ce a furat de la tine şi de la fratele şi sora lui, cred că ar trebui să aparţină familiei Adams pentru a ajuta la această nouă fază a vieţii voastre.

Sarah se opri din decuparea pesmeţilor şi făcu ochii mari.

— Ne-am gândit că ne putem descurca cu ce am pus deoparte, dar banii ăştia cu siguranţă vor uşura foarte mult situaţia. Dar cum rămâne cu drepturile tale ca văduvă? A furat şi de la tine.

— Până la urmă, o să primesc ceea ce mi se cuvine când testamentul lui Matthew va fi executat. Callie zâmbi. Până atunci, mă mărit cu un bărbat care spune că mă poate întreţine în mod decent.

— Sunt sigură că poate!

Sarah se întoarse la decupatul pesmeţilor şi la aşezarea cercurilor de aluat pe tava de copt din fier.

— Ce planuri au Molly şi Trey?

— Molly a exersat semnătura de „doamna Peter Carroll”, spuse Sarah sec. Dacă n-o să meargă asta, după ce o să se termine cu plânsetele, o să existe şi alţi tineri. O s-o ţin ocupată până când o să se mărite. Ai învăţat-o să fie o bună croitoreasă. Cât despre Trey, se gândeşte să studieze dreptul.

— Serios? Peter Carroll are într-adevăr o mare

influenţă asupra familiei tale!

— Cu siguranţă are. Trey spune că au discutat despre drept când unitatea lor de voluntari făcea pauză de la săpat şi că a găsit asta foarte interesant. Dacă e serios, vom putea găsi pe cineva cu care să studieze dreptul.

— Îmi închipui că voluntarii vor fi lăsaţi să vină în curând acasă, aşa încât administratorul depozitului ar trebui să se întoarcă aici în următoarele câteva zile, dar e un tip amabil. Deoarece sunt mai mult sau mai puţin proprietara acestui depozit, puteţi sta aici până când o să vă găsiţi o nouă locuinţă.

— Înainte de venirea iernii, sper! Aici ar fi ca şi cum am locui într-o gheţărie.

Callie era pe punctul de a se întoarce la lucrul ei, când la uşa care dădea în mansardă sună clopoţelul. Josh agăţase o sfoară ce mergea de la uşa din stradă până în capul scărilor, aşa încât vizitatorii să se poată anunţa.

— O să cobor eu să văd cine este.

— Vin şi eu cu tine. Richard se ridică şi se întinse. Am nevoie de o pauză.

— În caz că trebuie să fiu apărată în casa scării? spuse Callie cu un zâmbet.

Nu că o deranja să-l aibă cu ea.

— Adu-ţi aminte că afară se sărbătoreşte victoria, ceea ce înseamnă că unii bărbaţi vor bea mult prea mult, spuse el serios. Dacă vreo doi beţivi au observat că aici locuiesc trei femei frumoase, e într-adevăr posibil să ai nevoie de protecţie chiar şi aici.

Sarah scoase capul afară din bucătărie.

— *Trei* femei frumoase? Mulţumesc, Lord George!

Tonul ei era glumeţ, dar al lui era serios când se duse spre Sarah şi o sărută pe obraz, zicând:

— *Eşti* frumoasă, Sarah. Sper că Josh îţi spune în permanenţă asta.

Sarah roşi, cu tot tenul ei închis.

— Da, îmi spune!

Pe când Callie şi Richard coborau scările, ea îi zise:

— Mai bine ai avea grijă, Richard. Te transformi într-un adevărat bărbat cumsecade.

— Ferească Dumnezeu! exclamă el cu o groază prefăcută. O să am o deosebită grijă să-mi exersez proasta dispoziţie. Îi zâmbi. Dar asta n-o să se întâmple până când amintirile acestei dimineţi n-o să dispară. Ar putea dura ceva timp.

De data asta, fu rândul lui Callie să roşească. Ea deschise uşa care dădea spre stradă şi văzu un tânăr voluntar. Acesta întrebă:

— Sunteţi doamna Newell? Când ea încuviinţă din cap, el continuă: Peter Carroll a trimis un mesaj. Trupele engleze s-au retras în toiul nopţii fără a ataca fortificaţiile americane şi s-au îmbarcat pe vasele engleze ale Marinei Regale pentru a pleca. Voia s-o asigure pe domnişoara Molly Adams că e bine şi că o să vină s-o vadă de îndată ce va fi eliberat din serviciul militar.

— Ce veşti minunate! Mulţumesc, spuse cu căldură Callie. Pot să-ţi ofer un apetitiv?

— Mulţumesc, doamnă, dar locuiesc în

apropiere şi trebuie să-i demonstrez mamei că sunt viu şi nevătămat, spuse el rânjind.

Îşi atinse borul pălăriei şi plecă. Richard închise uşa.

— Presimţirea ta de azi-dimineaţă a fost corectă. S-a terminat cu adevărat. Să mergem mâine la bisericile de aici şi să vedem cât de repede ne putem căsători? Sunt destul de încrezător că putem găsi un vicar sau un reverend care n-o să insiste să se facă strigările. Zâmbi ştrengăreşte. Nu vreau să aştept mai mult decât e necesar.

— Sunt întru totul de acord!

Casa scărilor era mai bine luminată acum, de când Josh făcuse o fereastră înaltă deasupra.

Richard o privea concentrat şi avea degetele pătate de cerneală.

— Mai sunt şi alte motive pentru care am coborât cu tine, în afară de protecţie. O luă de mână şi o atrase în braţele lui. Ocazia de a-ţi fura un sărut, de exemplu.

Ea se lăsă cu ardoare îmbrăţişată, lipindu-şi întregul trup de al lui.

— Poţi fura un sărut atunci când îţi e dat de bunăvoie?

— Un punct de vedere filosofic la care mă voi gândi mai târziu, spuse el răguşit înainte ca gura lui s-o cuprindă pe a ei.

Ea nu-şi închipuise că un simplu sărut putea fi atât de îmbătător. Fireşte că ăsta nu era unul simplu. Limbile li se atingeau, îşi sorbeau răsuflarea unul altuia. Mâinile lui îndemânatice îi

masau spatele, trăgând-o mai aproape de el.

Ea fu încântată să simtă dovada clară a excitaţiei lui. Îşi strecură mâna între ei şi strânse. Lui i se tăie răsuflarea, şi ea se trezi cu spatele lipit de perete şi cu mâna lui mişcându-se pe coapsa ei. Apoi între picioare...

Ea gemu când el o ridică şi îi înfăşură un picior în jurul şoldurilor lui. O împreunare atât de rapidă. Un apogeu atât de brusc şi de cutremurător. Trupurile lor se încleştară în extaz, şi din nou ea pierdu orice legătură cu realitatea, nu mai ştia cine şi unde era pe când se înălţa într-o senzaţie desăvârşită împreună cu el. Mai bine împreună decât despărţiţi...

Reveni la realitate când Richard respiră greu şi îi puse încet picioarele pe podea, gâfâind.

— Chiar am vrut să nu mai fac asta până când n-o să fim căsătoriţi aşa cum se cuvine şi o să avem un pat adevărat!

Ea chicoti.

— Acum înţeleg de ce căsătoria se bucură de aşa o popularitate. Cât durează faza asta de lună de miere?

— Având în vedere că încă nici măcar nu suntem căsătoriţi, cred că avem mult timp de aşteptat. Ani întregi. O sărută pe ureche. Zeci de ani.

Rămaseră îmbrăţişaţi până când îşi reveniră. Odată cu relaxarea, apăru şi un nou gând alarmant.

— Pentru că nu m-a interesat să mă mai mărit vreodată, nu mi-a trecut prin minte că ar fi posibil

să am copii, şopti Callie. Ce crezi despre asta?

El îşi înălţă capul şi rămase tăcut mult timp, astfel că ea deveni îngrijorată.

— Richard? S-ar putea să nu se întâmple. În prima mea căsătorie nu s-a întâmplat. Dacă îţi displace ideea, există chestiuni ce se pot face pentru a împiedica o sarcină.

Deşi se putea să fie deja prea târziu pentru a preveni asta.

El o îmbrăţişă liniştitor.

— Nu-mi displace ideea. Deşi eu chiar nu m-am gândit că s-ar putea să am copii. Dar... îmi place ideea. Să am copii cu tine. Îşi miji ochii. De fapt, îmi place ideea asta chiar foarte mult. Doar că o să-i creştem mai bine decât am fost noi crescuţi.

— Sper şi eu că da! exclamă ea. Suntem oameni inteligenţi. Putem să fim nişte părinţi mai buni decât au fost ai noştri.

— Ăsta e un standard scăzut, spuse el cu o umbră de umor. Hai să năzuim să fim la fel de buni cum sunt Josh şi Sarah! Mă îndoiesc că vom atinge nivelul ăsta, dar e un ţel demn de urmărit. O luă pe după umeri, şi începură să urce scările. Mâine o să ne ocupăm de amănuntele organizării căsătoriei. O biserică, un vicar şi un magazin de bijuterii, să cumpărăm un inel.

— Să cumpărăm două inele, spuse ea ferm. De ce femeile să fie singurele marcate ca fiind luate?

El râse.

— E un punct de vedere corect. Atunci, două inele.

— Cum o să ne înapoiem în Anglia? Crezi că

Hawkins va veni să ne ia?

— Da, dacă poate. E un om de onoare. După ce veştile că Baltimore-ul a rezistat atacurilor englezilor vor ajunge la St. Michaels, cu siguranţă va naviga încoace. Până acum probabil s-au terminat reparaţiile la corabia lui. Richard ridică din umeri. Şi, dacă dintr-un anume motiv nu se poate întoarce pentru noi, o să găsim un alt drum spre casă.

Acasă în Anglia cu cel mai bun prieten alături. Cum de dăduse un asemenea noroc peste ea?

capitolul 31

Următoarele două zile îl convinseră pe Gordon că avea să-i placă să fie însurat. Îi plăcuse dintotdeauna compania lui Callie şi s-o aibă alături era ca în copilărie, doar că, în loc să prindă broaşte sau să gonească în galop, organizau o nuntă şi din când în când îşi furau sărutări secrete.

Prima dată se opriră la un bijutier, domnul Tate. Când intrară în prăvălie, el aşeza suporturi cu bijuterii pe tejghea.

— Bună ziua! spuse el vesel. După cum puteţi vedea, abia am deschis după ce mi-am mutat afacerea din oraş, în ultimele două săptămâni nefericite.

— Luptele nu sunt bune pentru afaceri, fu de acord Gordon. Cu atât mai puţin pentru o afacere ce se ocupa cu obiecte mici, de valoare şi uşor de furat. Sper că ne veţi putea servi rapid cu o pereche de verighete asortate.

— Nişte benzi simple de aur, spuse Callie aruncându-i lui Gordon o privire răutăcioasă. Arăta deosebit de încântător în această dimineaţă, cu părul roşcat pus în valoare de o rochie de dimineaţă simplă, dar foarte bine croită, de un albastru-închis. În interiorul inelului masculin pe care i-l voi da soţului meu aş vrea să gravaţi „A mea Inimă de Leu”.

Gordon zâmbi larg.

— În cazul ăsta, în interiorul inelului pentru doamna mea, vă rog să gravaţi „A mea Catkin”.

Domnul Tate clipi, dar îşi reveni repede.

— Vă rog să scrieţi exact cuvintele pe care le vreţi. Foarte progresist din partea dumneavoastră să schimbaţi inele. Chiar cred că va deveni o modă. Zâmbi. Bineînţeles că e o tendinţă cu care sunt de acord. Permiteţi-mi să vă arăt câteva modele de bandă simplă de aur şi apoi o să vă iau măsurile. Pot avea inelele gata mâine, dacă doriţi.

— Ar fi excelent. Gordon era pe punctul de a plăti un avans pentru inele, când observă pe tejghea un suport cu cercei. O pereche era din topaz auriu atârnând pe fire delicate de aur. Ridică unul şi admiră cum strălucea soarele prin faţetele pietrelor preţioase. Se uită la Callie.

— Îţi plac? Nu ţi-am dat un cadou de logodnă potrivit.

— Nu trebuie să-mi dai nimic. E de ajuns că ai spus da când te-am cerut de bărbat. Totuşi, luă celălalt cercel şi îl puse pe lângă ureche, uitându-se într-o mică oglindă de pe tejghea. Dar ăştia sunt încântători.

Timp de trei ani, ea susţinuse o familie de cinci persoane, fără a avea posibilitatea de a pune nişte bani deoparte. El simţea o neaşteptată şi puternică dorinţă de a o răsfăţa.

— Aurul se potriveşte cu ochii tăi. Cât costă cerceii, domnule Tate?

Negocierea fu rapidă şi satisfăcătoare pentru ambele părţi. Callie îşi puse cerceii în urechi, apoi se ridică pe vârfuri să-l sărute pe Gordon pe obraz.

— Nimeni n-a avut vreodată atâta grijă de mine, şopti ea. Şi câteodată chiar şi cea mai independentă dintre femei vrea să aibă cineva grijă de ea.

Simţindu-se ridicol de mulţumit, el îi răspunse mai temeinic la sărut, în vreme ce, plin de tact, domnul Tate nu-i băgă în seamă şi scrise o factură.

Apoi, râzând, el şi Callie plecară braţ la braţ. Nu mai râsese atât de mult de pe vremea fugii lor ghinioniste. Callie fusese întotdeauna capabilă să-l facă să râdă şi să se simtă bine cu viaţa lui, şi acum, că nu mai era apăsată de griji legate de război, de responsabilităţile ei faţă de familia sa adoptivă sau de teama de a fi găsită de Henry Newell, era din nou fiinţa veselă şi fericită, dar îmbogăţită de cincisprezece ani de maturitate şi experienţă de viaţă.

Da, îşi recăpătase cea mai bună prietenă, şi perspectiva de a împărţi patul cu ea pentru tot restul vieţii era înnebunitor de atractivă. Dar, pentru moment, evita să fie singur cu ea în casa scărilor, pentru că nu se puteau dezlipi unul de altul. Ea merita un pat adevărat, şi mai erau doar

câteva zile.

Vicarul de la St. Paul’s fusese de acord să oficieze o nuntă rapidă. Harbow trăise mulţi ani în Maryland, dar era născut în Anglia, şi încă putea fi impresionat de faptul că Gordon era fiu de marchiz. Era şi îndeajuns de bărbat încât să înţeleagă de ce un semen ar dori s-o aibă pe Callie în patul lui cât se putea de repede.

Odată ce biserica şi inelele fură rezolvate, întreaga familie din mansardă plecă în căutarea unui nou amplasament pentru căminul şi afacerea familiei Adams. O clădire spaţioasă de pe Charles Street, în centrul oraşului, era la doar câteva străzi de chei. Proprietarul actual era un dogar, aşa încât spaţioasa curte din spate avea deja un atelier şi un spaţiu de depozitare.

Sarah se îndrăgosti de bucătăria lungă şi decise pe loc unde să-şi pună cuptorul mare de care avea nevoie pentru afacerea ei. Clădirea era în bună stare şi apartamentele de locuit de deasupra erau spaţioase şi confortabile.

Proprietarul hotărâse să plece din oraş, aşa că era dispus să accepte un preţ de nimic în schimbul unei tranzacţii rapide. Banii lui Henry urmau să acopere fără probleme preţul de cumpărare.

După aceea, Gordon făcu cinste cu o cină de celebrare la cea mai mare cârciumă din oraş. Înainte de a începe să mănânce, el propuse un toast.

— Pentru viitoarea fericire şi mulţumire a tuturor şi fără războaie!

Toată lumea râse şi bău pentru asta. Pe când

se uita înspre feţele din jur, îşi dădu seama cât de mult avea să simtă lipsa familiei Adams. În doar două săptămâni, deveniseră ca o familie pentru el. Nu, chiar mai bună decât a lui. Cei şase erau legaţi de o experienţă comună a războiului, şi asta era o legătură pe care n-aveau s-o uite niciodată.

Îşi ridică paharul pentru un al doilea toast.

— Ne vom întâlni din nou cu toţii, vă promit!

— O să beau bucuros pentru asta! spuse Josh pe când îşi înălţau din nou paharele.

Nimeni nu bău exagerat, dar cu toţii erau veseli la plecarea din cârciumă, în drum spre depozitul aflat la două străzi distanţă. Se întunecase deja, dar străzile erau pline de voluntari fericiţi şi murdari de noroi ce fuseseră eliberaţi de la posturile lor şi acum sărbătoreau.

Atmosfera era plină de optimism, şi Gordon şi Callie mergeau în urma grupului, ţinându-se de mână. Când ajunseră la depozit, o siluetă trăgea de frânghia de la uşă, uitându-se în sus plin de speranţă. Molly îl recunoscu prima.

— Peter!

Ţâşni spre el într-un mod total nepotrivit pentru o doamnă, şi el o prinse în braţe şi o sărută.

— Molly!

Întrerupând sărutul, dar ţinând-o lângă el, Peter se întoarse şi îi salută pe ceilalţi.

— Îmi pare bine să vă văd pe toţi. Voiam să o asigur pe Molly că sunt bine şi am nişte veşti pentru dumneavoastră, doamnă Newell.

— Hai sus şi spune-mi acolo, Peter, zise ea pe când Josh descuia uşa ce acum avea o încuietoare

nouă, mult mai sigură. Abia am venit de la masă, dar, dacă vrei ceva de mâncare, întotdeauna e ceva bun în bucătăria lui Sarah!

— Ar fi nemaipomenit, doamnă. Privirea lui se îndreptă din nou spre Molly.

Băiatul era topit după ea şi la fel era şi ea după el.

Josh aprinse o lampă în micul coridor de la baza scărilor şi îi conduse sus. Uşa de sus fusese şi ea refăcută şi prevăzută cu o nouă încuietoare.

Înăuntru, după ce se aprinseră lămpile, Peter spuse:

— Doamnă Newell, m-am gândit că aţi vrea să ştiţi că avocatul dumneavoastră, domnul Key, şi ceilalţi americani care erau cu ei au fost eliberaţi de către englezi şi au sosit aici în Baltimore în această seară. Se opri să accepte recunoscător o cană de bere de la Sarah. El şi domnul Skinner au putut obţine eliberarea doctorului mai în vârstă a cărui captivitate îi determinase să ajungă la vas încă de la bun început. Şi au, de asemenea, o listă cu toţi prizonierii deţinuţi de către englezi, ceea ce e o mare uşurare pentru familii.

— Minunat! exclamă Callie. Pentru prizonieri şi pentru mine. Am câteva probleme legale ce necesită rezolvare, şi ne gândeam să-l vizităm pe unchiul tău, dar o discuţie cu domnul Key va fi şi mai potrivită. Ştii unde stă? E prea târziu să-i facem o vizită în seara asta, aşa că o s-o lăsăm pe mâine, la prima oră a dimineţii.

— Sunt la hotelul Indian Queen, nu departe de aici. Clădirea aceea mare, la colţul străzilor

Baltimore şi Hanover.

Ochii lui Peter se luminară când o văzu pe Molly că se apropia cu o tavă cu mâncare.

— Mulţumesc, Molly! E minunat să te întorci la civilizaţie după zile întregi petrecute în şanţuri pline de noroi. Măreţele noastre noutăţi sunt, de fapt, lipsa de noutăţi, pentru că, după o zi în care ne-am jucat de-a şoarecele şi pisica de pe poziţiile noastre opuse, trupele engleze s-au retras în toiul nopţii, renunţând la luptă. Ne-am întrebat dacă vor ataca în altă parte, dar s-au îmbarcat pe vase şi acum au plecat de tot. Pe aici ce noutăţi sunt?

— Poţi să mă feliciţi, spuse Gordon cu un zâmbet ridicol de larg. Callie a fost de acord să se mărite cu mine. Nunta va fi în trei zile la biserica St. Paul şi bineînţeles că eşti invitat.

— Ce minunat! exclamă Peter. Cu siguranţă o să particip. S-a mai întâmplat ceva interesant?

Asta îi dădu lui Josh ocazia să povestească despre noua lor casă şi despre afaceri. Peter cunoştea locul de pe Charles Street şi agreă ideea. Dacă era deranjat de faptul ca fata pe care o iubea avea să locuiască deasupra unei prăvălii, nu arătă defel.

Cu toate acestea, Gordon simţi o ciudată dorinţă paternală de a-l întreba pe Peter ce intenţii avea cu privire la Molly. Astfel de întrebări ar trebui să vină din partea lui Josh, dar foştii sclavi puteau fi reticenţi în a pune întrebări unui tânăr alb dintr-o distinsă şi avută familie din partea locului.

Gordon aşteaptă până când conversaţia animată se stinse, şi Peter termină de mâncat, apoi

îl invită pe tânăr să i se alăture pe balcon. Cu un aer uşor circumspect, Peter îl însoţi afară.

Gordon închise uşa din spatele lor, apoi se sprijini de balustradă cu mâinile încleştate în faţa lui, uitându-se înspre port.

— Îmi place oraşul vostru.

Imitându-i poziţia, Peter răspunse:

— Şi mie. Apărarea oraşului va fi sursă de inspiraţie pentru restul ţării şi cred că îi va ajuta pe negociatorii noştri de pace în Gent.[18] Oraşul ăsta va creşte şi va prospera, şi sunt încântat să-i aparţin.

— Aveam impresia că familia Carroll deţine deja o bună parte din oraş şi din stat.

Peter chicoti.

— Familia e mare. Ramura mea e bine situată, dar nu din ramura Carroll extrem de bogată.

Bucuros să audă asta, Gordon comentă:

— Aşa că n-ar fi o problemă prea mare dacă te-ai însura cu o fată care nu e atât de bogată şi nu aparţine unei vechi familii din Maryland. Vocea lui deveni tăioasă. Asta presupunând că ai gânduri serioase în legătură cu Molly.

— Dacă întrebaţi dacă intenţiile mele sunt onorabile, sir, răspunsul e da. Molly e frumoasă, dar, mai mult de atât, e bună şi înţeleaptă. Peter se uită prin întuneric la Gordon. Şi mă face pe *mine* să mă simt bine. Ca un proaspăt bărbat logodit, mă gândesc că ar trebui să înţelegeţi asta.

Peter tocmai făcuse un rezumat potrivit al simţămintelor lui Gordon faţă de Callie.

18 Oraş în provincia Flandra de Est din Belgia (n.tr.)

— Da, înţeleg. Dar eu şi Callie ne cunoaştem încă de pe vremea când eram prunci.

— În vreme ce eu şi Molly ne cunoaştem doar de câteva zile, spuse Peter încet. Sentimentele mele s-ar putea schimba şi la fel ale ei. E tânără, şi nici eu nu sunt mult mai mare. Nu voi putea să mă gândesc la căsătorie până când nu-mi voi fi terminat studiile de drept. Dar, pentru moment, vreau să-i fac curte onorabil, atât timp cât amândoi ţinem unul la altul. Speranţa mea e că într-o zi vom sta în faţa aceluiaşi altar unde dumneavoastră şi doamna Newell o să vă rostiţi jurămintele. Răspunde asta îngrijorării dumneavoastră?

— Da. Gordon chicoti. Probabil voi fi în Anglia şi nu voi putea urmări cum îi faci curte, dar Josh e capabil să te ciomăgească dacă va fi necesar.

— Nu va fi necesar.

Apa portului era întunecată, dar se vedeau lumini la victoriosul Star Fort şi în jurul portului. Gordon întrebă:

— Ştii cum s-au întors în oraş Key şi ceilalţi? Vasele scufundate pentru a bloca intrarea în port n-au fost încă ridicate la suprafaţă, aşa încât traficul nu se desfăşoară normal.

— Key şi Skinner erau într-o ambarcaţiune ce a ocolit vasele blocadei. Nimic mai mare n-ar fi putut să pătrundă în port.

— Mă bucur că bărcile mici pot intra. Transportul nostru înapoi spre Anglia ar trebui să sosească în curând. Dacă o mică ambarcaţiune putea intra în port, o barcă de pe *Zephyr* n-ar avea nicio problemă.

— Înapoi în Anglia? întrebă Peter curios.

— Sunt englez până-n măduva oaselor, răspunse Gordon. Dar asta nu înseamnă că n-am sărbătorit când Baltimore a rezistat atacului englez. Dacă oraşul ar fi fost cucerit şi incendiat, ar fi putut distruge Statele Unite. Lumea e mai bună cu încă o naţiune anglo-saxonă care să echilibreze aroganţa britanică.

Peter râse.

— Sunteţi foarte lucid în ce priveşte ţara dumneavoastră de baştină.

— Am văzut o mare parte din lumea asta. Părţile modelate de noţiunile britanice de lege şi justiţie sunt mai bune, dar prea multă putere naşte aroganţă şi o atitudine agresivă. E mai bine ca puterea să fie împărţită între naţiuni.

Privi înspre port, gândindu-se că într-o săptămână urma să plece având-o pe soţia lui lângă el. Dar acest oraş şi oamenii aceştia făceau acum parte din fiinţa lui. El şi Callie aveau să revină aici.

capitolul 32

Hotelul Indian Queen era foarte mare, mai potrivit pentru Londra decât Baltimore, deşi nu s-ar zice că ea văzuse prea multe în Londra înainte de exilul în Indii. Ea şi Richard se îmbrăcaseră intenţionat ca nişte persoane de vază, aşa că un funcţionar obosit de la recepţie le dădu numărul camerei domnului Key fără a pune alte întrebări.

Urcând scările, Callie spuse:

— Domnul Key şi soţia lui au o casă frumoasă în Georgetown, chiar la nord de Washington. Şase copii, un birou de avocatură, exact pe malul râului Potomac. Le place să primească musafiri, aşa că i-am vizitat de câteva ori. Chiar dacă Frank arată mai degrabă ca un poet visător, e un avocat extrem de bun şi are relaţii strânse cu cercurile guvernamentale din Maryland.

— Exact de ceea ce avem nevoie pentru a începe executarea testamentului lui Henry în Jamaica. Richard îi zâmbi. Îmi place să urmăresc dansul cerceilor tăi de topaz.

Ea râse.

— Mie îmi place să-i port. Poate că n-o să-i mai dau jos niciodată. Se bucura de această scurtă perioadă de logodnă, dar, şi mai mult, abia aştepta să fie efectiv măritată şi să se trezească în braţele lui Richard, uitându-se, culcată pe perne, la zâmbetul lui leneş şi intim.

Roşind, îşi reaminti că se aflau aici cu treabă. Ajunseră la camera lui Key, şi ea ciocăni repede, spunând:

— Domnule Key? Sunt Callista Audley şi am nişte chestiuni legale foarte importante, dacă nu cumva am nimerit un moment groaznic de nepotrivit.

După o clipă, uşa se deschise brusc, şi în pragul uşii apăru Frank Key. Părul lui negru ondulat şi cămaşa boţită îl făceau să arate ca şi cum nu dormise zile la rând. Dar avea un zâmbet binevoitor.

— Cât mă bucur să te văd aici, teafără! Vă rog,

intraţi! Înţeleg că dumneata şi familia aţi reuşit să plecaţi nevătămaţi din Washington.

— Da, deşi cred că locuinţa mea s-a evidenţiat în mod tragic ca fiind singura casă incendiată de către englezi.

— Îmi pare rău să aud asta! exclamă el. Era frumoasă şi bine situată.

— Nu mă mai întorc, aşa că sunt interesată să vând terenul. Aici sunt adresele amabilei mele vecine, doamna Turner, şi a viitoarei mele reşedinţe în Londra. Îi dădu lui Key hârtia cu adresele, apoi îl trase pe Richard mai în faţă. Aş vrea să vi-l prezint pe Gordon Audley. Urmează să ne căsătorim luni.

Key şi Richard îşi strânseră mâinile, evaluându-se reciproc, apoi Key le făcu semn să ia loc pe două scaune incomode.

— Sunteţi rudă cu primul soţ al doamnei Audley, sir?

— E mult mai complicat decât asta, răspunse Richard. O s-o las pe Callie să povestească.

— Ceea ce o să şi fac, zise Callie. Am nevoie de ajutor în executarea unui testament în Jamaica, dar, mai întâi, ce mai faceţi? Mi s-a spus că dumneata şi domnul Skinner, reprezentantul prizonierilor de război, aţi fost ţinuţi captivi de către Marina Regală, dar că aţi apărut triumfători împreună cu doctorul eliberat şi cu o listă a tuturor prizonierilor de război.

— Da, dar a fost îngrozitor să vedem bombardamentul de la kilometri distanţă şi să nu ştim care e cursul bătăliei! Am avut îndoieli cu

privire la acest război, dar s-au spulberat când am văzut Baltimore-ul atacat. Avea o privire arzătoare. Nu m-am simţit niciodată mai american. Arătând ruşinat, continuă: Ştiţi că am oarece înclinaţii spre poezie. În timpul luptei şi după aceea, mă simţeam copleşit de senzaţii mai puternice decât am cunoscut vreodată. Mi-am aşternut simţămintele pe hârtie, pe spatele unui plic, şi noaptea trecută le-am dezvoltat într-o poezie. Aţi... aţi vrea s-o vedeţi?

— Sigur că da!

Callie citise câteva dintre poeziile scrise de Key. Era foarte talentat şi acest subiect era foarte important. El îi dădu o foaie lungă de hârtie plină cu rânduri şi câteva cuvinte şterse.

— Mai trebuie să lucrez la ea, spuse scuzându-se. Dar m-am gândit că surprinde teama şi triumful acestei situaţii.

Ea începu să citească în vreme ce Richard se uita fără jenă peste umărul ei.

Prima strofă suna aşa:[19]

O, spune, poţi tu zări.
În lumina timpurie a zorilor.
Ceea ce cu atâta mândrie salutăm noi
În ultima licărire a crepusculului
Ale cărui largi dungi şi stele briliante.
În timpul periculoasei lupte.
Le vedeam deasupra meterezelor.

19 Traducere de Cristian Petru Bălan, traducerea autorizată şi integrală, inclusă şi în Enciclopedia Imnurilor de Stat ale Ţărilor Lumii, o carte de acelaşi autor, apărută la Editura Mileniul III-Ploieşti în anul 2008, având prefaţa scrisă de maestrul Gheorghe Zamfir, (n.tr.)

Atât de elegant fluturând?
Şi strălucirea roşie a rachetelor.
Bombele explodând în aer.
Probând, *de-a lungul nopţii*.
Că steagul nostru era încă acolo.
O, *spune*, *drapelul cu dungi şi stele*
Tot mai flutură oare
Peste pământul celor liberi
Şi peste casa celor viteji?

Ajungând la sfârşitul strofei, o podidi plânsul.

— Da, şopti ea. A fost exact aşa.

Richard îşi puse mâna pe umărul ei.

— Şi noi ne-am uitat la proiectile şi mortiere. Să le vedem a fost destul de dureros, dar mai rău a fost să ne întrebăm ce a însemnat când bombardamentul a încetat. Când au venit zorile, la început a fost imposibil să vedem ce steag flutura peste fort. A fost un moment uluitor când a răsărit soarele şi a dezvăluit acele „largi dungi şi stele briliante” de care aţi scris. Bătu cu degetul pe un colţ de hârtie. Aceasta e o poezie nu numai pentru Baltimore, ci pentru întreaga naţiune.

Key înghiţi cu greu, cu faţa îmbujorată.

— Mă bucur că vorbele mele v-au transmis asta. M-au năpădit atât de repede, încât nu le puteam pune frâu.

— Ar trebui să fie un cântec, spuse Callie când termină a patra şi a cincea strofă şi îi dădu poezia înapoi lui Key, cuvintele răsunându-i în minte. Întregul oraş îl va cânta bucuros.

— Am o melodie în minte, admise Key, dar,

pentru moment, spune-mi despre întrebările dumitale legale.

Scoasă de sub vraja poeziei, Callie relată pe scurt versiunea atent prelucrată a motivului pentru care ea şi familia ei adoptivă trăiseră sub nume false. Apoi îi spuse povestea oficială a morţii lui Henry Newell şi că avea o ciornă a testamentului, precum şi un codicil recent descoperit.

Se gândise să pretindă că găsise codicilul îndoit în Biblia ei, dar, cum Key era un membru devotat al bisericii anglicane, s-a gândit că era mai înţelept să „găsească" neaşteptata adăugire la testamentul lui Matthew în exemplarul ei preţios al cărţii *Robinson Crusoe*. Richard îi dăduse cartea de ziua ei când împlinise doisprezece ani, şi era singura dintre cărţi pe care o trimisese la Baltimore cu familia Adams. Celelalte erau acum scrum.

Concentrat, în maniera caracteristică avocaţilor, Key studie certificatul de deces al lui Henry, testamentul scris în ciornă de mâna lui Matthew şi codicilul. Nu puse la îndoială autenticitatea codicilului, dovada certă a îndemânării lui Richard ca falsificator. Când termină de studiat documentele, spuse:

— Toate astea arată suficient de corect, deşi va lua ceva timp să se probeze testamentul.

— Se poate face dintr-o altă ţară? întrebă ea. Niciunul dintre noi nu vrea să se întoarcă în Jamaica.

Key se gândi, apoi încuviinţă din cap.

— Cunosc un tânăr avocat în Washington care este jamaican la origine. E un bun avocat, şi cred

că ar fi dispus să ia documentele dumitale în Jamaica şi să se îngrijească de ele de-a lungul procesului de probaţiune. O şansă să-şi viziteze familia şi să fie plătit pentru asta.

— Ar fi minunat! spuse Callie. Deoarece eu şi viitorul meu soţ vom pleca în curând spre Anglia, bănuiesc că există mai multe formalităţi ce trebuie îndeplinite înainte de a pleca, pentru a asigura că totul se face aşa cum se cuvine. Nu vreau să pierd timpul cu întrebări circulând dus-întors peste Atlantic.

El încuviinţă din cap.

— Aşa cum spuneţi, vor trebui făcute multe copii şi legalizări notariale. Eu pot face munca de notar pentru că vă cunosc de câţiva ani – zâmbi scurt –, deşi sub două nume diferite. Lucrez în mod obişnuit cu un avocat aici, în Baltimore – George Carroll –, şi el are oameni care pot ajuta cu copiatul şi completatul documentelor. Deoarece familia dumitale adoptivă va sta în Baltimore, va fi bine pentru ei să-şi facă o relaţie cu el pentru viitoare posibile probleme.

— Îl cunoaştem pe nepotul lui George Carroll, Peter. Callie zâmbi. El şi fiica mea vitregă, Molly, sunt foarte interesaţi unul de celălalt.

— Excelent! Peter e un tânăr foarte cumsecade. Key netezi teancul de hârtii şi le băgă înapoi în mapă. Acum, trebuie să mă fac prezentabil şi să mă întâlnesc cu cumnatul meu într-o altă problemă.

Callie se ridică şi îi întinse mâna.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru că v-aţi

făcut timp să ne ajutaţi în nişte vremuri aşa tulburi!

Cu un zâmbet fermecător, Key îi scutură mâna.

— Noi, poeţii, suntem nişte tipi nervoşi. A meritat să fiu avocat înainte de micul dejun pentru a primi laude pentru ultima mea creaţie.

— Laude foarte sincere, spuse Richard, strângându-i mâna lui Key. Ziua bună, sir. Abia aştept să aud *Apărarea fortului* McHenry cântat la fiecare colţ de stradă!

Callie îl luă pe Richard de braţ şi părăsiră hotelul împreună. Şi în minte îi sunară din nou cuvintele „pământul celor liberi şi casa celor viteji”.

capitolul 33

Următoarele zile fură petrecute vorbind cu avocaţi şi semnând hârtii. Peter Carroll îşi luase o zi liberă de la muncă după ce se întorsese de pe câmpul de luptă şi o petrecu împreună cu Molly. Callie invidia puritatea inocentă a dragostei lor, necomplicată de cicatricele şi trădările vieţii. Nu avusese niciodată parte de asta, dar acum îl avea pe Richard, şi asta compensa pentru restul.

În ziua următoare, Peter se întoarse la biroul lui din cabinetul unchiului şi deveni unul dintre asistenţii care copiau documente originale. Era o muncă uriaşă, deoarece copiile erau de trebuinţă lui Callie, familiei Adams, domnului Key şi tribunalului. Mâna lui Callie obosise de la atâta semnat, dar se gândi că procesul avea să meargă ca uns pentru că documentele nu ridicaseră

întrebări. Deşi aveau să treacă luni pentru a soluţiona probaţiunea, atunci când urma să se termine, Molly şi Trey aveau să fie aranjaţi pentru tot restul vieţii.

Vremea se răcise, vara lăsând locul unei toamne plăcute. În noaptea de dinaintea nunţii, ea şi Richard se hotărâră să se plimbe pe malul apei, ţinându-se de mână, vorbind puţin, pur şi simplu asimilând priveliştea şi sunetele oraşului. Când cerul se întunecă, o luară înapoi spre depozit şi văzură o ambarcaţiune familiară, plutind spre cheiul din apropiere.

— Barca de pe *Zephyr*! exclamă Richard recunoscându-i pe cei doi bărbaţi de pe ea. Hawkins a ajuns la ţanc.

— Cu siguranţă aşa e!

Iuţiră pasul şi îl întâlniră pe chei, pe când marinarul lui asigura barca.

— Salutare! strigă Hawkins. Mă bucur să văd că aţi supravieţuit ultimelor evenimente. Sunteţi interesaţi să plecaţi spre casă?

Richard întinse o mână şi îl ajută pe celălalt bărbat să urce pe chei.

— Într-adevăr, suntem. Dar, mai întâi, ţi-ar plăcea să asişti la o nuntă mâine-dimineaţă?

Privirea lui Hawkins se mută de la Richard spre Callie.

— Mi-ar plăcea şi mă bucur să văd că voi doi aţi înţeles în cele din urmă ce să faceţi unul cu celălalt!

Callie râse şi îi întinse mâna.

— Era chiar aşa evident?

— Pentru dumneata, poate că nu, însă pentru toţi ceilalţi era. Hawkins se înclină formal peste mâna ei. N-am un cadou potrivit, dar vă voi oferi cabina mea de pe *Zephyr* pentru voiajul de întoarcere acasă.

Callie spuse nesigură:

— Nu pare în regulă din partea noastră să te alungăm din propriul pat, căpitane Hawkins.

— Acceptăm, spuse Richard, trecând peste scrupulele lui Callie. Şi mulţumesc, Hawkins. Îi aruncă lui Callie o privire aţâţătoare. Chiar nu vreau să-mi petrec luna de miere pe un prici.

— Nici eu, admise Callie. Îl sărută pe obraz pe Hawkins. Mulţumesc, căpitane.

El roşi şi schimbă repede subiectul. Callie zâmbi, invitându-i pe el şi pe marinarul lui în mansardă la cină. Avea să fie o lună de miere grozavă.

Până la urmă, Gordon decise că era mai uşor să înfrunte un grup de soldaţi înarmaţi şi beţi decât să se însoare. Pe când aştepta la altarul bisericii St. Paul’s, mormăi:

— N-o să mai fac asta niciodată!

Josh, bărbat însurat şi cu experienţă, scoase un chicotit grav.

— Trebuie să faci asta doar o dată. Don’şoara Callista nu e genul care să renunţe la cineva, aşa că veţi fi cuplaţi pe viaţă, ca o pereche de gâşte.

— Interesant felul în care pui problema, spuse Gordon, dar gândul la a-i aranja penele lui Callie era suficient de captivant pentru a-i distrage

atenţia.

Nu credea, de fapt, că ea avea să se răzgândească, dar voia ca totul să se termine.

Singurii oaspeţi erau Peter Carroll şi Hawkins, iar Trey era pregătit să folosească bastonul la nevoie. Biserica părea foarte goală până când răsună orga, care umplu spaţiul gol cu sunete vesele, apoi doamnele intrară una după alta.

Molly înaintă prima spre altar, cu un mic buchet în mâini şi un zâmbet larg pe faţă. Era neagră şi uimitoare într-o rochie rubinie şi arăta mult mai matur decât atunci când Gordon o întâlnise pentru prima dată, cu doar câteva săptămâni în urmă. Probabil se gândea la viitoarea ei nuntă. După felul în care ea şi Peter schimbau priviri, era evident că la asta se gândeau amândoi.

Urmă apoi Sarah, matură şi superbă, în satin verde. În cele din urmă, Callie a lui, radiind în auriu şi crem, cu părul strălucitor ca focul şi topaze dansându-i în urechi. Inima lui Gordon se gândi să se oprească în clipa când el o văzu plutind spre altar.

Îşi dădu seama cu deosebită claritate că, indiferent de felul în care el şi Callie ar fi definit condiţiile căsătoriei lor, ea i-ar fi dat un sens vieţii. Timp de atâţia ani, viaţa lui fusese mai întâi despre supravieţuire şi mai apoi despre rezolvarea de probleme fascinante pentru oamenii care aveau nevoie de ajutor. Unele dintre aceste sarcini contau drept ispăşire pentru trecute păcate, dar nu se compara cu ceea ce aducea Callie în această căsătorie.

Cum de devenise atât de norocos?

Ea ajunse la altar şi îi aruncă un zâmbet menit să-i repornească inima care aproape că uitase a bate. Îşi aminti de prima împrejurare când o cunoscuse, când era o fetiţă care mergea de-a buşelea, fericită şi neînfricată. Chiar şi atunci simţise că o asemenea fată poţi întâlni foarte rar.

Atâtea amintiri. Cerşind împreună de mâncare de la bucătarii. Discuţii aprinse despre cărţi. Ea ţipând la tatăl ei să nu-l omoare. Acum, că se aflau în faţa altarului, totul părea cumva inevitabil.

Cu ochi strălucitori, ea îl luă de mână, se întoarseră spre reverendul Harbow şi deveniră soţ şi soţie.

Callie simţea că ar trebui să fie mai agitată având în vedere felul în care viaţa ei se schimbase, dar nu putea invoca nicio grijă. El era Richard, la urma urmei. N-ar trebui să existe nicio surpriză deosebită în căsătoria lor, şi asta era *bine*.

El rezervase un salon intim la hotelul Indian Queen pentru micul dejun de nuntă, ce era mai degrabă un prânz de nuntă. Mâncarea era bună, deşi poate nu la fel de bună ca aceea preparată de Sarah. Dar nimeni dintre ei nu trebuia să gătească sau să cureţe după ospăţul de nuntă.

Discuţiile şi râsetele continuară până târziu după-amiază, până când Richard se ridică şi îşi înălţă paharul.

— Un toast pentru prieteni şi mulţumirile noastre pentru prezenţa voastră aici. Îi privi pe rând drept în ochi, începând şi terminând cu Callie.

Apoi zâmbi. Nu ne aşteaptă decât vremuri bune!

Bău paharul printre multe râsete, apoi îl lăsă jos şi o luă pe Callie de braţ, ridicând-o.

— Vă las să vă bucuraţi că sunteţi împreună atât timp cât veţi dori, dar am rezervat apartamentul nupţial din acest hotel pentru mine şi Callie. Oricât de dragi mi-ar fi butoaiele alea de tutun, nu vreau să dorm cu ele în noaptea asta!

Izbucniră noi râsete, în vreme ce Callie roşi. Bănuia că toată lumea ştia la ce se dedaseră ei printre butoaie. Richard spuse:

— O să trecem pe la apartament de dimineaţă să ne luăm rămas-bun. Şi, Hawkins, o să ne întâlnim cu tine pe ambarcaţiune la timp să prindem fluxul.

Apoi plecă împreună cu Callie. Ea îl luă de braţ în timp ce se îndreptau spre scările ce duceau la etajele superioare ale hotelului.

— Un pat adevărat? Fără butoaie de tutun? Ce mai lux, milord!

El chicoti.

— Nu sunt sigur că vom mai vedea un asemenea lux. Chiar dacă Hawkins ne dă cabina lui, e strâmtă şi nu ştiu cât de mare e patul. Şi în vreme ce casa mea din Londra e confortabilă, n-aş merge atât de departe încât s-o numesc luxoasă.

— Nu contează.

Apartamentul nupţial era la etajul de sus, împreună cu celelalte apartamente. Când părăsiră scările păşind pe mocheta groasă, ea văzu că pe peretele din faţa scărilor fusese pusă o oglindă mare.

Fu surprinsă de imaginea unei perechi deosebit de arătoase, înainte de a-şi da seama despre cine era vorba. Bineînţeles că Richard era destul chipeş cât pentru doi, cu statura lui înaltă, umerii laţi şi părul blond strălucitor. Partea surprinzătoare era că şi ea arăta la fel. Deşi nu la fel de frumoasă ca Richard, imaginea ei arăta o femeie încrezătoare şi îmbrăcată elegant, care părea un partener potrivit.

Reflexia fu de scurtă durată, pentru că el o trase pe lângă oglindă şi descuie uşa apartamentului nupţial. Era situat pe colţ, cu un salon şi un dormitor ce se vedeau printr-o uşă la stânga, şi avea multe ferestre.

— Asta ar fi fost un loc bun de unde să urmărim bombardamentul, observă el.

Ea intră în salon şi se duse spre o fereastră largă ce oferea o privelişte superbă asupra portului.

— Ai dreptate, aici suntem la o înălţime mai mare decât la depozit, şi forma de stea a fortului e foarte clară. Se întoarse cu spatele la fereastră şi spuse: Am demonstrat deja că suntem compatibili, aşa că ne putem petrece timpul în alt fel. Poate un joc de cărţi?

El râse, ridicând-o în aer, ca un adevărat leu roşcat.

— N-am fost niciodată de părere că jocul de cărţi e ceva interesant. Dar tu, draga mea Catkin, eşti nesfârşit de fascinantă.

O duse în dormitor şi o puse în mijlocul patului lat, aşezându-se şi el şi sărutând-o imediat ce fură întinşi amândoi. Când respirară, ea scoase un râset

gâlgâit.

— Ce pat minunat e ăsta!

— Şi am de gând să mă asigur că nu pierdem niciun minut în el. O luă de după mijloc şi se întoarse pe spate cu ea deasupra. În sfârşit suntem în legalitate!

Ea se răsuci pe el, găsind cel mai comod loc să stea întinsă. Trupurile lor se potriveau atât de bine. Când mâna lui îi găsi un sân, ea spuse cu răsuflarea întretăiată:

— Nimic ce te face să te simţi atât de bine nu poate fi păcătos!

— Păcătos, poate. O muşcă uşor de gât, făcând-o să se topească. Dar e păcătos *oficial*.

Hainele începură să dispară sub degete nerăbdătoare. Deşi nu era niciun motiv de grabă, prima dată când se împreunară fu în iureşul unei pasiuni pe care şi-o înăbuşiseră în ultimele zile. Ah, da, erau compatibili… *daaa*!

După aceea, stătură goi sub cearşaf, să-şi revină. Ea adora că avea dreptul să-l atingă oriunde şi oricând îi plăcea. El iubea faptul că stătea pe aceeaşi pernă, cu faţa întoarsă spre ea, ochii lui cenuşii limpezi şi plini de lumină precum un cristal.

— Cred, spuse ea încet, că va fi relativ simplu să ne adaptăm acestei căsătorii, pentru că avem încredere deplină unul în celălalt. Nu e asta o bază minunată pentru căsătorie? Când se căsătoresc doi străini, încrederea necesită timp pentru a fi câştigată.

— Vorbeşti din experienţă, presupun. Îmi place

că nu trebuie să-mi petrec mult timp ghicind ce simţi sau ce vrei. Ajută că eşti atât de admirabil de directă. Se joacă cu părul ei acolo unde se revărsa peste umăr. Evident, îi plăcea partea cu „atingerea oriunde şi oricând” la fel de mult ca ei. Te-ai gândit ce fel de viaţă ţi-ar plăcea să trăim, Callie? Ştii casa din Londra, dar, dacă nu-ţi place, putem cumpăra alta.

— Mă aştept să-mi placă foarte tare, spuse ea pe loc. Londra este inima Angliei, dar totuşi nu ştiu nimic despre ea. N-o să mă plictisesc prea curând!

— Ți-ar plăcea să avem şi o casă la ţară? Un conac nu departe de oraş, astfel încât să nu trebuiască să petrecem prea mult timp pe drumuri, încolo şi-ncoace.

— Mi-ar plăcea, dar ne putem permite? Întinse o mână şi-l mângâie, apoi se opri pentru că găsise o cicatrice pe antebraţul lui.

— Te-a împuşcat cineva?

— Doar puţin, o asigură el. Înainte ca ea să poată întreba ce voise să zică, el continuă: Cât despre ce ne putem permite, poate îţi aminteşti că întotdeauna am fost bun la economisirea banilor.

Ea bănuia că asta se datora faptului că el nu putuse avea niciodată încredere în cei din jurul lui, aşa că voia să-şi aibă propriile fonduri la care să poată apela.

— Da, aveai chiar şi bani pentru fuga noastră. Pe atunci, n-aveam o prea mare experienţă cu banii, dar am devenit destul de pricepută la economisit, în plus, până la urmă, o să am banii din averea lui Matthew, ca văduvă a lui. Asta ar trebui

să ne sporească frumos veniturile.

— Adu-mi aminte să dispun la Londra redactarea unui contract de partajare a bunurilor comune, spuse el. M-am gândit la asta când eram ocupaţi până peste cap cu avocaţii din Baltimore, însă reglementările astea păreau mai puţin importante decât chestiunea moştenirii.

— Şi eu m-am gândit la fel. Pentru că avea încredere în el, contractul de partajare nu părea, de fapt, aşa important. Deşi, dacă urma să aibă copii, atunci ar conta. Gândul o făcu să freamete.

— În orice caz, pot să-mi permit un conac modest la ţară. O să fie distractiv să pornim în căutarea lui. Zâmbi. Pot să devin moşier. Crezi că aş putea fi judecător, sau oficialităţile ar da înapoi îngrozite?

— Cred că ai fi un bun judecător, pentru că eşti practic, nu eşti un moralist rigid, spuse ea gânditoare. Te-ai gândit să intri în parlament? Ai fi un parlamentar excelent, pentru că ai văzut aproape toată lumea.

El scoase un hohot de râs.

— Crezi că m-aş putea alătura celor câţiva rebeli din Camera Comunelor, şi împreună să-i scoatem din minţi pe tradiţionalişti? Ar putea fi distractiv, dar nicio circumscripţie sănătoasă la cap nu m-ar accepta drept candidat.

— Ai vechi prieteni de şcoală care controlează burguri putrede[20]? întrebă ea pe jumătate serioasă.

20 Noţiune folosită la începutul secolului al XIXlea - circumscripţie electorală depopulată, reprezentată disproporţionat în parlament prin păstrarea numărului iniţial de locuri. Aristocratul care o susţinea putea controla locurile din parlament, (n.tr.)

Poate unul dintre ei te va trimite în parlament dacă eşti interesat.

El ezită.

— E o idee interesantă pentru viitor, poate, deşi, date fiind tendinţele mele reformiste, vreau să elimin burgurile putrede. Nu e corect ca oamenii cu putere să-şi pună propriul membru în parlament. Dar e adevărat că nu mă mai interesează aşa mult să plec în misiuni dubioase pentru oameni care sunt dispuşi să mă plătească bine pentru a le rezolva problemele. Investiţiile mele au fost suficient de reuşite astfel încât să nu mai am nevoie de genul ăsta de ocupaţie.

— Misiuni dubioase cum ar fi salvarea de văduve din zone de război? Îi zâmbi drăgăstos. Mă bucur că n-ai renunţat la ocupaţia asta prea devreme!

El îi luă mâna şi i-o ţinu între ale lui.

— Şi eu. Dar trebuie să echilibrez situaţia cu oamenii pe care i-am nedreptăţit în trecut. Ţi-am spus că am stat în aceeaşi pivniţă cu alţi condamnaţi şi că, beţi fiind cu toţii, ne gândeam la feluri în care să ne ispăşim păcatele dacă am supravieţui. Este timpul să îndrept lucrurile.

— Să te împaci cu trecutul, înainte de a te gândi la viitor? E o idee frumoasă. Se opri. Asta include şi să te împaci cu tatăl tău dacă mai e în viaţă?

— Nu. Rosti asta fără nicio ezitare. Poate cu unii dintre fraţii mei, dar, când eram tânăr, n-am făcut nimic pentru a merita maltratarea din partea a tatălui meu. Comportamentul meu rebel a fost

rezultatul acestei atitudini. Nu e nimic de ispăşit. Dar au existat oameni cu care ar fi trebuit să mă port mai bine. Colegi de şcoală. O directoare. Îi studie faţa. Dar tu? Ai probleme din trecut pe care simţi nevoia să le rezolvi?

— În afară de a o strânge de gât pe sora mea care ne-a pârât la tata? Probabil n-ar trebui să fac asta. Altceva… Oftă. Au trecut atâţia ani. Mai am foarte puţine relaţii.

— În cazul ăsta, va trebui să ne facem altele mai bune.

Se aplecă şi o sărută. Ştiind că situaţia avea să escaladeze, ea se întoarse aşa încât sânii să-i fie lipiţi de pieptul lui. Dacă astea erau şoapte de alcov, îi plăceau chiar foarte mult.

Cuvintele de rămas-bun din dimineaţa următoare fură exact pe-atât de emoţionante şi de lacrimogene pe cât se aşteptase Gordon. Nu era deosebit de îngrijorat de lacrimile femeilor, atâta vreme cât nu el era cel care le provocase, şi nu îi învinovăţea pe Callie şi pe membrii familiei ei adoptive pentru că se simţeau profund mişcaţi. Era sfârşitul unei perioade importante din viaţa tuturor. N-avea importanţă cât de strălucit arăta viitorul lor, acest sfârşit era o pierdere profundă.

Hawkins şi marinarul lui aşteptau stoic în barcă. Bagajele modeste ale lui Gordon şi ale lui Callie fuseseră deja duse la bord, şi era doar o chestiune de minute până când Callie era pregătită să plece.

Fiind o femeie înţeleaptă, nu prelungi prea

mult momentul despărţirii. Mai multe lacrimi nu făceau despărţirea mai puţin dureroasă. El fu bucuros când ea îşi şterse lacrimile şi spuse:

— E timpul, Richard.

— Da. Aminteşte-ţi doar că ne vom întoarce într-o zi să-i vizităm.

Dădu un tur rapid de strângeri de mână cu Josh şi Trey şi îmbrăţişări cu Sarah şi Molly. Apoi o ajută pe Callie să coboare în ambarcaţiune, şi Hawkins împinse barca, îndepărtând-o de chei.

După ce mai flutură o dată mâna, Callie privi cu hotărâre drept în faţă, aşezată lângă Gordon pe una din bănci.

— Într-o adevărată manieră feminină, spuse ea sec, mă gândesc că acum arăt îngrozitor, cu nasul şi ochii roşii.

Gordon râse.

— Arăţi adorabil, cam ca o fetiţă de zece ani.

— Nu sunt sigură că asta e mai bine. Îl luă de mână. Când crezi că ne-am putea întoarce aici? E aşa o călătorie lungă.

— Nu e departe ziua când nave cu aburi vor traversa Atlanticul, spuse el. Vor fi mai rapide şi mai sigure decât vasele cu pânze.

Hawkins pufni, fără a-şi întrerupe vâslitul domol.

— Urâte şi puturoase. Nişte chestii oribile navele alea cu aburi.

— Nu te pot contrazice pe de-a-ntregul, admise Gordon. Dar, cum am petrecut ceva timp la conducerea unei nave cu aburi, aş zice că ăsta-i viitorul.

Callie îl privi lung.

— Ai fost căpitanul unei nave cu aburi? Când s-a petrecut asta?

— Cu un an sau doi în urmă, răspunse el. Nu sunt un adevărat marinar, cum e Hawkins aici de faţă, dar ştiu câte ceva despre navigaţie şi despre motoarele cu aburi, aşa că mi-am ajutat un prieten care avea nevoie de un căpitan în timp ce nava lui cu aburi era în probe pe Tamisa.

— *Hotărât* lucru, o să încep să scriu o listă cu numeroasele lucruri pe care le-ai făcut! spuse ea. Vreau să aud totul despre zilele petrecute pe nava cu aburi, pe drumul de întoarcere spre Londra. O să ne ofere un bun subiect de discuţie.

El îi aruncă un zâmbet leneş, sugestiv.

— Nu cred că o să ne plictisim.

Ea îi oferi un zâmbet provocator, ce garanta că nu avea să existe plictiseală.

Şi nu existase.

capitolul 34

Stâncile albe de la Dover, *octombrie 1814*

Callie îşi încleştă mâinile de balustrada vasului *Zephyr* şi, cu un nod în gât, privi fascinată la imensa fâşie de stânci de calcar din faţă.

— N-am văzut niciodată stâncile albe, dar fac atât de mult parte din legendele Angliei, încât pentru mine înseamnă acasă. L-ai rugat pe Hawkins să se întoarcă pe ruta asta ca să pot vedea stâncile?

— Stâncile albe au fost unul dintre motive pentru care am venit pe traseul ăsta, spuse soţul – soţul! – ei. Şi mie îmi place să le văd. Dar Academia Westerfield e chiar pe drumul spre Dover şi e un loc bun de unde să încep să îndrept lucrurile.

Richard o luă pe după umeri, iar ea îşi strecură braţul pe după mijlocul lui cu un oftat mulţumit. Fusese cea mai fericită lună de miere posibilă în acest voiaj liniştit şi încântător. În fiecare zi se făcuse tot mai răcoare pe când se îndreptau spre nord şi est, dar Atlanticul atât de cunoscut ca fiind imprevizibil nu le trimisese în cale nicio furtună. Deşi patul lui Hawkins nu era tot atât de încăpător ca acela de la hotelul Indian Queen, fusese *pe deplin* satisfăcător.

— Aici a fost ultima ta şcoală, nu-i aşa? Erai încă elev când am fugit împreună, şi bineînţeles că nu te-ai mai înapoiat aici.

Îl privi cu coada ochiului şi văzu că el încuviinţă din cap. Pentru scurt timp, atenţia îi fu atrasă de felul încântător în care părul lui blond arăta în înviorătoarea briză marină.

Spunându-şi să nu piardă firul acestei discuţii, întrebă:

— Cât de urât te-ai comportat la şcoala asta particulară?

El se mişcă stânjenit.

— Păi, n-am încercat să dau foc şcolii, dar eram furios şi necooperant şi chiuleam adesea de la ore. Eram obraznic şi câteodată bătăuş, deşi, din fericire, o astfel de atitudine era întotdeauna

stopată foarte rapid. Mi s-a spus de către una dintre cunoştinţele mele din Londra că sunt considerat singurul eşec al lui Lady Agnes Westerfield.

Ea clipi.

— E doar o etichetă pusă, dar cum de poţi fi numit aşa când tu eşti atât de încântător şi de înţelept?

El chicoti şi o strânse mai tare în braţe.

— Au trecut mulţi ani. Nu numai că m-am schimbat, dar tu scoţi la suprafaţă tot ce-i mai bun din mine, Catkin. Încă sunt capabil să fiu o persoană îngrozitoare.

Ea se gândi cât de înspăimântător arătase când năvălise călare înspre casa ei în flăcări şi hotărî să-i accepte spusele.

— Abia aştept s-o cunosc pe Lady Agnes. Dacă încearcă să te bată, o să te apăr.

— Nu mă aştept s-o facă. Era o femeie remarcabil de răbdătoare. După o lungă pauză, spuse: Eu nu sunt prea nerăbdător s-o văd din nou. Dar se pare că asta trebuie să fac. Îi aruncă un zâmbet trist. Să faci ceea ce trebuie pare a fi atât de plictisitor de matur.

— Nu vrei să încerci totul măcar o dată? spuse ea tachinându-l.

El râse, dar ea fu bucuroasă că urma să fie alături de el când avea să înfrunte această parte a trecutului său.

Academia Westerfield era un vast şi răzleţit conac de ţară, potrivit pentru fiica unui duce. Pe

când Gordon o ajută pe Callie să coboare din trăsura pe care o închiriase, îi explică:

— Casa făcea parte din moştenirea personală a lui Lady Agnes. A călătorit prin toată lumea când era tânără. Când s-a înapoiat în Anglia, a înfiinţat şcoala ca să aibă o ocupaţie. Cred că ştii că este pentru băieţi de familie bună şi proaste purtări.

— Râd ori de câte ori aud asta. Callie îl luă de braţ, şi se îndreptară spre intrarea în aripa din dreapta. Dar, practic, ce înseamnă asta?

— Scopul ei mai degrabă subversiv este de a ajuta băieţii inadaptabili să înveţe să joace jocurile de societate fără a-şi pierde sufletele. Se gândi la colegii lui de şcoală şi la câţi dintre ei înfloriseră sub îndrumarea ei înţeleaptă. E foarte bună la ceea ce face.

— S-ar părea că e locul perfect pentru tine. Callie ciuli o ureche. Presupun că ţipetele ce vin din spatele casei sunt de pe terenurile de joacă, şi nu de la un masacru, nu-i aşa?

El ştia că ea încerca să-i calmeze nervii, dar nu putu să schiţeze niciun zâmbet.

— Lady Agnes şi cei doi asociaţi ai ei cred cu tărie în sport ca mijloc de a consuma energia tinereţii. Trase de clopoţelul de la uşa lată de la intrare. Continuă: În aripa asta sunt apartamentele sale personale. În restul casei, sunt sălile de clasă, iar în spate sunt spaţiile de locuit pentru băieţi. Abia începuseră să le construiască atunci când am plecat.

Trecură doar câteva minute până când un majordom bătrân cu o expresie imperturbabilă

deschise uşa. Arăta familiar, dar Gordon nu putu să-şi amintească numele lui.

— Domnule. Doamnă. Făcu uşoara plecăciune datorată străinilor îmbrăcaţi în haine scumpe. Cum vă pot fi de folos?

— Aş vrea s-o văd pe Lady Agnes, dacă e disponibilă, răspunse Gordon. Spune-i că s-a întors soiul rău.

Fără a clipi, majordomul îi invită înăuntru într-un mic salon din partea dreaptă.

— Voi vedea dacă Domnia Sa e disponibilă.

Callie se aşează calmă într-un fotoliu, însă Gordon măsura cu pasul încăperea. Spera ca Lady Agnes să fie destul de curioasă pentru a vedea cine o vizita. Se purtase bine cu el, şi el nu-i răspunsese la fel. S-ar putea crede că se simţise mai bine făcând rele, de vreme ce-şi petrecuse mare parte din tinereţe în acea stare, dar Lady Agnes era altfel. Pe ea o respectase.

După cam cinci minute, se putu auzi un pas hotărât, şi Lady Agnes intră în salon. Înaltă şi cu un aer autoritar, nu era o femeie de neglijat oriunde s-ar fi aflat, încărunţise mai mult, dar, altfel, arăta fără vârstă.

— Mă întreb care soi rău ar putea fi.

Gordon veni spre ea şi făcu o plecăciune, simţind teama şcolarului faţă de autoritate, pe care o ascunsese cu atâta pricepere.

— Lady Agnes.

Ea se opri în uşă, uitându-se fix.

— Lord George Audley! Ce plăcere neaşteptată! Privirea i se mută spre Callie. Şi ea

este?

Callie se ridică şi zâmbi veselă.

— Bună ziua, Lady Agnes. Eu sunt Doamna Soi Rău. Sau poate că ar trebui să zic Lady George de Soi Rău.

Lady Agnes râse şi strigă peste umăr:

— Te rog, nişte apetitive. Presimt o vizită lungă şi interesantă în compania familiei Soi Rău.

Le făcu semn să ia loc, dar Gordon rămase în picioare.

— Poate că memoria vă joacă feste, Lady Agnes. Mi s-a spus că sunt considerat singurul dumneavoastră eşec, şi am venit destul de târziu să-mi cer iertare.

— Memoria mea e foarte bună. Directoarea se aşează pe canapea în foşnet de fuste. Stai jos, băiete! Unde ai auzit că ai fi aşa-zisul meu singur eşec? N-am spus niciodată aşa ceva.

Zâmbind fără tragere de inimă auzind că-i spune „băiete”, el alese un fotoliu de unde le putea vedea bine pe ambele femei.

— Am auzit toate astea de la nişte vechi colegi de şcoală pe care i-am întâlnit în Londra. Niciunul dintre ei nu părea dispus să pună la îndoială categorisirea asta.

Lady Agnes oftă.

— Ai fost, fără îndoială, unul dintre cei mai dificili elevi pe care i-am avut. Când ai ajuns aici, erai ca un căţeluş care fusese bătut de atâtea ori, încât nu avea încredere în nimeni. Tot ce ştiai era să muşti. Cu toate astea, părea că, odată cu trecerea timpului, făceai progrese. Greşesc?

— Nu, admise el. Dar eram departe de a fi bine atunci când am plecat.

Ea îi studie faţa.

— Am crezut întotdeauna că, dacă ai mai fi rămas un an aici, ai fi fost dat pe brazdă şi pregătit să înfrunţi lumea în condiţiile tale.

El se gândi la trecut, la băiatul care fusese pe atunci şi la felul în care, şovăitor, ajunsese să respecte şcoala şi pe colegii lui.

— E posibil. Începusem să-mi dau seama că trebuia să mă schimb şi să încetez să mai pocnesc în ziduri.

— Aşa am crezut şi eu. Lady Agnes îşi întinse mâinile de frustrare. Dar ai plecat în vacanţa de vară şi nu te-ai mai întors. Am primit un bilet lapidar de la secretarul tatălui tău, în care se spunea că ai fost retras pentru că ai dezonorat o tânără domnişoară de familie bună şi că se ocupau de tine. Aruncă un zâmbet rece. Şi mi se cerea să returnez cu poşta banii plătiţi pentru următorul trimestru.

Callie urmărise cu o fascinaţie calmă întreaga discuţie, dar, în acest moment, înaintă spre marginea fotoliului cu ochii plini de mânie.

— Revoltător! Eu sunt „tânăra domnişoară de familie bună” pe care se presupune că a dezonorat-o Richard. A făcut asta, oferindu-mi o căsătorie onorabilă, pentru a mă salva de la măritişul cu un străin care avea de trei ori vârsta mea. Un târg care l-ar fi ajutat pe tatăl meu să scape de mine şi să scoată şi profit din asta.

Lady Agnes o studie pe Callie, cu o expresie

atentă.

— Am fost sigură că mai erau multe de spus în privinţa acestui subiect. Dacă eşti dispusă să-mi povesteşti, aici va rămâne, între aceşti patru pereţi.

Callie îl privi pe Gordon, şi el îi dădu permisiunea încuviinţând din cap. Lady Agnes îi respinsese scuzele, dar merita adevărul.

— Richard sugerase să mergem la Gretna Green pentru a mă salva de la o căsătorie nedorită, spuse Callie. Societatea poate considera asta o dezonorare, dar pentru mine el era salvarea.

— Aşadar, voi doi eraţi îndrăgostiţi din copilărie?

— Nu, eram cei mai buni prieteni. Nu era nimic romantic între noi. Callie îi aruncă o privire intimă lui Gordon. Cel puţin, nu atunci. Dar eram disperată, şi, când el a propus fuga ca fiind singura scăpare, am acceptat recunoscătoare. Oftă, cutremurându-se. Dar taţii noştri, Lord Stanfield şi Lord Kingston, ne-au ajuns din urmă aproape imediat. Singurul mod de a-l opri pe tata să-l omoare în bătaie pe Richard a fost să jur că o să mă mărit cu plantatorul lui bogat din Jamaica, dacă promitea să nu-i mai facă rău lui Richard.

— Stanfield s-a ţinut de cuvânt, spuse Gordon sec. În loc de a mă snopi cu cravaşa, a făcut să fiu condamnat pentru tâlhărie şi răpire, şi deportat la Botany Bay.

Lady Agnes nu putea fi şocată cu una, cu două, dar aceste cuvinte o făcură să caşte gura de uimire. I se acordă timpul necesar să-şi revină,

odată cu sosirea majordomului şi a unei servitoare cu un cărucior pe roţi cu mici sandvişuri, prăjituri şi ceşti cu cafea şi ceai.

Când servitorii plecară, Lady Agnes spuse:

— După o asemenea relatare, poate că amândoi aveţi nevoie de ceva mai tare, nu?

Gordon chicoti.

— Mulţumesc, dar de obicei mă abţin. E într-adevăr o poveste groaznică, dar s-a petrecut cu multă vreme în urmă. Acceptă o ceaşcă aburindă de cafea de la Lady Agnes, apoi îşi umplu o mică farfurie cu sandvişuri. Bucătăresele de aici fuseseră întotdeauna pricepute.

Lady Agnes turnă ceai pentru Callie.

— Dacă eşti fiica lui Stanfield, eşti Catherine, dacă-mi aduc bine aminte. Cum a mers căsătoria?

— Mi se spunea Catherine, dar acum mă folosesc de al doilea nume, Callista. Callie sorbi din ceai cu plăcere, apoi îşi luă şi ea nişte sandvişuri. Am avut o viaţă mai uşoară decât Richard. Soţul meu era cu mult mai bătrân, dar era un om cumsecade. Fiul lui cel mai mare de la prima soţie era… dificil. Dar am îndrăgit foarte mult pe cei doi copii vitregi mai mici.

Gordon observă că vorbele lui Callie dădeau de înţeles că fraţii cei mai mici aveau aceeaşi mamă cu Henry. Ei bine, amănuntele nu erau necesare.

Callie continuă:

— După moartea soţului meu, au existat motive să se pună la îndoială buna-credinţă a moştenitorului său, aşa că i-am luat pe cei doi copii mai mici şi pe bunicii lor şi am fugit la Washington,

unde am trăit destul de bine sub numele de Audley. Zâmbi spre Gordon. Asta era în memoria prietenului meu din copilărie, despre care mi se spusese că murise. Apoi Richard a fost trimis de către cineva din Londra să o salveze pe văduva Audley, ceea ce a şi făcut. După câteva săptămâni în Baltimore, iată-ne, căsătoriţi cu adevărat.

— Sunt sigură că explicaţia acoperă multe evenimente fascinante. Eraţi în Washington când a fost incendiat? Ce treabă urâtă! spuse indignată Lady Agnes. Cum a fost la Baltimore? Americanii au făcut o treabă admirabilă apărându-şi teritoriul.

— Nu se poate spune că englezii n-au fost provocaţi să incendieze capitala americană, deşi mi-aş dori să nu fi fost cazul. Callie termină un sandviş cu pateu. În Baltimore am putut vedea foarte bine bombardamentul. Totul a fost foarte instructiv şi îmi va însufleţi eventualele memorii dacă vreodată o să mă apuc să le scriu. Ceea ce bănuiesc că nu voi face.

Lady Agnes chicoti.

— Lord George, ai ales o soţie perfectă, deşi n-ai nevoie să-ţi spun eu asta.

— Nu, n-am nevoie, replică el drăgăstos.

— Am o întrebare despre nume. Lady Agnes îl studie din nou, împingând în direcţia lui tava cu sandvişuri, acum mult mai goală. Când erai elev aici, ţi se spunea, pe bună dreptate, Lord George. Recent, vechii elevi de la Westerfield s-au referit la tine spunându-ţi Gordon când discutau despre diferite aventuri numai bune să-ţi facă părul măciucă. Ştiu că eşti îndreptăţit la toate aceste

nume, dar pe care-l preferi?

Acum, că se implicase într-o căsătorie respectabilă în Anglia, îşi dădu seama că venise vremea să decidă cum voia să se prezinte în faţa lumii. Se gândi la întrebare în vreme ce-şi mai lua nişte sandvişuri.

— Lord George era un tip foarte enervant, şi niciodată nu mi-a plăcut numele ăsta. Consideraţi-l mort. Richard îi aparţine lui Callie. Gordon mi se potriveşte aşa cum sunt acum. Aşa că aleg să fiu domnul Gordon Audley. Puteţi să-mi spuneţi Gordon, dacă doriţi. Privi înspre Callie. Eşti dispusă să renunţi la a fi Lady George?

— N-o să-i duc lipsa. Nici mie nu-mi place numele de George. Privi spre Lady Agnes. Este o trădare? Dar titlul tău e mai mult de curtoazie. Atâta vreme cât sunt doamna Audley, şi nu văduva Audley, sunt mulţumită.

— Atunci, Gordon să fie, spuse Lady Agnes încuviinţând din cap. Ţi se potriveşte.

Callie spuse:

— Vreau să aud mai multe despre aventurile care-ţi fac părul măciucă! Lady Agnes, o să-mi mai povestiţi câte ceva? Sunt sigură că Richard n-o s-o facă.

Directoarea chicoti.

— Ei bine, a avut un rol esenţial în misiunea lui Lord Kirkland de a-şi salva soţia răpită şi pe camerista ei.

Când Callie se întoarse spre el ridicând din sprâncene, Gordon înălţă din umeri.

— A fost doar un noroc chior că mă aflam în

Londra şi eram căpitanul celei mai noi nave cu aburi a lui Ashton. Eu doar am pilotat nava. Kirkland şi prietenii lui şi-au riscat viaţa urcând pe vasul răpitorilor, şi Ashton a fost cel care, odată intrat în sala motoarelor, a băgat viteză. Omul ăsta îşi pierde timpul ca duce. Este un inginer de primă clasă!

— Neapărat să-mi povesteşti mai multe despre asta, că *altfel*... spuse Callie ameninţător, cu ochii precum două monede de aur.

Gordon zâmbi cu viclenie.

— Abia aştept să aflu ce înseamnă acest „*altfel”* al tău.

Callie râse.

— Şi eu. Lady Agnes, ce îmi mai puteţi spune despre aventurile soţului meu?

Lady Agnes cugetă.

— Singura poveste efectiv dramatică pe care o ştiu este că şi-a folosit talentele de ţintaş fără greşeală pentru a salva viaţa unui alt băiat de-al meu şi a soţiei lui. Şi mai este o poveste despre o pivniţă din Portugalia.

— Am auzit despre pivniţă, spuse Callie, întorcându-şi privirea spre Gordon. N-o să-mi scriu memoriile; va trebui să le scriu pe ale tale*. Îngrozitoarele poveşti ale unui gentleman englez*!

El îşi dădu ochii peste cap ca un şcolar.

— O carte ca asta n-o să se vândă niciodată. După cum ţi-am spus, sunt întotdeauna un aventurier de ocazie şi temător. Vrând să schimbe subiectul, întrebă: Lady Agnes, păstraţi mereu legătura cu lumea bună. Niciunul din noi nu mai

are veşti despre familiile noastre de ani întregi. Pentru început, mai trăiesc taţii noştri?

Directoarea scutură din cap.

— Nu, Lord Stanfield a murit acum vreo doi ani. Fratele Callistei, Marcus, e acum Lord Stanfield, şi pare un tânăr destul de plăcut.

— Moartea tatălui meu nu e nicio pierdere pentru umanitate. Mă bucur să ştiu că fratele meu nu seamănă cu el, spuse Callie caustic. Ce ştiţi despre tatăl lui Richard?

— Lord Kingston a murit cam acum un an. L-a lăsat inima, cred.

Gordon renunţă cu regret la fantezia în care îl înfrunta pe tatăl său spunându-i ce om oribil era. Dar mânia asta era veche, şi era simplu să scape de ea.

— Aşadar, fratele meu mai mare, Welham, este acum marchiz de Kingston. Sunt sigur că asta îl face foarte fericit. Gordon îşi notă în minte să nu treacă pe lângă reşedinţa familiei, Kingston Court. N-avea nicio dorinţă de a-l mai vedea vreodată pe Welham. Welham şi Julian, fiii primei marchize de Kingston, fuseseră amândoi grosolani şi dificili, deşi Welham fusese mai rău de atât, având şi aroganţa unui moştenitor.

— Din ce am auzit, cel mai proaspăt Lord Kingston enervează pe toată lumea. Lady Agnes se gândi o clipă. Nu-mi amintesc să fi auzit ceva despre fraţii tăi mai mici, ceea ce fără îndoială înseamnă că sunt vii şi nevătămaţi.

Exista o şansă mai mare de a construi o relaţie acceptabilă cu fraţii lui mai mici. Mama lor se

purtase în general bine cu cei trei fii vitregi mai mari, şi, cu puţin noroc, băieţii ei poate moşteniseră caracterul mamei lor, nu pe al tatălui.

Următorul frate la rând după Gordon era Eldon, cel mai mic fiind Francis. Gordon abia dacă îşi mai amintea cum arătau, dar acum aveau în jur de douăzeci de ani, aşa că probabil că nu i-ar mai fi recunoscut. Poate că într-o zi avea să-i caute.

Lady Agnes spuse:

— E târziu să mai plecaţi acum spre Londra, aşa că de ce să nu petreceţi noaptea aici? Am o mulţime de camere de oaspeţi şi sunt folosite cu regularitate de către foştii mei băieţi. Emily şi generalul Rawlings vor fi aici la cină, şi ştiu că le-ar plăcea să te vadă. Se uită înspre Callie. Ei sunt asociaţii mei la conducerea şcolii.

— Sunt la fel de amabili ca dumneavoastră? întrebă Gordon prudent.

— Bănuiesc că da. Ai fost subiect de conversaţie din când în când, de-a lungul anilor. O să se bucure să vadă că nu numai că ai supravieţuit, dar ai şi prosperat.

Callie se uită întrebător spre Gordon.

— Dacă nu vrei neapărat să te întorci chiar acum la Londra, mi-ar plăcea să-mi petrec noaptea aici. Cu puţin noroc, o să aflu mai multe poveşti îngrijorătoare despre tinereţea ta nebunească.

El chicoti.

— Cum să mă împotrivesc unei astfel de plăceri? Mulţumesc, Lady Agnes. Acceptăm bucuroşi ospitalitatea dumneavoastră.

Ea fusese încercarea de care se temuse cel

mai tare. În schimb, îi uşurase partea cu scuzele. Se întrebă dacă asta însemna că alte tentative de ispăşire aveau să fie mai grele decât se aştepta.

Spera că nu. Începuse să-i placă să rezolve lucrurile într-un mod cât mai simplu. Callie făcea ca totul să fie simplu, şi îi plăcea noua turnură pe care o luase viaţa lui.

capitolul 35

— Uită-te la felul în care frunzele îşi schimbă culoarea. Verde şi frumoasă, dar şi aurie. Callie privea pe fereastra trăsurii, fascinată de tot ce vedea. Trecuseră cincisprezece ani, la urma urmei. Nu ştiam că îmi plăcea să am patru anotimpuri decât atunci când n-am mai avut.

— În Washington erau patru anotimpuri, sublinie Richard.

— Da, dar nu erau anotimpuri englezeşti. Erau prea la extremă, şi Jamaica era în cea mai mare parte a anului fierbinte.

El chicoti şi îi luă mâna, s-o tragă înapoi pe banchetă lângă el.

— Ai lăsat urme de nas pe fereastră. S-ar putea să nu-ţi mai placă atât de mult să ai patru anotimpuri englezeşti când o să bată vânturile îngheţate dinspre Marea Nordului.

Ea flutură din gene către el.

— De ce crezi că m-am măritat? E treaba ta să-mi ţii de cald toată iarna.

El râse şi o trase mai aproape de el.

— O să fac tot posibilul.

Ea îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Putem să ne purtăm foarte prosteşte. Poate că ai observat.

— Da, şi îmi place. O mângâie pe braţ. De ce nu încerci să te odihneşti puţin, astfel încât să ai la îndemână alte exclamaţii când o să ajungem la Londra? Cred că eşti obosită, pentru că jumătate din noapte am stat de vorbă după cină.

— Da, şi a fost încântător. Îşi acoperi un căscat. Totuşi, ai dreptate, sunt obosită. Trezeşte-mă când ajungem în Londra.

Aţipi şi nu se trezi până când Richard spuse:

— Intrăm în Mayfair şi o să ajungem curând acasă.

Ea se îndreptă brusc pe banchetă.

— M-ai lăsat să pierd mare parte din Londra! spuse ea indignată.

— O să fie acolo şi mâine, şi tu o să fii mai puţin obosită.

— Abia aştept să îmi petrec ani întregi explorând Londra. Se întoarse şi îşi apăsă nasul de fereastra trăsurii. Am fost adusă aici o dată sau de două ori pe când eram copil, dar nu-mi amintesc mare lucru.

El se uită pe fereastra opusă.

— Aproape am ajuns. Casa este pe Mount Row, un fel de Berkeley Square la scară mică. Grădina privată din mijlocul scuarului e mult mai mică şi nu are prăvălia de îngheţată a lui Gunter, dar e plăcut să priveşti afară şi să vezi puţină verdeaţă.

— Arată încântător!

Trăsura hurui şi se opri lângă o casă pe colţ.

Richard coborî, dădu jos scăriţa şi îi oferi mâna.

— Bun venit în noul tău castel, prinţesa mea!

Ea aproape că ţopăi de emoţie. Scuarul era înconjurat de un şir de case curate, toate foarte bine îngrijite. Ea îşi dădu seama că uşile din faţă erau toate vopsite în culori diferite, destul de discrete încât să nu distragă atenţia, dar îmbogăţind totuşi scuarul. Casa lui Richard – casa *lor* – se distingea printr-o uşă de un roşu foarte închis.

— Cred că ai spus că familia care are grijă de casă se numeşte Bolton, nu?

— Da. Amândoi sunt foarte buni şi au acea pricepere magică să apară când e nevoie de ei şi să rămână invizibili tot restul timpului.

O conduse pe Callie în sus pe cele şase trepte spre uşa de la intrarea principală şi bătu repede cu ciocănelul strălucitor de alamă. Callie zâmbi, văzând că acesta era un cap de leu.

După ce-şi anunţase astfel sosirea, Richard deschise uşa cu o cheie şi o introduse într-un mic vestibul. Era strălucitor de curat şi puternic luminat de soarele după-amiezii, cu un vas cu flori de toamnă aşezat pe o masă lungă de lângă perete. Lângă vas erau trei coşuri cu scrisori şi invitaţii.

— Pleacă omul câteva luni de acasă, şi corespondenţa scapă de sub control, remarcă Richard ajutând-o pe Callie să îşi scoată pelerina.

Pe când i-o dădea jos de pe umeri, apăru un bărbat care trebuia să fie Bolton. Era solid şi avea o cicatrice pe obrazul stâng.

— Lord George! Făcu o plecăciune, părând

sincer încântat. Ce bine să vă văd din nou acasă!

— Eu şi soţia mea am decis să renunţăm la apelativul de Lord şi Lady George, spuse Richard. Vom fi domnul şi doamna Gordon Audley. Îmi pare rău dacă asta va scădea din respectul pe care îl inspiră poziţia ta faţă de alţi servitori.

— O să rezist, sir. Expresia lui Bolton era serioasă, dar în ochi i se vedea amuzamentul. Bine aţi venit la Londra, doamnă Audley! Şi îmi permiteţi să vă transmit felicitările mele amândurora?

— Da. Callie îi zâmbi călduros. Sunt nerăbdătoare să fac un tur al casei.

— Va fi plăcerea mea să te conduc pe aici, Catkin, deşi n-o să dureze mult. Pe când Richard îi oferi braţul, îi spuse lui Bolton: Vrei să te îngrijeşti de bagaje şi de vizitiu, te rog? Când o să coborâm, o s-o rog pe doamna Bolton să aibă pregătită cina într-o oră şi jumătate. Nimic complicat, îţi convine aşa, Callie?

— Va fi perfect. În şoaptă, spuse: Sper că ultima oprire din acest tur să fie în dormitorul matrimonial, da?

El îi aruncă un zâmbet diabolic ce nu avea nevoie de explicaţii.

Doamna Bolton se dovedi o femeie solidă, cu ochi ageri şi o discretă siguranţă. Callie se gândi că ele două aveau să se înţeleagă foarte bine.

Plecară de la nivelul bucătăriei spre încăperile comune, aflate cu un etaj mai sus. Casa era atractivă, cu mare parte dintre încăperi încălzite de carpete persane bogat colorate, deşi mai trebuiau

nişte mici retuşuri de decoraţiuni.

Richard spuse scuzându-se:

— Casa are nevoie de mai multe îmbunătăţiri. N-o am de multă vreme, şi am fost plecat mare parte din timp. Eşti liberă să faci orice schimbări doreşti.

— Îmi place să mă ocup de decoraţiuni interioare. Îşi înăbuşi o durere la gândul frumoasei ei case pierdute din Washington. Îmi place casa asta, Richard. E mult mai caldă şi mai primitoare decât casele în care am crescut amândoi.

— Ăsta era, de fapt, şi scopul, spuse el sec.

Pe când o conducea sus către dormitoare, ea îşi trecu degetele peste stejarul lucios al balustradei.

— Probabil soţii Bolton iubesc şi ei casa asta. Au mare grijă de ea, chiar dacă tu n-ai fost aici de luni întregi.

— Da, chiar iubesc casa, încuviinţă el. Bolton a fost sergent în armată, şi ăsta e primul cămin de lungă durată pe care l-a avut. O conduse spre spatele casei. Aici sunt două dormitoare ce dau înspre grădina din spate şi comunică printr-o uşă. Eu îl folosesc pe cel din dreapta ca salon şi birou, dar poate fi transformat într-un dormitor pentru stăpâna casei, dacă vrei.

Ea chicoti.

— Nu sunt nici pe departe obosită de patul conjugal, Inima mea de Leu!

— Îmi pare foarte bine să aud asta, spuse el solemn, conducând-o în dormitor. Ea văzu în treacăt plăcuta grădină din spate, înainte ca

atenţia să-i fie îndreptată spre pat. Era aproape tot atât de mare ca acela de la hotelul Indian Queen.

Şi chiar mai confortabil.

După ce probară patul, ce trecu cu brio examenul, luară o cină relaxată, apoi se îndreptară spre salonul de lângă dormitor. Sosise luna octombrie, şi seara era rece, dar un mic foc păstra în cameră o atmosferă plăcută. Callie o găsi delicios de casnică, şi nu ducea deloc dorul butoaielor de tutun şi al proiectilelor. Dar cel mai bine dintre toate era că se ajungea în dormitor cu foarte puţin efort.

Îşi ridică privirea să admire chipul gânditor al lui Richard care cerceta sistematic coşurile cu corespondenţa ce se adunase în lipsa lui. Majoritatea scrisorilor merseră la coşul de gunoi. Pe câteva le puse deoparte să le studieze mai târziu.

Îşi ridică privirea şi luă o înghiţitură din vinul pe care-l adusese de la cină.

— Stai confortabil?

— Foarte. Scriu scrisori pe care să le trimit către Baltimore şi Washington, să le spun prietenilor noştri că am ajuns cu bine. Îşi arcui spatele şi se întinse. Trebuie să-mi stabilesc un fel de rutină aici, ceea ce este complicat de faptul că tu eşti singura persoană pe care o cunosc în Londra.

— O să remediezi asta cât de curând. Atragi oamenii şi îţi faci prieteni cu mare uşurinţă.

Ea nu se gândise niciodată la asta, dar îşi dădu

seama că el avea dreptate.

— Bănuiesc că, dacă îmi fac curaj, pot să mă duc în vizită la reşedinţa Stanfield şi să văd dacă vreun membru al familiei e acolo. Dacă nu, servitorii vor şti probabil pe unde sunt.

— Nu arăţi prea entuziasmată de acest gând.

— Noi doi am trăit pe un nor vrăjit, fără a trebui să avem de-a face cu lumea exterioară. Cu ambii părinţi morţi, acum eu sunt cea mai mare din familie. Am fost plecată atât de mult timp, că mă simt o străină printre ei. Zâmbi trist. Trebuie să mă duc să-i caut cât de curând, dar, ca să fiu sinceră, mai degrabă aş vizita faimoasa librărie Hatchard decât să merg la reşedinţa Stanfield.

— Dacă e aşa, hai mâine să dăm o raită prin Londra, spuse el. O să închiriez o trăsură de la grajdurile locale şi o să te duc să vezi câte ceva. Hatchard e întotdeauna o plăcere, şi e şi căsuţa poştală pentru schimburile de mesaje între Ticăloşii Mântuiţi.

— O căsuţă poştală?

— Noi toţi trimitem mesaje acolo, şi domnul Hatchard le ţine la dispoziţia oricăruia dintre „şobolanii” din pivniţă care se întâmplă să treacă pe acolo. Poate că sunt ceva mesaje noi, şi eu trebuie să scriu despre situaţia actuală şi să las biletul acolo. Scrise o notă despre sine. Ar suna prea lăudăros dacă spun că m-am însurat cu cea mai frumoasă femeie din lume?

— Da, ar suna lăudăros şi nu te-ar crede, pentru că poate şi ei au doamne frumoase. Totuşi, apreciez atitudinea. Îi veni o idee. Presupun că

trebuie să raportezi celui care te-a angajat că m-ai găsit. Aş vrea să ştiu mai multe despre misteriosul Sir Andrew Harding, cel care ţi-a finanţat misiunea.

— Există un mod simplu de a face asta. Lord Kirkland este cel care m-a trimis, şi el şi soţia lui sunt amândoi nişte muzicieni excelenţi. Înainte ca eu să plec, Lady Kirkland a menţionat că uneori organizează serate muzicale intime pentru prieteni. Am spus că mi-ar plăcea să particip la una dacă sunt în Londra, şi tocmai am găsit o invitaţie la o serată muzicală intimă ce se ţine mâine-seară. O să te prezint cu o plecăciune lui Kirkland, pentru a dovedi că misiunea mea a fost una de succes, şi vei avea ocazia să întâlneşti lume. Cred că-ţi va plăcea de Lady Kirkland.

Callie clipi.

— Lord Kirkland... Bărbatul căruia i-ai salvat soţia?

— După cum am spus, eu doar am condus nava. Dar da, el e.

— În cazul ăsta, chiar ţin să particip! Se gândi la garderoba ei. O să am nevoie de mai multe haine. Nu pare o idee bună să port rochii refăcute şi uzate dacă va trebui să mă vizitez cu lorzi şi cu doamnele lor.

— Ai crescut cu lorzi şi cu soţiile lor exact ca mine, aşa că mai trebui să fii prea impresionată, spuse el sec. Deoarece eşti aşa o croitoreasă talentată, una dintre rochiile tale refăcute o să fie în regulă pentru mâine-seară. Lady Kirkland arată întotdeauna bine îmbrăcată, aşa că poţi cere numele modistei ei pentru a-ţi îmbogăţi garderoba.

— E un plan bun. Îmi place să cos şi să creez rochii noi, dar sunt dispusă să las pe altcineva să facă lucrurile obişnuite. Ezită, apoi decise să pună întrebarea ce persista în adâncul minţii ei.

— Crezi că o să te plictiseşti de viaţa tihnită şi o să te întorci la aventuri?

— Nu, răspunse el imediat. După cum am spus, am fost întotdeauna un aventurier de ocazie. Acum, că te am pe tine, nu am niciun motiv să mai plec.

Ea zâmbi, gândindu-se că era mai romantic decât crezuse el însuşi că putea fi.

— O să ne plictisim vreodată să facem dragoste sălbatică şi pătimaşă?

El scutură din cap.

— Stă în firea lucrurilor să ne mai domolim, dar numai pot imagina vreodată că n-o să mai vreau să mă culc cu tine. O să ai optzeci de ani şi o să cureţi trandafirii ofiliţi din grădină, şi eu o să mă strecor în spatele tău şi o să încerc să te conving să facem nebunii în şopronul din grădină.

Ea râse.

— Îmi place gândul ăsta! Îmi pot imagina scena.

Se întoarse din nou la scrisorile ei. Era bine să fie din nou în Anglia cea înverzită şi sigură.

Cu toate astea, avea o amintire vie a presentimente lui din Maryland. Drumul lor nu avea să fie atât de clar şi de sigur cum părea acum.

Îşi aminti că orice existenţă îşi avea problemele ei. Sigur că împreună puteau face faţă

la orice.

capitolul 36

A doua zi dimineaţă, era răcoare şi însorit, o zi tocmai bună pentru ca Gordon să-i arate Londra soţiei sale. Comandă o cabrioletă de la grajdurile locale împreună cu un băiat care să stea în spate şi să aibă grijă de cai atunci când ei coborau. Acum, că rămânea mai mult în Londra, trebuia să-şi cumpere şi el o trăsură.

Începu prin a colinda cu Callie parcurile şi palatele din West End, apoi se opriră la Westminster Abbey, să-i vadă măreţia interioară. Ei îi plăcea priveliştea, şi pe el îl încânta s-o facă fericită, aşa cum merita.

Oprirea lor la librăria Hatchard se prelungi mai mult decât se aşteptaseră, pentru că amândoi fură fascinaţi de bogăţia de cărţi. După ce Gordon o puse şi pe ea pe contul său personal, întrebă dacă erau mesaje de la Ticăloşii Mântuiţi.

Curioasă, Callie îl însoţi la biroul librăriei. Erau două mesaje în mapa Ticăloşilor Mântuiţi. Gordon îl deschise pe primul.

— Ăsta e de la Duval, un regalist francez. Un tip tare de nădejde. Odată ce Napoleon a dispărut, s-a întors în Franţa, ceea ce nu e de mirare. Spune că într-o zi o să vină din nou la Londra, dar habar n-are când.

Împături primul mesaj şi îl deschise pe al doilea.

— Ah, ăsta e de la Will Masterson. E un alt fost

şcolar de la Academia Westerfield, dar genul ăla binecrescut, nu ca mine. El e cel care a găsit cum să ne scoată vii din pivniţa aia. Se uită peste bilet şi ridică din sprânceană. Interesant.

— Interesant de bine sau de rău? întrebă Callie.

— E de bine. Şi-a petrecut anii ca ofiţer, luptând contra francezilor în Portugalia şi Spania, dar, după ce împăratul a abdicat, a părăsit armata şi, pe drumul spre Anglia, şi-a luat nevastă. De fapt, s-ar putea ca acum să fie în Londra. O să văd ce pot face să-l găsesc. Kirkland o să ştie. Kirkland ştie întotdeauna.

— Abia aştept să-l cunosc pe Kirkland cel atoateştiutor, murmură Callie.

Gordon zâmbi larg.

— Gândeşte-te la el ca la un maestru al spionajului, dar unul fermecător. Şi muzical. Împături scrisoarea lui Masterson şi o puse înapoi în mapă. Chiar dacă e puţin răcoare, ai vrea să ne oprim la Gunter pentru una dintre faimoasele lui îngheţate?

— Ah, da! E unul dintre lucrurile la care visam pentru momentul când mi-aş fi făcut debutul în societate. Se strâmbă. Ceea ce n-am făcut niciodată, desigur.

— Ăsta va fi mai bun decât debutul în societate, îi promise el. De vreme ce te-ai ales cu mine, nu mai trebuie să-ţi faci griji în căutarea unui soţ convenabil prin mulţimea îngrozitoare de tineri nervoşi care-şi caută o soţie. Îi aruncă o prefăcută privire răutăcioasă. Şi dormitul e mult mai bun

decât dacă erai pe piaţa de căsătorii.

Ea râse şi îl luă de braţ.

— Ultima afirmaţie e fără îndoială adevărată!

Un angajat al librăriei duse două cutii măricele cu cărţi la cabrioletă şi le puse în spatele banchetei sub ochii curioşi ai lui Skip, băiatul care însoţise cabrioleta. Gordon o ajută pe Callie să urce şi luă frâiele pentru a merge înspre Berkeley Square, acolo unde se afla prăvălia lui Gunter, cea mai faimoasă cofetărie din oraş.

Când ajunseră acolo, el comandă trei porţii din specialitatea zilei, portocală amăruie, inclusiv una pentru Skip, băiatul de la cabrioletă, care făcuse ochii mari de încântare când văzu tratația neaşteptată. După cum era obiceiul, Gordon mâncă stând lângă cabrioletă, unde Callie îşi ataca îngheţata cu o feminină lăcomie.

— E *divină*! exclamă ea. Câteodată, făceam îngheţată la Washington, dar astea sunt cu totul deosebite! Imaginează-ţi ce gust minunat ar avea îngheţatele astea în arşiţa unei veri din Chesapeake.

— Am fi vrut să ne înecăm într-un butoi din ăsta pentru a scăpa de căldură. Mai luă o mică înghiţitură, savurând deliciosul gust dulce-amar pe când îngheţata se topea, umplându-i gura cu aroma ei. Poate îi sugerezi lui Sarah să vândă îngheţată în ospătăria ei.

— E o idee foarte bună. O să revin în altă zi să vorbesc cu proprietarul, să aflu cum face el nişte îngheţate aşa minunate – asta dacă o să vrea să-mi spună.

— Mituiește-l, sugeră Gordon. Sarah se află destul de departe ca să nu-i facă concurenţă.

— E şi asta o idee bună. Putem discuta un buget pentru mită ceva mai târziu.

Cu regret, îşi termină îngheţata, şi Gordon înapoie cele trei farfurioare goale unui ospătar. Skip părea să-şi fi lins farfurioara. Dacă Gordon ar fi fost ceva mai tânăr, probabil ar fi făcut la fel.

Când se înapoie la cabrioletă şi urcă în ea, spuse:

— Reşedinţa Kirkland unde va fi serata muzicală din seara asta e chiar aici, în partea cealaltă de Berkeley Square. Poate va avea şi îngheţată printre multe altele.

— Un motiv bun să particip, chiar şi dacă nu mi-ar plăcea muzica, spuse Callie zâmbind.

Plecară din Berkeley Square, şi se îndreptau către casă, spre Mount Row, când Callie îl luă de braţ.

— Aici e South Street!

— Aşa, şi? replică el, întrebându-se ce însemna asta.

— Reşedinţa Stanfield e pe South Street. La numărul douăzeci şi doi. Hai să ne oprim, să văd dacă e cineva din familie acolo. Oftă adânc. Probabil ar trebui să trec odată peste această primă întâlnire. Dacă nimeni din familia Brooks nu e aici, e chiar mai bine. Pot spune că am încercat şi să-i uit pentru o vreme.

Înţelegând nevoia de a termina odată cu asta, el întoarse pe South Street. Numărul douăzeci şi doi era cam la jumătate, pe partea dreaptă.

Ciocănelul era ridicat, semn că era cineva din familie acasă.

Callie se uită la casă. Era mare şi arăta a fi scumpă.

— Deşi am locuit aici când eram copil, nu-mi aduc deloc aminte de ea.

Richard coborî din cabrioletă şi îi dădu frâiele lui Skip, apoi o ajută pe Callie să coboare şi o luă de braţ pe când se îndreptau spre casă.

— Dacă îmi aduc aminte corect, te împăcai destul de bine cu surorile şi cu fratele tău atunci când locuiai acasă. Pe cine din familie n-ai prea vrea să-l revezi?

Întrebarea lui îi domoli nervii, făcând-o să-şi analizeze neliniştile.

— Pe Jane, spuse ea. Următoarea ca vârstă după mine. Era întotdeauna tare încrezută. Îmi făcea morală din cauza comportamentului meu nestăpânit şi mă pâra părinţilor. Sunt sigură că ea a fost cea care i-a spus lui tata că am fugit. Nu cred că o pot ierta vreodată pentru asta, din cauza urmărilor îngrozitoare. Tu erai cât pe ce să fii omorât în noaptea aceea!

— Dar n-am fost. Vocea lui era calmă pe când urcau treptele. Nu putea şti cât de dezastruos avea să iasă, şi era foarte tânără. Avea cam cincisprezece ani, nu-i aşa? Poate că, odată cu trecerea anilor, a învăţat să fie mai tolerantă.

Sau poate Callie avea să-i scoată ochii surorii ei. Lovi cu putere ciocănelul de uşă. De fapt, nu credea că avea să-i scoată ochii, dar era cu mult mai puţin miloasă în legătură cu trădarea din

tinereţe a lui Jane decât era Richard.

Uşa fu deschisă de către un majordom fără de cusur, care o trimise cu gândul la o bufniţă împăiată. Întâlnise trei majordomi în două zile, şi cel mai mult îi plăcea de al lui Richard, dar zâmbi amabil către acesta.

— Bună ziua. E cineva din familie acasă?

Majordomul se încruntă.

— Şi dumneavoastră cine sunteţi, mai exact?

— O rudă pierdută de mult. Sper să fac o surpriză familiei mele.

El continuă să rămână încruntat, dar între membrii familiei Brooke exista o oarecare asemănare, şi se părea că ea trecu testul asemănării.

— Sir Andrew şi Lady Harding stau acum aici, pentru că reşedinţa lor suferă transformări, dar Sir Andrew nu e acasă. Lady Harding îşi ia ceaiul în camera de dimineaţă. Voi vedea dacă primeşte musafiri.

Lady Harding! Fără îndoială ea era cea care-l convinsese pe soţul ei să trimită un om până în America, s-o găsească pe Callie. Poate că fusese un act de ispăşire.

Majordomul îi lăsă să intre în hol, dar nu-i invită să ia loc. Decât să aştepte în holul din faţă, Richard îl urmă tăcut pe majordom, luând-o pe Callie de mână ca s-o tragă după el.

Majordomul deschise uşa camerei de dimineaţă şi anunţă:

— Cineva pretinzând că este o rudă de mult pierdută e aici şi spune că vrea să vă facă o

surpriză, milady.

Femeia îmbrăcată elegant de pe canapea, cu părul pieptănat pe spate într-un stil preţios, ridică privirea. Era întruchiparea unei cuviincioase tinere femei măritate, exact aşa cum Callie s-ar fi aşteptat din partea lui Jane.

Lady Harding îşi văzu vizitatorul şi sări în picioare.

— Catherine, eşti aici!

Callie clipi. Nu era Jane, ci Elinor, următoarea sora mai mică. Mare parte din familia Brooke avea aceeaşi nuanţă de păr blond. Doar Callie moştenise culoarea roşcată-aurie, despre care tatăl ei pretinsese că era semnul diavolului. Deşi Jane şi Elinor avuseseră trăsături comune şi aceeaşi nuanţă de păr, Ellie era mai scundă şi mai plăpândă decât Jane. Dulce şi timidă. Ea se ţinuse scai de Callie, urmând-o drăgăstos pretutindeni, câteodată ajungând chiar să fie o pacoste. Ea era sora care îi dusese, probabil, cel mai mult dorul lui Callie.

— Da, eu sunt, acasă din sălbăticia Lumii Noi, spuse în glumă Callie. Tu eşti cea care a trimis pe cineva să mă salveze de război?

Când Elinor încuviinţă din cap, Callie intră în salon şi îl trase pe Richard după ea.

— Îmi imaginez că-l vei recunoaşte pe soţul meu, de vreme ce ne era vecin.

— Doamne, Dumnezeule, Lord George!

Elinor se opri brusc în loc, albindu-se la faţă. Apoi se prăbuşi pe canapea şi îşi îngropă faţa în mâini, cu umerii tremurând, şi începu să suspine

necontrolat. Şocată, Callie se aşează pe canapea lângă sora ei şi îi puse o mână pe spate, s-o liniştească.

— Draga mea, ce s-a întâmplat? Pentru că ai depus atât de mult efort să mă aduci acasă, mă gândeam că vei fi bucuroasă să mă vezi.

O bătu cu blândeţe pe spate pe sora ei, dar aceasta continua să plângă.

— Mă gândeam că Lady Harding se va dovedi a fi Jane, încercând să repare trecute păcate.

Richard spuse rece:

— Crezi că, dacă o plesnesc, s-ar putea să se potolească din plâns?

Callie se încruntă, fiind surprinsă de lipsa lui de compasiune.

— N-o s-o plesneşti pe sora mea!

Dar probabil că aceste cuvinte ajunseră până la Elinor. Ea îşi înălţă capul şi scoase o batistă, ştergându-şi ochii şi suflându-şi nasul, înainte de a o mototoli într-o mână.

— Mie… mie îmi pare rău. Înghiţi. Am fost tare bucuroasă că Andrew era dispus să încerce să te găsească, dar nu mi-am dat seama că această căutare va fi încununată de succes. Şi… şi am crezut că Lord George e mort.

— Viu, nevătămat şi am o căsnicie fericită cu sora ta. Se sprijinea de uşă, cu braţele încrucişate la piept şi cu ochii mijiţi, evaluând situaţia. Dar, având în vedere reacţia ta, mă întreb dacă există ceva de care să te simţi vinovată.

Faţa lui Elinor se schimonosi, şi ea începu din nou să plângă. Întotdeauna fusese o plângăcioasă,

îşi aminti Callie. Pierzându-şi puţin răbdarea, spuse:

— De ce nu ne spui şi nouă ce s-a întâmplat? Clarificarea situaţiei e întotdeauna un bun început.

Elinor o privi cu ochii ei de un albastru spălăcit. Încă avea frumuseţea delicată ca de porţelan, dar arăta cu douăzeci de ani mai bătrână decât vârsta ei actuală.

— Eu... eu am fost cea care i-a spus lui tata că ai fugit cu Lord George, zise ea brusc. M-am uitat pe furiş când ai plecat şi am ghicit ce intenţionai. Dar niciodată, niciodată nu m-am aşteptat ca rezultatul să fie atât de dezastruos. Se uită înspre Richard. Am crezut că ai murit şi că totul era din vina mea!

Callie se îndepărtă de Elinor, îngrozită.

— Credeam că ţii la mine! De ce ai făcut ceva atât de răuvoitor?

Elinor începu din nou să plângă. Richard spuse pe un ton relaxat:

— Eşti sigură că nu-mi permiţi s-o plesnesc, draga mea? Nu prea tare, doar cât să-i atragem atenţia.

De data asta, Callie fu tentată să-i permită, dar efectiv nu putea. Poate dacă ar fost Jane, dar nu pe Elinor. Cu toate astea, voia să aibă răspunsuri. Se ridică şi privi în jos la sora ei.

— De ce, Ellie? Explică-mi doar *de ce*. Altfel s-ar putea să te plesnesc eu însămi!

Elinor înghiţi cu greutate.

— Te iubeam, dar te şi invidiam îngrozitor. Erai atât de frumoasă, de curajoasă. Aveai atâta

încredere în tine. Nu te dădeai niciodată înapoi, indiferent de cât de îngrozitor te trata tata. Tu erai întocmai cum aş fi vrut eu să fiu. Voiam *să fiu* tu. Privirea ei chinuită se duse înspre Richard. Şi… şi îmi închipuiam că eram îndrăgostită de Lord George. Voiam cu disperare să-mi arunce măcar o privire la fel cum se uita la tine. Când am ghicit că ai fugit cu el, dintr-un impuls, am mers la tata şi i-am spus. Nu mi-am imaginat niciodată consecinţele. Îşi coborî privirea spre batista mototolită. În şoaptă, termină: Nu mi-am iertat asta niciodată.

Cu o voce surprinzător de blândă, Richard spuse:

— Nu puteai avea mai mult de treisprezece sau paisprezece ani. Erai foarte tânără, şi mulţi ar spune că ceea ce ai făcut a fost corect şi aşa cum se cuvine. Dar te-ai simţit vinovată pentru că ai acţionat din răutate. Acţiunile tale aproape că m-au omorât şi au silit-o pe sora ta să plece în exil şi să se mărite cu un străin suficient de bătrân să-i fie tată. Aproape că ne-ai distrus pe amândoi.

— Asta e mai mult decât suficient să fii chinuită de vinovăţie, încuviinţă Callie cu o furie abia stăpânită.

Imaginea lui Richard ghemuit în fân, strângându-şi capul între mâini pentru a se apăra de furia mortală a tatălui ei, o făcu să-i vină să vomite. *Sângele*! Insultele şi ameninţările lătrate ale tatălui ei, siguranţa că cel mai bun prieten al ei avea să fie omorât chiar sub ochii ei…

Şi totul pentru că sora ei preferată suferea din

dragoste adolescentină. Simţindu-se ca lovită în stomac.

Callie traversă încăperea spre Richard. El o îmbrăţişă liniştitor.

— Şi, cu toate astea, amândoi am supravieţuit şi ne-am regăsit, Catkin.

Privirea i se duse înspre Elinor.

— Evident, n-am murit în timpul călătoriei spre New South Wales, aşa cum s-a relatat. Există o profundă ironie în faptul că dorinţa ta a fost să-ţi salvezi sora de războiul care ne-a unit din nou. Eu am fost cel ce a fost trimis s-o găsească şi s-o aducă acasă. Asta e o oarecare compensare, deşi întâmplătoare.

— Poate că Dumnezeu are un îngrozitor simţ al umorului.

Callie se întoarse din nou spre Elinor, simţindu-se epuizată. Sora ei arăta de parcă aştepta cravaşa tatălui lor, deşi n-o folosise niciodată asupra fiicelor lui. Prefera metoda tradiţională de a-şi pedepsi fata cea mai mare cu mâinile goale. Nişte mâini foarte puternice, mânate de furie…

Ea înghiţi cu greu şi apelă la latura ei bună.

— Accept că n-ai vrut să ne faci răul pe care l-ai făcut. Dar va dura ceva timp până când îmi va trece supărarea.

Elinor încuviinţă din cap cu tristeţe.

— Înţeleg. Poate… poate că într-o zi vom putea fi din nou prietene?

— Poate. Dar nu azi.

Callie îl luă de braţ pe Richard, având nevoie cu disperare de sprijinul lui, şi părăsiră micul salon.

Afară, Richard îl chemă pe băiatul cu caii.

— Skip, o să mergem puţin să ne plimbăm prin jur şi o să venim după aceea aici.

Recunoscătoare pentru pauză, căci voia să-şi revină, Callie rămase tăcută până ajunseră în capătul lungii străzi. După ce o cotiră la dreapta la intersecţie, ea spuse şovăielnic:

— Am nedreptăţit-o pe Jane. În toţi aceşti ani, am învinovăţit-o pentru ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

— Poate că ar fi făcut la fel dacă ţi-ar fi ştiut planurile, dar din alte motive. Deşi nu neapărat mai bune. Richard o conduse, ocolind un câine ce se tolănise în mijlocul trotuarului. E ciudat să te gândeşti că întregul lanţ de evenimente a fost pricinuit de o îndrăgostire de şcolăriţă. Habar n-aveam că se gândea la mine în felul ăla. Abia dacă o băgasem în seamă; ştiam doar că era timidă şi că se ţinea numai după tine.

— Nici eu nu mi-am închipuit. Dar, deşi poate că tu nu-ţi aminteşti, ai fost întotdeauna drăguţ cu surorile mele mai mici. Când vorbeau, le ascultai, şi fireşte că erai cel mai arătos tânăr din vecini. Scoase un râs tremurat. Şi dezastrul s-a abătut asupra singurului eşec al lui Lady Agnes pentru că erai prea amabil! Poţi spune că asta e o ironie.

— Râsul e mai bun decât furia. O luă de mână, degetele împletite fiind mai intime decât mâna ei pe mâneca hainei lui. Nu ştiu dacă aş fi ales vreodată un astfel de drum în viaţă, dar am învăţat multe în ciudata mea călătorie, am întâlnit multă lume interesantă – şi n-au încercat toţi să mă

omoare – şi am devenit mult mai mult bărbatul care am vrut să fiu decât dacă aş fi rămas băiatul lui tata în Anglia.

Ea zâmbi pieziş.

— Câţi dintre acei oameni interesanţi *chiar* au vrut să te omoare?

— Aproape niciunul; mai puţin de cinci la sută, cred. Vocea îi deveni mai serioasă. Amândoi ne-am schimbat de-a lungul anilor. La şaptesprezece ani, credeam că ar trebui să mă însor cu tine pentru că erai prietena mea, şi căsătoria noastră te putea salva de la o soartă pe care o urai. Dar, când ne-am întâlnit din nou în Washington, mi-am dat seama că am vrut să mă însor cu tine pentru ceea ce erai tu. Pentru că era momentul potrivit, şi tu erai femeia potrivită. Nu pentru că aveai nevoie să fii salvată.

Ea se gândi la anii petrecuţi în Jamaica: prieteniile, temerile, frustrările. Şi-ar dori oare ca ele să dispară, dacă ar fi posibil?

— Nu avem cum să ştim ce viaţă am fi avut, nu-i aşa? Nu când asta ar însemna să pierdem tot ce am învăţat. Ea îl strânse mai tare de mână. Sunt doar bucuroasă că ne-am găsit unul pe altul atunci când am făcut-o.

Continuară să ocolească strada, şi se apropiau de cabrioleta închiriată, când ea spuse:

— Ce spune despre mine faptul că eram sigură că n-aveam s-o iert niciodată pe Jane pentru că ne-a trădat, dar cred că voi putea până la urma s-o iert pe Elinor?

— Asta înseamnă că tu şi Jane nu v-aţi împăcat

niciodată bine, aşa că există o dispoziţie mai mică pentru iertare. Întotdeauna ai plăcut-o pe Ellie, aşa că există mai multe lucruri plăcute de care îţi aminteşti.

— Are sens. Şi e mai uşor să ierţi o greşeală făcută din dragoste, oricât de nechibzuită ar fi.

Când îşi aminti faţa surorii ei mai mici, înţelese cât de mult suferise deja Elinor. Da, poate într-o zi ar putea fi din nou prietene.

Într-o zi.

capitolul 37

— E o noapte plăcută pentru muzică, spuse Callie punându-şi cerceii cu topaze. Liniştitoare, să sperăm.

Gordon îşi aranja lavaliera uitându-se la Callie cum se îmbrăca. Nu se sătura niciodată să se uite la ea. Deşi rochia ei de un verde-închis, tivită cu auriu, era uzată şi refăcută, Callie lucrase cu îndemânare şi rochia arăta superb.

— Cred că aceste serate muzicale sunt mici şi intime, cu vreo cincisprezece sau douăzeci de oameni. Nu e o mulţime mare şi stresantă. Un mod bun de a face cunoştinţă cu Londra.

Ea se întoarse şi îi zâmbi.

— Mă întreb dacă o să fie îngheţată.

— Aş fi surprins dacă cei doi Kirkland nu au un aranjament permanent cu Gunter’s, ce presupune cutii transportabile cu îngheţată şi un serviciu prompt. E realizabil, de vreme ce locuiesc atât de aproape.

— În cazul ăsta, pot să sper. Zâmbi larg. Şi, dacă nu e îngheţată, o să te ronţăi pe tine mai târziu.

Coborâră împreună, şi el o ajută să-şi pună pelerina. Nu că avea nevoie de ajutor, dar îi plăcea să aibă un pretext s-o atingă. Aşa cum spusese ea, câteodată se purtau cam prosteşte. Şi le plăcea amândurora.

Pentru că seara era frumoasă şi cu lună, merseră pe jos până la reşedinţa Kirkland. Callie era cam tăcută în seara asta, dar nu mai părea supărată. El bănui că reuşise să ierte întrucâtva ceea ce făcuse Elinor.

Reşedinţa Kirkland era bine luminată când ajunseră, şi muzica unei harpe plutea pe scări când fură poftiţi să intre. Lady Kirkland însăşi îi salută, în timp ce majordomul lua pălăria lui Gordon şi pelerina lui Callie.

Zâmbind cu căldură, ea spuse:

— Gordon! Am fost aşa bucuroasă când am primit biletul tău că poţi veni în seara asta. Mă prezinţi musafirei tale?

Se întoarse aşteptând către Callie.

— Lady Kirkland, sunt bucuros s-o prezint pe soţia mea, Callista Audley.

Ochii lui Lady Kirkland se măriră de încântare. Luând mâna lui Callie, spuse:

— Ce plăcere să vă cunosc! Bănuiesc că e ceva ce s-a întâmplat brusc, nu? Când Gordon a fost aici ultima dată, la începutul verii, nu părea deloc însurat.

Callie zâmbi la rândul ei, răspunzând

cordialităţii contesei.

— Căsătoria nici măcar nu se întrevedea la orizont pe atunci, dar n-a fost atât de brusc pe cât pare.

Înainte de a putea spune mai multe, veni şi Kirkland.

— Am auzit ceva despre o căsătorie recentă?

Gordon puse mâna pe spatele lui Callie.

— Iată rezultatele pline de succes ale misiunii mele în America. Necunoscuta văduvă Audley este acum soţia mea. După cum s-a dovedit, eram prieteni din copilărie, şi a fost o încântare să ne regăsim.

— Bravo! Privirea ageră a lui Kirkland sugera că ştia că povestea era mai complicată decât comentariile simple ale lui Gordon. O să-i trimit vorbă lui Sir Andrew Harding că ai reuşit să o găseşti pe doamna pierdută şi că ai adus-o acasă în Anglia.

— Nu-i nevoie, spuse Callie pe un ton cam sec. În după-amiaza asta am aflat că Lady Harding e sora mea, Elinor. Soţul ei nu era acasă, dar sunt sigură că i-a dat deja veştile.

— Vreau să aud mai multe despre cum aţi ajuns să vă căsătoriţi, spuse Lady Kirkland. Sunt sigură că e o poveste romantică! Dar acum trebuie să îi salut pe ceilalţi nou-veniţi.

— Aşadar, sunteţi una dintre surorile Brooke, spuse Kirkland, oferindu-i braţul. Ştiind asta, face ca trecutul misterios şi îngrijorător al soţului dumneavoastră să fie mai limpede.

— Şi mai puţin îngrijorător, spuse Callie

strângându-i mâna. Noi doi intram frecvent în buclucuri împreună. Credeam că ne-am pierdut pentru totdeauna unul pe celălalt, aşa că trebuie să vă mulţumesc mult că l-aţi trimis s-o salveze pe văduvă.

— Nebănuite sunt căile Domnului, spuse Kirkland cu un zâmbet intim. Am simţit asta pe pielea mea. Dar regret că voi pierde talentele tale speciale pentru viitoare misiuni, Gordon. Căsătoria te face să stai mai mult pe acasă.

— Deja are acest efect pentru mine, fu de acord Gordon. De ce să vreau să plec undeva unde nu e Callie?

— Adevărat. Fără a mai spune că o să fii prea ocupat pentru a hălădui pe alte meleaguri îndepărtate. Expresia lui Kirkland părea circumspectă. Abia am aflat veştile. Nu sunt sigur dacă să te felicit sau să te compătimesc.

— Dacă te referi la căsătoria mea, cu siguranţă să mă feliciţi, spuse Gordon încurcat.

Kirkland se încruntă.

— N-ai auzit? Tocmai ai devenit al şaptelea marchiz de Kingston.

Gordon icni, simţindu-se de parcă i se înfipsese un cuţit în abdomen, blocându-i respiraţia şi lăsându-l prea amorţit pentru a mai simţi durerea. Callie îl strânse tare de mâna stângă, trezindu-l la realitate:

— Richard! şopti ea repede. *Richard*!

Mâna ei caldă era un sprijin, dar încă se simţea atât de zdruncinat, încât abia putea vorbi.

— Mi-am petrecut jumătate din viaţă

îndepărtându-mă cât am putut de Kingston Court, spuse el şovăielnic. Acum… *asta*.

— Vino aici, îl îndemnă Kirkland luându-l de celălalt braţ pe Gordon şi conducându-l din camera de primire prin holul din faţă, spre biroul lui personal.

Callie îl ţinea strâns de mâna stângă. Când fură în siguranţă în biroul lui Kirkland, ea îl conduse spre un grup de canapele aşezate în unghi drept faţă de biroul masiv. Aici îngenunche în faţa lui şi îi luă amândouă mâinile.

— Vorbeşte cu mine, te rog!

El văzu că ea era înspăimântată şi încerca să ascundă asta, aşa că făcu un uriaş efort să se adune. Îi strânse mâinile, fără a-i da drumul, şi se uită înspre Kirkland, care turna brandy şi îi oferea un pahar.

— Bea asta, spuse încet prietenul lui.

Îşi recuperă o mână de la Callie şi sorbi din băutură. Arsura îi ajuta să-şi limpezească puţin minţile.

— Cum de am moştenit titlul? Lady Agnes mi-a spus că tata a murit cam acum un an şi că fratele meu mai mare, Welham, e moştenitorul. Chiar şi dacă el a murit pe neaşteptate, mai e al doilea frate al meu, Julian.

Kirkland mai turnă două pahare. Îi dădu unul lui Callie şi făcu un gest spre canapea.

— Staţi şi dumneavoastră, vă rog! Îl puteţi ţine de mână şi acolo.

Ea îi aruncă un zâmbet pieziş, aşezându-se lângă Gordon.

— Ai aerul unui om obişnuit să aibă de-a face cu veşti şocante.

— Pedeapsa pentru păcatele mele. Kirkland luă loc pe unul dintre fotoliile învecinate. Ca să-ţi răspund la întrebare, fratele tău Julian a murit într-un accident de călărie la scurt timp după moartea tatălui tău. Cred că sărind peste garduri, beat fiind…

— Welham… Kirkland ezită. El a murit acum câteva zile… Poate s-a sinucis. Explicaţia oficială este un accident pe când îşi curăţa armele. Iubea armele şi avea multe, aşa că nimeni dintre cei care îl cunoşteau n-a găsit asta ca fiind puţin probabil.

— A lăsat vreun bilet care să sugereze că a fost sinucidere? întrebă Gordon, impresionat ca întotdeauna de sursele de informaţii ale lui Kirkland.

— Din câte ştiu eu, nu, dar, dacă ar fi unul, familia n-ar vrea să-l facă cunoscut. Kirkland se uită înspre Callie înainte de a continua: Au circulat recent nişte zvonuri cum că nu-i plăceau femeile. Că gusturile lui mergeau într-o altă direcţie.

— Nu trebuie să vă ascundeţi după vorbe în faţa mea, Lord Kirkland, spuse Callie. Ştiu ce vreţi să spuneţi şi trebuie să admit că mă surprinde. În copilărie, toate fetele din acea parte din Lancashire ştiau că nu trebuiau să rămână singure cu Welham. Era cunoscut ca fiind un mitocan care le pipăia. A încercat să-mi facă şi mie aşa ceva, dar, din fericire, mă pricep să mă apăr mai bine decât multe fete.

Privirea lui Kirkland deveni tăioasă.

— Interesant. Poate că purtarea lui greşită faţă de femei ascundea adevăratele lui preferinţe. Sau poate îi plăceau ambele sexe.

Gordon se încruntă.

— Dacă îi plăceau amândouă, nu trebuia să se omoare din cauza asta.

— Poate se luase cu băutura, şi asta îl făcea atât de dezechilibrat încât, într-un moment de nefericire, s-a hotărât să termine cu toate, sugeră Callie.

— E o posibilitate, fu de acord Kirkland. Mai circula însă vorba şi că era pe cale să se logodească cu o fată foarte bogată şi de familie bună. Poate că ea s-a răzgândit, şi asta l-a supărat rău de tot. Nu vom şti niciodată de ce sau cum a murit. Dar, fie că-ţi place, fie că nu, şi se pare că nu-ţi place, titlul şi averea îţi revin ţie.

Gordon lăsă să-i scape un oftat.

— Ar fi trebuit să rămân în America şi să pretind că am murit. Sunt sigur că următorului meu frate mai mic, Eldon, i-ar plăcea să fie Lord Kingston mult mai mult decât o să-mi placă mie.

Sunetul slab al unui pian pluti prin birou, şi Kirkland îşi înclină capul.

— Trebuie să urc spre salonul de muzică. Eu şi Laurel am plănuit să cântăm câteva duete împreună. Aţi venit cu trăsura? Dacă nu, vreţi ca unul dintre oamenii mei să vă conducă acasă?

— Mulţumesc, dar o să fiu în regulă. Creierul meu începe să lucreze din nou. Gordon oftă. Presupun că primul pas e să vizitez avocatul familiei şi să-i spun că sunt în viaţă. Nu-mi

imaginez că pot rămâne invizibil, sperând că nimeni n-o să mă observe.

— De-acum, prea multă lume ştie că trăieşti. Dacă vrei, pot merge cu tine mâine-dimineaţă la cabinetul avocatului, drept garant pentru identitatea ta, în caz că există îndoieli. Lady Kingston, presupun că-l veţi însoţi, nu-i aşa?

Callie avea o privire inexpresivă.

— Lady Kingston? Mintea nu mi-a mers aşa departe!

Gordon zâmbi uşor.

— Sunt mai mare în rang, Kirkland, de vreme ce eşti doar conte.

Kirkland râse.

— Pot suporta asta. Pentru că n-ai trăsură, vrei să te iau de acasă mâine-dimineaţă?

Callie răspunse pentru amândoi:

— Mulţumesc, ar fi foarte convenabil. La zece dimineaţa?

După ce Gordon şi Kirkland căzură de acord, contele plecă, şi Callie se mişcă astfel încât să se lipească de Gordon.

— Ţi-ai dat seama de ce ideea moştenirii averii şi a onorurilor Audley e aşa supărătoare?

— Uram să fac parte din familia aceea, spuse încet Gordon, încercând să-şi depăşească tumultul emoţiilor. Vocea tatălui său îi răsuna în minte: „Eşti liber să-l omori. Am fii mai buni”. Le-am dispreţuit pe majoritatea rudelor pentru că erau atât de detestabile şi am urât Kingston Court, care e cu siguranţă cea mai urâtă şi mai plină de mucegai reşedinţă mare din Anglia. Aşezarea lângă lac o

face să fie umedă şi plină de igrasie, şi e în direcţia vântului dinspre un foc mocnit de mină de cărbune. Casa asta mă îmbolnăvea de fiecare dată când stăteam acolo.

— Motive numai bune să urăşti ideea de a deveni lord şi stăpân la Kingston Court. E un loc deprimant, observă Callie. Dar cele mai rele dintre rudele tale au murit, şi tu ai depăşit cu mult copilăria ta nefericită.

El o strânse de mână, nevrând să-i dea drumul.

— Tu ai fost cea mai bună parte din copilăria mea, Callie. Datorită ţie, am reuşit să cresc cel puţin în parte sănătos la minte şi fericit. Dar n-am niciun fel de chemare să mă întorc acolo. Se strâmbă. Printre alte lucruri, această moştenire va face imposibilă întoarcerea în America, dacă te hotărăşti că nu vrei să locuieşti permanent în Anglia.

— Unde mergi tu, acolo merg şi eu, spuse ea calm. Simţul responsabilităţii îţi e prea mare ca să fugi de moşie, arendaşi şi de afacerile care fac parte din averea Kingston. Pentru că această responsabilitate a căzut asupra ta, voi fi lângă tine.

El îi studie trăsăturile delicate şi încântătoare împreună cu bărbia încăpăţânată şi se întrebă cum de avusese atâta noroc. Cu Callie lângă el, putea înfrunta orice.

— Mă împăcăm mai bine cu arendaşii Kingston decât cu familia mea, spuse el, amintindu-şi. Nu-i pot părăsi acum. Tata era un lord competent, dar nu unul plăcut, şi Welham sigur a fost mai rău în toate privinţele.

— O brută egoistă, fu de acord Callie. Dacă chiar a cerut de soţie o tânără fată, poate că ea a decis că să locuiască la Kingston Court cu el era un preţ prea mare chiar şi pentru a deveni marchiză.

— Niciun om sănătos la minte n-ar vrea să locuiască acolo, spuse el mohorât.

— Din fericire, noi nu trebuie să locuim acolo, sublinie Callie. Deşi nu poţi scăpa de îndatoriri, nu suntem obligaţi să locuim la proprietatea familiei. Putem construi o casă modernă şi plăcută în altă parte a proprietăţii, mai departe de lac şi de cenuşa de cărbune. Înţeleg că moştenirea include o casă în Londra, dar nu-i nevoie să locuim nici acolo. Îmi place casa ta de pe Mount Row. Casa *noastră* de pe Mount Row. Putem foarte bine să stăm acolo.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că mi te-a dat, Catkin. Îi dădu drumul la mână şi o îmbrăţişă s-o tragă şi mai aproape de el. Îmi dau seama că am primit vestea moştenirii atât de prost pentru că mi-a readus în minte tot ce am urât la copilăria mea. Am crezut că mi-am revenit, dar constat că nu. Toată durerea şi mânia mocneau în adâncul fiinţei mele, aşteptând să erupă ca un vulcan.

Callie se încruntă.

— Poţi depăşi o copilărie grea, dar nu cred că e posibil s-o uiţi cu totul. Cicatricele sunt mereu acolo, şi durerea răbufneşte din nou dacă sunt lovite pe neaşteptate, aşa cum ai păţit tu acum.

— Exact. Şi cicatricele astea tocmai au fost pocnite de către legile englezeşti ale moştenirii. Dacă aş putea să las toată mizeria asta fratelui

meu mai mic, aş face-o. Gura i se strânse. Acum sunt mai fericit decât am fost vreodată în viaţa mea. Nu vreau să pierd asta.

— N-o să pierzi nimic. Îşi puse obrazul pe umărul lui. Amândoi vom avea mai multe responsabilităţi, în special tu, dar vom avea şi o putere mai mare să ne modelăm viaţa aşa cum vrem. Poţi construi o casă nouă şi poţi angaja oameni capabili să administreze moşia, în vreme ce tu să devii membrul rebel al Camerei Lorzilor.

El zâmbi.

— S-ar putea să-mi placă partea asta.

— O să-ţi placă, prezise ea cu un zâmbet drept răspuns. Există nişte moşii mai mici lângă Londra? Dacă da, putem să avem la ţară conacul nostru, fără a mai trebui să căutăm unul.

— Există un astfel de conac în Hertfordshire, dacă îmi aduc aminte corect. L-am vizitat odată, şi era destul de plăcut acolo. Va trebui să-l întreb pe avocat despre asta când o să-l văd mâine. O sărută cu adâncă recunoştinţă. Eşti un miracol, Callie.

Sărutul se adânci, şi mâinile începură să se mişte. El fu şocat când îşi dădu seama că ea îi desfăcea nasturii de la pantaloni. Aproape paralizat când degetele ei atinseră carnea dezgolită şi fierbinte, icni:

— Ce dracu’ faci?

Ea chicoti.

— Nu-i evident? Sper doar că toată lumea e sus şi ascultă muzică.

Apoi se aplecă şi îşi puse gura pe el, iar el îşi pierdu orice legătură cu realitatea pe care o mai

avea. Plăcerea dura şi dura, prelungită voit, pe când strălucirea în cascadă a unui concert de pian de Vivaldi se îngemăna cu senzaţiile voluptuoase.

Când ajunse în punctul unde crezu că se transforma în cenuşă, ea îl aduse într-un rapid şi distrugător punct culminant. Când trecu de la nebunie la pace, o strânse lângă el, obrazul ei odihnindu-se la pieptul lui pe când el o mângâia pe cap şi pe gât.

Când fu din nou coerent, spuse cu voce răguşită:

— Dacă intenţionai să-mi distragi atenţia, cu siguranţă ai reuşit. Dar tu? Îi mângâie rotunjimile provocatoare ale taliei şi şoldului, gândindu-se cât de minunat era trupul de femeie.

Ea încercă să-i dea mâna la o parte.

— Putem discuta despre asta când suntem la noi acasă, în patul nostru cel grozav.

— Nu. Acum. În ciuda intenţiei ei de a aştepta, el îi simţi excitarea în respiraţia accelerată şi în obrajii îmbujoraţi. Trebuia să-i ofere şi el plăcerea intimă pe care ea i-o oferise lui. Făcând asta, ar fi legaţi şi mai strâns, şi avea o nevoie de acea apropiere dacă voia să supravieţuiască acum, când lumea lui se întorsese din nou cu susul în jos.

Mâna lui se strecură sub tivul rochiei, apoi urcă pe piciorul cu ciorap. Seducţie mătăsoasă. Ea icni şi se dădu puţin înapoi, desfăcându-şi picioarele la atingerea lui. Şi respiraţia lui se acceleră când îi atinse intimitatea caldă şi umedă. De acum, îşi cunoşteau bine unul altuia trupurile, şi era aşa uşor, aşa satisfăcător s-o aducă la acea

cutremurătoare culminare pe care i-o dăruise ea.

Îi prinse geamătul cu gura, sărutând-o, inspirându-i pasiunea şi răspunzându-i cu a lui. Dacă era marchiz, ea era marchiza lui, perechea lui, partenera lui.

Dar, mai presus de orice, era salvatoarea lui.

Când convulsiile ei tăcute se sfârşiră, el o trase lângă el, din nou cu capul pe umărul lui. Om înţelept, Kirkland, să aibă o canapea în birou. Înlesnea foarte mult o comportare necuviincioasă.

Dându-i înspre spate părul strălucitor de culoarea caisei, zise blând:

— Ţi s-a spus vreodată întreaga poveste a mamei şi a tatălui meu? A fost un mare scandal.

— Am auzit că era foarte frumoasă, cu sânge scandinav, şi că tu semeni foarte mult cu ea, spuse Callie cu aceeaşi blândeţe în glas. Că era actriţă şi că a murit când erai foarte mic, cam de patru ani. Când eram copil, am acceptat pur şi simplu aceste fapte şi nu m-am gândit să mai întreb ceva.

— Tata a dorit-o nebuneşte şi s-au căsătorit în doar câteva săptămâni – sau aşa mi s-a spus. Era greu de crezut că tatăl lui simţise o astfel de pasiune, dar naşterea lui Gordon era dovada. Pasiunea s-a stins repede, şi, fiind omul care era, a învinovăţit-o pe *ea* pentru că s-a însurat cu o actriţă. A început să aibă amante, ceea ce a înfuriat-o. Poate că arăta ca o rece şi blondă zeiţă nordică, dar se pare că avea un temperament focos. L-a părăsit pe tata şi şi-a găsit şi ea un amant. Tata a fost foarte furios şi a plănuit să divorţeze, dar ea şi amantul ei au murit într-un

accident de trăsură.

Callie tresări.

— Cu siguranţă nu ştiai toate astea când erai mic!

— Am ştiut că tata mă dispreţuia, dar nu şi de ce. Afişă un zâmbet lipsit de umor. Un băiat de la prima mea şcoală mi-a relatat poveştile despre mama. Îţi poţi imagina cum îi spunea. Am fost dat afară pentru că aproape l-am omorât. Insultele la adresa ei au fost cauza câtorva dintre exmatriculările mele. Abia dacă mi-o aminteam, dar nu puteam suporta să aud cum era batjocorită.

— N-am ştiut nimic din toate astea, şopti Callie îngrozită.

— N-am putut vorbi despre asta. Nici măcar cu tine, spuse el simplu.

— Tragediile casnice ale familiei mele au fost mult mai tăcute decât ale tale. Degetele ei se mişcau neliniştite pe mijlocul lui. Mama a suportat sarcini fără număr încercând să-i dăruiască lui tata moştenitorul, dar a fost blestemat cu fiice sănătoase şi cu fii bolnăvicioşi. A fost o mare uşurare când s-a născut fratele meu Marcus, care era un băieţel sănătos şi drăguţ. Callie oftă. Dar tata nu s-a mulţumit doar cu moştenitorul. Avea nevoie de o rezervă. Următoarea sarcină a omorât-o pe mama.

Gordon înjură în şoaptă.

— Cum poate un bărbat să-i facă aşa ceva soţiei lui? Viaţa ta e infinit mai importantă decât să ai un moştenitor de sex masculin. Deşi mi-ar plăcea să am o fiică sau două care să semene cu

tine.

— Nu te-ar supăra dacă ar avea păr diavolesc roşcat-auriu? întrebă Callie.

— Niciodată. Zâmbi scurt înainte de a scutura din cap. Nu-i de mirare că niciunul din noi nu vrea să se întoarcă în casa copilăriei. Amândoi am avut motive să evadăm.

— Revenirea n-ar fi aşa rea, pentru că am fi împreună. Cu siguranţă nu te las să mergi de unul singur la Kingston Court! Fără tragere de inimă, se retrase din braţele lui şi se ridică de pe canapea. Mâine, ne vom obişnui mai mult cu gândul ăsta. Pentru moment, hai să mergem sus şi să ascultăm nişte muzică bună. Ne va linişti pe amândoi.

— Fie facem aşa, fie o să adorm pe canapeaua asta, ceea ce ar fi nepoliticos.

Se ridică şi el şi începu să-şi aranjeze ţinuta.

Callie îşi netezi spre spate părul cu amândouă mâinile, folosind o magie ce-i permise să arate ca şi cum n-ar fi făcut ce tocmai făcuse. Apoi zâmbi şi îl luă de braţ, iar împreună se îndreptară spre etaj, într-un efluviu tămăduitor de muzică excelentă.

Callie se trezi că se relaxă în timpul concertului. Aşa cum îi spusese Richard, Kirkland şi soţia lui erau nişte pianişti excelenţi, în special când cântau amândoi la acelaşi instrument. Deşi Callie nu se pricepea la muzică, putea spune că interpretarea lor era dragoste exprimată prin muzică.

Se găsea chiar şi îngheţată.

Ea şi Richard plecară după apetitive,

justificându-se prin oboseala acumulată, ceea ce era adevărat, deşi era mai degrabă o oboseală emoţională decât fizică. Ţinându-se de mijloc ca doi tineri îndrăgostiţi, merseră pe jos în tăcere câteva străzi până la Mount Row.

Când ajunseră acasă şi în patul lor, făcură din nou dragoste, de data asta cu o tandreţe lentă. Richard adormi repede după aceea, cu braţul în jurul ei, dar Callie rămase trează. Revenise în viaţa ei cu o încredere spontană şi o cunoaştere a provocărilor vieţii de care ea avea nevoie cu disperare.

Dar, în seara asta, fusese vulnerabil într-un fel cum nu îl mai văzuse în toţi anii de când se cunoşteau. Pentru prima dată, îşi dădu seama că el avea nevoie de ea la fel de mult cum avea şi ea nevoie de el.

În ce punct prietenia devenise ceea ce lumea definea ca fiind dragoste?

capitolul 38

Funcţionarul deschise uşa către biroul privat şi anunţă:

— Domnule Roberts, Lord Kirkland şi Lord şi Lady George Audley sunt aici.

Avocatul cărunt ridică privirea surprins, dar îşi reveni repede. Ridicându-se, spuse:

— Ce plăcere neaşteptată! Lord George, presupun că sunteţi moştenitorul pierdut al averii Kingston, corect?

— Da, eu sunt. Gordon îi întinse mâna. Lord

Kirkland şi soţia mea sunt aici pentru a depune mărturie în ce priveşte identitatea mea.

— E adevărat că nu semănaţi cu nimeni din familia dumneavoastră, dar cred că mama dumneavoastră avea sânge norvegian, nu-i aşa?

Dacă avocatul ar fi arătat un cât de mic semn de dispreţ, Gordon ar fi fost tentat să-l pocnească, dar expresia lui Roberts era neutră.

— Da, avea, şi eu i-am moştenit coloritul.

— Foarte specific, şi se potriveşte cu descrierile pe care le-am avut despre dumneavoastră. Roberts arătă spre scaune. Vă rog, luaţi loc! Sunt sigur că această discuţie va fi de durată. Se uită spre funcţionar. Ceai, cafea şi apetitive, te rog!

După ce Kirkland şi Callie depuseră mărturie că-l cunoşteau pe Gordon de mulţi ani şi că nu exista nicio îndoială în privinţa identităţii lui, avocatul solicită, scuzându-se, o mostră de scris. Aceasta se potrivi cu scrisorile întâmplătoare pe care Gordon le scrisese de-a lungul anilor, şi astfel problema identităţii fu rezolvată. Avocatul familiei îl acceptă drept noul marchiz de Kingston, şi urma să înceapă să lucreze la documentele necesare pentru a-şi revendica moştenirea.

După aceasta, Roberts îi făcu o prezentare de ansamblu a proprietăţilor familiei şi a veniturilor. Gordon nu conştientizase cât de mult din veniturile Kingston veneau de la minele de cărbune din Lancashire. Fu mulţumit să vadă că într-adevăr exista un conac în Hertfordshire ce ar constitui un refugiu convenabil din Londra.

După ce trecu în revistă lunga listă de proprietăţi, Gordon întrebă:

— Fraţii mei mai mici ştiu că sunt în viaţă, sau Eldon crede că el a moştenit?

— Nu sunt sigur, admise Roberts. Întotdeauna am transmit tatălui dumitale mesajele ocazionale pe care le-aţi trimis, dar el mi-a interzis să le menţionez faţă de alţi membri ai familiei.

— Sperând probabil că o să mor undeva departe, spuse Gordon cu asprime.

— Poate, admise stânjenit avocatul. De când a murit tatăl dumneavoastră, n-am mai primit nicio altă scrisoare de-a dumneavoastră şi nu ştiu dacă şi-a informat vreodată moştenitorul de faptul că sunteţi în viaţă. Eu l-am trimis pe fiul meu la Kingston Court să participe la înmormântarea fratelui celui mare şi să explice situaţia legală fraţilor mai mici. Aruncă un zâmbet rapid. Îmi pare bine că v-aţi prezentat în persoană, pentru că nu prea ştiam cum să procedez cu căutarea dumneavoastră.

— Kirkland are meritul de a vă face viaţa mai uşoară. Eram destul de obişnuit să ignor toate veştile privitoare la familia mea. Resemnându-se cu inevitabilul, continuă: Mai bine aş merge în Lancashire înainte ca Eldon să se obişnuiască prea mult cu ideea de a fi noul Lord Kingston.

— Poate face necazuri? întrebă Kirkland.

Gordon ridică din umeri.

— Efectiv, habar n-am. Abia mi-l amintesc. Dar el şi fratele lui mai mic, Francis, păreau întotdeauna mai rezonabili decât fraţii mai mari.

— Dată fiind marea perioadă cât aţi lipsit, se poate să fie greu pentru Lord Eldon să creadă că sunteţi în viaţă, admise Roberts. Aşa că e recomandabilă o călătorie într-acolo, şi asta cât mai repede.

Dorindu-şi să-i poată da blestematul de titlu şi moştenirea lui Eldon, Gordon spuse:

— O să mă asigur că el şi Francis o să aibă din ce se întreţine.

Averea era cu siguranţă destul de mare încât să se asigure că fraţii lui aveau să poată trăi foarte confortabil. Pe când cei trei părăsiră biroul lui Roberts, Gordon îi mulţumi lui Kirkland pentru ajutor.

— Nu-i nicio problemă, spuse Kirkland. Să-mi zici dacă te mai pot ajuta cu ceva. Am ceva experienţă în a naviga prin mulţimea de birocraţi londonezi.

— S-ar putea să apelez la asta, spuse Gordon. Uitându-se la Callie, adăugă: deocamdată, mergem în Lancashire.

Callie îl luă de mână.

— Să terminăm odată şi cu asta!

— Te rog să mă ţii la curent cu progresele făcute. Kirkland îşi atinse borul pălăriei. O să te obişnuieşti destul de repede cu toate astea, Lord Kingston. Ai putea chiar să descoperi că-ţi şi plac provocările acestei noi poziţii dobândite.

Probabil era adevărat, dar Gordon încă îşi dorea să nu fi fost nevoit s-o facă.

capitolul 39

Trecuseră cincisprezece ani de când Gordon parcursese acest drum, dar şi-l amintea bine. Când se apropiaseră de vârful dealului ce domina valea unde se afla Long Lake şi Kingston Court, el semnală surugiului să oprească trăsura. Deschizând uşa, îi spuse lui Callie:

— E momentul să aruncăm o scurtă privire spre viitorul nostru.

Ea se întinse, apoi coborî după el.

— Vin şi eu. După trei zile de zdruncinături în trăsură, orice ocazie de a-mi dezmorţi picioarele e bine-venită.

Ştiind că aveau să ajungă în acea zi la Kingston Court, amândoi se străduiseră să se îmbrace cu atenţie. Dacă Gordon învăţase un lucru în toată cariera lui sinuoasă, asta era că îmbrăcatul conform statutului reuşea să convingă parţial lumea că acolo îi era locul. Dacă avea să fie marchiz, atunci al naibii dacă n-avea să arate ca atare, şi aşa şi arăta.

Dar pălea în comparaţie cu Callie, a cărei expertă refacere a unei rochii de un verde-închis tivită cu broderie cu fir de aur o făcea să arate ca o regină. Una magnifică, precum Elizabeth, care avea şi ea păr roşu.

— Într-una din zilele astea, o să ai timpul necesar să mergi la o croitoreasă pentru o nouă garderobă, spuse el sec.

Ea râse, strângându-şi şalul de caşmir în jurul umerilor, pentru a se proteja de vântul de toamnă.

— Sper şi eu, dar, între timp, ia gândeşte-te

câtă economie îţi fac!

— Pentru că nu avem nevoie să fim strânşi la pungă, va trebui să cheltuiesc orice economii de la îmbrăcăminte pe bijuterii cu care să te împodobesc, nu că ai avea nevoie de bijuterii ca să arăţi frumoasă.

— Mai bine aş avea un cal bun de călărie.

— Aşa te vreau! spuse el drăgăstos. Le poţi avea pe amândouă.

O luă pe Callie pe după umeri, şi se plimbară pe culmea dealului. Ziua fusese mohorâtă, dar, după-amiază târziu, soarele ieşise, şi lacul din vale strălucea ca o oglindă.

Callie spuse:

— Reşedinţa Rush e chiar după dealul ăla. Poate că mâine o să putem merge călare, să vedem dacă cineva din familia mea e acolo. Am părăsit-o pe Elinor aşa repede, că n-am întrebat de nimeni altcineva.

— O să facem şi asta. Mă întreb dacă poteca dintre casele noastre pe care mergeam noi mai e folosită sau e năpădită de buruieni.

Tăcu, gândindu-se la bucuria lipsită de griji a prieteniei lor şi la greutăţile tuturor celorlalte perioade ale copilăriei lui.

— Noi, familia Brooke, mergeam întotdeauna pe alt drum în vale, aşa că nu cred că am văzut vreodată casa ta din partea asta, spuse Callie. De fapt, arată gotic! O să aibă şi lilieci şi lanţuri zăngănitoare?

El zâmbi la felul în care ea îi contracara încordarea. Reşedinţa răsfirată chiar arăta destul

de gotic, în special partea cea mai veche, ce fusese cândva turnul unui castel medieval. Turnul scund, dar amenințător stătea pe un deal abrupt ce domina lacul, botezat cu numele lipsit de imaginație de Long Lake. Apartamentele stăpânului erau în turn şi aveau vedere spre apă.

Completări ulterioare ale structurii mergeau în josul turnului. Partea aceea a dealului era mai puțin abruptă, dar îi lipseau priveliştile spectaculoase asupra lacului.

— Îmi pare bine că aveam camera în partea mai nouă a casei, spuse el. Era umedă şi igrasioasă, dar cel puțin nu erau lilieci, iar lanțurile zăngănitoare erau probabil zgomotele făcute de mine când mă strecuram afară fără permisiune.

Ea spuse, avertizându-l:

— Pentru că au un puternic simț al ordinii lucrurilor, servitorii o să ne pună să dormim în camerele stăpânului, în vechiul turn. Mobilă masivă şi şemineuri din care iese fum, aşa cred eu. N-am vizitat niciodată turnul.

— N-am văzut prea mult din camerele stăpânului, dar am explorat turnul de mai jos. Pereții de piatră sunt aşa groşi, încât în interior e ascunsă o scară secretă.

— Serios? Aş vrea să fi ştiut! exclamă ea.

— Nu ți-ar fi plăcut. Trecerea e foarte strâmtă, clădită pentru strămoşii noştri mai scunzi. Scara merge până jos la nivelul beciului. Era ori o cale de fugă în cazul unui asediu, ori un drum pentru ca depravații Audley să poată coborî şi seduce cameristele.

— O să fie păianjeni? întrebă ea cu o prefăcută neliniște.

— Aproape sigur. Împreună cu alte mici creaturi care mișună prin întuneric. Îi strânse mâna mai cu putere. Dar n-o să stăm mult în turn. Poți căuta un loc pentru noua noastră casă, în vreme ce eu o să vizitez fermele arendașilor și minele și o să mă întâlnesc cu administratorii afacerilor familiei.

— Deja știu unde ar trebui se construim. Îți aduci aminte de vâlceaua ferită dintre moșiile familiilor noastre? E pe moșia Kingston, e minunată și nu e atinsă de cele mai rele vânturi dinspre Marea Irlandei. Păru gânditoare. Construcția va lua timp, așa că o să caut o proprietate în care să locuim până când noua casă va fi gata.

— Un conac va fi de ajuns, atât timp cât e departe de Court. Era timpul să se întoarcă la trăsură, dar Gordon ezită, cu privirea rătăcind peste vale. E ciudat. Nu vreau să trăiesc în Kingston Court – am mult prea multe amintiri neplăcute ale copilăriei mele acolo. Și, cu toate astea, simt că valea asta înseamnă acasă, așa cum n-am simțit niciunde altundeva.

Callie își mușcă buza.

— Știu ce vrei să zici. Lumina, dealurile, totul în Lancashire ne-au modelat anii copilăriei. Mă bucur că m-am întors în Anglia, sunt încântată să am o casă în Londra și mai sunt ciudat de încântată să am o casă și aici.

— O să fie o casă frumoasă, modernă și confortabilă, promise el. O bună utilizare a averii Kingston.

— Camere de baie cu apă fierbinte şi căzi adânci? întrebă ea plină de speranţă.

— Desigur. Zâmbi către ea. Căzi destul de mari pentru două persoane. Dacă e un lucru pe care mi-l amintesc din copilărie, acela e că era mult de muncă pentru a administra o avere excesiv de mare. Dar, de vreme ce nu există altă cale, am putea măcar să avem căzi decadente.

Râzând, ea îl luă de braţ, şi se întoarseră la trăsură. Mergând prin vale spre reşedinţă, Gordon observă:

— Focul mocnit de cărbune s-a extins.

Arătă spre locul unde o dâră subţire de fum alb ieşea din pământ.

— Există acum câteva locuri care fumegă. Asta din faţă e destul de aproape de casă.

— Cât e de când fumegă? întrebă Callie. Mocneşte parcă dintotdeauna.

— De aproape patruzeci de ani, cred. Se gândi iarăşi la copilăria lui. Mineritul poate fi urât, dar îmi plăcea să cobor în galeriile de cărbune şi să învăţ despre motoare cu aburi care pompează apa afară. Nu te-am luat şi pe tine o dată sau de două ori?

— O dată. Nu ţi-am împărtăşit plăcerea pentru spaţii murdare, sufocante.

— Ai dreptate. Abia aşteptai să ieşi, aşa că nu te-am invitat să mai vii cu mine. Eu eram favoritul inginerului de mină, pentru că mă interesau foarte mult instalaţiile lui, şi asta mi-a folosit mult mai târziu. Zâmbi la acea aducere-aminte. Experienţa mea la minerit mi-a adus postul de căpitan al vasului experimental cu aburi al ducelui de Ashton.

Pe atunci, navigasem deja destul şi cunoşteam motoarele cu aburi, aşa că eram calificat.

— Deci aşa ai ajuns să conduci vasul ce a salvat-o pe Lady Kirkland, spuse Callie cu interes. Cum de a ajuns Ashton să te angajeze?

— Asta e o poveste lungă, pentru o altă zi, căci am ajuns la destinaţie. Privi pe fereastră pe când trăsura intra pe sub străvechea arcadă de piatră din curtea centrală. Turnul se contura într-o parte, în vreme ce aripile mai noi şi clădirile exterioare coborau pe deal în jos spre stânga.

Trăsura se opri zăngănind, şi ei coborâră pe caldarâm. Având-o pe Callie la braţ, Gordon se îndreptă spre uşa casei lui strămoşeşti şi sună la clopotul mare. Gongul grav răsună ca vocea Judecăţii de Apoi. Deşi nu-i plăcea casa mai mult decât îi plăcuse vreodată, faptul că intra acum cu Callie lângă el îl făcea să simtă o îmbunătăţire faţă de trecut.

Lacheul care-i primi era tânăr şi îmbrăcat tradiţional, cu pantaloni până la genunchi şi o perucă pudrată. Gordon n-avusese timp să-şi imprime cărţi de vizită, aşa că, înainte ca lacheul să poată întreba cine era, spuse:

— Sunt noul Lord Kingston. În trecut, eram cunoscut sub numele de Lord George Audley. Fraţii mei mai mici sunt acasă?

Lacheul era tânăr şi nu-l văzuse niciodată pe George, dar nu era prost. Probabil ştia că era fratele mijlociu care lipsise atât de mult timp. Făcând ochii mari, lacheul se înclină adânc.

— Servesc un apetitiv înainte de cină, milord.

Vă voi conduce la ei.

O casă urâtă, mobilier urât, coridoare unde te trăgea curentul. Era exact la fel de neplăcut pe cât îşi amintea Gordon, dar cel puţin nu mai trebuia să-şi facă griji că urma să dea peste tatăl lui. „Eşti liber să-l omori. Am fii mai buni”.

Probabil că şi Callie îşi amintea acele cuvinte, pentru că îl strânse tare de braţ. Arăta foarte frumoasă şi întru totul aristocrată. Dar, chiar dacă ar purta pe ea un sac de făină, tot ar arăta ca o marchiză. El nu credea că ar fi putut suporta să fie aici fără ea alături de el.

Micul salon unde familia şi oaspeţii se adunau pentru băuturi înainte de cină era încălzit de un foc, chiar dacă unul fumegând. Nu fusese destul de mare pentru ritualul cu băuturile când se găsise pentru ultima dată în această casă.

Dar, dacă pe atunci fusese cel mai de nimic dintre fiii bătrânului lord, acum îşi luase revanşa. Lacheul îi invită înăuntru, spunând:

— Marchizul de Kingston.

Cuvintele îi paralizară pe cei doi tineri care discutau în salon. Eldon trebuia să fie cel cu păr castaniu şi un aer de ironică detaşare. Arăta foarte asemănător cu un Audley. Francis, cel mai mic dintre cei cinci fraţi, semăna foarte tare cu mama lui, cu păr blond, pistrui şi o faţă veselă. Niciunul din ei nu semăna cu Gordon. Ca întotdeauna, el era cel ciudat.

Francis vorbi primul:

— George, tu eşti cu adevărat? întrebă el, nevenindu-i să creadă. S-a spus că ai murit de

aproape cincisprezece ani! Dar îmi amintesc acel păr blond.

Înaintă şi îi întinse mâna, arătând sincer încântat.

— M-am folosit de numele mijlociu, Gordon, timp de ani întregi. Gordon îi scutură mâna fratelui său, bucuros că părea cineva fericit să-l vadă. N-am murit aşa cum s-a spus şi am trimis din când în când scrisori avocatului familiei, pentru a reaminti că încă trăiesc. Îmi imaginez că tata a păstrat informaţia pentru sine, în speranţa că până la urmă îmi voi remedia eşecul de a muri în timpul deportării la Botany Bay.

Eldon îşi reveni şi îi întinse şi el mâna.

— Ar fi trebuit să ne previi, George! Sau, mai degrabă, Gordon. Am fi tăiat viţelul cel gras pentru tine. În schimb, va trebui să te mulţumeşti în seara asta cu friptură de miel.

— Viţelul cel gras poate continua să pască liniştit, spuse Gordon în timp ce o trăgea mai în faţă pe Callie. Daţi-mi voie să v-o prezint pe soţia mea!

Înainte de a putea rosti numele lui Callie, Eldon exclamă:

— Catherine Brooke! Fără îndoială că tu eşti, acum femeie în toată firea. N-am mai cunoscut pe nimeni cu nuanţa aia de păr roşcat-auriu.

— Într-adevăr, eu sunt, Eldon. Îi întinse mâna, zâmbind. Acum, mi se spune pe numele mijlociu, Callista, dar poţi să-mi spui Catherine, dacă preferi.

Eldon îi luă mâna, cu ochii sclipind de curiozitate.

— Poate că acum vom putea afla ce s-a întâmplat cu voi doi! Gordon, tu pur şi simplu ai dispărut în vreme ce eu şi Francis eram la şcoală, şi am aflat mai târziu de Catherine că s-a măritat într-un fel ciudat de rapid. Speculaţiile erau în floare.

Gândindu-se că fraţii lui meritau să ştie, Gordon le spuse:

— În cazul în care întrebaţi dacă am sedus-o pe Callie şi am lăsat-o însărcinată, răspunsul e nu.

— Tata voia să mă mărite cu un plantator jamaican cu mult mai bătrân, şi eu uram această idee. Callie reluă povestea. Deoarece eu şi fratele vostru eram buni prieteni, el s-a oferit cavalereşte să se însoare cu mine la Gretna Green, pentru a mă proteja de un soţ nedorit. Dar taţii noştri au aflat aproape imediat şi ne-au prins din urmă. Aşa că m-am măritat cu plantatorul, iar Gordon a fost condamnat pentru diferite delicte şi deportat, ceea ce a fost îngrozitor de nedrept.

— Aşadar, asta e povestea, cu mult mai puţin scandaloasă decât ar fi putut fi, termină Gordon. Acceptă un pahar de vin de Xeres de la Francis, care turnase două pentru nou-veniţi. Voi ce aţi mai făcut?

— Hai să discutăm ultimii cincisprezece ani de istorie la cină, sugeră Eldon. Servitorii au avut timp să mai pună două tacâmuri la masă şi sunt sigur că discuţia noastră va fi una lungă, aşa că am putea foarte bine să şi mâncăm!

Se mutară în sufrageria învecinată, fapt ce îi dădu lui Gordon ocazia să-şi lase paharul de vin de

Xeres după care nu se prea dădea în vânt, deşi apreciase ospitalitatea lui Francis. Fusese un băieţel drăguţ care părea să fi devenit un tânăr cumsecade.

Gordon se simţi pentru scurt timp descumpănit când fu aşezat automat în capul mesei. Cum putea fi capul unei familii când nu simţise niciodată că făcea parte din ea? Dar asta se putea schimba, ceea ce era un gând încurajator.

După ce toţi patru luară loc pe una din părţile lungii mese, Gordon spuse direct:

— Eldon, în ultimele aproximativ două săptămâni, ai crezut probabil că eşti noul marchiz. Ce părere ai despre reapariţia mea neaşteptată?

— Tânărul domn Roberts a explicat că există motive să se creadă că erai în viaţă, aşa că n-am fost cu totul surprins de întoarcerea ta. Eldon părea gânditor. Am sentimente contradictorii despre moştenire. Ca al patrulea fiu, nu am aşteptat-o niciodată, dar, da, mă obişnuisem cu ideea titlului şi a averii. Cu toate astea, iată-te aici! Zâmbi şmechereşte. Ca să compensezi speranţele mele spulberate, îmi poţi creşte alocaţia!

Cu toţii râseră. Gordon era bucuros că fratele lui nu părea a avea resentimente.

— O să mă ocup de alocaţii, promise el. Ai vreun ţel în minte? Te-ai ocupat cu ceva în special de-a lungul anilor?

— În mare parte, am locuit în Londra, bucurându-mă de viaţa unui tânăr gentleman englez, dar în ultimul timp m-am gândit că e momentul unei schimbări, spuse Eldon serios. Mă

gândesc la politică. Domeniul Kingston controlează câteva locuri în parlament, şi mi-ar plăcea următorul care devine disponibil. E timpul să mă impun drept un om cu stare.

Gordon se bucură să audă că Eldon avea ţeluri ce erau departe de a fi frivole.

— Tu ai avut întotdeauna o minte ageră şi o limbă ascuţită. Cred că ai fi un bun parlamentar.

Eldon încuviinţă din cap, arătând mulţumit. Gordon îşi îndreptă atenţia spre fratele lui mai mic, amuzat să constate că se purta foarte asemănător cu un cap de familie.

— Francis, cum îţi petreci timpul? Şi tu te-ai bucurat de viaţa unui gentleman pus pe huzur în Londra?

— Nicidecum! După ce am urmat cursurile la Cambridge, am devenit asistentul administratorului domeniului, spuse Francis. Administratorul curent, Martin – trebuie să ţi-l aminteşti –, îmbătrâneşte. Planul este ca eu să-l înlocuiesc când va fi gata să se retragă.

— Îţi place munca? întrebă cu interes Callie.

— Da! spuse Francis entuziast. Apar atâtea noi progrese, atât în agricultură, cât şi în minerit. De exemplu…

Eldon îi tăie vorba fratelui său, vorbind tărăgănat:

— Oricât de interesante ar fi programele de reproducere, sunt mai multe amănunte decât e nevoie într-o seară când ne punem la curent cu noutăţile.

Francis zâmbi scuzându-se:

— Îmi pare rău, am tendinţa să mă comport ca un fermier mai mult decât ar trebui să facă un fiu de marchiz! Dar, dacă te interesează, voi fi fericit să îţi împui urechile mai târziu. Expresia lui deveni îngrijorată. Am o înţelegere cu o tânără domnişoară din vecini. Sper că vei fi de acord cu căsătoria noastră.

Gordon ridică din sprâncene.

— De ce n-aş fi? Tu eşti cel care va sta cu ea, aşa că alegerea ar trebui să-ţi aparţină.

— Nici tata, nici Welham n-au fost de acord. Francis părea reticent. Părinţii Juliei sunt fermieri, nu aristocraţi, dar sunt oameni muncitori şi cu suflet. Am învăţat multe despre treburi legate de agricultură de la domnul Frane.

Din tonul vocii fratelui său, Gordon ghici că familia Frane fusese una mai afectuoasă şi mai primitoare decât familia Audley. Poate auzind acelaşi lucru, Callie spuse cu căldură:

— Mi-ar plăcea s-o cunosc pe Julie a ta. Putem să-i vizităm familia sau poate ea şi mama ei pot veni aici la ceai în curând.

Francis făcu ochii mari.

— Ea... Ne-ar plăcea asta foarte mult amândurora!

Pe când primul fel de mâncare fu luat de la masă şi se servi al doilea fel, Gordon bău din vin şi comentă:

— Când am intrat în vale, am văzut că focurile de cărbune s-au întins. Mirosul lor e prin toată casa.

— Nu e întotdeauna aşa rău, spuse Francis pe

un ton de scuză. Doar când bate vântul dinspre vest.

Ceea ce se întâmpla de obicei, dacă Gordon îşi amintea corect.

— Focurile astea ameninţă casa? Poate că e timpul să abandonăm Kingston Court pentru un loc mai sănătos.

Francis păru îngrozit.

— Dar istoria, Gordon! Cea mai veche parte are peste şase sute de ani!

— Şi fiecare zi din astea se resimte în lipsa de confort, spuse Gordon sec. O să vă las să staţi în camerele stăpânului, de care îmi amintesc că erau reci şi expuse curentului.

— Dar foarte măreţe. Eldon chicoti. Cred că eşti blocat acolo, pentru că servitorii pregătesc cu siguranţă camerele acelea pentru noul stăpân şi soţia lui.

Callie întrebă:

— Există pe moşie case convenabile care sunt neocupate în prezent? De preferat unele care nu sunt vechi de şase sute de ani.

Francis se gândi puţin.

— Casa văduvei stăpânului e goală. E destul de solidă, deşi ar fi nevoie de o zi sau două pentru a o pregăti pentru a fi locuită.

— Atât timp cât nu există bursuci în salon, ar fi foarte bună, spuse Gordon. Callie, tu ce crezi?

— Îmi aduc aminte că era o reşedinţă frumoasă şi bine plasată. Va fi perfect. Zâmbi. O vom aprecia cu atât mai mult dacă va trebui să petrecem câteva nopţi în turnul gotic.

Asta stârni şi mai multe râsete. Masa se dovedi a fi surprinzător de plăcută. Poate că să fie Lord Kingston n-avea să se dovedească un lucru atât de rău.

Părerea lui Gordon se schimbă când el şi Callie le urară noapte bună fraţilor săi şi se retraseră în turn. Callie studie cu stupoare vastul dormitor.

— Dacă Welham a locuit aici, nu-l condamn dacă s-a sinucis!

— Nu-ţi plac tapiseriile nepreţuite ce înfăţişează sfinţi murind în diferite feluri oribile şi animale sfâşiate de câini şi vânători? întrebă Gordon sec.

— Nu, *nu-mi* plac! Începu să se plimbe prin încăpere, privind încruntată spre tapiseriile şi dulapul cu sculpturi masive asemănătoare cu patul. Patul cu baldachin era potrivit pentru feţe regale, având la colţuri stâlpi din mahon, sculptaţi, ce sprijineau baldachinul de catifea. Cuvertura din brocart era trasă la o parte, expunând cearşafuri fine şi perne extravagante.

Lui îi veni în minte imaginea tatălui său în patul acesta, tăvălindu-se cu neveste, cameriste şi amante şi procreând o sumedenie de fii, şi simţi cum i se puse un nod în stomac.

— Nu pot dormi în patul ăla.

Callie se uită repede spre el. Înţelegând, spuse încet:

— Parcă nici eu n-aş vrea să dorm aici. Paturile sunt prea personale pentru a fi trecute în moştenirea de familie. Hai să găsim o alternativă!

Deschise o uşă spre stânga.

— Garderoba asta e mult mai bună. Putem să încropim un pat pe covorul ăsta aşa frumos. O să mototolesc cuverturile de pe pat astfel încât servitorii să nu observe dimineaţă că nu le-am apreciat eforturile.

Gordon veni lângă ea şi o trase aproape de el.

— Nu te deranjează să dormi pe duşumea?

— Va fi mai confortabil decât podeaua unui depozit, înconjuraţi de butoaie de tutun, şi acolo ne-a plăcut tare mult. Se sprijini de el ca o pisică. Ne putem descurca aici pentru câteva nopţi, până când ne vom muta în casa văduvei.

— Mulţumesc pentru înţelegere, spuse el încet.

— Faptul că fraţii tăi mai mici sunt amabili nu-ţi şterg anii de suferinţe, zise ea cu blândeţe. Acum, lasă-mă să încropesc patul, să ne putem odihni puţin.

Avea dreptate. Patul improvizat era comod, şi Callie îl primi cu dulceaţă în braţele ei, făcând ca toate aspectele negative ale reşedinţei Kingston Court să pălească.

capitolul 40

Callie îşi înăbuşi un căscat pe când intrau în dormitorul matrimonial pentru a doua noapte.

— Abia aştept să ne mutăm mâine în casa văduvei, dar, înainte de a părăsi turnul, vreau să văd scara secretă. Noaptea trecută eram prea obosiţi ca să ne mai pese.

— Pentru că nu mai vreau să pun vreodată piciorul în camera asta, în seara asta e momentul,

răspunse Richard. E ascunsă în spatele şifonierului de mahon. Am urcat din pivniţă să văd unde duc scările. Când am deschis uşa din capul scărilor, am fost îngrozit să mă trezesc în dormitorul tatălui meu.

— Asta nu s-a schimbat, spuse ea sec.

— Hai să vedem dacă îmi amintesc cum se deschide din partea asta. Cercetă şifonierul, apoi îşi duse degetele în spatele unuia din stâlpii de mahon asemănători cu cei ai patului. Când văzu că nu merge, întoarse tot stâlpul. Mişcându-se încet, dar cu un geamăt gotic, şifonierul se roti de la perete ca o uşă masivă.

Callie aduse o lampă în deschizătură, strâmbând din nas la mirosul de umezeală. Treptele de piatră erau înguste şi coborau în curbe strânse.

— M-ar lua ameţeala să urc sau să cobor, iar tavanul e aşa jos, că probabil ar trebui să mă aplec. Cu siguranţă tu ar trebui.

— Putem coborî dacă vrei, spuse Richard îndatoritor.

— Nu, e mai puţin romantic decât am crezut. Împinse şifonierul la locul lui. După asta, vreau să iau puţin aer curat şi să admir priveliştea de pe balcon.

— Asta e o alegere mai bună, încuviinţă el trăgând draperiile ce acopereau uşile duble ce dădeau în balconul tăiat în pereţii de piatră groşi de aproape doi metri.

Callie deschise uşa şi ieşi pe platforma lată de lemn. Bătea un vânt aspru şi norii acopereau luna

creând contraste spectaculoase de lumină şi umbră. Trase adânc aer în piept, simţind cum se înviorează.

— Vine furtuna. Îmi plac furtunile, atât timp cât mă aflu în casă şi în siguranţă. Se aplecă peste balustradă. Dumnezeule, e construit chiar peste stânca aceea ce coboară spre lac, şi până jos e un drum lung. Castelul a fost vreodată atacat?

— Nu, din câte am auzit eu, dar, dacă cineva ar fi încercat să-l cucerească, n-ar fi făcut-o dinspre lac. Richard veni lângă ea la balustradă şi se uită în jos la prăpastia mortală.

Noaptea era rece, aşa că aduse o pătură. Se puse în spatele lui Callie şi o înfăşură în jurul amândurora, aşa încât spatele ei era sprijinit de pieptul lui.

— Ei, asta e romantic, murmură ea.

— Mult mai bine decât să ne târâm în josul unei scări de piatră, fu el de acord. A fost o zi bună, nu-i aşa? În special vizita la reşedinţa Rush, la familia ta.

— A fost minunat să-l văd pe fratele meu mai mic Marcus matur, spuse ea. A devenit un lord pe cinste. Nici pe departe ca tata.

— Ne va fi un bun vecin, spuse gânditor Richard. Sora ta cea mai mică, Annie, e încântătoare, iar sora ta Jane a fost o surpriză plăcută.

— Ăsta a fost adevăratul şoc, admise Callie zâmbind larg. Pare că s-a descurcat de minune administrând gospodăria lui Marcus în aceşti ultimi ani. Aşa cum spunea, căsătoria cu vicarul de acolo

îi va da o mulţime de ocazii de a face pe şeful cu oamenii, dar şi să fie cu ochii pe reşedinţa Rush, să se asigure că are să continue să funcţioneze fără probleme.

— Şi a râs când a spus asta! N-aş fi zis niciodată că Jane avea simţul umorului.

— A făcut progrese odată cu trecerea anilor. Callie chicoti. Probabil ar spune la fel despre mine. Îmi place că pot fi prietenă cu surorile şi cu fratele meu. Pentru multă vreme, n-am crezut că îi voi mai vedea vreodată.

— Şi totuşi, iată-ne aici! Richard o strânse mai tare în braţe, legănând-o uşor. Locul pe care l-ai ales e perfect pentru a construi o versiune mai bună a casei strămoşeşti Kingston Court. Pentru că vâlceaua dă înspre sud, noua casă va fi caldă şi luminoasă tot anul, şi dealurile ne vor proteja de vânturi.

— Va fi o casă fericită, spuse Callie cuprinsă de o nouă presimţire. O să avem trei copii, şi toţi vor fi draci împieliţaţi, aşa cum am fost noi!

El chicoti.

— Dar noi ne vom descurca mult mai bine cu ei decât au făcut-o părinţii noştri.

Şi asta suna adevărat.

— Mă gândesc la planul parterului pentru noua casă, dar am nişte idei şi pentru casa văduvei, că vom locui acolo vreo doi ani, şi are nevoie de nişte îmbunătăţiri.

— Orice vrei, Callie. Sunt doar bucuros că vom putea să ne mutăm acolo mâine. M-aş mulţumi şi cu o hulubărie, doar să plec din Kingston Court.

Ea îi aruncă o privire.

— Podeaua din garderobă n-a fost chiar rea, nu-i aşa?

— Întru totul acceptabilă pentru o noapte sau două, dar vine iarna. Vreau un pat cald, cu o nevastă caldă. Zâmbi. Din fericire, am deja nevasta caldă.

— Tot ce am nevoie eu e un soţ cald, spuse ea provocator. Nu e musai să am un pat adevărat.

— Îţi dai seama că, dacă o să continui să-ţi freci fundul încântător de mine, n-o să apucăm să dormim prea mult?

— Planul meu ticălos a reuşit! Râzând, se întoarse în braţele lui şi îşi înălţă gura pentru un sărut. Părul lui era de un argintiu pal în lumina lunii, şi era atât de chipeş, că ea abia putea respira. Dar tandreţea din ochii lui fu cea care îi topi inima.

— Inima mea de Leu… şopti ea.

Lumea se spulberă în flăcări, durere şi întuneric.

Explozia din dormitorul din spatele lor îi izbi cu putere pe Gordon şi pe Callie de balustrada balconului. Se balansară, fiind cât pe ce să cadă în lac. Instinctiv, el o luă în braţe, şi se răsuciră împreună spre stânga. Capul i se lovi tare de balustradă înainte să cadă peste ea în timp ce resturi arzânde fură aruncate prin uşa deschisă.

Ameţit, se îndepărtă de Callie, după ce ploaia de lemn sfărâmat şi piatră încetă. Ea zăcea moale şi sângerând în colţul dintre podeaua balconului şi

balustradă. Îngrozit, îi verifică gâtul să vadă dacă avea puls şi îl simţi. Respiraţia ei era regulată, dar era leşinată şi de la tâmplă îi curgea sânge.

Când se ridică, balconul se înclină sub picioarele lui, şi îşi dădu seama că era pe cale să se desprindă de pe turn şi să plonjeze în josul stâncii. Trebuia să scape amândoi de acolo înainte de a se întâmpla asta, dar unde puteau merge? Cel mai măreţ dormitor din Lancashire devenise un altar de jertfă în flăcări. Deşi pereţii erau din piatră, podelele şi mobilierul erau din lemn şi ţesături, fiind acum devorate de flăcările flămânde. Patul şi draperiile erau în flăcări şi, în vreme ce el privea într-acolo, colţul din stânga faţă al patului masiv se cufundă în podea, pe când scândurile duşumelei ardeau.

Flăcări se înălţau şi blocau complet intrarea în cameră, iar căderea în prăpastia stâncoasă i-ar fi omorât cu siguranţă pe amândoi. „Scara din interiorul zidurilor”. Piatra era mult mai rezistentă la incendiu, şi vechile scări erau accesibile.

Conştientizând furios mirosul acru al prafului de puşcă, se întoarse spre Callie. Era încă leşinată, aşa că el rupse brutal în două pătura ce îi apărase de frig. Cu mâinile tremurânde, făcu un fel de ham destul de mare pentru a-i susţine corpul leşinat şi o puse peste pieptul lui.

Pentru a ajunge la scări, trebuia să intre în dormitor, şi căldura era teribilă. În spatele lui, auzi cum balconul se rupe şi se prăbuşeşte cu zgomot pe stânci până când căzu în lac, împroşcând cu apă. Protejă faţa lui Callie cu un braţ în vreme ce

parcurse în goană cei şase paşi până la şifonier.

Gâfâind din lipsă de aer, roti stâlpul ce controla şifonierul şi smuci piesa grea de mobilier spre el. Trebui să-şi aplece capul când păşi pe mica platformă din capul scărilor. Aerul stătut mirosea a umezeală, dar era binecuvântat de răcoros.

Trase şifonierul la loc în urma lui. Se trezi brusc într-un întuneric de iad, dar era mai sigur să aibă ceva între ei şi foc.

Se lovi la cap şi înjură când făcu primul pas în jos, aşa că se sili să se oprească şi să tragă adânc aer în piept. Trebuia să se concentreze la coborârea acestor scări strâmte şi alunecoase în timp ce-şi ţinea capul aplecat pentru a evita să şi-l spargă. Era înspăimântător să se mişte cu viteza melcului, dar să meargă mai repede ar fi însemnat să rişte un dezastru.

Scara îngustă cotea la stânga, aşa că îşi folosi braţul stâng s-o ţină pe Callie aproape şi bâjbâi cu dreapta pe peretele umed şi colţuros. Estimă că erau cam la jumătatea drumului spre jos, când Callie i se mişcă în braţe.

— Richard? Îi puse o palmă pe piept. Ce s-a întâmplat?

— Dormitorul a explodat, spuse el încordat. Dacă am fi fost înăuntru, acum eram praf şi pulbere. Ai leşinat. Mai ai alte răni?

Urmă o pauză câtă vreme ea se verifică.

— Mă doare capul, mintea mi-e tulbure, am destule zgârieturi şi mă doare glezna stângă. Dar cred că nu-i nimic grav. Respira greoi. Focul de cărbune a cauzat explozia?

— Nu, dar s-ar putea să se fi dorit să pară aşa. Se opri să se odihnească şi respiră. Am mirosit praf de puşcă. Cineva a încercat să ne omoare.

Callie icni.

— Cine? Unul din fraţii tăi? Ar avea cel mai mult de câştigat.

— Asta e şi părerea mea. Conştientizarea acestui lucru îi lăsă un gust amar. Crezuse că în sfârşit avea o familie adevărată, şi acum unul sau amândoi fraţii încercau să-l omoare.

Avea să-şi facă griji de asta când aveau să fie undeva în siguranţă. Începu să coboare din nou.

— Cred că pot merge singură, zise Callie, dar nu părea foarte sigură.

— Poţi încerca atunci când vom ajunge jos. Îşi înăbuşi un blestem când din greşeală îşi înălţă capul prea mult şi se lovi din nou. Era al naibii de obositor să care o greutate deloc neglijabilă în vreme ce mergea aplecat. Dar nu mai aveau mult.

În cele din urmă, ajunse la podeaua murdară a pivniţei, împiedicându-se când nu mai simţi scări sub piciorul lui. Pivniţa era mult prea fierbinte şi fumul se învârtejea pe lângă ei. Deasupra, puteau auzi vuietul flăcărilor şi sunetul lemnăriei arse ce se prăbuşea.

Când Callie se răsuci să se desprindă de el, se clătină nesigură, aşa că îi dădu braţul s-o sprijine.

— Cum ieşim de aici?

— Partea asta de pivniţă e deasupra nivelului solului datorită pantei dealului. Dacă mergem pe lângă perete spre dreapta, o să ajungem la o uşă ce dă spre deal. Trebuie să ieşim înainte ca toate

etajele de deasupra noastră să se prăbuşească.

O putu auzi pe Callie cum înghite.

— Atunci, hai să ne mişcăm! Pot să merg dacă mă ţin de braţul tău. Mai pot să fac ceva?

— Întinde-ţi mâna liberă, ca să nu nimerim în ceva dezastruos. Ai grijă cum mergi, că podeaua e lunecoasă. Găsi peretele cu mâna dreaptă şi începu să se mişte de-a lungul lui, cu Callie urmându-l. Auzindu-i răsuflarea întretăiată, ştiu că suferea, dar înaintau mai repede aşa decât s-o ducă în braţe, şi nu mai aveau timp.

În spatele lor, o porţiune din podea se prăbuşi în flăcări. Era înspăimântător de aproape, dar le oferi destulă lumină pentru ca Gordon să vadă uşa.

— Acolo, drept în faţă!

O apucă cu braţul stâng pe după talie şi o ţinu aproape pe sus ultimii şase paşi. Gâfâia de oboseală pe când ajunse la uşă, care era zăvorâtă de un drug masiv din lemn. Cu puterea dată de disperare, îl ridică. Uşa se urni cu greutate, dar, când o împinse cu toată puterea, scârţâi şi se deschise.

Imediat ce drumul fu degajat, o luă pe Callie de mijloc şi o trase lângă el.

— Trebuie să ne îndepărtăm de clădire cât putem de repede!

Chiar dacă Callie şchiopăta groaznic, se mişca surprinzător de repede. Aerul proaspăt de pe deal veni ca o mare uşurare. Continuară să se îndepărteze de turn. De-acum, în orice moment, în orice moment…

Plafoanele interioare se prăbuşiră în spatele lor

cu un vuiet asurzitor, aruncând resturile în flăcări în toate direcţiile. La prima izbitură, Gordon o trase pe Callie jos şi o acoperi cu trupul lui, gâfâind din greu, cu respiraţia întretăiată.

Tăciuni aprinşi cădeau în jurul lor, dar pământul era rece şi umed şi nu luase nimic foc. Prudent, se ridică în şezut. Callie se ridică şi ea, şi el o trase aproape. La distanţă, auzi cum oamenii ţipau, luptându-se cu focul.

Pe când priveau la şuvoiul de flăcări ce erupea din turn, Callie spuse cu umor sec:

— Acum va trebui să-mi cumperi o nouă garderobă. Şi tu o să ai nevoie de una.

El râse, ameţit de uşurarea că supravieţuiseră.

— Cel puţin tapiseriile alea îngrozitoare au dispărut.

— Nu-i nicio pierdere, dar mă bucur că am cerceii cu topaze. Tresări când spre cer erupse o altă pălălaie de flăcări. Partea asta din Kingston Court e definitiv pierdută.

Gordon ridică din umeri.

— Atâta vreme cât toată lumea e teafără, nu-mi pasă. Să ardă şi să fie blestemată!

— N-ai meritat Kingston Court! mârâi o voce din apropiere. E vina ta că arde, şi cred că ai făcut un pact cu diavolul de ai supravieţuit!

Se întoarse şi îl văzu pe fratele lui Eldon cu un pistol în mână aţintit spre inima lui.

capitolul 41

Gordon ştia că unul din fraţii lui provocase, cel

mai probabil, explozia, dar simţi că-i venea să vomite când auzi confirmarea. Silindu-se să aibă o voce stăpânită, spuse:

— Nu eu am pus explozia la cale, Eldon. Îi şopti lui Callie: Rămâi jos şi arată-te fără vlagă şi neajutorată, Catkin.

— Nici nu-i greu! murmură ea cu un umor negru.

Gordon se ridică încet, ca să nu-l sperie pe fratele lui, şi acesta să tragă.

— Sperai ca explozia să pară rezultatul focurilor de cărbune? Sigur cineva în afară de mine trebuie să fi observat mirosul prafului de puşcă.

— Nimănui nu i-ar fi păsat, spuse Eldon cu o răceală letală. Arăta şocant de asemănător cu tatăl lor. Un tunet se adăugă ameninţătoarei atmosfere gotice. Nimănui nu i-a păsat când l-am împuşcat pe Welham şi am făcut să pară sinucidere.

Nu sinucidere, nu accident, ci crimă. Date fiind evenimentele acestei nopţi, totul avea noimă acum. Cu aceeaşi răceală în glas, Gordon spuse:

— Bravo! Era un nesuferit. Puse o notă de admiraţie în voce, încercând să câştige timp. Ei trei se aflau într-o porţiune izolată, dar nu departe erau alţi oameni.

Din nefericire, Eldon era destul de aproape încât să nu fie nevoie de un mare talent la tras cu arma. Callie arăta exact cum trebuia, ameţită şi neajutorată, dar Gordon observă că mâna ei stângă cerceta noroiul, căutând pe ascuns o armă potrivită.

Sperând că găsise ceva, Gordon se îndepărtă

de ea pentru a păstra atenţia lui Eldon asupra lui.

— Ai aranjat şi moartea lui Julius? Dacă el călărea beat, n-ar fi fost greu să provoci un accident fatal.

— El s-a omorât fără vreun ajutor din partea mea. Eldon zâmbi. Asta mi-a dat ideea. Cu Julius mort, doar Welham stătea între mine şi moştenirea Kingston. Şi era aşa uşor de ucis. Nimeni nu-l plăcea. Nimănui nu-i păsa de el. Toată lumea presupunea că eu eram noul Lord Kingston. Şi, după aia, ai apărut tu!

— Îmi pare rău că ţi-am stricat planurile, spuse Gordon pe un ton de scuză. Nici măcar nu vreau titlul. Dacă aş fi ştiut cât de mult înseamnă pentru tine, aş fi rămas în vreo ţară îndepărtată. Chiar ţi-aş fi făcut rost de o dovadă a morţii mele. Dar, de vreme ce m-am înapoiat în Londra acum câţiva ani, să trăiesc acolo, prea multă lume a aflat de supravieţuirea mea.

— Da, ar fi trebuit să nu vii, încuviinţă Eldon glacial. Chiar nu vreau să vă omor pe tine şi pe Catherine, dar nu mi-aţi dat de ales.

Jucând pe cartea acestei ezitări, Gordon spuse:

— Nu? Nu-i prea târziu pentru mine să mă întorc în America şi să par mort. Nu pot jeli că l-ai trimis prematur pe Welham pe drumul fără întoarcere şi am urât întotdeauna Kingston Court, aşa că nu-mi pasă că i-ai dat foc, atâta vreme cât n-a murit nimeni în incendiu. Sau îţi place să omori?

— Nu, la dracu’, nu-mi place!

Eldon tresări când se auzi din nou bubuitul

tunetului, şi ţeava pistolului său tremură. Poate că voia ca oamenii să moară, dar nu-i plăcea să-i omoare el însuşi. Ce laş josnic!

— Îmi accepţi propunerea? întrebă Gordon. Eu şi Callie putem să dispărem fără zgomot în seara asta, şi se va presupune că am murit în incendiu. Tu devii Lord Kingston şi poţi construi o casă nouă mai bună.

Eldon părea tentat, dar, după un lung moment, scutură din cap.

— Nu pot avea încredere în tine că o să rămâi mort, decât dacă mă asigur eu însumi de asta. Îmi pare rău, Gordon. Se mai apropie cu un pas. Eşti mai amuzant decât ceilalţi fraţi ai mei, dar n-ar fi trebuit să te întorci.

Ridică piedica pistolului şi se pregăti să tragă de la mică distanţă. Gordon plonjă spre stânga şi, în acelaşi moment, Callie se ridică în genunchi şi aruncă o piatră ce izbi în plin faţa lui Eldon.

— Încaseaz-o, porc ticălos ce eşti! se răsti ea furioasă.

Înjurând, Eldon căzu pe spate, apucându-se de nas.

— Ce *dracu'*?

Gordon sări în faţă şi îl atacă pe fratele lui. Pistolul zbură, pe când cei doi bărbaţi se încăierară. Eldon lupta disperat, dar fără pricepere. Nu se luptase niciodată să-şi apere viaţa în ţări îndepărtate şi periculoase.

Pe când se rostogoleau la pământ, Gordon îşi încleştă mâinile pe gâtul fratelui său, Lord Eldon Audley, care îşi omorâse un frate şi fusese cât pe

ce să-i omoare pe Gordon şi pe Callie.

Gândul la Callie în pericol aţâţă furia lui Gordon. Surprinse privirea fratelui său, văzând cum mânia se transformă pe rând în teamă şi apoi în teroare.

Aşteptă ca teroarea să crească. Apoi, cu o mişcare mortală, Gordon frânse gâtul fratelui său.

Se învăţau multe lucruri folositoare la Academia Westerfield.

Se lăsă brusc liniştea, întreruptă de zgomotele focului, pompierii în depărtare şi tunetele ce se apropiau. Callie se târî pe pământul denivelat şi apucă pistolul căzut.

— A murit?

— Da. Gordon se ridică şi el, şi privi la trupul neînsufleţit al fratelui său. Spre deosebire de Eldon, Gordon avea experienţă în ucideri. Dar o făcea doar când era necesar, şi nu-şi mai omorâse vreun frate până atunci. Îşi dori din suflet să nu fi fost nevoie.

Callie parcurse scurta distanţă dintre ei şi îi luă o mână, ridicând-o spre obrazul ei.

— Îmi pare rău, Richard, spuse ea blând.

— Şi mie. O strânse de mână, recunoscător pentru că-i era aproape. Mulţumirile mele pentru că ai aruncat aşa grozav piatra. Întotdeauna ai aruncat cu putere.

— Doamne, Dumnezeule! Vocea venea de la Francis, care alerga spre ei. Lumina incendiului îi contura clar, dar el părea să nu înţeleagă scena din faţa lui.

— L-am văzut pe Eldon că se îndrepta încoace

şi m-am întrebat dacă aţi scăpat din turn pe aici. Dar Eldon e mort?

— Da, spuse Gordon fără ezitare. L-am omorât.

— Cum ai putut? Francis arăta ca un copil îngrozit, nu ca un tânăr matur. De ce?

— Pentru că Eldon a pus la cale explozia care a aruncat în aer turnul! izbucni Callie. Din nefericire pentru el, n-a reuşit să ne omoare. Erai şi tu implicat în planurile lui criminale?

Francis scutură din cap, chinuindu-se să priceapă ceea ce tocmai auzise.

— Eldon n-avea niciun plan criminal! De ce să vrea să vă omoare?

— Nu-i evident? spuse Gordon simţind că nu mai putea reacţiona. L-a omorât şi pe Welham. Se aştepta să moştenească titlul, până când am avut neobrăzarea să apar viu şi nevătămat Francis tăcu pentru mult timp, cu o expresie încordată pe chip.

— N-am crezut că Welham s-ar sinucide, spuse el şovăitor. Mi-am imaginat că moartea lui a fost un accident la beţie, dar părea ciudat. Ce te face să crezi că Eldon l-a omorât?

— Pentru că a recunoscut el însuşi cu mândrie! Callie se ridică nesigură, cu ochii scânteind. Richard e singurul frate cumsecade pe care l-ai avut! Welham şi Julius erau nişte animale, şi Eldon era un criminal. Cu toţii semănau cu groaznicul tău tată.

— N-ar trebui să spui aşa ceva! zise Francis îngrozit. Tata era aspru cu noi, dar era un om bun şi onorabil.

— Acel „om bun şi onorabil” i-a dat tatălui meu

permisiunea să-l omoare în bătaie pe Richard când am fost prinşi pe când încercam să fugim! spuse Callie înverşunată. Richard era deja pe jumătate mort când tatăl tău i-a spus tatălui meu: „Eşti liber să-l omori. Am fii mai buni”.

— Nu, murmură Francis, pălind la faţă. Nu, n-ar fi putut fi atât de crud!

— Nu? Am fost *de față*, Francis! se răsti ea. Pentru a-i salva viaţa fratelui tău, am jurat tatălui meu că o să mă mărit cu plantatorul lui. Aşadar, în loc să-l omoare de-a dreptul pe Richard, tata a inventat nişte acuzaţii false şi l-a condamnat la deportare. Taţii noştri erau nişte oameni *mârşavi*, amândoi. Şi, dacă vrei să-l pedepseşti pe Richard pentru tot ce a îndurat, jur în faţa lui Dumnezeu că o să te omor eu însămi! Ridică pistolul.

— Callie, nu. Gordon se ridică şi luă arma din mâinile ei. Omorârea fraţilor nu e un obicei bun de urmat.

Ea îl lăsă să-i ia pistolul, fără a protesta. Tremura de şoc şi de durere.

— Eşti sigur că Francis nu era implicat în complotul ăsta?

Gordon îl studie pe fratele lui cel mai mic. În lumina tremurândă a focului, faţa lui era atât de palidă, încât i se vedeau pistruii.

— Sunt sigur. El îi seamănă mamei lui, aşa cum eu îi semăn mamei mele. Defectul fatal al bărbaţilor Audley e să semene cu răposatul şi neregretatul nostru tată.

— Poate că… ai dreptate, şopti Francis. Eldon era isteţ, putea fi foarte amuzant şi rareori se lua

de mine. Dar avea o latură rece, nemiloasă. Doar că n-am ştiut... cât de nemiloasă. El a cauzat şi moartea lui Julius?

— A spus că nu, dar că acea moarte accidentală i-a dat ideea de a elibera calea spre titlu pentru el însuşi, spuse Gordon sec. Cât de enervant a fost să scape el însuşi de Welham, ca apoi să apar eu în calea planurilor lui.

— N-am ştiut niciodată cât de mult îşi dorea moştenirea. Dar obişnuia să-şi bată joc de mine pentru ambiţiile mele simple, rurale. Francis înghiţi greu. Poate că ar fi trebuit să deduc de aici.

— Ai de gând să mă predai unui judecător pentru că l-am omorât pe Eldon? În calitate de pair ereditar, aş fi judecat în Camera Lorzilor şi cu siguranţă aş fi achitat. Gordon oftă, istovit la acest gând. Dar ar fi o treabă de durată, ce s-ar tot prelungi.

— M-ai convins că s-a înfăptuit dreptatea în seara asta. Francis se uită la Eldon, apoi trase adânc aer în piept. Propun să-i aruncăm trupul în foc. Se va presupune că aşa a murit.

Gordon se uită înspre turnul devastat. Flăcările se stingeau, dar ar fi fost suficiente.

— Asta ar simplifica, fără îndoială, problema.

— Vreau să-ţi cer ceva, spuse Francis nesigur. Vrei să nu faci public faptul că Eldon la omorât pe Welham şi că a încercat să te omoare şi pe tine? Nu merită să i se păstreze reputaţia neştirbită, dar eu aş vrea să evit un scandal oribil.

Tânărul Francis se dovedea a fi practic şi capabil să facă faţă realităţii crude, trăsături pe

care le împărtăşea cu Gordon.

— Dacă vrei să spui că a murit eroic, încercând să ne salveze pe mine şi pe Callie, n-o să te contrazic. El a murit. Noi trăim.

Gordon se întoarse spre Callie, care căzuse din nou la pământ.

— O să fii bine pentru câteva minute, până când noi ne ocupăm de cele necesare?

— Da, spuse ea într-o şoaptă aspră. Şi apoi, te rog, hai să mergem la casa văduvei! Nu-mi pasă dacă n-au terminat curăţenia.

— Nici mie. Era evident că ea ajunsese la capătul puterilor, cu sânge uscat în păr şi durerea întipărită pe faţă. Îi atinse obrazul. Da, Catkin. La casa văduvei.

El şi Francis îl luară pe Eldon de câte un braţ şi îl târâră înapoi înspre turnul arzând. Flăcările mai scăzuseră, acum că mare parte din interiorul inflamabil arsese deja, dar pereţii de piatră înnegrită rămăseseră în picioare.

— Trebuie să-l aruncăm prin uşă în pivniţă, spuse Gordon.

Francis încuviinţă mohorât din cap, şi îi făcură vânt în foc trupului moale şi greu. Acesta dispăru repede în flăcări. Francis spuse cu greutate:

— Aş fi dorit să fi fost un om mai bun.

— Şi eu, zise cu amărăciune Gordon. Abia aşteptam să am un frate care să-mi poată fi prieten, aşa cum Welham şi Julius n-au fost niciodată.

După o lungă tăcere, Francis spuse:

— Ţi-a mai rămas un frate.

Primejdia şi pierderea făuresc legături neaşteptate, şi Gordon îşi dădu seama că el şi Francis aveau trăsături comune pe care nu le găsise la ceilalţi fraţi ai săi.

— Da, aşa e, şi sper că putem fi prieteni.

Îi întinse o mână nesigură. Francis o luă, i-o strânse cu putere, şi se uitară ochi în ochi.

Da, puteau deveni adevăraţi fraţi.

Dându-i drumul mâinii, Gordon întrebă:

— Mai sunt şi alte victime ale focului?

— Nu, toţi ceilalţi erau în casa de jos. Tu şi Callista eraţi singurii despre care s-a crezut că aţi murit. Pe când Francis vorbea, ploaia cea ameninţătoare începu în sfârşit să cadă din cer în averse. Francis zâmbi pieziş.

— Asta ar trebui să ajute la stingerea focului. Cred că locuinţa de jos e în mare parte neatinsă.

Gordon ridică din umeri, fără să-i pese. Acum doar Callie conta. Lipăi prin ploaie şi o ridică blând în braţe.

— Francis, poţi să ne aduci aici o trăsură pentru a merge la casa văduvei?

— Bineînţeles.

Pe când Francis se îndepărta în pas rapid, Callie protestă slab:

— Nu trebuie să mă duci în braţe. M-ai cărat destul în seara asta.

— Niciodată. O sărută pe frunte. Te-aş duce aşa până la capătul lumii, Catkin.

Oftând obosită, ea se ghemui în braţele lui.

— În momentul ăsta, sună foarte bine.

Ploaia îi spăla funinginea de pe faţă, lăsând-o

palidă, dar liniştită. În depărtare, vocea lui Francis putea fi auzită strigând:

— Lord şi Lady Kingston sunt în siguranţă! Au scăpat din turn! Sunt în siguranţă!

Se auziră strigăte, şi oamenii începură să alerge spre Gordon. El deveni încordat, dar feţele şi vocile păreau uşurate şi bucuroase.

— Lord Kingston, slavă Domnului! Cuvintele veniră de la Martin, administratorul domeniului, cu care Gordon se întâlnise în acea după-amiază.

Sentimente asemănătoare fură exprimate de menajeră, majordom şi de arendaşii fermei celei mai apropiate. Rândaşul-şef spuse:

— Arătaţi frânt de oboseală, Lord Kingston. Pot s-o iau eu pe soţia dumneavoastră.

Se întinse după Callie, dar Gordon scutură din cap şi spuse ferm:

— Nu. E *a mea*!

Asta făcu să se audă râsete de uşurare. Callie se adunase suficient pentru a zâmbi cu căldură la urările lor de bine.

— Vă mulţumesc tuturor. Sincer, mă simt bine, cu excepţia gleznei.

O voce aspră întrebă:

— Cum de aţi supravieţuit, sir?

— Eram pe balcon când turnul a explodat, spuse concis Gordon. A fost cât pe ce să pierim, dar mi-am amintit o străveche scară în interiorul peretelui de piatră şi am ieşit, chiar înainte ca interiorul turnului să se prăbuşească.

Se apropie o trăsură acoperită, mânată de Francis. Când se opri, Gordon o instală pe Callie

înăuntru, apoi se urcă după ea. Era mai mult leşinată decât conştientă. Îşi scoase haina murdară şi o ţinu peste ea, să împiedice ploaia.

Pe când Francis îi conducea spre casa văduvei, Gordon văzu că focul fusese în mare parte limitat la vechiul turn şi că ploaia stingea acum ultimele flăcări. Partea joasă a reşedinţei Kingston Court urma să aibă nevoie de ceva reparaţii, dar în mare era neatinsă. Bine. Putea să fie a lui Francis.

El o avea pe Callie. N-avea nevoie de mai mult.

capitolul 42

Callie dormi somnul celor rupţi de oboseală, netrezindu-se decât în zori. Îi trebui o clipă să-şi dea seama că era în dormitorul liniştit şi elegant al casei văduvei şi că Richard dormea lângă ea. Furtuna se potolise, lăsând în urmă un cer limpede, de un albastru şters.

Noaptea precedentă părea un coşmar nebun, dar avea vagi amintiri despre cum i se bandajaseră capul şi glezna, apoi fusese dezbrăcată de Richard şi îmbrăcată într-o cămaşă uscată. Trebuia să împrumute nişte haine. Îi trecu prin minte că ar trebui să înfiinţeze o croitorie folosind femeile din partea locului care aveau nevoie de lucru. Ea ar face tipare, ele ar coase şi hainele puteau fi apoi vândute la preţuri modeste în pieţele locale. Poate mai târziu avea să facă şi o prăvălie. Da, o astfel de afacere ar fi bună pentru toată lumea.

Odată ce asta fu clar în mintea ei, Callie îşi răsuci prudentă piciorul. Glezna o durea, dar nu

atât de tare încât să creadă că avea ceva rupt. Era doar o luxaţie urâtă.

Amintirile ei după ce se lovise la cap în timpul exploziei erau înceţoşate, dar îşi aducea aminte ce se întâmplase. Se cutremură, amintindu-şi că aproape muriseră de două ori.

Dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, supravieţuiseră! Richard stătea culcat, cu braţul peste talia ei. Avea funingine în părul blond şi trebuia să se bărbierească, dar părea nevătămat, aşa că nu exista niciun motiv ca ea să nu se rostogolească şi să nu se agaţe de el ca şi cum s-ar fi înecat, iar el era colacul ei de salvare.

El se trezi pe loc şi o strânse mai tare de mijloc.

— Tremuri, Catkin. Reacţii întârziate de azi-noapte?

Ea încuviinţă din cap şi îşi ascunse faţa la pieptul lui. O cunoştea atât de bine.

— Nu mă pot opri să nu mă gândesc la faptul că aceste case ale văduvei sunt construite pentru văduvele lorzilor morţi. Luă o gură de aer. Şi sunt atât de bucuroasă că nu sunt văduva ta!

El îi mângâie tandru părul, ce era groaznic de încâlcit.

— Te consolează cumva că Eldon intenţiona să ne omoare pe amândoi, aşa că n-ar fi trebuit să supravieţuieşti şi să fii din nou văduvă?

Gândul era atât de absurd, încât nu putu să nu râdă.

— Nu prea, nu. Dar îmi place casa asta şi mă bucur că suntem aici. Amuzamentul ei dispăru, şi

se întrebă cum să pună întrebarea vitală. O să ai remuşcări de ceea ce a trebuit să faci aseară?

El oftă şi se întoarse pe spate.

— Aş vrea să nu fi fost nevoit să-mi omor fratele. Dar, în anii mei de aventurier mişel, am învăţat să omor dacă e necesar – şi fără regrete. Eldon trebuia omorât.

— Asta aşa e. Deşi Callie îşi dorea să fi fost ea cea care să-l fi ucis pentru a-l scuti pe Richard de asta. Strâmbă din gură. Am discutat despre întoarcerea în pacea şi siguranţa Angliei, dar am avut o senzaţie sâcâitoare că nu avea să fie atât de simplu. Aş vrea să nu fi avut dreptate. Crezi că aventurile noastre sângeroase au ajuns la capăt acum?

— Intuiţia mea nu-i la fel de bună ca a ta, dar aşa cred. Francis a fost sincer îngrozit de acţiunile lui Eldon şi n-o să încerce să ne omoare. I-ai cucerit inima vrând s-o cunoşti pe Julie a lui. Richard ezită, apoi continuă aproape cu timiditate: Am văzut noaptea trecută că oamenii de pe moşia Kingston par a se bucura de faptul că eu sunt noul Lord Kingston şi că încântătoarea Catherine Brooke e soţia mea. Nu sunt surprins că lumea îşi aduce aminte cu drag de tine, dar sunt mirat că şi eu am parte de acelaşi tratament.

— N-ar trebui să fii. Cei doi fraţi mai mari ai tăi erau nişte brute arogante. Tu chiar ai străbătut moşia, ai vorbit cu oamenii şi i-ai ascultat ca şi cum chiar contează. N-au uitat. Chicoti. Îmi imaginez eu sau, atunci când m-ai dus în braţe până la trăsură, o femeie bătrână a spus că a ştiut

întotdeauna că noi doi ne vom căsători?

— Nu-ţi imaginezi. În vocea lui Richard se putu simţi amuzamentul. Era doamna Moore, care se ocupa de prăvălia din sat. Îi plăceau copiii năbădăioşi ca noi.

— Doamna Moore, desigur! Îmi plăceau prăjiturile ei cu ghimbir. O s-o vizitez curând. Callie stătea într-o parte, aşa că îşi odihnea mâna pe pieptul lui, simţindu-i bătăile inimii şi textura moale a părului blond-închis. Era minunat, blând şi *al ei*. Nu-şi putea imagina niciun alt loc din toată lumea asta unde i-ar fi plăcut mai mult să se afle.

— Callie?

Vocea i se schimbase. Ea îşi săltă capul, văitându-se puţin pentru că rănile recente îşi făceau simţită prezenţa. Ignorând durerea, spuse:

— Da, Inima mea de Leu?

El se uită drept la ea cu ochii lui cenuşii acum foarte serioşi.

— Când am crezut că o să murim noaptea trecută, am conştientizat cu întârziere cât de mult te iubesc. Nu doar în calitate de cel mai bun prieten şi tovarăş de năzdrăvănii, dar în toate felurile în care un bărbat poate iubi o femeie. Se aplecă şi îi atinse buzele cu ale lui, sărutând-o cu o deosebită tandreţe. În timpul tuturor acestor ani de călătorii şi de supravieţuire, am crezut că nu mai sunt capabil de a avea sentimente profunde pentru cineva. Acum îmi dau seama că n-am putut să-mi dăruiesc inima pentru că ea îţi aparţinea deja ţie. Tu ai fost cea care m-a făcut să rezist, ai fost salvarea mea.

— După cum tu ai fost a mea. Simţi cum lacrimile îi înţepau ochii şi clipi să le înlăture. După ce tata a scris că erai mort, am înţeles că tu erai dragostea vieţii mele. Am continuat să trăiesc şi am iubit alţi oameni în diferite feluri de-a lungul anilor. Dar n-am putut să iubesc niciodată pe cineva aşa cum te iubesc pe tine.

El îi ridică mâna, împletindu-şi degetele cu ale ei.

— N-am mai spus asta nimănui până acum şi nici n-o s-o mai spun cuiva, zise el fără vreo urmă din umorul caracteristic. Te iubesc, scumpa mea fată, acum şi pentru totdeauna, amin. Tu îmi aduci pace.

— Şi tu îmi aduci bucurie, şopti ea. Noi doi ne-am iubit întotdeauna, dar faptul că rostim cuvintele schimbă lucrurile, nu-i aşa?

— Da. Îi aruncă un zâmbet leneş şi poznaş. Cred că ai spus ceva cum că o să avem trei copii. Deoarece suntem amândoi aici mai mult sau mai puţin dezbrăcaţi, într-un pat grozav, nu-i aşa că a venit vremea să lucrăm la asta?

Ea râse fericită.

— Într-adevăr, aşa este. Sunt gata. Tu eşti?

Era. Negreşit!

adnotări istorice

În cercetarea istoriei americane, războiul din 1812 este de obicei mai mult o notă de subsol decât un eveniment major. Treizeci de ani după revoluţie, tânărul stat american a luptat din nou cu

Anglia, rezultatele fiind mai mult o remiză, şi singurul eveniment notabil a fost bombardamentul de la fortul McHenry, ce l-a inspirat pe Francis Scott Key să scrie *Drapelul cu dungi şi stele*. Nu sunt sigură că englezul obişnuit ştie ceva despre război. Dar în SUA şi Canada războiul a contat.

În oraşul meu natal, Baltimore, războiul e foarte, foarte personal. La început, când m-am mutat aici, am fost surprinsă să găsesc o sărbătoare a statului Maryland numită Ziua Apărătorilor, pe 12 septembrie. Ce e de spus aici?

S-a dovedit că, pe 12 septembrie, a avut loc partea de pe uscat a luptei pentru Baltimore, când trupele de voluntari au oprit înaintarea trupelor engleze în bătălia de la North Point, acordându-le răgaz americanilor să se pregătească pentru partea de luptă navală, adică pentru apărarea oraşului la fortul McHenry.

Motivele războiului sunt neclare. De partea americană, a existat un sentiment că englezii discreditau noua noastră republică. Blocada engleză de pe continent dăuna comerţului nostru cu Franţa, şi Marina Regală lua cu de-a sila marinari de pe vasele americane pentru a servi pe vase britanice. Dacă luptam, îi puteam pune la respect şi poate reuşeam să luăm Canada şi s-o adăugăm la Statele Unite.

Bănuiesc că, în Anglia, lupta era văzută drept o reală pacoste – scăpaţi, domnule, de ei, vă rugăm, aşa încât Anglia să se poată ocupa de Napoleon. Ştiu precis că problema silirii marinarilor americani să servească pe nave engleze era prezentată în

şcoală pe vremea când eram elevă drept o serioasă violare a drepturilor noastre suverane, dar arăta foarte diferit după ce am citit *Viaţa la bordul navelor lui Nelson* de Dudley Pope. A fost o lecţie din multe puncte de vedere.

O mare parte din război a fost dus cu îndârjire de-a lungul frontierei Niagarei, între Canada şi Statele Unite. Războiul din golful Chesapeake s-a dat chiar în pragul casei mele, şi e foarte bine documentat. În cercetarea mea, am putut găsi informaţii despre condiţiile meteorologice, mişcări de trupe, aruncarea în aer a podurilor şi depozite de muniţii, ca să nu mai menţionez binecuvântările preoţilor şi o serie de greşeli prosteşti pe care să le pot întreţese în propria mea poveste.

Odată ce Napoleon a fost învins şi exilat pe insula Elba, în 1814, trupele engleze experimentate au fost libere să navigheze spre America de Nord şi să administreze o binemeritată bătaie americanilor. Când englezii au intrat în Washington fără a întâmpina vreo opoziţie, după ce trupele americane s-au făcut de râs în bătălia de la Bladensburg, în primul rând au dat foc clădirilor guvernamentale, dar o casă a fost folosită de către trăgătorii de elită şi a fost incendiată, un incident pe care l-am putut folosi pentru propriile mele personaje.

Ocuparea fără dificultăţi a capitalei americane a fost o umilinţă naţională şi ar fi putut avea efecte deplorabile asupra negocierilor de pace ce se desfăşurau în Gent. După acea victorie, Marina Regală, cea mai puternică din lume, a navigat în

golful Chesapeake, hotărâtă să distrugă Baltimore-ul. Oraşul era unul dintre cele mai mari oraşe americane şi îşi câştigase pe merit eticheta de „cuib de piraţi”, deşi americanii preferau termenul de corsari.

Trupele engleze erau conduse de generalul-maior Robert Ross, un distins veteran al Războiului din Peninsulă. Cu puterea imperiului abătându-se asupra oraşului, localnicii, albi şi negri, bogaţi şi săraci, au început să sape cu îndârjire, pentru că asta faci atunci când duşmanii îţi ameninţă căminul. Instinctul teritorial e puternic. S-au săpat metereze, douăzeci şi două de vase comerciale au fost scufundate la gura portului pentru a-i împiedica pe englezi să intre şi atât trupele regulate, cât şi cele de voluntari s-au aşezat pe poziţii şi s-au pregătit pentru orice avea să vină.

Invazia pe uscat a englezilor a fost retrasă după ce generalul Ross a fost împuşcat. Marina Regală a început să bombardeze fortul McHenry, şi restul poveştii e bine cunoscut. Statele Unite şi-au recâştigat mândria rezistând ferm în faţa atotputernicului Imperiu Britanic, şi negocierile de pace din Europa s-au încheiat fără modificări teritoriale.

Poate fi numit remiză, dar asta nu înseamnă că războiul n-a avut efecte de durată. Atât Statele Unite, cât şi Canada şi-au dezvoltat un mai puternic sens al identităţii naţionale, într-o asemenea măsură încât războiul din 1812 e uneori numit „A doua revoluţie americană”. Refuzând să se alăture Americii, Canada a rămas un membru

de bază valoros al Imperiului Britanic de atunci încoace şi un foarte bun vecin al Statelor Unite.

Dacă doriţi să aflaţi mai multe despre războiul din Chesapeake, *o sursă excelentă este cartea lui Walter Lord The Dawn's Early Light*: *The climatic shaping of „the land of the free" during the hazardous events of 1814 în Washington*, *Baltimore*, *and London*. *O altă carte bună este cea a lui Steve Vogel*: *Through the Perilous Fight: From the Burning of Washington to the Star-Spangled Banner*: *The Six Weeks That Saved the Nation*.

O ultimă observaţie: focurile de cărbune sunt reale şi pot arde timp de decenii sau chiar secole. Focul din Centralia, Pennsylvania, arde încă din anii 1960 şi a cauzat evacuarea întregului oraş.

mulţumiri

Am petrecut un timp minunat cercetând istoria ce efectiv se găseşte chiar în uşa casei mele şi vreau să mulţumesc în mod special consultantului meu, un localnic din Baltimore care cunoaşte istoria locală şi ştie unde să găsească tunurile istorice de aici.

De-a lungul anilor, am citit multe articole locale scrise de autori de ale căror nume nu-mi mai amintesc, dar transmit mulţumiri tuturor colegilor mei din Maryland care împărtăşesc pasiunea mea pentru istorie.

Principalele mele cărţi de cercetare au fost excelenta carte a lui Walter Lord *The Dawn's Early Light*: *The climatic shaping of „the land of the free" during the hazardous events of 1814 în Washington*, *Baltimore*, *and London*. O altă carte bună este cea a lui Steve Vogel: *Through the Perilous Fight*: *From the Burning of Washington to the Star-Spangled Banner*: *The Six Weeks That Saved the Nation*. Epuizată şi greu de găsit, dar excelentă este *The Rockets' Red Glare* de Scott S. Sheads, un istoric cu vechime de la Monumentul Naţional al Fortului McHenry. Această carte subţire conţine multe citate direct de la sursă.

Un foarte bun documentar de televiziune este *Războiul din 1812* de Lawrence Hott şi Diane Garey. El descrie originile războiului şi luptele care au avut loc la frontiera Niagara, în vestul american şi pe Marile Lacuri şi în golful Chesapeake.

În Washingtonul atacat de trupele engleze, Callista Brooke e prinsă în lupta dintre Anglia, țara ei natală, și Statele Unite, țara ei adoptivă. Prinsă pe picior greșit, ea e pe punctul de a pierde totul, inclusiv viața, când un englez chipeș pătrunde prin gloata violentă care a încolțit-o, revendicând-o ca fiind a lui. Callie îl recunoaște în protector pe băiatul cu care, în copilărie, își petrecuse majoritatea zilelor.

Lord George Gordon Audley fusese cel mai bun prieten al lui Callie, la care aceasta, în disperare de cauză, apelase pentru a evita o îngrozitoare căsătorie aranjată de tatăl ei. Dar încercarea lor a dat greș, cei doi fiind prinși pe când încercau să fugă, astfel că ea a fost nevoită să accepte căsătoria impusă, iar Gordon a fost trimis pe un drum fără întoarcere către colonia penitenciară din Australia.

În ciuda tuturor piedicilor, Gordon supraviețuiește. Reîntâlnirea, după ani, cu Callie e pentru el ocazia de a-și obloji sufletul întinat și jură să facă orice pentru a-i proteja pe Callie și pe cei pe care ea îi iubește. Dar prietenia inocentă pe care o împărtășeau pe când erau copii se transformă într-o pasiune primejdioasă, ce îi poate salva sau îi poate distruge când au de înfruntat societatea care i-a trimis pe amândoi în exil...

Mary Jo Putney este unul dintre cei mai bine vânduți autori americani de ficțiune romantică, bucurându-se de o prezență permanentă în topurile publicațiilor *New York Times*, *Wall Street Journal Times* și *Publishers Weekly*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2330-0
9 786063 323300
Lira®